W.H. CHURCH

EDGAR CAYCE

POVESTEA SUFLETULUI

W.H. CHURCH

EDGAR CAYCE – POVESTEA SUFLETULUI

Titlul original: Edgar Cayce's Story of the Soul

EDGAR CAYCE
POVESTEA SUFLETULUI

Traducător Octavian TĂBĂCARU

Tehnoredactare computerizată: Diana IANKY
Foto coperta 1: Michelangelo Buonarroti – Crearea lui Adam

ISBN 973 – 0 – 02724 – 2

Tiparul executat la tipografia GRAPHO TIPEX Deva

Dedic această lucrare oamenilor minunaţi de la SETRAS care ştiu că, de când a apărut omul, el poartă în adâncul său pecetea sărutului divin, aşa cum corăbiile din vechime purtau în magazii comori şi ambră, ducând spre casă, spre ţărmul iubirii, pe călătorii şi marinarii obosiţi de truda zilnică...

„Ideile măreţe sunt atât de greu de recunoscut atât de fragile, atât de uşor de ucis... Să nu uite asta mai ales cei care nu le au”.

(John Elliott Jr.)

Asociaţia umanitară SETRAS (Societatea Europeană pentru Tehnică Radiantă şi Armonie Spirituală) Deva şi-a început activitatea în iulie 1994, efectuând tratamente bazate pe metode naturiste, în special pe tehnica radiantă. După aproximativ doi ani, în cadrul asociaţiei funcţionau: un cabinet de tehnică radiantă, un cabinet de masaj clasic şi virtual, un cabinet de fizioterapie deservit de asistente medicale, un cabinet de medicină sportivă deservit de un medic. Se mai practică şi terapie cu lumină polarizată şi electropunctură.

Membrii asociaţiei SETRAS Deva au participat în mod frecvent la numeroase manifestări cu caracter ştiinţific, de exemplu: Conferinţa Internaţională de Tehnică Radiantă Bucureşti 1995; Conferinţa Internaţională de Tehnică Radiantă Deva 1996; Taberele naţionale radiant-ecologice din 1996 şi 1997 de la Câmpulung Moldovenesc; Conferinţele Internaţionale de Terapii Complementare de la Arad din 1996 şi 1997 şi altele.

În august 2002 SETRAS va organiza la Deva prima Conferinţă Internaţională de medicină populară, remedii naturale, medicina mediului şi geologie medicală.

Astăzi, colectivul de terapeuţi ai SETRAS efectuează în afară de tratamente de tehnică radiantă, tratamente de masaj terapeutic şi bioenergetic pentru activarea tuturor meridianelor corpului uman, tratamente prin reflexoterapie, cristaloterapie şi cromoterapie, tratamente cu lumină polarizată bioptronică, cât şi psihoterapie şi training familial şi consiliere şcolară.

Ca proiecte de viitor, SETRAS are în vedere întocmirea tuturor documentaţiilor necesare realizării Centrului International de Optimizare Umană – SETRAS Săcărâmb, Centrului de copii abandonaţi, cât şi a unei „Case a Vieţii" în care vor locui bătrâni rămaşi singuri.

Activitatea asociaţiei SETRAS este însă îngreunată de lipsa de resurse financiare şi dotări materiale, fapt pentru care facem un apel tuturor oamenilor de suflet pentru a contribui la crearea unui fond internaţional necesar

realizării acestui proiect unic în lume.

Nu există taxe sau cotizaţii pentru a deveni membru, dar contribuţii pot fi acceptate.

Calitatea de membru.

A.R.E. are o politică deschisă potrivit căreia primeşte membri în permanenţă, ceea ce oferă beneficii atractive. Pentru detalii suplimentare vă puteţi adresa A.R.E. PO Box 595. Virginia Beach, VA 23.451. Pentru informaţii privind publicaţiile sunteţi rugaţi să vă adresaţi direct către A.R.E. Press. Pentru a obţine informaţii privind calitatea de membru sau pentru a iniţia un grup de studii A.R.E., vă rugăm să scrieţi Departamentului pentru Grupurile de Studii (Study Group Departament).

Scrisă de către autorul cărţii *la mulţi ani: Vieţile lui Edgar Cayce,* cartea de faţă reflectă o înţelegere reală a apariţiei sufletului şi a ceea ce s-a întâmplat în grădina Edenului. În urma unei cercetări extinse asupra lecturilor lui Cayce, Church a revelat însuşi procesul spiritual de creaţie, încă de la începutul timpurilor.

Cu ajutorul acestei lucrări putem dobândi o reală înţelegere a genezei sufletului şi a lucrurilor petrecute în grădina Edenului. Se poate citi despre următoarele teme fascinante:

Amilius şi Adam îngeri căzuţi

Yucatán

Constructorii de tumuli

Citiţi această poveste fascinantă a sufletului în călătoria sa prin Lemuria şi Atlantis şi aflaţi că şi voi aţi fost acolo. Aflaţi ceea ce ar putea fi propria voastră poveste în Egipt şi în Persia sau în America preistorică. Călătoriţi prin deşert alături de Avram şi ceilalţi patriarhi, în marea aventură a căutării lui Dumnezeu la care luăm cu toţii parte.

INTRODUCERE

Edgar Cayce, originar din Kentucky, cel mai mare medium american privind reîncarnarea, medicina, psihologia, istoria, viitorul, s-a născut în 1877, dintr-o familie de origine franceză pe nume Cays, din Arles. Locuia la o fermă agricolă lângă orăşelul Hopkinsville şi multe din fermele din jur erau exploatate de verii Cayce. Tatăl lui Edgar ar fi dorit să aibă un fiu erudit care să urmeze o şcoală superioară, dar pe Edgar nu-l interesa şcoala. La vârsta de zece ani, el a primit în dar de la tatăl său Biblia, pe care a jurat să o citească în întregime în fiecare an, ceea ce a şi reuşit, aceasta reflectându-se în toate textele lui Edgar de mai târziu, care conţineau citate din Biblie cu referiri la aceasta.

În 1900 Edgar era angajat la papetăria Morton, în Louisville. Întrucât câştiga puţin, s-a hotărât să se ocupe şi de asigurări. În acea vreme era logodit de 3 ani cu Gertrude, fata cu care nu reuşise să se căsătorească din lipsă de bani. Datorită muncilor slab plătite se surmena foarte mult, iar oboseala acumulată i-a provocat o permanentă stare de migrenă. Urmare a acestei boli şi-a pierdut vocea, iar doctorii care l-au tratat i-au spus că afecţiunea este Incurabilă. Pentru meseria lui Edgar, de agent de asigurări, aceasta reprezenta o catastrofă, vorbirea fiindu-i absolut necesară în atragerea clienţilor. I-a întins o mână de ajutor fotograful local, care l-a luat pe Edgar ca asistent în laboratorul său, unde nu era nevoie să vorbească. Sosind în Hopkinsville pentru a ţine o conferinţă despre hipnoză, celebrul profesor Hart i-a propus lui Edgar să se lase tratat de dânsul. Astfel, a fost hipnotizat, iar la trezire a aflat că vorbise în timpul somnului, deşi vocea îi dispăruse din nou la trezire. Tot în Hopkinsville trăia un bărbat numit AI Layno, pasionat de medicină şi hipnoză. Acesta i-a spus lui Edgar că dacă rezista sugestiilor, hipnotice ale profesorilor, este capabil să adoarmă şi singur prin autohipnoză, ceea ce a şi făcut. Layne i-a cerut atunci să descrie tot ce vede în corpul său la nivelul gâtului, cerându-i să vorbească cu vocea lui

normală câteva minute. Edgar a început să horcăie ca să-şi alunge răguşeala, după care a spus cu voce tare şi inteligibilă: „Se constată o paralizie parţială a coardelor vocale provocată de o tensiune nervoasă mare. Ar trebui amplificată circulaţia sângelui în zona bolnavă”. Layne se supune indicaţiei primite de la Edgar adormit şi spune: „Circulaţia sanguină vizează gâtul. Ea va iriga organul bolnav şi va vindeca astfel boala”. Cei prezenţi au observat imediat o roşeaţă subită a gâtului lui Edgar, timp de 2 – 3 minute, apoi l-au auzit pe cel adormit spunând: „Boala s-a vindecat”. Când Edgar a deschis ochii, a vorbit normal. La propunerea lui Layne au deschis împreună un cabinet unde primeau pacienţi.

Consultaţiile date de Cayce erau un model de medicină holistică: el încerca prin a da o analiză astrologică globală a pacientului, în relaţie cu diverse vieţi anterioare ale acestuia, după care o analiză spirituală mentală, emoţională şi la sfârşit o analiză a corpului fizic, arătând cum este afectată sănătatea acestuia.

Cayce era un om foarte jovial, se exprima într-un mod familial şi captiva oamenii prin simplitatea lui. Când vorbea în stare trează, Cayce era un om plin de umor. El îi sfătuia pe toţi: „Păstraţi întotdeauna o atitudine binevoitoare, jovială, plină de speranţă. În fiecare zi să faceţi măcar trei persoane să râdă din toată inima: astfel, vă veţi ajuta pe voi şi-i veţi ajuta deopotrivă pe ceilalţi (lectura 789 – 1). Să ştiţi că numai cei copleşiţi de Dumnezeu cu darurile Sale au puterea să râdă chiar în mijlocul norilor, îndoielii şi tuturor încercărilor Căci. Amintiţi-vă, învăţătorul Iisus surâdea şi chiar a râs adeseori (lectura 2984 – 1). Şi nu cumva să credeţi că un morocănos poate cultiva varză sau roşii la fel de bune şi arătoase ca unul care ştie să râdă sau să glumească (lectura 460 – 35).

În lecturile sale, el nu se referea la cel tratat cu apelativul „domnul” sau „doamna”, ci „entitatea”; în loc de „soţ” sau „soţie” se exprima cu „companion” (ca în franceză). Frazele lui sunt foarte stufoase şi întortocheate,

încât este greu să le descâlceşti. Dintre cei care au parcurs multe din lecturile sale, unii au fost de părere că nu a fost cinstit şi nici frumos din partea lui Cayce că a lăsat asemenea secrete minunate într-un limbaj abia inteligibil. Ai impresia că te găseşti în faţa unei traduceri nereuşite dintr-o limbă arhaică. Însuşi Cayce a răspuns acestei nedumeriri: „Luaţi aminte, întrucât, interpretarea acestor informaţii, sigur, nu este tradusă din engleză, nici din limba vorbită acum în Egipt, ci din limba adusă în această ţară de tribul căruia îi aparţinea entitatea. Nu sanscrita, nici persana veche, este mai degrabă limba popoarelor originare din ţara care este acum Iranul" (lectura 1100 – 26).

De ce această referinţă la Egipt? Pentru că toată învăţătura lui Cayce, spune el, vine din Egiptul antic, unde el însuşi s-ar fi reîncarnat odinioară, într-un mare preot. Entitatea Edgar Cayce a venit în plan terestru în vechea Persie (între Iran şi Caucaz). Unde s-a încarnat în conducătorul nomad Uhjldt în anul 8.058 î. Hr. Uhjldt s-a înălţat până la demnitatea de mare preot şi de rege al ţării Aryan. El deţinea faima de vindecător, învăţător şi profet, iar la apogeul carierei sale, a fost trădat şi asasinat.

Cayce a fost un deschizător de drumuri, nu suficient de bine cunoscut. La începutul secolului al XX-lea el a vorbit de energia atomică, de plutoniu, încă nedescoperit, de televiziune, de glandele endocrine (a căror importanţă era atunci subestimată), de raza laser, de aure etc. Abia acum începem să ne dăm seama că Edgar Cayce a fost nu numai un mare vindecător ci şi un mare profet.

În Europa a fost până de curând foarte puţin cunoscut, întrucât noi, europenii, avem o învăţătură bogată oferită de mari spirite inspirate, amintind printre cele mai importante pe maestrul Philippe din Lyon, Allan Kardec, Alvanov, Paracelsus, Rudolf Stolner, Anne-Caherine Emmerich, Cyril Scott, Helena Petrovna Blavatsky şi alţii. Toate aceste personalităţi au un punct comun: munca lor pentru eliberarea Omului şi pregătirea unei New Age.

Totuşi, este primit cu mare interes pentru a fi cunoscut şi americanul Edgar Cayce.

Cayce a fost acuzat că s-a înşelat în profeţiile sale. Aceste profeţii sunt perfect „nostradamice”, adică scrise într-un limbaj care nu are nimic limpede. Există un sens, la prima vedere, când le citeşti mai repede, şi un alt sens când le studiezi. Aşa cum, de exemplu, sunt lecturile făcute despre laser, descris cu minuţiozitate, dar fără a folosi termenul ca atare Ani de zile, toţi cei care au venit să-l consulte, nu au înţeles nimic. În ziua în care laserul a fost larg cunoscut, când orice cititor I-a înţeles principiul simplu (concentrarea energiei luminoase), au fost redescoperite lecturile lui Cayce, acum devenite inteligibile. Toate profeţiile le înţelegem mai bine după ce s-au realizat. Astăzi, este mult mai uşor pentru noi să facem trierea profeţiilor sale şi suntem din ce în ce mai puţin tentaţi să spunem că Edgar Cayce s-a înşelat.

De-a lungul întregii sale vieţi Cayce a făcut o analiză care depăşeşte obişnuitul cadru geologic, economic, social şi chiar politic. Marea lui Idee este „relaţia omului cu Creatorul său”, de calitatea acestei relaţii depinzând evenimentele terestre. Pentru Cayce, dacă omul respinge legile divine, cosmice, imuabile şi le încalcă, nu poate decât să provoace dezastre, aşa cum s-a întâmplat cu Lemuria şi Atlantida, continente dispărute şi înghiţite de ape. Edgar Cayce te surprinde neîncetat. Felul său de a preface vechiul în nou… de a ni-l servi iarăşi, făcând din el Noua Eră.

Dacă după Cayce, toate relele omenirii provin din frică (lectura 1439 – 31). Există o metodă suverană împotriva tuturor formelor de frică, anxietate, angoasă: rugăciunea.

„Aminteşte-ţi acest avertisment” – spunea dânsul: este inutil să te frământi, atâta timp cât poţi să te rogi. În ziua când nu te vei mai putea ruga, atunci poţi începe să-ţi faci griji, atunci vei avea un motiv adevărat să te nelinişteşti”.

Edgar Cayce a plecat dintre noi în 1945.

Mulţumim din suflet fundaţiei Edgar Cayce din SUA, Virginia Beach. În frunte cu preşedintele acesteia, Dl. Charles Thornas. Nepotul lui Edgar Cayce, cât şi D-nei Jeanette M. Thornas, administrator de discuri în cadrul fundaţiei, care ne-au întins o prietenească mână de ajutor, oferindu-ne un exemplar al minunatei cărţi „Povestea sufletului” şi pentru care vom nutri întotdeauna cele mai frumoase şi nobile sentimente.

Această carte nu ar fi văzut lumina tiparului fără ajutorul acordat de D-l viceprimar al municipiului Deva, Nelu ARDELEAN, căruia, de asemenea îi mulţumim.

Un cuvânt aparte de mulţumire terapeuţilor-specialişti în terapii complementare – membri ai Asociaţiei SETRAS, care întreţin fiinţa acesteia cu dăruire şi cu multă iubire radiantă:

Ovidiu ROGALSCHI Viorica CUCIUREANU Irina GROSZ Floarea CHIRILĂ Vorontea MOŢIU Doina TOKAR Dan DENŞOREAN Ioan MARIŞ Angola PULA

Mulţumiri şi mentorilor noştri, arhitect Lidia BÂRSAN şi fizician Vasile STRATULAT

Opera lui Edgar Cayce este considerabilă. Ea se compune din peste 14.000 de „lecturi” mediumnice, respectiv consultaţii şi analize date în cursul unui somn foarte special, înrudit cu transa mediumnică. În cursul acestor şedinţe zilnice, el răspundea la întrebările pe care i le puneau pacienţii săi şi diferitele persoane venite să-l consulte, fiecare având un număr de cod, pentru a păstra anonimatul celor consultaţi, în jur de 8.060 de „lecturi” au un caracter medical şi psihologic, celelalte se referă la probleme istorice, ştiinţifice, esoterice, arheologice, economice, sociale etc. Nu toate lecturile au fost publicate şi pot fi consultate la Fundaţia Cayce (ARE) din Virginia Beach, statul Virginia.

Într-una din lecturile sale Edgar Cayce s-a referit la rolul deosebit pe care l-au avut filosofia lui Confucius şi a lui Buddha puse la dispoziţia omenirii, împreună cu cea conţinută în Taoism sau în scripturile sfinte ale Indiei, care

ne povesteau despre Brahma. Prin aceasta, el a scos în prim plan nevoia de a corela scripturile diverselor popoare, în decursul timpului, cu ceea ce este prevăzut în Biblie: „Domnul Dumnezeul tău este Unul". În scrierile teosofice ale doamnei Blavatsky, spre sfârşitul secolului al XIX-lea, ea a folosit ca motto aceste cuvinte provenite dintr-o sursă indiană: „Nu există religie mai înaltă ca adevărul". O astfel de versiune este conţinută în legendele de natură religioasă ale tuturor culturilor importante, conţinând adevăruri familiare, tăinuite în mituri şi metafore.

Povestea creaţiei, preluată de Cayce în lecturile sale, datează din negura vremurilor şi ea a devenit parte a subconştientului colectiv al întregii rase umane. Versiunea hindusă se apropie cel mai mult de însemnările biblice. Aici îl avem pe Dumnezeu identificat cu Brahma, Fiinţa Absolută, şi membru creator al versiunii hinduse a trinităţii, ai cărui „fii născuţi din minte" îşi fac apariţia alături de saptarisid – intermediatori angelici. Brahma iniţiază „ciclul necesităţii" aruncând Oul Cosmic în haos, din care universul vizibil va ecloza după fiinţare.

În interpretarea versiunii biblice a evenimentelor de către Cayce, îl descoperim pe Dumnezeu trecând prin vreo treizeci de încarnări diferite şi întotdeauna sub alt nume, dar întotdeauna fiind Hristul.

În cursul cărţii îl vom întâlni în câteva dintre aceste încarnări, una din ele fiind Adamul androgin, aşa cum era El înainte de cădere. Una dintre ele putea fi o încarnare în India antică sub numele Brahmante. Lecturile lui Cayce ne spun că „salvatorul" biblic, fie el însuşi în manifestare carnală sau apărând ca impuls hristic invizibil, conducându-i pe alţii în acord cu unica Conştiinţă Universală, a influenţat de-a lungul veacurilor toate formele de filosofie sau gândire religioasă care au transmis întotdeauna ideea că Dumnezeu este Unul.

În lexicul hindus, cuvântul OM este sunetul vibrator şi simbol al lui Brahm, denumit şi „suflul vital audibil", echivalent cu Vocea Creaţiei – Cuvântul. Repetat în timpul

meditaţiei, OM (pronunţat „AUM” sau „ohm”) este mantra tradiţională hindusă, iar prin repetarea ei auditivă se ridică vibraţiile corporale într-o astfel de măsură încât să provoace trezirea energiei latente Kundalini, ce se odihneşte la baza coloanei vertebrale. Odată trezită, această energie invadează trupul, activând anumiţi centrii (chakra), până ajunge la cel mai înalt dintre aceştia (Sahasrara), asociat în plan esoteric cu glanda pituitară din centrul creierului. Dacă atinge această culme, cel care meditează trăieşte experienţa Unirii cu Brahma sau Dumnezeu, stare care este numită samādhi. Această stare este comparabilă cu „extazul” sfinţilor şi misticilor creştini, care au atins o stare de unire meditativă cu Dumnezeu, prin ridicarea Conştiinţei Hristice interioare – un proces de transformare identic, dar prezentat în termeni metaforici diferiţi. În limbaj psihologic, aceeaşi stare meditativă a fost numită conştiinţă cosmică. Cayce a remarcat faptul că cea mai înaltă vibraţie din corpul omenesc o reprezintă vorbirea, recomandând folosirea cuvântului vorbit în rugăciuni, mai eficace decât echivalentul său tăcut.

Ce fapte de neimaginat ar fi putut îndeplini Dumnezeu la început prin imensele puterii vibratorii ale Cuvântului rostit de El? O simplă şoaptă ar fi fost suficientă pentru a propulsa în existenţă un întreg univers! Marele secret al creaţiei constă în Unicitatea sa.

Pentru a relua călătoria, va trebui să-l urmăm pe mediumul nostru, Edgar Cayce, care ne călăuzeşte prin lecturile lui în înceţoşatele încăperi din Akasha (biblioteca şi tărâmul invizibil unde sunt arhivate vieţile trecute). Darul divin al libertăţii de voinţă, a liberului arbitru greşit folosit. Îndepărtarea sau autosepararea de Dumnezeu, au făcut ca fostul Prinţ al Luminii, Lucifer, cu toţi îngerii lui, să fie alungat din ceruri în împărăţia întunericului. Aici, detronatul Lucifer, cu hoardele sale, avea să primească un nou nume – Satana – şi o domnie mult deosebită, ca Prinţ al întunericului. Puterea şi influenţa lui aveau să fie restrânse, în luptă veşnică cu Forţele Superioare care

operează prin voinţă divină, pentru a impune echilibrul necesar. Deci lupta continuă şi astăzi, lecturile sunt de acord cu teologii în această privinţă, deşi ea se poartă, îndeosebi, în minţile şi inimile oamenilor.

Dacă într-o zi ştiinţa va învăţa, ca în cele din urmă, să aibă acces la înregistrările akashice, observarea ştiinţifică a fenomenelor cereşti sau terestre ar putea deveni o mare posibilitate de lămurire a multor elemente şi evenimente ce au avut loc în univers. Ştiinţa se dezvoltă în ziua de azi într-un ritm alert, descoperirile noi abundă, recent au apărut discipline ştiinţifice uimitoare, cum ar fi: ştiinţa haosului sau metafizica experimentală. De asemenea, într-o serie de lecturi, Edgar Cayce a denumit energia eteronică şi forţele de undă eteronică, indicând direcţia de urmat pentru a lămuri unul din cele mai mari mistere ale universului: ce natură are akasha, ca forţă mentală ce umple întregul spaţiu.

Liberul arbitru, prin crearea perechilor de contrarii într-un univers bipolarizat şi material, îi dă posibilitate sufletului de a alege. Dar ideea a scos la iveală din înregistrările akashice, prin intermediul lui Edgar Cayce, că în universul spiritual toate forţele sunt Unu şi acest Unu este pozitiv.

Fiii născuţi ai Minţii, în existenţă prin voinţa Minţii Creatoare, erau forme-gând celeste, ca şi când ar fi fost celule divine în corpul lui Dumnezeu şi care au devenit conştiente de individualitatea lor. Fiinţe androgine, conţineau în sine elementele şi caracteristicile necesare pentru a se reproduce prin proiecţii-gând, întocmai Ziditorului, neavând nevoie să-şi dezvolte niciun fel de polarizare sexuală, trăgându-şi creativitatea din Dumnezeu-forţă. Fiii născuţi ai Minţii, atâta timp cât au păstrat unirea psihică cu Izvorul Creaţiei lor în Unitate, puteau fi individualizaţi, dar nu „separaţi": Dumnezeu dorindu-le compania. Le-a dăruit totuşi fiilor săi darul liberului arbitru: ei puteau să aleagă să rămână în prezenţa Lui sau să se separe. Perfecţionându-se prin ciclul evoluţiei spirituale, ei aveau să devină moştenitori

părtaşi întru deplinătate cu primul fiu, şi stăpânitori ai universului alături de El.

Fără răzvrătirea voită a lui Lucifer, cum ar mai fi apărut cauza depunerii „Oului” Brahmante şi crearea universului inferior? Şi fără acest univers salvator, unde ne-am găsi noi, cu toţii, suflete separate? în abis, cel mai probabil.

Fiecare dintre noi am intrat aici, în planul terestru, de bunăvoie, ca suflet în căutarea exponentei carnale, într-un tărâm al conştiinţei separate de Dumnezeu.

Şi noi, de asemenea, am căzut.

Factorul de rezonanţă este pus în acţiune teoretic prin intermediul unei vaste reţele eterice de impulsuri armonice care leagă fiecare parte a universului cu fiecare altă parte a acestuia, iar când conştiinţa umană colectivă este lipsită de armonie, se poate presupune că organismul planetar este afectat în capacitatea sa de a intra în rezonanţă. Printr-un efect reciproc, ce se conformează principiilor rezonanţei, nota falsă revine spre noi sub forma unui impuls discordant. Efectul său poate lua forma cutremurelor.

Furtunilor solare, epidemiilor etc., până când factorul de rezonanţă planetară se ajustează la un nivel mai armonios.

Fiecare dintre noi am Intrat aici, în planul terestru, de bunăvoie, ca suflet în căutarea experienţei şi aceasta depinde de conştiinţa colectivă a omului căruia i s-a dăruit la început stăpânirea Pământului, implicit ceea ce Pământul simbolizează: eul inferior.

Răul este doar binele rătăcit, sau o îndepărtare temporară de Dumnezeu. Răul, a spus odată Edgar Cayce, apare numai „În mintea, în fantasmele, în spaimele celor care nu cunosc lumina în întregime sau care nu au încă experienţa trezirii sinelui superior”.

În acord deplin cu şcoala esoterică, lecturile lui Cayce confirmă existenţa a şapte etape de dezvoltare, pe măsură ce călătoria noastră evolutivă ne poartă dinspre

pământ spre cer şi din nou, acasă, de-a lungul căii ciclice a celor şapte rase primare de pe curba descendentă.

Iată primele două – cea astrală şi cea eterică sau lemuriană – rase primare de pe curba descendentă.

În interpretarea teosofică, întâia rasă primară, sau astrală, a pătruns printr-un loc numit „Nepieritorul Pământ Sacru”, considerat a fi primul continent. Acesta ar fi putut fi ceea ce ştiinţa modernă denumeşte continentul primordial, Pangea. Rasa astrală a fost situată la fel ca şi cea eterică ce i-a urmat, în ţinutul virginal al Lemuriei, cu formele sale de viaţă care evoluau rapid, spre deosebire de mai-vechiul şi primitorul continent Pangea. Lemuria este singurul continent pe care Cayce îl menţionează ca antecedent al Atlantidei.

În înregistrările teosofice aflăm că cea de a doua rasă primară, eterică, a coborât pe ceea ce este denumit cel de-al doilea continent sau Hiperboreea: după părerea lor, numai cu cea de a treia rasă va fi atins Lemuria, iar atlanţii sunt cea de-a patra rasă primară.

În lecturile lui Cayce rasa lemuriană este urmată de cea atlantă, care devine cea de-a treia rasă primară. Omul adamic urmează a fi în al patrulea rând (rasa noastră actuală, pe cale de a lua sfârşit), cea de-a cincea fiind pe cale de a-şi face apariţia, pe măsură ce ne apropiem şi intrăm în anunţata Eră a Vărsătorului.

Părerea teosofilor este aceea că noua rasă va fi a şasea, întoarcerea la cea eterică, pe ramura ascendentă a evoluţiei noastre, pentru a fi urmată de cea astrală, cea de-a a şaptea, în faza finală a călătoriei noastre către casă.

Împărtăşim alături de tradiţia teosofică, opinia existenţei unui modul ciclic al evenimentelor, cu şapte planuri sau etape, pe măsură ce curba evoluţiei coboară mai întâi, urcând după aceea. Există, de asemenea, un acord asupra părerii că, în evoluţie, Atlantida a marcat un punct de tranziţie, atunci când din acea rasă primară s-a născut a noastră. Căci. Numai după apariţia lui Adam, cât şi după căderea sa ulterioară, a putut rasa zeilor căzuţi să

întoarcă, în cele din urmă, cursul descendent al evoluţiei şi să înceapă dureroasa înălţare şi lunga ascensiune ca rasă umană.

Inversarea periodică a polilor geomagnetici ai Pământului – a fost un fenomen de asemenea înregistrat de Cayce, Hapgood. După ce a analizat cu atenţie impresionanta cantitate de dovezi geologice, a tras concluzia că deplasarea scoarţei terestre pe substratul său vâscos a constituit un fenomen planetar natural. Deplasările scoarţei par a se declanşa ca rezultat al unei mici descentrări a acumulării de gheaţă la unul sau ambii poli, pe parcursul multor mii de ani (pe lângă lipsa de centrare a calotelor polare, deplasarea se poate datora şi binecunoscutului efect de legănare sau oscilaţie a axei de rotaţie a Pământului). Prezicerea făcută de Cayce, cu privire la o nouă deplasare a polilor, se referă la un termen atât de apropiat, în timp ce deplasările de până acum par a fi avut loc la intervale de 25 – 35.000 ani şi nu 12.600 ani, cât rezultă acum. Putem să ne consolăm cu faptul că această, purificare planetară, cum ar putea fi ea considerată, nu va rămâne fără supravieţuitori. Căci, apărând din „pământuri sigure", cum s-a referit Cayce la zonele protejate ale planetei, va răsări cea de a cincea rasă.

Cu privire la cele cinci rase, în perioada for de formare în cele cinci zone generale de concentrări tribale cu obiective comune, care, în timp, au devenit caracteristici comune – strămoşii rasei albe ocupau zona muntelui Ararat şi o parte a Iranului de astăzi, munţii Carpaţi şi Caucaz, iar mai târziu şi o regiune din India. Rasa roşie şi-a avut originile primitive în Atlantida, iar mai târziu, după evacuarea finală, şi-a continuat evoluţia în America. Rasa galbenă a apărut pe teritoriul numit atunci Ţara Gobi, o rămăşiţă asiatică a continentului scufundat Lemuria şi includea o mare parte a Indo-Chinei, spre nord de deşertul Gobi de astăzi. Rasa brună a luat naştere în principal în Anzi, din poporul preistoric numit ohumm, suferind o puternică infuzie lemuriană din zonele centrală

şi extrem-sudică ale continentului pierdut. Cât despre rasa neagră, greşit considerată ca cea mai veche, originile sale trebuie căutate în Sudan şi Egiptul Superior de astăzi, cât şi în estul Saharei.

Este de presupus că procesul a fost condus pe plan terestru de strămoşii timpurii ce formau noua rasă primară a omului încarnat (Asapha era unul din aceştia şi a dat primele legi fiilor şi fiicelor oamenilor, cu mai mult de 50.000 de ani în urmă, în Egiptul preistoric).

Bazându-ne pe ceea ce au relevat lecturile lui Edgar Cayce cu privire la natura repetitivă a relaţiilor dintre suflete de la o încarnare la următoarea şi utilizarea sejururilor planetare dintre apariţiile în plan terestru, ca mijloc de pregătire a sufletului pentru următorul său ciclu de dezvoltare, nu este prea deplasată. Încercarea de a trage în acest moment o concluzie, Iisus, de exemplu, pare a şti dinainte „fundalul sufletesc" al fiecăruia dintre cei 12 discipoli aleşi (inclusiv al lui Iuda), probabil ca rezultat al unei asocieri anterioare pe Pământ, ca şi al unui plan prestabilit care îşi va avea originea în Lumea de Dincolo, în mod asemănător. Domnul, în chip de Melchizedek, l-a ales, oare, pe Avraam în urma rotaţiilor pe care le-a avut în alte experienţe pământeşti, precum şi pentru îndeplinirea unui plan elaborat la nivelul sufletului, care a procedat intrarea fiecăruia în plan terestru? Ce legătură aveau planurile Domnului cu Avraam? Acest vechi şi încercat suflet avea să devină fondatorul unei noi naţiuni, ale cărei credinţe şi principii să fie bazate pe cele mai înalte învăţături împărtăşite lui Avraam de către Melchizedek, prin ceea ce a fost la origine Cabala, o interpretare esoterică a Legii celui Unic. În zilele lui Avraam, Cuvântul sălăşluia în Melchizedek. Acest Melchi-Zedek înseamnă Regele Dreptăţii, iar regatul său era Ur din Salem (precursor al Ierusalimului). Ur, de la termenul ebraic aur, înseamnă „foc" sau „lumină". În timp ce „Salem" se traduce prin „pace". Viitorul „Prinţ al Păcii" a fost pe deplin prefigurat în regele – preot Melchizedek.

În toate încarnările sale, de la „primul Adam" până la

„ultimul Adam", Iisus a fost o întrupare a Conştiinţei Hristice universale, aducând omului Cuvântul lui Dumnezeu. Dar în Melchizedek – fără tată, fără mamă, fără urmaşi, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, ci făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu – există prima perfecţiune a sinelui inferior, care s-a cufundat şi a devenit una cu sinele Superior. Din această cauză, fără îndoială, Cayce s-a referit la „Melchizedek în perfecţiune". Privind logic, nu există nicio nevoie aparentă ca El să mai treacă prin încarnări viitoare, doar pentru propria Sa plăcere; El a continuat, totuşi, să se întoarcă pentru noi. Deşi prezentat ca fiinţă omenească din carne şi sânge, Melchizedek, care nu avusese nici început al zilelor sale şi nici sfârşit al vieţii, transcendea în mod evident limitările fireşti ale omului. Dacă ar fi să încercăm să definim starea Sa unică, ar trebui să-L descriem drept o fiinţă cu patru dimensiuni, care sălăşluia dincolo de limitările fizice ale timpului şi spaţiului. Acest lucru ar explica imediat cum de i-a apărut lui Avraam în mod repetat, ca din senin. Nu putem vorbi despre zilele lui Melchizedek, căci el era „fără zile sau ani". Dar putem vorbi despre zilele lui Iov, care locuia în ţara lui Uz, în estul Palestinei. Uz era unul dintre fiii lui Aram, fiu al lui Sem, care era fiul lui Noe; se pare că acesta era ţinutul în care Uz se aşezase după Potop, împreună cu rudele sale. Tot aici, în ţinutul lui Uz, locuia păcătoasa „fiică a lui Edem" – o denumire a descendenţilor lui Eseu.

Evenimente prevăzute de Edgar Cayce cu aproximativ jumătate de secol în urmă, au fost date pentru a şti, nu numai de unde venim, ci şi încotro trebuie să ne îndreptăm…

Ne aşteaptă o Nouă Epocă. O nouă ordine a condiţiilor este pe cale de a se naşte. Unii dintre noi îi pot simţi deja prezenţa manifestându-se. Ea se face simţită în tulburările şi dezordinea care ne înconjoară. Nu trebuie să ne surprindă că apropierii unei ordini noi i se opune o rezistenţă gălăgioasă, vechea ordine apărându-şi ultimele poziţii. Sosirea ei este inevitabilă; când va sosi, va trece pe

deasupra capetelor noastre cu iuţeala unui vultur, zburând pe aripile zorilor, căzând asupra duşmanilor speranţei şi făgăduinţei spirituale, oriunde s-ar ascunde.

Dumnezeu, a spus Cayce, a fost lăsat pe dinafară în căutările omului. Acest lucru a dus la tulburările de acum. Etica Noii Epoci va fi dată de trezirea spirituală a întregii lumi, însoţită de cooperarea şi egalitatea între popoare şi naţiuni, şi de un ideal împărtăşit de toată lumea: „Domnul Dumnezeul tău este Unic”.

Cayce s-a referit la suprapunerea influenţelor epocii vechi şi a celei noi, menţionând anul 1998 ca an în care influenţa Vărsătorului va ajunge să aibă ascendenţă vizibilă asupra Peştilor – din acel moment vom începe să i înţelegem pe deplin semnificaţia.

Cel puţin încă două evenimente majore au fost prevăzute pentru anul respectiv: „intrarea lui Messia în această perioadă” ca împlinire a profeţiei biblice, urmată de un mileniu de pace şi reîncarnarea lui Edgar Cayce ca „eliberator” aparţinând Noii Epoci, în fine, anul 1998 a fost menţionat drept an care va marca punctul culminant al unei serii de schimbări la scară planetară, din care ultima şi cea mai semnificativă va fi deplasarea polilor. Ulterior, şi-a revizuit prezicerile anterioare iar apariţia celei de-a cincea rase primare poate fi privită ca un eveniment care va începe simultan cu noul ciclu, bineînţeles.

Precursorii ei se află deja printre noi, făcând pregătirile necesare. Noua rasă, care va marca un nou stadiu de dezvoltare a evoluţiei omenirii pe cale de întoarcere la Ziditorul său, trebuie să moştenească o lume în care există şanse egale pentru toţi şi în care interesul personal va fi pus în urma binelui comun. Duşmanul nu se află în exterior ci în interior. Un proces de autopurificare a devenit imperios necesar. Trebuie să aibă loc o mai mare uniformizare a bogăţiei.

Astăzi, ne aflăm din nou la o răscruce, ca în timpurile Atlantidei. Ce cale vom alege? Calea cărnii sau cea a

spiritului? Dar lecţiile trecutului ne pot ajuta să ne orientăm în viitor, dacă nu le vom uita. Şi aşa cum se specifică în conţinutul cărţii, destinaţia noastră finală se află acolo unde a avut loc începutul. El s-a petrecut dincolo de graniţele universului vizibil. În acel loc, în acel regat, nu este nevoie de Soare, nici de Lună, nici de stele. Căci acolo Domnul este Lumină.

Ciclul evolutiv începe şi ia sfârşit în Mintea lui Dumnezeu.

Nota autorului

Pentru corelarea viziunilor psihice ale lui Edgar Cayce asupra creaţiei şi evoluţiei cu dovezi curente oferite de ştiinţă, cât şi cu datele extrase din Biblie şi din alte surse, cea mai potrivită abordare mi s-a părut a fi aceea a unei interpretări dintr-o perspectivă lărgită şi a parafrazării, cu excepţia unui mic număr de cazuri. Există două motive semnificative în această direcţie în primul rând, datorită faptului că, în ciuda fundamentării atente şi a unei meticuloase preocupări pentru precizie, cel mai important scop al meu a fost acela de a face din această carte o lectură tot atât de accesibilă şi plăcută, pe cât de instructivă. Frecventele citate înserate într-o carte întrerup în mod evident cursivitatea şi claritatea relatării, în al doilea rând, este vorba de limbajul lecturilor lui Cayce. Adeseori, elocvent şi emoţionant, el este derutant pentru mulţi dintre cititorii moderni, din cauza utilizării frecvente a unor termeni anacronici cvasi-biblici şi a unei sintaxe greoaie, ceea ce uneori poate duce la o interpretare greşită a lecturilor. Acestea sunt capcane pe care m-am hotărât să le îndepărtez din calea cititorului nefamiliarizat.

În acelaşi timp, de fiecare dată când m-am referit la leduri şi am considerat că sunt necesare lămuriri suplimentare, am semnalat acest lucru în text prin numere care fac trimitere la sfârşitul cărţii, la notele corespunzătoare capitolului respectiv, unde se indică numărul de evidenţă al cazului din arhivele Cayce.

În fine, doresc să arăt că opiniile exprimate în această carte sunt propriile mele opinii şi că ele nu sunt în mod necesar şi ale Fundaţiei Edgar Cayce, sau ale organizaţiei afiliate, Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare.

 Prezenta traducere s-a făcut după textul integral al ediţiei din 1991, publicată de către Associadon for Research and Enlightenment, Inc., Virginia Beach, Virginia.

Nu dispreţuiţi prorocirile, ci cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun.

Thesaloniceni

PROLOG LA O CĂLĂTORIE

Vino!

Suntem pe cale de a porni împreună într-o călătorie remarcabilă. Ea ne va purta pe tărâmuri care nu sunt pe nicio hartă, prin ţinuturi în care şi timpul a îmbătrânit, peste a căror faimă, atât de vestită cândva, astăzi s-a aşternut uitarea. Nu sunt ţinuturi imaginare acestea, ci o parte a trecutului evoluţiei noastre. Mai adevărate decât orice vis…

Vom întâlni în drum titani asemeni unor zei, monştri jalnici şi ciudate mutaţii a căror amintire ştearsă a fost încredinţată miturilor şi legendelor, precum şi alte fiinţe care nu se deosebesc prea mult de noi înşine. Pentru a ajunge acolo, ghidul nostru trebuie să ne poarte prin portalurile eterice ale înregistrărilor akashice1, unde, ni se spune, întreaga memorie a timpurilor înceţoşate din veşnicia devenirii a fost gravată pentru eternitate în creierul timpului şi spaţiului.

Bineînţeles, pornim în această călătorie cu un scop. Pornim în căutarea rădăcinilor evoluţiei noastre2. Pentru a găsi aceste rădăcini, trebuie să mergem pe urmele originii,

evoluţiei şi ale destinului sufletului. Căci sufletul este, de fapt, cel care evoluează, şi nu materia, aşa cum se presupune de obicei, în afară de cele hotărâte de către arhitectul şi constructorul entităţii-suflet, mintea.

Călătoria va fi plină de surprize. Trebuie să învăţăm să ne aşteptăm la ceea ce nimeni nu se aşteaptă. Ca orice călător înţelept să ne uşurăm povara, lăsând în urmă orice noţiune preconcepută şi orice prejudecată, pe care le ducem de obicei cu noi, şi să ne păstrăm mintea deschisă. Ea ne va ajuta în traversarea unor teritorii neobişnuite, fără a întâmpina obstacole spirituale sau mentale. Este posibil ca multe dintre cele mai îndrăgite credinţe ale noastre să fie serios puse la încercare pe parcurs, iar altele, cred, vor fi demontate şi înlocuite înainte de a ajunge la destinaţia finală.

Avem un scop lăudabil.

Evoluţia, cum se ştie, este un subiect cât se poate de supărător, fiind înconjurată de controverse aprinse. Nu numai că ştiinţa şi religia au păreri fundamental opuse cu privire la originea noastră, dar în cadrul lor există facţiuni în dispută, precum şi grupări şi contra-grupări, toate fiind de acord asupra faptului că nu sunt de acord între ele din cauza lipsei unei interpretări comune. Rezultatul este un amestec încurcat de teorii şi opinii contradictorii.

Călătorind pe un drum de natură mediumnică înapoi în timp, în anticele Lemuria şi Atlantis, către Eden şi Og, ori alte teritorii şi civilizaţii scufundate sau profund modificate ale preistoriei, scopul nostru va fi acela de a compara uimitoarele noastre descoperiri cu mulţimea de viziuni ireconciliabile, cu speranţa reconcilierii lor. Pe scurt, vom căuta o singură teorie unificatoare asupra evoluţiei, care să înlocuiască proliferarea actuală – o sinteză inteligentă şi operaţională, care să fie conformă, în principiu, atât cu credinţele fundamentale ale ştiinţei, cât şi cu cele ale religiei. Este un scop înalt. Se potriveşte însă cu schema holistica a lumii în concepţia ghidului şi mentorului nostru în această călătorie, Edgar Cayce.

Majoritatea cititorilor nu au nevoie de o prezentare a acestuia şi a muncii sale la medium de faimă mondială, vindecător holistic şi profet al New Age, el este cunoscut de milioane de oameni. Astăzi, la mai puţin de jumătate de secol după moartea sa, Edgar Cayce este deja subiect ăl mai multor biografii, două dintre ele fiind best-seller internaţionale. S-a scris de asemenea o veritabilă avalanşă de articole şi cărţi despre aspecte variate ale lungii şi fructuoasei sale cariere de medium. Domeniul se întinde de la numeroasele sale profeţii, multe dintre ele fiind deja împlinite, până la subiecte actuale de mare popularitate, ca medicina holistică. Practicile conservaţioniste, interpretarea visurilor, reîncarnarea şi karma, astrologia esoterică, pentru a numi doar câteva. Dar, mai presus de toate acestea, contribuţia lui Cayce se centrează mai ales pe filosofia spiritualistă care trece, asemenea unei raze laser, prin fiecare gând al său, iluminând cuvintele cu o rară înţelepciune, îi vom întâlni influenţa adeseori în paginile acestei cărţi.

În mai mult de 14.000 de „lecturi-mediumnice”, cum sunt ele denumite, totalizând peste 25 de milioane de cuvinte, Edgar Cayce ne-a lăsat o moştenire care a fost doar parţial cercetată şi explorată până în prezent şi care promite să continue extinderea cunoaşterii de sine a omenirii în cursul generaţiilor următoare. În acelaşi timp, înainte de a începe explorarea viziunii sale mediumnice asupra evoluţiei, trebuie să ştim care era concepţia lui Cayce cu privire la ştiinţă şi cât de diferit (şi totuşi, cât de similar, în anumite principii de bază) era eul său din starea de transă, ca vizionar cu autoritate în contact psihic cu surse mai înalte, faţă de eul băiatului simplu, cu voce moale, de la ţară; din Christian County, Kentucky.

Descoperim că cel din urmă era devotat familiei, că frecventa biserica, iar lectura sa zilnică era rezervată mai ales Bibliei, şi că prefera pescuitul şi grădinăritul sau vechiul său hobby, fotografiatul (cândva, pentru scurt timp, profesiunea sa), în loc de a fi văzut, auzit şi căutat de către un public curios. Da, la fel ca în fotografiile în care vedem

un Einstein ponosit, cu vioara şi papucii săi, căutând inspiraţie în muzică pentru ecuaţiile sale, am în faţă o fotografie a lui Edgar Cayce într-o jachetă jerpelită, cu o pălărie veche de grădină, aplecat asupra sapei sale, într-o egală căutare a inspiraţiei pe când lucrează la cuiburile de fasole. Trebuie să ne cultivăm propriile grădini, spunea Candide. Şi multe dintre viziunile pe care Cayce le-a avut în stare de conştienţă i-au apărut pe când lucra în acest fel. Fiindcă trebuie să ne amintim că nu a fost un om de rând, cum nici Einstein nu a fost, ci unul remarcabil de complex, contrar tuturor aparenţelor. Dar geniul mediumnic, la fel ca şi omologul său în domeniul ştiinţei şi-a purtat întotdeauna măreţia cu o infinită modestie.

Nu va fi o surpriză, deci, să descoperim că Edgar Cayce a avut o atitudine plină de respect şi de apreciere faţă de diversele ramuri ale ştiinţei şi, cu timpul, a avut posibilitatea de a număra printre prietenii săi un număr tot mai mare de profesionişti de formaţie ştiinţifică şi doctori. În ultimii săi ani, de fapt, mai multe dintre discursurile sale în stare de transă (date ca răspunsuri directe la întrebări de natură profesională) au surprins prin prezentarea de date ştiinţifice asupra celor mai avansate domenii tehnice, pe care numai o minte de formaţie ştiinţifică ar fi putut să le cuprindă sau să le interpreteze şi de care Cayce însuşi admitea că era derutat, în stare de conştienţă.

Cred că, în lumina celor de mai sus, putem trage cu siguranţă concluzia că povestea evoluţiei, aşa cum se găseşte ca în lecturile mediumnice ale lui Edgar Cayce şi cum este prezentată aici, nu este în mod intenţionat ostilă faţă de niciuna dintre ipotezele de bază ale ştiinţei. Susţinând ideea religioasă a unei inteligenţe conducătoare, sau Cauza Primară, care stă la baza întregii creaţii şi a evoluţiei ce a urmat, lecturile sunt în mod evident în divergenţă cu ateismul. Dar câţi oameni de ştiinţă sunt astăzi atei declaraţi? Ei formează astăzi o minoritate distinctă şi numărul lor scade cu rapiditate în faţa noii ştiinţe a fizicii care se naşte şi care restructurează

întreaga noastră concepţie ştiinţifică despre om şi univers în termeni quasi-metafizici.

Mai mult chiar, dacă privim înapoi în perspectivă istorică, de la Einstein spre Newton, spre Kepler, Copernic şi Galilei, descoperim că mai toţi marii oameni de ştiinţă au stat de partea lui Dumnezeu, chiar şi atunci când conformitatea dogmatică cu principiile tradiţionale ale religiei le-a stat împotrivă. Iar dacă credinţa lor a tins a avea o natură originală şi cosmică, nu a fost de asemenea acest lucru virtual valabil pentru oricare dintre marile figuri religioase ale lumii? Deşi este posibil ca timpul să fi distorsionat învăţăturile revelate de aceştia, transformându-le într-o altă dogmatică strictă doctrinal, aceştia au fost întotdeauna bărbaţi – şi femei – cu viziune cosmică. Încercând să poarte lumea spre o mai deplină iluminare, prin privirea unică pe care ei au aruncat-o asupra unui adevăr mai înalt.

Şi poate că în această ordine mai înaltă, cosmică, a lucrurilor, intuind forţa revelaţiei, inerentă atât în ştiinţă, cât şi în religie. Edgar Cayce a observat că ambele nu sunt decât una atunci când scopul lor este acelaşi[1].

Să salutăm şi să adoptăm acest concept unificator, revelaţia. Am putea chiar să îl extrapolăm, într-o oarecare măsură. Am putea include în el, de asemenea, ceea ce ţine de psihic şi de mistic

Acest lucru cere să aruncăm o privire la câteva exemple Interesante.

Unul dintre ele este Nostradamus.

Nu cred că se cunoaşte îndeajuns faptul că, în catolicism, Mistica3 secolului al XVI-lea, intuind (acest teribil cutremur) ce urma să aibă loc în secolul nostru, al unei Noi Lumi ce sta să vină (şi întrezărit de asemenea de Cayce, bineînţeles, mult mai târziu), pare a fi descoperit pe calea intuiţiei spirituale ceea ce ştiinţei i-a luat încă patru secole, şi anume să identifice în cele din urmă drept sursă a cutremurelor şi a erupţiilor vulcanice deplasarea

1 Lectura 5023-2, Edgar Cayce.

treptată a continentelor. Această ştiinţă cu totul nouă este denumită de noi „tectonica plăcilor”, după Tekton, dulgherul din „Iliada”. Cu toate acestea, ar fi fost mult mai potrivit să primească un nume care să-l onoreze pe Nostradamus, care, într-unul dintre catrenele sale, descriind cauza acestui prezis cutremur scria: „Două mari stânci se vor fi luptat mult timp una cu cealaltă”. Aceasta este o descriere corectă a forţelor invizibile care acţionează, de pildă, de-a lungul faliei San Andreas din California de astăzi, unde placa Pacificului, în subducţie, „se luptă” de mult timp cu placa continentului nord-american, într-un meci menit a produce nu numai cutremure majore şi posibile inundaţii (după cum a prezis Cayce), dar şi erupţii vulcanice.

Un alt exemplu de premoniţie inspirată pe cale spirituală iese la iveală în scrierile geniului mistic şi religios german Meister Eckhart (secolul al XIV-lea). „Sunt sigur că un om care ar dori acest lucru va fi capabil într-o bună zi să treacă printr-un perete de oţel”, a declarat odată în mod limpede Eckhart[2]. Ce spune ştiinţa modernă despre un asemenea aparent miracol? Ei bine, acest lucru este foarte posibil – cel puţin, în teorie. Spaţiul dintre atomi este atât de mare în orice obiect de natură materială încât se poate accepta ideea că omul şi zidul s-ar putea afla într-o astfel de rară juxtapunere a componentelor lor atomice aşa încât să-i permită unuia să treacă prin celălalt fără coliziune. (Vă rog, nu-mi cereţi mie să încerc!) Oare Eckhart, care nu intenţiona niciun moment să se refere la un miracol, a întrevăzut doar, pur şi simplu, un moment din continua evoluţie a omului, în care acesta ar putea stăpâni legile naturii care guvernează energia, masa şi mişcarea?

De asemenea, în scrierile lui Thoreau găsim un interesant caz dintre cele pe care Cayce le-a numit odinioară „ştiinţă ocultă sau mistică”.[3]

---

2 Pagina 233, „Meister Eckhart, o traducere modernă” de Raymond B. Blakney (Harper & Bros., New York, 1941).
3 Cayce, 364-9 (Redefinită în 364-10 doar ca „a fi aproape

Transcendentalist din Noua Anglie a secolului al XIX-lea, era foarte mândru de mistica sa, care, contrazicea cu îndrăzneală ortodoxismul ştiinţific din zilele lui „Nimic anorganic nu există”, a susţinut el sus şi tare.[4] Era o erezie cât se poate de izbitoare, într-o vreme în care ştiinţa clasificase distinct materia în substanţă „organică” şi „anorganică”. Astăzi, bineînţeles, în lumina studiilor făcute asupra particulelor subatomice şi a întregului univers care se află în atom, fizicieni moderni au determinat ştiinţa să regândească premisa sa iniţială şi să se aşeze de partea lui Thoreau. Nimic, la urma-urmelor, nu este cu adevărat anorganic…

Cu subiectul atom ne întoarcem la Edgar Cayce.

Într-o lectură despre utilizarea de către atlanţi a energiei solare, convertită în energie atomică, Cayce comenta că această energie captată, odată pusă la lucru în scopuri constructive, a fost ulterior transformată într-o sursă de scopuri distructive, folosită la sfărâmarea neintenţionată a continentului Atlantida. După care, în mod profetic, a adăugat avertismentul că aceeaşi energie latentă era din nou disponibilă şi pe cale de a fi încă o dată deturnată spre scopuri distructive[5].

Acest lucru se petrecea pe 22 Iulie 1942. Ultrasecretul proiect Manhattan de construire a trombei atomice, sub conducerea generalului Groves, fusese demarat în urma unei recomandări făcute, în luna martie 1942, preşedintelui Reosevelt de către Vannever Bush, preşedintele Comitetului Naţional de Cercetare pentru Apărare. Iar Cayce, în această lectură cu privire la Atlantida, pare a fi dat inconştient peste această cercetare, care a dus mai târziu la dezastrul atomic ce a lovit Hiroshima şi Nagasaki, precum şi la cursa înarmărilor dintre super-puteri.

---

de natură”).

4 Pagina 275, Waiden şi alte scrieri, de Henry David Thoreau (Modern Library, Random House: New York, 1950).

5 Cayce, 2072-10.

A fost vorba, bineînţeles, de un tragic mod de a abuza de formula echivalenţei masei şi energiei, descoperită cu câţiva ani mai înainte: E = mc2. Marele fizician Einstein a fost un creator, nu un distrugător. El a fost de asemenea, spre îngrijorarea multora dintre colegii săi savanţi de condiţie mai modestă, un mistic şi un adept declarat al religiei. Dar să-i dăm cuvântul lui însuşi. Mai întâi cu privire la misticism: „Cel mai frumos şi mai profund propagator al oricărei ştiinţe adevărate”[6].

Iar despre conceptul său unic de religie, pe care el a numit-o „simţul religios cosmic”, el a scris: „Baza oricărei munci ştiinţifice constă în convingerea că lumea este o entitate ordonată şi inteligibilă, ceea ce este un sentiment religios. Senzaţia mea religioasă este aceea de prea-plecată uimire în faţa ordinii revelate în petecul de realitate cu care slaba noastră inteligenţă este egală”[7].

Desigur că în cazul lui Einstein, ştiinţa şi religia s-au contopit devenind una, într-o mistică uniune. În mod evident, el împărtăşea viziunea holistică a lui Cayce. La fel ca şi altcineva, despre care Cayce a spus o dată că este cel mai mare medium care a trăit vreodată[8]. Numele acestuia: Iisus din Nazaret.

---

6 Pagina 105, Universul şi Dr. Einstein, de Lincoln Barnett (William Sloan, Associates: New York, 1957).
7 Pagina 98. Religia Cosmică, şi alte aforisme şi opinii, de Albert Einstein (Covici Friendo: New York, 1931).
8 Cayce, 2630-1.

1. ÎNTREBĂRILE PE CARE LE PUN COPIII

Haos.

Apoi, brusc, o explozie cosmică. Cât ai clipi din ochi, s-a născut universul. „Ceva” care explodează, undeva, aruncă lumină peste nimicul de până atunci...

Sunt zorii creaţiei materiale.

Din imenşii, sfâşiaţii nori ai materiei Inconştiente – hidrogen gazos şi praf – răsar primele forme de viaţă pe măsură ce galaxiile spirale iau formă în zborul lor. Acum stele şi sateliţi şi planete încep a se semăna prin câmpul virgin al timpului şi spaţiului ce se grăbeşte să crească, unde sunt hrănite mai întâi cu asteroizii ce se prăbuşesc şi cozile împletite ale cometelor interstelare.

Evoluţia şi-a început ascensiunea lentă.

Astfel arată principala versiune ştiinţifică a evenimentelor, în variantă prescurtată. Alte surse, alte versiuni. Vom ajunge la ele la timpul potrivit. Până atunci, nu avem motive să intrăm în dispută cu cei mai mari cosmologi. Relatarea lor asupra evenimentelor, general acceptată, atât cât este ea poate fi la fel de discutabilă ca oricare alta, (Atât cât este ea. Să se ia notă de acest lucru; căci preambulul pare a lipsi. Ştiinţa evită în mod necesar preambulurile în astfel de chestiuni esoterice. Nu are încotro. Ele ţin de domeniul metafizicii sau al filosofiei. Fără preambul, însă... Dar să nu anticipăm.)

Forţe necunoscute la lucru, Dumnezeu sau natură? Proiect sau accident? Darwin sau Logos? Suntem bombardaţi cu răspunsuri contradictorii care în acest moment sunt apte a se dovedi confuze. Să trecem deci la întrebări.

De unde am venit?

Ne-am ridicat din mâl, ca să spunem aşa, sau am coborât din straturile înalte ale atmosferei pentru a moşteni pământul? Maimuţe evoluate sau zei căzuţi? Sau, niciuna, nici alta?

Unde îşi găsesc Adam şi Eva locul – dacă un asemenea loc există – în filmul despre evoluţia omului?

De ce, de fapt, ne aflăm aici?

Cine suntem şi care este destinul nostru? Este el legat de destinul întregului univers?

Este ştiinţa sau religia mai aproape de adevărul cu privire la originea noastră? Pot greşi ele amândouă – şi ambele să aibă dreptate?

Există un Dumnezeu personal? Un diavol personal?

Ce este cu moartea şi viaţa de apoi?

Preexistenţa sufletului? Reîncarnare şi karma? Alte lumi în univers? Multiple dimensiuni?

Relativitatea adevărată a timpului şi spaţiului?

Şi în cele din urmă, Să punem întrebarea: Am ajuns noi la capătul evoluţiei sau suntem o specie încă în tranziţie?

Dacă aşa stau lucrurile, cine vor fi urmaşii noştri? Noi înşine, care vom reveni?

Întrebări, întrebări. Atât de multe întrebări! Şi abia am început să le înşirui.

În esenţă, ele sunt întrebările pe care le pun de obicei copiii. Întrebările fundamentale cu privire la Dumnezeu, om şi univers, cărora nimeni nu le dă ascultare.

Dar Cayce a făcut-o. Şi a găsit răspunsuri pentru noi.

Haideţi să pornim. Călătoria noastră de descoperire ne aşteaptă, şi vom fi conduşi de el. Trebuie să facem primul pas şi ne vom aşterne la drum.

Am spus pas? Mai degrabă seamănă cu un salt cuantic, ca să fiu exact Căci, pentru a începe corect, trebuie să facem un salt înapoi în timp, până chiar înainte de existenţa timpului.

2. ÎNAINTE DE MAREA EXPLOZIE

Dumnezeu. Cauza Primară, s-a pus în mişcare şi Spiritul şi-a început lucrarea, în mişcare a adus Lumina, ni se spune. Apoi haosul[9].

Lumina poate fi înţeleasă. Apare ca fiind consecinţa

9 Cayce, 3508-1.

naturală a Cauzei Primare ce se relevă pe sine în mişcare. Căci orice lumină este o formă de vibraţie, sau mişcare. Dar de ce haosul, drept consecinţă?

La început, această succesiune surprinzătoare ne apare izbitoare. Ca un paradox Dacă cel Implicat în mişcarea primară a Energiei Creative ar fi haosul, ar fi trebuit să ne aşteptăm la o inversare a ordinii evenimentelor: haosul – vidul celor nemanifestate urmat de o mare explozie de lumină, o vibraţie cosmică De fapt. Tocmai ceea ce cosmologii par a fi intenţionat să numească începutul lucrurilor, în percepţia lor raţională a ordinii divine, dacă „divin” a fost, şi nu o biată „întâmplare accidentală” în timp şi spaţiu). Dar să acceptăm că a fost divină. Ordinea este mult prea evidentă pretutindeni în universul nostru observabil pentru a permite teoria „accidentului”, după cum se va vedea mai târziu, în care eventualitate, Creatorul divin trebuie să fi avut, probabil, propria sa logică.

Dar care să fi fost această logică? Cititi mai departe. Ea tocmai este pe cale să se desfăşoare.

Proiecţia de lumină, descoperim noi, a fost sinonimă cu trezirea forţei-Minte, sau a Conştiinţei Universale. Mintea, în asociaţie cu însoţitorul său, Spiritul, a adus în existenţă prima creaţie: un univers spiritual, totuna cu Mintea dumnezeiască, populat cu idei celeste care au luat formă şi substanţă spirituală, sălăşluind într-o dimensiune a Minţii, fără a avea nevoie nici de timp nici de spaţiu pentru a-şi găsi expresia individuală. (Contrapartea materială a acestei mai înalte creaţii nu există încă, în acest stadiu, căci nu există necesitatea apariţiei ei).

În textele lui Cayce care descriu acest eveniment iniţial şi pe cele ce i-au urmat găsim un număr de pasaje biblice, până atunci derutante, coroborate şi demistificate. Aflăm, aşa cum atât Evanghelia lui Ioan, cât şi Epistola lui Pavel către evrei au sugerat în mod direct, că „lumina” menţionată iniţial în Geneză era sinonimă cu primul şi unic-conceputul Fiu-Minte, Lumea şi El a fost cel care, în calitate de Minte Ziditoare, sau aspect creator al Minţii

dumnezeieşti (definită de Cayce drept Cauză primară sau Tatăl, ca şi Corp; Fiul, ca şi Minte; Sfântul Duh, ca şi Suflet)[10]. A adus la viaţă un alt univers, separat, pe când Infinitul lua locul finitului în acel loc din afara sa numit haos[11].

Cât priveşte motivele pentru o astfel de a doua creaţie, precum şi consecinţele sale, mi-e teamă că ne aventurăm prea departe. Răspunsul va apărea la momentul potrivit, când vom ajunge la Războiul din Ceruri şi revolta îngerilor (Căci îngerii, să admitem, sunt cât se poate de reali, dacă nu în mod necesar „angelici".

Înregistrarea activităţilor lor, bune sau rele, a fost înscrisă în akasha, alături de cele ale omului.)

Dar, a venit vremea să ne întoarcem atenţia către un alt eveniment esenţial. Acelaşi prim-şi-unic-conceput Fiu al lui Dumnezeu, prin care toţi ceilalţi fii au fost concepuţi de aici înainte, cât şi mulţimea forţelor angelice, care populează universul superior al gândurilor-formă spirituale, au făcut acum o alegere ciudată. El a ales să se materializeze pe tărâmul inferior al materiei din ce în ce mai dense – a doua Sa creaţie în care lumina coexistă alături de întuneric, pe planeta Pământ. Dar pentru ce? Pentru un scop divin, sugerează înregistrările. Un scop de natură sacrificială. Apărând iar şi iar în manifestarea fizică, în cele din urmă ciclul său de apariţii terestre a sfârşit în victoria de pe cruce şi într-un mormânt. El s-a ridicat şi s-a întors de unde a venit, pentru ca alţi pământeni să-l urmeze…

„Studiază datele filosofice sau teosofice" a sfătuit-o odată Cayce pe o femeie care i s-a adresat pentru a fi sfătuită cum ar trebui să procedeze în problema implicării ei într-o activitate spirituală complementară cu a lui însuşi[12]. Cu o altă ocazie, una dintre lecturile lui Cayce s-a referit la rolul util jucat în dezvoltarea minţii umane de

10 Ibid., 1770-2.
11 Ibid., 262-52.
12 Ibid., 2872-3.

către filosofia pe care Confucius şi Buddha au dăruit-o omenirii, sau de cea conţinută în daoism, precum şi în scripturile sfinte ale Indiei care ne povestesc despre Brahma[13]. El a continuat atunci să scoată în evidenţă nevoia de a corela scripturile diverselor ţinuturi, peste secole, ca modalitate de extindere a perspectivei noastre spirituale pe linia acestui precept holistic ce se găseşte în Biblie: „Domnul Dumnezeul tău este Unul”. A fost un sfat sănătos, să-l credem, deci, pe cuvânt.

De fapt, în scrierile teosofice ale doamnei H.P. Blavatsky4, spre sfârşitul secolului al XIX-lea, ea a folosit drept *motto* aceste cuvinte, provenind dintr-o sursă indiană. „Nu există religie mai înaltă ca adevărul”. Cine se poate îndoi de acest sentiment? Să nu-l uităm, întorcându-ne puţin pentru a explora una dintre vechile versiuni paralele biblice ale creaţiei. O astfel de versiune paralelă, de fapt, iese la iveală în legendele de natură religioasă din mai toate culturile importante, în care găsim adevăruri familiare tăinuite în mituri şi metafore. Este evident că povestea creaţiei datează din negura vremurilor şi că a devenit parte a inconştientului colectiv al întregii rase umane. Ce dovadă mai bună, atunci, pentru probabila sa autenticitate? Pictată în culori de o mare varietate, cu tuşe ale penelului care variază de la un ţinut la altul, şi adeseori cu o galerie de personaje care apar pe scenă în costume greu de recunoscut şi şocante, nu ne împiedică să ştim prea bine rolurile, ca să mai putem confunda actorii – sau povestea.

Să luăm ca exemplu versiunea hindusă. Vom descoperi că ea se apropie cel mai mult de povestea biblică ce ne este atât de familiară. Dar pe terenul acesta am putea tot atât de bine merge chiar mai departe. Spre China şi trinitatea taoistă. Spre Egipt şi Osiris. Spre Grecia şi monada lui Pitagora. Spre mitologia nordică. Sau spre „Adamul superior” al cabaliştilor evrei, ori spre multicolorul „Logos” al sectelor gnostice timpurii. Dar de

---

13 Ibid., 5756-10.

ce să facem lucrurile confuze prin această multiplicare?

Aşa că ne vom întoarce la literatura hindusă şi aici vom găsi, de asemenea, diferenţe între textele puranice5 şi vedice6. Daţi-mi voie să simplific problema. Pe scurt, îl găsim pe Dumnezeu identificat la început cu Brahma, Fiinţa Absolută7. El este de asemenea identificat drept membru creator (forţă-Minte, cum s-ar spune) al versiunii hinduse a trinităţii ai cărei „fii născuţi din minte” îşi fac apariţia, alături de saptarishi – intermediatori angelici – în prima creaţie, cea invizibilă. Ulterior, ieşind din tărâmul interior al Sinelui Absolut, Brahma iniţiază „ciclul necesităţii”, aruncând Oul Cosmic în haos, din care universul vizibil va eclozionea după fiinţare8. Apoi, ca stăpân al universului, Brahma pătrunde în această creaţie inferioară în formă trupească, pentru a începe Marele Ciclu al evoluţiei înapoi către Absolut şi pentru a arăta sufletelor în zbatere9 din jurul său calea spre eliberare din păienjenişul karmei10, renaşterii şi maya-ei, Iluzia separării şi multiplicităţii”.

În Baghavad Gīta, text vedic de mare popularitate, găsim această întrupare a Sinelui Superior denumită Atman12. Comentariile pe marginea textului, totuşi, afirmă cu claritate că Atman trebuie privit doar ca un alt nume şi formă ale lui Brahman13 – sau Brahma”, dacă vreţi15. Puriştii, captivi ai noţiunii de dimensiuni şi diviziuni multistratificate ale Unului, vor contesta susţinând altceva, insistând asupra celor mai mărunte diferenţe. Astfel de nuanţe de natură filosofică nu îşi au locul aici. Nu că am dori să le contestăm, bineînţeles, dar optăm pentru Unitate, diferenţe, nume şi chipuri care se schimbă, poate, însă aceeaşi Entitate divină, asta este ceea ce contează.

Acest lucru este adevărat şi în ceea ce îl priveşte pe Hristos.

În Interpretarea versiunii biblice a evenimentelor de către Cayce, îl descoperim pe Dumnezeu îndeplinindu-şi rolul Său de Călăuzitor prin vreo treizeci de încarnări diferite, mereu sub alt nume, dar fiind întotdeauna Hrist. Mai târziu îl vom întâlni în câteva dintre aceste apariţii

istorice. Una dintre ele poate fi menţionată aici, în treacăt: este „Adam androgin” aşa cum era El înainte de proverbiala cădere, în ultima, bineînţeles, l-am identificat ca fiind Iisus din Nazaret. Dar între timp? Toate, în afară de un mic număr, rămân mister.

Este de înţeles, deci, că una dintre ele putea fi o încarnare în India antică sub numele brahmanic17. Fiindcă lecturile lui Cayce ne spun că „Salvatorul” biblic, fie el însuşi în manifestare carnală, fie apărând ca impuls hristic invizibil, conducându-i pe alţii în acord cu unica Conştiinţă Universală, a influenţat de-a lungul istoriei toate acele forme de filosofie sau gândire religioasă care au transmis ideea că Dumnezeu este Unul[14].

În orice caz ni-L putem uşor imagina ca învăţător al cosmogoniei şi filosofiei vedice18 şi care după trecerea Sa prin lume a fost apoi zeificat şi mitizat prin scrieri hinduse care l-au întrezărit 19 divinitatea20. Este un scenariu plauzibil. Bineînţeles, nu este necesar să insistăm asupra lui. La fel de bine însă el ar explica, cu siguranţă, aşa cum nimic altceva n-ar putea, de ce două dintre principalele religii ale lumii, atât de distinct separate cultural şi geografic, oferă totuşi o relatare atât de asemănătoare asupra creaţiei.

Şi mai există un aspect al paralelismului lor, asupra căruia ar trebui să chibzuim: cuvântul OM, în lexicul hindus, „OM” este sunetul vibrator şi simbol al lui Brahm. Mai este denumit şi „suflul vital audibil”, termen ocult ce poate fi echivalent, în esenţă, cu Vocea Creaţiei – Cuvântul (Sunetul, ca şi lumină, ni se aminteşte, este doar o formă de energie sau vibraţie.) Repetat fără încetare în timpul meditaţiei, OM (pronunţat „AUM” sau „Ohm”) este mantra (rugăciune, invocaţie, formulă brahmanică de rugăciune – n.r.) tradiţională hindusă. Se crede că repetarea ei auditivă ridică vibraţiile corporale într-o astfel de măsură încât să provoace trezirea energiei latente kundalini ce se odihneşte, precum un şarpe încolăcit la baza coloanei

14 Cayce, 364-9.

vertebrale, pe măsură ce cel care meditează trece într-o stare modificată de conştiinţă. Odată trezită, această „energie” transformatoare invadează trupul pe o cale prestabilită, activând anumiţi centri spirituali până când ajunge la cel mai înalt dintre aceştia, asociat în plan esoteric cu glanda pituitară din centrul creierului. Odată atinsă această culme, se presupune că cel care meditează trăieşte experienţa unirii cu Brahma sau Dumnezeu. Această stare este numită samādhi. Este comparabilă, desigur, cu „extazul” sfinţilor şi misticilor creştini care au atins o stare de unire meditativă cu Dumnezeu prin ridicarea conştiinţei hristice interioare – un proces de transformare identic, în mod evident, dar ele sunt prezentate în termeni metaforici diferiţi în limbaj psihologic, aceeaşi stare meditativă a fost numită „conştiinţă cosmică”.

Lecturile lui Cayce au mult de spus cu privire la acest profund subiect. Fără a ne pierde capul în astfel de ape adânci, ne vom cufunda pentru scurt timp în această imaginară mare de înţelepciune într-un viitor capitol, atunci când călătoria ne va purta prin ea. Şi vom afla că întâlnirea noastră cu materia joacă un rol necesar în evoluţia progresivă a sufletului înapoi către Izvor, precum şi că este, de fapt, un subiect intim legat de complexa simbolistică ce se poate întâlni în Apocalipsa după Ioan. Între timp, cu mai mare referire aici, unde am dat peste o cât se poate de evidentă paralelă între „Cuvântul” biblic şi sunetul hindus „OM”, Cayce a remarcat cândva că vorbirea este cea mai înaltă vibraţie din corpul omenesc, în legătură cu aceasta, el a recomandat folosirea cuvântului vorbit în rugăciuni, acesta fiind mai eficace decât echivalentul său tăcut[15].

Ce fapte de neimaginat, am putea să ne întrebăm, pe bună dreptate, mult mai minunate decât dărâmarea zidurilor Ierihonului cu trompete şi ţipete, nu ar fi putut împlini Dumnezeu la început, prin imensele puteri

---

15 Ibid., 5681-1 & 281-9.

vibratorii ale Cuvântului rostit de El? O simplă şoaptă a fost poate suficientă pentru a propulsa în existenţă un întreg univers! Eu însă vă sugerez o judecată plină de reverenţă, aceea că în Mintea Dumnezeiască un miliard de miliarde de idei nu înseamnă mai mult decât una. În aceasta, urmează logic, constă marele secret al creaţiei: unicitatea sa. Un atom egal unui univers. Şi Mintea informând şi guvernând totul, macrocosmosul şi microcosmosul, până la cea mai mică particulă a prafului sideral…

Pentru a ne relua călătoria, va trebui acum să-l urmăm pe mediumul nostru călăuzitor prin vastele, înceţoşatele încăperi din Akasha, unde este pe cale a izbucni Războiul din Ceruri. Pentru ce?

Pentru autodeterminare. Sau, în context metafizic: darul divin al libertăţii de voinţă, greşit folosit. Pe scurt, egoism, îndepărtarea, sau autosepararea de Dumnezeu.

Iar acuzatul în acest scandal ceresc? Nimeni altul decât fostul Prinţ al Luminii, Lucifer – cunoscut astăzi pe pământ sub mai multe nume, mai puţin onorabile, cum ar fi ispititorul, Satan, Diavolul, Dragonul sau Şarpele, Prinţul întunericului, toate fiind simboluri ale influenţei nefaste a liberului-arbitru greşit folosit.

Primul creat dintre cei şapte arhangheli şi însoţitorii lor angelici, se spune că Lucifer era cel mai frumos dintre toţi; un adevărat „înger al luminii”. Poate ca acesta este motivul pentru care numele său, care înseamnă „Cel care dă lumină”, şi domnia sa Iniţială au fost asociate în legende cu Venus, Luceafărul zorilor şi al înserării (metaforă sugerând înălţarea sa şi căderea ce I-a urmat). Această idee mitică poate fi, probabil, desluşită în binecunoscutul pasaj din Isaia: „Cum ai căzut tu din ceruri, o Lucifer, fiu al dimineţii!”. Cuvintele erau adresate, bineînţeles, sub formă de profetic avertisment, către Nabucodonosor, regele Babilonului, care încerca, asemeni rătăcitorului Lucifer, să-şi înalţe tronul „mai presus de

stelele lui Dumnezeu”[16].

Dar această teorie Venus-Lucifer trebuie să cadă, aşa cum s-a întâmplat şi cu Lucifer însuşi. Venus, ca şi toate celelalte planete şi întregul univers manifest, nici măcar nu exista când Lucifer şi adepţii săi au fost îndepărtaţi de la Dumnezeu şi aruncaţi în abis. Acolo, în pustietatea haosului şi lipsit de toate splendorile cerului, Lucifer şi cei care l-au urmat rătăceau fără ţintă în propriul întuneric, probabil, fără vreun regat sau stăpân, până când a doua creaţie s-a pus în mişcare. Acest univers inferior, material, forma acum o arenă în care forţele opuse ale luminii şi întunericului – binele şi răul – se puteau întâlni din nou pentru a reîncepe lupta neterminată, într-un loc suficient de îndepărtat de sanctitatea Fiinţei Infinite, dar destul de aproape de influenţa salvatoare a Luminii sale. Aici, detronatul Lucifer, cu hoardele sale, avea să primească un nou nume – Satanail, sau Satan – şi o domnie mult deosebită, ca Prinţ al întunericului. Puterea şi influenţa lui aveau să fie restrânse, totuşi, datorită faptului că trebuie să se lupte veşnic cu prezenţa Forţelor Superioare, care operează prin voinţă divină pentru a impune echilibrul necesar. Astfel, liberul arbitru al oricăruia dintre fiii lui Dumnezeu care ar alege să se separe de creator şi să încerce experienţa evoluţionistă în universul inferior, material, va rămâne neatins, permiţându-le să revină apoi în universul spiritual din care au venit odinioară şi să-şi reclame divinitatea.

Deci. Lupta continuă şi astăzi, lecturile sunt de acord cu teologii în această privinţă, deşi astăzi ea se poartă mai ales în minţile şi inimile oamenilor – şi, bineînţeles, în sufletele lor.

Dar care a fost, de fapt, începutul ei? Separarea faptelor de ceea ce este pură alegorie poate pune probleme unor minţi dificile. Noi vom adopta o perspectivă largă, ce recunoaşte ca factualul şi alegoricul, reduse la esenţa lor, pot fi una.

---

16 Isaiah 14:12, 13(KJV).

Întorcându-ne mai întâi către învăţătura teosofică, nu trebuie să fim surprinşi descoperind că hinduismul ne poate oferi o paralelă foarte instructivă. Versiunea vedică a istoriei lui Lucifer îl găseşte pe Moisasure, Luciferul hindus, devenind gelos pe splendida lumină a Creatorului, astfel că el a decis să-şi conducă legiunea de spirite care îl urmau împotriva lui Brahma, într-un război spiritual declarat. Dar Shiva, cea de-a treia persoană a trinităţii hinduse şi stăpân al forţelor distructive, îl azvârle pe Moisasure şi spiritele sale rebele din lăcaşul ceresc în zonele întunericului veşnic[17].

În următoarea relatare a evenimentelor, să privim atât la scrierile apocrife, cât şi la Biblie. Apoi, vom apela la sursa noastră mediumnică.

Este, totuşi regretabil că în povestea noastră nu se află nimic, până acum, care să-l atragă pe omul de ştiinţă, pentru a lua parte la ancheta noastră celestă. Motivul? Bineînţeles, lipsa datelor empirice. Aici nu există legi naturale, pentru observare şi teoretizare. Cadiul ştiinţei nu permite speculaţii teosofice, şi pe bună dreptate, într-o zi, totuşi, dacă ştiinţa va învăţa, în cele din urmă, să aibă acces la înregistrările akashice, aşa cum doar un mic număr de persoane dotate psihic au posibilitatea, observarea ştiinţifică a fenomenelor cereşti, cât şi terestre, ar putea deveni o posibilitate distinctă. Mai mult chiar, mijloacele pentru o asemenea performanţă ştiinţifică pot fi mai apropiate decât ne dăm seama. În primul rând, este deja evident că ştiinţa se îndreaptă către noi orizonturi, până acum de neimaginat, cu o viteză mult sporită. Descoperirile noi abundă. Recent, au apărut două noi discipline ştiinţifice uimitoare: una este denumită ştiinţa haosului, cealaltă este şi mai straniu numită, metafizică experimentală. Poţi fi derutat de evidenta temeritate pe care ambele o implică, într-o desprindere avangardistă de determinismul ştiinţific al trecutului. De asemenea, într-o

---

17 Pagina 299, Vol. 1. Isis dezvăluită, de H. P. Blavatsky (Theoso- phical University Press: Pasadena, Calif., 1960).

serie de lecturi asupra a ceea ce el a denumit energie eteronică şi forţe de undă eteronică, E. Cayce a indicat direcţia de urmat pentru o ştiinţă cutezătoare care ar dori să lămurească unul dintre cele mai înalte mistere ale universului: ce natură are akasha[18]. Sinonim cu misteriosul „eter”, repudiat de mult timp de către ştiinţă din cauza faptului că existenţa sa eludează capacitatea de observare a ştiinţei, el este, de fapt, o forţă mentală în esenţa sa şi umple întregul spaţiu.

Între evangheliile apocrife, există una atribuită lui Bartolomeu, în care apostolul are ceea ce trebuie perceput ca un dialog alegoric cu Diavolul[19]. Este o întâlnire impusă lui Satan, la ordinul lui Dumnezeu, în care el este pus să-i vorbească lui Bartolomeu despre o mulţime de lucruri, Inclusiv despre natura creării sale şi a căderii sale ulterioare, ca urmare a refuzului său de a asculta ordinul Arhanghelului Mihail de a renunţa la atitudinea sa plină de mândrie, pentru a deveni adorator angelic, pentru aceasta fiind el creat.

Satan îi repetă lui Bartolomeu răspunsul lăudăros pe care l-a dat lui Mihail: „Eu sunt foc din foc, eu sunt primul înger creat” – îi aminteşte fratelui său arhanghel, care, deşi căpitan al oştirii, a fost creat al doilea („creat prin voinţa Fiului şi cu consimţământul Tatălui”). Şi deşi existau alţi cinci arhangheli în afară de ei, se ştie că rivalitatea cea mai puternică a fost întotdeauna între cei doi.

Când Mihail îi spune recalcitrantului Satan că Dumnezeu se va mânia pe el, reacţia acestuia nu este departe de o revoltă pe faţă: „Dumnezeu nu se va mânia pe mine, dar eu îmi voi pune tronul meu în faţa tronului Său, şi eu voi fi precum El”.

Dar Dumnezeu s-a mâniat foarte tare. Satan a fost alungat din Ceruri, cu toţi îngerii săi. Şi de atunci a urzit

---

18 Cayce, seria 443; de asemenea 440-13.
19 Paginile 174-8, Noul Testament apocrif, tradus de M. R. Jamos (Oxford University Press: London, 1975 ed.).

mereu planuri de răzbunare împotriva omului, care fusese creat după chipul lui Dumnezeu (ceea ce va avea loc mai târziu, în timpul lui Adam).

După mărturisirea silită către Bartolomeu, lui Satan i se permite să plece. Dar el spune cuvinte grele, zicând că a fost „înşelat" şi făcut să vorbească înainte de a-i fi venit timpul. Fără îndoială că întreaga întâmplare i s-a părut umilitoare. Drăcesc de umilitoare, s-ar putea spune...

Într-o altă cronică apocrifă, conţinută în „Tainele lui Enoh"[20], Domnul însuşi este cel care povesteşte cum a creat ordinul celor zece legiuni de îngeri, comandând fiecăruia să rămână în armata sa. Dar Satanail, îndepărtându-se cu legiunea ce era sub ascultarea sa, se gândi la un lucru de neînchipuit, „că ar putea să se facă egalul puterii Mele".

Urmarea a fost inevitabilă. A trebuit să plece. Şi a plecat, dar nu de bunăvoie. În Evanghelia lui Luca, această plecare este povestită cât se poate de limpede în cuvintele Domnului însuşi, după ce i-a ascultat pe cei şaptezeci întorşi povestind cu bucurie amănuntele experienţei lor de alungare a diavolilor în numele Său. „L-am privit pe Satan căzând din cer precum un fulger", le spune Iisus despre originala alungare[21].

Iar cel care l-a alungat? Să dăm citire acestor cuvinte din Revelaţie asupra acestui subiect:

„Şi a avut loc război în cer. Mihail şi îngerii săi au luptat contra dragonului; iar balaurul a luptat, el şi îngerii lui. Şi nu au biruit: nici nu se mai găsi pentru el loc în ceruri. Şi marele balaur fu alungat, şarpele cel bătrân, numit Diavolul, şi Satana, care au înşelat lumea întreagă, fu alungat sub pământ, iar îngerii săi au fost alungaţi cu ei"[22].

---

20 Pagina 91 „Cărţile uitate ale Edenului", in Cărţile pierdute ale Bibliei şi Cărţile uitate ale Edenului (The World Publishing Co: Cleveland, Ohio, 1962 ed.).
21 Luca 10:18 (KJV).
22 Revelaţia12: 7-9 (KJV).

Sub pământ, oare? Ei bine, cu siguranţă că nu imediat. Mai întâi, în abis – oriunde va fi fost acesta Căci aici ne aflăm în faţa unui limbaj compus, în principal, din simboluri. Pământul, după cum s-a observat deja, încă nu fusese creat când splendidul arhanghel-preschimbat-în-balaur a căzut. Nici nu a „căzut" în sens literal. Nu exista nimic în sau prin care să cazi. Să amintim că nici spaţiul, nici timpul nu apăruseră, încă, în manifestare.

Într-un univers fără margini din forme-gând pur spirituale, ce nevoie să fi fost de aceste delimitări vizuale, care vor fi impuse mai târziu celei de-a doua creaţii a lui Dumnezeu? Nu, Satan şi servitorii săi cei căzuţi trebuie să se fi găsit închişi într-un tărâm inferior, un vacuum spiritual de o neîmblânzită întunecime şi ne-fiinţare. Noi l-am numit haos. Ceea ce a apărut în creaţie imediat după Lumină. Şi pe bună dreptate, după cum se pare. El avea să formeze substratul celei de-a doua creaţii şi expresia perechilor de contrarii. Căci, fără o astfel de alegere. La ce bun ca sufletul să fie dăruit cu liber arbitru? Şi cum altfel să-şi dea seama că s-a separat de Creatorul său?

Acesta ne readuce la problema lui Satan.

A fost crearea acestui înger-preschimbat-în-monstru un accident? În mod surprinzător, în creaţie sunt posibile astfel de accidente. Această informaţie şocantă a fost culeasă direct din înregistrările akashice de către Edgar Cayce[23]. Şi, într-adevăr, nu s-a căit Dumnezeu făcând omul? Aşa ni se spune în Biblie (Dacă este adevărat, iată o umilă amintire a deficienţelor noastre înnăscute.)

Dar căile Domnului sunt adeseori de nepătruns. Pentru a susţine supoziţia tot mai evidentă că suferinţele lui Satan, deşi din proprie vină, ar fi putut să facă parte din Planul Divin încă de la început, să-mi fie îngăduit a cita un fragment din Isaia. Dumnezeu însuşi este cel ce glăsuieşte prin profetul Său. „Eu sunt Domnul, şi altul nu este Eu isc lumina şi întunericul eu îl isc. Eu fac pace şi răul eu îl

---

23 Cayce, 3037-1.

creez: eu, Domnul, fac lucrurile acestea toate”[24]. Sunt vorbe cu greutate. Cum trebuie să le interpretăm?

Eu cred că avem deja un indiciu al semnificaţiei lor. Doar atât: liberul arbitru, după cum s-a observat precum şi nevoia de a-i da sufletului posibilitatea de a alege, prin crearea perechilor de contrarii, într-un univers bipolarizat şi material. Dar ideea trebuie dezvoltată. Şi pentru a face acest lucru cel mai bine ar fi să vedem ce a scos Edgar Cayce la iveală din înregistrările akashice. În universul spiritual, descoperim toate forţele sunt Unu; şi acest Unu este pozitiv[25].

Fiii născuţi ai Minţii, proiectaţi în existenţă prin voinţa Minţii Creatoare, erau după imaginea Sa (Expresiile individuale în sine ale sale, spune una din lecturi, cât se poate de explicit)[26], ceea ce înseamnă că erau forme-gând celeste, ca şi când ar fi fost celule divine în corpul lui Dumnezeu, care au devenit dintr-odată conştiente de Individualitatea lor. Fiecare, un univers în sine, capabile de a manifesta creativitate, îndreptăţite la aceasta.

Fiinţe androgine, ele conţineau în sine toate elementele şi caracteristicile necesare pentru a se reproduce prin proiecţii-gând, întocmai Ziditorului lor. Prin urmare, nu aveau nevoie să-şi dezvolte niciun fel de polarizare sexuală ca parte a naturii lor. Mai degrabă, îşi trăgeau creativitatea din Dumnezeu-forţă (Acest lucru ar putea ajuta la demistificarea comentariului Domnului din Matei 22: 30, cu privire la sufletele pământeşti reînviate, care nu se vor căsători şi nici nu vor fi date în căsătorie, ci vor fi asemeni îngerilor!) Ni se spune că Dumnezeu este Iubire. Şi că fericirea spiritului vine de la unirea cu Dumnezeu. Rezultatul inevitabil este creativitatea.

Fiii născuţi ai Minţii, atât timp cât au păstrat unirea psihică cu Izvorul creaţiei lor în Unitate, puteau fi individualizaţi, dar nu „separaţi”. Dumnezeu, dorindu-le

24 Isaia 45:6, 7 (KJV.).
25 Cayce, 412-9.
26 Ibid., 524-2.

compania, le-a dăruit totuşi fiilor săi darul liberului arbitru, astfel că ei puteau alege să rămână în Prezenţa Lui sau să se separe. Căci, fără această alegere, fiii ar fi fost în aceeaşi categorie cu îngerii care, deşi creaţi pe o treaptă mai înaltă la început, trebuiau să rămână ca slujitori pe lângă Creator. Pe de altă parte fiii erau dăruiţi cu o moştenire unică, dacă ar fi ales calea trudei de a o dobândi, ridicându-se mai presus decât oricare dintre îngeri[27]. Perfecţionându-se prin ciclul evoluţiei spirituale, ei aveau să devină moştenitori părtaşi întru deplinătate cu primul Fiu, şi stăpânitori ai Universului alături de El, într-un nesfârşit plan de creativitate şi creştere spirituală. (Căci, creşterea este eterna poruncă a Minţii, cum a observat cineva odată cu înţelepciune.)

Solicitat să descrie ciclul evoluţiei spirituale, în comparaţie cu evoluţia omului ca fiinţă de carne, răspunsul lui Edgar Cayce a fost indirect. Evoluţia în plan spiritual, a arătat el, nu poate fi observată din alt plan[28]. Probabil că va trebui să aşteptăm până vom ajunge la acel nivel pentru a afla.

Dar, se ivesc motive de mirare în legătură cu o altă problemă şi, în măsura în care dl, Cayce nu este disponibil pentru a ne furniza un răspuns, să încercăm să-l găsim noi înşine. El priveşte faptul că Lucifer, primul creat dintre arhangheli, pare a fi fost dotat cu o capacitate pe care Dumnezeu intenţiona să o rezerve numai fiilor săi: darul liberului-arbitru, sau al alegerii. Este acesta unul dintre „accidentele” menţionate anterior? Probabil că da. Ori poate că era o parte a programului ascuns a lui Dumnezeu... În orice caz, fără răzvrătirea voită a lui Lucifer, cum altfel ar mai fi apărut cauza depunerii „Oului” brahmanic şi crearea universului inferior? Şi fără acest univers salvator, unde ne-am găsi acum noi toţi, suflete separate? În abis, cel mai probabil. În loc de aceasta, ne aflăm aici: căutându-ne pe bâjbâite, încet durerosul drum

27 Ibid.. 900-16.
28 Ibid., 900-70.

înapoi către Mintea Ziditorului, care – suntem asiguraţi – este destinul nostru, în afară de cazul în care vom face prostia de a voi altceva.

Omul în starea sa originară, sau conştiinţa permanentă, arată sursele noastre, este suflet, cu un corp spiritual asemeni celui al Creatorului său. Iar atunci, în existenţa noastră carnală, sufletul este partea de Dumnezeu din noi. Conştiinţa a fost adusă la existenţă materială în carne pentru ca sufletul să devină conştient de separarea sa de forţa dumnezeiască. Şi Satan, sau Lucifer – ca şi suflet, se spune este cel care „a creat aceste necesităţi”, prin căderea sa, pentru ca această condiţie să fie realizată[29]. Nici nu se căieşte pentru faptele sale, de unde şi acest constant război al cărnii cu spiritul, ca o continuare a răzvrătirii din cer. „Precum este deasupra, aşa este şi dedesubt” sună axioma hermetică. Şi chiar dacă există un Salvator personal pe pământ, al cărui nume îl putem chema în voie, există şi un diavol personal, de asemenea.

Însă lecturile, repovestind acea luptă primordială a Forţelor Nevăzute, dintre arhanghelul Mihail, slujitor al luminii şi Stăpân al Căii, şi Lucifer, stăpân al Răzvrătirii şi al întunericului, se încheie într-o notă de avertisment. Se sugerează că tot răul prezent de pe pământ trebuie privit impersonal, ca influenţe variate mai degrabă decât ca truda vreunei personalităţi specifice. De fapt, încercarea de a personaliza răul, sau eroarea, dacă îi dăm voie să ajungă până aici, este mai degrabă aptă să arate cu degetul spre noi.

Din ce cauză? Fiecare dintre noi, am intrat aici în planul terestru de bunăvoie, ca suflet în căutarea experienţei carnale într-un tărâm al conştienţei separate de Dumnezeu. Şi noi, de asemenea, am căzut.

3. SPARGEREA OULUI COSMIC

Originea noastră cosmică, într-un ou? Acest lucru trebuie înţeles ca o metaforă, desigur21. Suficientă însă

---

29 Ibid.. 262-89.

pentru înţelepţii din vechime care au inventat-o, într-o vreme în care nu se ştia nimic despre lucruri atât de complicate ca mecanica cuantică, sau relativitatea. Dar vremurile se schimbă şi odată cu ele şi simbolurile lor. Nu mai putem accepta ideea învechită a unui Dumnezeu care îngrijeşte un ou sau un univers eclozionat. Să lăsăm însă poveştile despre ouă supradimensionate22 pe seama pterodactylilor şi să căutăm un „simbolism" mai apropiat de zilele noastre care să semnifice naşterea universului nostru.

Îl vom găsi în punctul geometric.

Centrat în propriul său nimic imponderabil (el există şi la gravitaţie zero, vă rog să reţineţi), acest punct inert şi invizibil reprezintă un potenţial energetic de neimaginat, suspendat într-un spaţiu-timp încă nemanifest. Poate nu mai mare decât un atom strâns comprimat, ca acela pe care l-ar forma un univers în colaps, ce se năruie sub propria gravitaţie, sau nimicit de acţiunea dezintegratoare a particulelor de antimaterie, acum el începe să se umfle asemeni unui mugure născând după o iarnă îndelungată, în această nanosecundă de mişcare interioară, el se revarsă brusc afară din sine însuşi, cu toată forţa şi iuţeala unui duh eliberat dintr-o sticlă după o eternitate de nemişcare. Are loc o explozie gigantică de materie îndelung ţinută în frâu – un Big Bang care încă mai răsună până în cele mai îndepărtate margini ale universului în veşnică expansiune. În timp ce punctul geometric de mai ieri se revarsă în goană în toate direcţiile în aceeaşi măsură, devenind un nemărginit cerc care se tot lărgeşte în spaţiu-timp. Chiar şi astăzi nenumărate stele noi, nebuloase şi galaxii în rotaţie continuă să se formeze pe crestele celor mai îndepărtate valuri cărora nanosecunda iniţială a mişcării celeste le-a dat naştere.

Această descriere, de fapt, depăşeşte metafora pură. După părerea majorităţii adepţilor teoriei Big Bang, aceasta este Exact Ceea Ce S-a întâmplat şi va continua să se întâmple, căci universul nostru care se menţine prin propriile forţe, continuă să se dilate la nesfârşit24, spun ei.

La nesfârşit? Păi, acesta este domeniul în care şcoala dominantă a teoriei cuantice se bate cap în cap cu teoria relativităţii generalizate. Luând în considerare o gravitaţie inexorabilă Einstein a prezis că, în ultimă instanţă, acest univers finit va suferi un colaps, exact invers decât la începuturile sale. El a fost luat în râs pentru opiniile sale, care veneau în conflict cu teoria cuantică, şi a fost considerat demodat (vezi mai jos – Dumnezeu nu joacă zaruri – n. R). Dar dacă ipotezele privind supergravitaţia vor fi confirmate în ceea ce priveşte consecinţele lor ultime, năvalnicul Einstein (asemănător forţelor sale gravitaţionale) se va dovedi în cele din urmă învingător. Şi acest lucru se potriveşte cu concepţia mediumului nostru, după cum se va vedea imediat Un fel de secvenţă Alfa şi Omega, s-ar putea spune, împrumutând acest termen apocaliptic în care Dumnezeu se proclamă ca fiind începutul şi sfârşitul întregii creaţii, în mod surprinzător, această aluzie biblică ne duce înapoi la Oul nostru brahmanic. A fost oare el abandonat mult prea în pripă? 25 Căci oul, ca şi şarpele sau alte simboluri familiare învăţăturilor religioase atât din Est cât şi din Vest, are atât o semnificaţie tăinuită cât şi una comună, revelată. În hinduism oul devine un simbol esoteric pentru „non-număr”, său zero. Înainte ca Adi-Sanat, „Numărul”, sau „Cel care este Unu” să fie adăugat, de unde derivă şi terenul fertil pentru multiplicarea numerelor în creaţia brahmanică vizibilă[30]. În tradiţia Occidentului”, „oul” dătător de viaţă îşi pierde forma sa ovală pentru a deveni sferă, sau cerc Este simbolul Eternităţii, căreia i se adaugă punctul central pentru a simboliza Logosul, sau Cuvântul – acea Energie Creatoare care aduce Eternitatea în manifestare limitată25. Acelaşi cerc cu punct geometric în centru este de asemenea simbolul îndeobşte recunoscut pentru Soare (Fiul).

Fizica modernă, încercând să reconstituie originea

30 Pagina 98, vol. 1, Doctrina secretă, Blavatsky.

universului, mergând până la acel punct invizibil ce precede Big Bang-ul, aduce ştiinţa incomod de aproape de domeniile peste care guvernează religia. Materia se dizolvă în „spirit”, naturalul în supranatural. În mod asemănător, o teoretică „minte a universului” hăituieşte sondajele periculos de metafizice ale celor care se ocupă de studiul particulelor elementare, pe măsură ce ei par a fi descoperit un principiu auto-organizator dincolo de aparent întâmplătorul şi haoticul comportament al particulelor subatomice30. Câţiva fizicieni, foarte conştienţi de nisipurile mişcătoare, pe care au păşit, şi-au găsit refugiul în aforismele aluzive ale buddhismului32 şi taoismului, unde riscul de a fi acuzat de impardonabilul păcat ştiinţific de „religiozitate” este mai redus. (O asemenea acuzaţie l-ar fi putut termina şi pe Einstein, dacă nu ar fi fost incontestabilul său geniu.) Această întoarcere către misticismul oriental a avut drept rezultat o sinteză a concepţiilor cât se poate de fascinantă, exprimată într-un număr tot mai mare de cărţi de acest gen, sinteză care nu prea este nici ştiinţă, nici religie. Sau, poate, mai degrabă, ar trebui denumită un amestec filosofic al ambelor…31

Mai demult, pe la începutul secolului al XVII-lea Francis Bacon a propus pentru prima dată parametrii corecţi ai unei cercetări ştiinţifice, declarând categoric că „nu ne propunem ca prin contemplarea naturii să ajungem la misterele lui Dumnezeu”. Era o observaţie deosebit de înţeleaptă pentru acea vreme pentru că stabilea o distincţie clară, care implica faptul că Biserica nu trebuie să se amestece în ştiinţă. Dar în mod esenţial ea era adresată unei nevoi crescute de a clarifica rolul ştiinţei, aşa cum era el perceput, care s-a schimbat foarte puţin până de curând, în consecinţă, oamenii de ştiinţă şi-au făcut datoria ocupându-se în secolele trecute cu singura, legitimă sarcină de a descoperi şi a aduce dovezi pentru legile naturii, lăsând misterele lui Dumnezeu în seama speculaţiilor preoţilor sau a împuterniciţilor papali. Nu este o prea mare surpriză deci, că această atât de lungă izolare mutuală dintre ştiinţă şi religie a hrănit de

asemenea o neîncredere reciprocă, adeseori alimentată de dogmatism din ambele părţi. Totuşi, a venit timpul ca ambele ziduri să fie sfărâmate – izolarea şi lipsa de încredere şi să se caute o bază comună. Cred că, în sfârşit, învăţăm că Dumnezeu se află la fel de mult în legile naturii ca oriunde altundeva. De ce n-ar începe omul de ştiinţă – aşa cum într-adevăr a început să facă. Să-L descopere în ele? Şi de ce n-ar deveni omul religiei mai apropiat de ştiinţă în interpretarea sa a naturii lui Dumnezeu, schimbând supranaturalul cu ceea ce este natural în mod divin? Bineînţeles, mai există o problemă: descoperirile ştiinţifice au în mod necesar caracter de tentativă, pe când sentimentele religioase sunt absolute. Dar, aşa cum a spus odată Cayce, Adevărul este o experienţă supusă creşterii. Religia, la fel ca ştiinţa, trebuie să fie supusă constant schimbării şi creşterii odată cu apropierea noastră de Dumnezeu.

De fapt, în ultimul secol de progres ştiinţific am fost martorii prăbuşirii absolutismului religios, pe măsură ce poziţiile fundamentaliste ale Creştinismului cu privire la anumite chestiuni de bază ale interpretării Bibliei s-au dovedit lipsite de realitate: vârsta planetei noastre sau durata probabilă a existenţei omului, de exemplu, nu că ştiinţa ar fi venit cu anumite răspunsuri, dar dovezile strânse până acum au fost suficient de puternice pentru a demonta de departe afirmaţiile fundamentaliste din acest domeniu. Este doar o chestiune de timp până când încăpăţânata rezistenţă fundamentalistă va trebui să se prăbuşească în faţa noilor adevăruri, la fel cum Revoluţia Coperniciană dintr-un alt secol l-a făcut pe un papă încăpăţânat să devină rezonabil.

Aşa cum a observat odată cu înţelepciune Gandhi, Adevărul este Dumnezeu. Dar în calitate de căutători ai Adevărului, care încă nu l-am înţeles pe Dumnezeu, „religia este pentru concepţia noastră, un proces supus evoluţiei şi reinterpretării. Apropierea de Adevăr, de Dumnezeu, este posibilă numai din cauza unei asemenea „evoluţii”, înţelepte cuvinte. Şi poate că acesta era

contextul creşterii spirituale în care Cayce a afirmat de mai multe ori că adevărata „biserică" trebuie să se afle în Interiorul nostru mai degrabă decât în vreo organizaţie rigidă oricât de utilă s-ar dovedi cea din urmă, sau chiar necesară unora ca forţă „centralizatoare", în ciuda inevitabilelor derive spre dogmatism. Pe de altă parte, ştiinţa s-a dovedit uneori la fel de dogmatică, cramponându-se de poziţii nedovedite. Teoria darwinistă a originii speciilor este un prim caz, în această privinţă. Nefiind încă mai mult decât o teorie supusă dezbaterii, ea este mult prea des ridicată la rang de fapt dovedit. Şi în acest caz, mai degrabă ştiinţa decât religia este cea care, cu timpul, s-ar putea să trebuiască să bată în retragere, făcând anumite concesii importante, pe măsură ce va renunţa la poziţia sa rigidă. Nu este vorba despre faptul că omul nu ar fi evoluat, sau că el nu este încă supus evoluţiei. Dar de la ce? Şi către ce anume? Acestea sunt întrebările care ridică probleme. Şi cum rămâne cu sufletul omului, care influenţează în mod hotărâtor întreaga schemă a evoluţiei? Ştiinţa este în drepturile sale atunci când pune sub semnul întrebării existenţa sufletului, dar nu are dreptul să treacă cu negarea dincolo de îndoială. De fapt, ştiinţa a fost de curând etichetată drept „arta îndoielii" chiar de către unul dintre suporterii ei. Este o invitaţie către oamenii de ştiinţă, ca ei să înainteze cu prudenţă de fiecare dată când sunt tentaţi să îşi depăşească statutul şi să devină dogmatici.

Unul dintre riscurile dogmatismului ştiinţific este acela că anumite puncte de vedere, demult compromise, să-şi recâştige respectabilitatea pierdută atunci când noi generaţii de oameni de ştiinţă dau peste fapte noi. O astfel de situaţie se întâlneşte în cazul unor idei abandonate pe care le promovase biologul francez Lamarck. Care contrazic dogma atât de populară a biologiei cu privire la variabilitatea accidentală a evoluţiei, idei care au fost reactualizate de o echipă de biologi de la Harvard. Rezultatele surprinzătoare ale experienţelor asupra bacteriilor, publicate în 8 septembrie 1980 în revista

britanică „Naturo”, Indică faptul că organismele unicelulare sunt capabile să-şi controleze propriile lor mutaţii genetice, în deplin acord cu vechea teorie a lui Lamarck. (Rămâne încă nedovedit dacă o fiinţă multicelulară ca omul poate face acelaşi lucru, dar logica ne spune că ceea ce poate face o bacterie unicelulară prin resurse proprii în mod sigur nu depăşeşte inteligenţa înnăscută a fiecărei creaturi vii, inclusiv omul.)

Între timp, pe măsură ce oamenii de ştiinţă dau semne că se apropie tot mai mult de un punct de vedere metafizic atunci când studiază atomul şi universul pătrunzând în curtea din spate a religiei, o parte dintre membrii clerului care iau în discuţie adevărurile religiei încearcă să pătrundă pe domeniul rezervat ştiinţei, cu ceea ce este în mod greşit considerată o „ştiinţă” proprie, denumită creaţionism ştiinţific. Dar, în timp ce aceasta ar putea reflecta o neînţelegere a principiilor ştiinţifice de bază în anumite privinţe, descalificându-se astfel singura ca disciplină ştiinţifică autentică, ea serveşte în acelaşi timp la demonstrarea faptului că ştiinţa şi religia nu mai pot spera să-şi păstreze domenii exclusive, la adăpost de intruşi. Şi, ca să fim cinstiţi, nu schimbul de idei fertile între aceste două tărâmuri rivale este tocmai ceea ce este necesar în acest stadiu critic de evoluţie? Căci o nouă rasă prinde rădăcini, ni se spune, al cărei strigăt în lume se va auzi întru o mai strânsă unificare la toate nivelele.

Tema noastră este, aici, unitatea.

Ştiinţa şi religia formează punctele îngemănate de sprijin ale civilizaţiei moderne. Fiecare are funcţia sa distinctă, bineînţeles; dar la fel se întâmplă cu capul şi cu inima omului, deşi niciuna din părţi nu poate supravieţui fără a coopera într-o anumită măsură cu cealaltă. Această Interdependenţă trebuie recunoscută şi luată în considerare, în caz contrar bunăstarea întregului organism fiind în pericol. Este la fel ca în cazul intelectului şi emoţiei: avem nevoie de amândouă, într-o interacţiune echilibrată, în caz contrar personalitatea fiind în pericol de a se scinda, îndreptându-se către autodistrugere.

Lucrul pe care îl avem în vedere este o percepţie a totalităţii. În ciuda minţilor fertile şi a imaginaţiei celor mai buni oameni de ştiinţă, ajutaţi ca niciodată până acum de o tehnologie aproape nelimitată pe care o au la dispoziţie, dispreţul înnăscut al ştiinţei pentru valorile spirituale creează o parte „oarbă” care blochează mult din progresul potenţial. Cât timp poate spera o ştiinţă independentă să renege sau să se ascundă de realităţile spirituale care ies la iveală chiar de sub degetele ei care sondează, ca să zic aşa? Mai devreme sau mai târziu, ea va trebui să se confrunte cu necesitatea evoluţionistă (o necesitate de care numai un mic număr de oameni de ştiinţă sunt conştienţi deocamdată) de a lua cunoştinţă de existenţa unei forţe-Minte universale, sau Dumnezeu, care se află în spatele a tot ceea ce ştiinţa examinează cu deliberată lipsă de considerare faţă de natura sa subiacentă. Odată făcut acest lucru, ştiinţa trebuie apoi să dezvolte o serie de obiective interdisciplinare şi de linii de acţiune pentru această premisă unificatoare. Progresul care ar rezulta pentru omenire, atât în plan spiritual, cât şi material, va părea de-a dreptul fenomenal, permiţându-ne să creăm o adevărată utopie terestră dacă vom dori.

În ceea ce priveşte religia, sarcina sa de auto-corecţie pare ceva mai grea – dar ce îi este lui Dumnezeu imposibil? Religia este o casă care este prost împărţită, în propriul dezavantaj, şi ar fi o adevărată minune ca Dumnezeu să-şi poată găsi un loc de odihnă sub grinzile care se prăbuşesc. Toate marile religii ale omenirii au nevoie de unire, în spirit, dacă nu în practică individuală, pe o temă comună fiecăreia: „Domnul Dumnezeul tău este Unul”. Apoi, lucrând în tandem cu ştiinţa din întreaga lume, acest corp religios unificat poate face un efort organizat sub un ideal comun, urmărind eradicarea sărăciei şi a ignoranţei care au fost nutrite prea adesea în trecut, prin politici clientelare şi retrograde din punct de vedere social. Necesităţile fiinţei interioare nu pot fi satisfăcute prin Ignorarea fiinţei exterioare.

Lucrând împreună, culegem fructele unicităţii. Iar

aceasta, spunea Cayce, este exact problema despre care este vorba în materie de evoluţie. Orice îl separă pe unul de noi, îi trage pe ceilalţi înapoi; şi ceea ce ne uneşte înalţă întreaga umanitate. Iisus, adresându-se către cei însetaţi de spirit care se adunaseră să-i audă cuvântul, într-una din ultimele zile înaintea cinei de taină, a dat glas acestei universale Legi a Unicităţii sub forma unei surprinzătoare profeţii. Împlinirea ei pare a fi un proces continuu chiar astăzi. „Eu, dacă va fi să mă înalţ, îi voi înălţa pe toţi oamenii la mine”, a spus El.

Mintea este constructorul, ni se spune, şi gândurile noastre se materializează fără încetare la o multitudine de niveluri. Unul dintre acestea, oricât ar părea de incredibil, are implicaţii cosmice. El implică factorul de rezonanţă34. Un aspect al filosofiei lui Cayce dezvăluie faptul că evoluţia omenirii este legată de cea a universului în ansamblu, gândurile şi acţiunile noastre combinate, dacă au caracter negativ, pot pune în acţiune o rezonanţă discordantă care are efect nu numai asupra Soarelui (unde poate declanşa apariţia de pete)[31] şi asupra diverselor planete din apropiere, dar pot ajunge şi la sisteme stelare mult mai îndepărtate din galaxia noastră şi dincolo de ea. Acest factor de rezonanţă este pus în acţiune, teoretic, prin intermediul unei vaste reţele eterice de impulsuri armonice care leagă fiecare parte a universului cu fiecare altă parte a acestuia, foarte asemănător cu circuitele nervoase din corpul uman. Iar când conştiinţa umană colectivă de pe pământ este lipsită de armonie, se poate presupune că organismul planetar este afectat în capacitatea sa de a intra în rezonanţă, rezonanţa ia o notă falsă, cum s-ar spune, afectând negativ „muzica sferelor”. Printr-un efect reciproc care se conformează principiilor rezonanţei, nota falsă revine spre noi sub forma unui impuls discordant. Efectul său asupra planetei poate lua forma cutremurelor, furtunilor solare, epidemii şi altele. Până când factorul de rezonanţă planetară se ajustează la

31 Cayce, 5757-1.

un nivel mai armonios şi aceasta depinde, bineînţeles, de conştiinţa colectiva a omului, căruia i s-a dăruit la început stăpânirea pământului şi, implicit, ceea ce pământul simbolizează: eul inferior.

Este o teorie plauzibilă, care prezintă legături acceptabile cu câteva dintre ultimele supoziţii ale ştiinţei. În acelaşi timp, este în mod fundamental în acord cu tradiţia biblică.

Să aruncăm o privire asupra câtorva teorii înrudite, preluate direct din lumea ştiinţei moderne.

„Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul”.

Dintre toate aforismele lui Einstein, adeseori citate, acesta este, poate, cel mai faimos şi cel mai des citat. Este şi cel mai adesea luat în discuţie între oameni de ştiinţă de convingeri opuse, chiar şi în zilele noastre.

De fapt, a constituit subiect de discuţie chiar în primul moment în care a fost rostit.

„Încetează să-i mai spui lui Dumnezeu ce să facă!” a fost răspunsul lui Niels Bohr înfuriat. Talentatul danez care lansase teoria cuantică nu a suportat prea uşor faptul că Einstein respinsese sec ipoteza lui, care a fost mai târziu testată şi confirmată de alţi fizicieni, cu privire la caracterul întâmplător al lumii particulelor subatomice. Einstein şi Dumnezeul său stăpânilor al ordinii cosmice păreau a fi cei învinşi. Electronii, care nu ascultau de nicio lege câştigau bătălia. Bazată pe comportamentul imprevizibil al electronilor liberi în experimente repetate, concluzia părea a fi clară: nimic nu poate fi prezis cu certitudine în univers, în măsura în care particulele atomice sunt esenţa întregii materii. (Nu contează faptul că însuşi actul şi modul de observare a electronului în condiţii artificiale de laborator poate să influenţeze comportamentul normal al acestuia, provocând salturi aleatorii de pe o orbită pe alta, sau schimbarea bruscă din particulă în undă şi invers.)

În orice caz, cei care se ocupă de fizica particulelor elementare au început acum să-şi dea seama că munca de

pionierat făcută de Bohr şi alţii pentru explorarea puţin înţelesului domeniu al sistemelor cuantice nu a ajuns atât de departe încât să justifice tragerea de concluzii definitive35. De fapt, nou-veniţii în acest domeniu au dat la iveală câteva noi descoperiri de natură surprinzătoare. Cercetările curente arată că haoticul electron liber poate să dea dovadă de asemenea de o uimitoare capacitate de auto-organizare şi de ceea ce noi am putea îndrăzni să numim aici o formă de „conştiinţă" care îi permite efectiv să răspundă stimulilor mentali ai observatorul lui. Rezultatul: din haos, deodată apare ordinea. Comportamentul aleator al electronului de laborator, proiectat dintr-un tun de electroni, jucând la început jocul aranjamentului şi rearanjamentului întâmplător în maniera darvinistă oarbă, trece deodată la un model de comportament previzibil şi ordonat, sub ochiul atent al observatorului uman (în acest caz fizicianul).

Această interacţiune percepută între observator şi cel observator, care zace în inima „noii fizici", aduce cu sine profunde implicaţii care sunt neliniştitoare pentru ştiinţă37. În primul rând, orice sugestie că mintea omenească poate exercita o formă de control asupra atomului pare, ca un necesar corolar, să valideze tradiţia biblică privind dăruirea la începuturi a omului de către Dumnezeu cu putere de domnie asupra întregii creaţii. De asemenea, introduce probabilitatea rolului de cuplaj, în acest univers relativist al nostru, al minţii umane cu cea a unei Inteligenţe mai înalte (indiferent dacă o etichetăm sau nu drept „Dumnezeu").

Pe scurt, trebuie trasă concluzia că jocul de-a vânătoarea de electroni a ridicat pentru ştiinţă câteva întrebări supărătoare38, cu caracter pur metafizic, care sunt în mod normal percepute ca depăşind competenţa ştiinţei fizicii de a le găsi un răspuns39. Dar purtătorii de cuvânt ai acestei impetuoase şi avântate noi ştiinţe, metafizica experimentală, menţionată anterior, au încercat totuşi să avanseze o ipoteză impetuoasă şi avântată, am spus? Ei, din nefericire, nu în totalitate. Vom vedea că

vechea ştiinţă continuă să o importuneze pe cea nouă şi Inovatoare, împiedicând-o să înainteze, prin mai toate piedicile obişnuite. Într-adevăr, aşa-numita „metafizică experimentală” evită orice sugestie hazardată care ar putea avea implicaţii spiritualiste sau religioase, menţinând metafizica la nivelul materiei40, ca pe o pasăre cu aripile tăiate. În consecinţă, o teorie, altfel promiţătoare, nu izbuteşte deloc să se înalţe. Căutându-i principala slăbiciune, îmi vine în minte ceea ce a scris odată Blavatsky despre Darwin: „Darwin îşi începe Evoluţia speciilor din punctul cel mai de jos şi continuă în sus. Singura lui greşeală ar putea fi aceea că el aplică sistemul său la capătul greşit”[32].

Ipoteza în chestiune pare a se sprijini pe presupunerea implicită că un fel de factor subliminal de conştienţă, un fenomen pe de-a-ntregul natural, lipsit de orice cauze supranaturale, este un aspect evoluţionist al universului fizic Atât cât îl poate interpreta ştiinţa, acest cosmic „mister al conştiinţei”, după cum este denumit, a evoluat treptat întru fiinţarea prin veşniciile timpului, din materia primordială eliberată în spaţiu la început, de către Big Bang, sau ce va fi fost. La apogeu se află astăzi conştiinţa pe deplin trează a omului – cea mai avansată specie gânditoare din cosmos, deliberat adusă în starea aceasta de înaltă conştienţă de misterioasă forţă-conştiinţă a cosmosului pentru a-i servi propriile scopuri evolutive. Căci universul – aşa sună teoria – are nevoie de mintea umană drept observator, întrucât nimic nu se poate spune că există până când nu este observat. (Această ultimă afirmaţie este premisa fundamentală a ipotezei.) Rolul omului dotat cu această capacitate este acela de a perpetua şi a duce mai departe evoluţia în plin progres al cosmosului observat, chiar dacă omul însuşi are nevoie de cosmos pentru ca propria sa evoluţie să se desfăşoare. Pe scurt, este o relaţie de simbioză, aşa cum se întâmplă deseori în natură, când o formă de viaţă depinde de alta,

32 Pagina 429, Vol. 1, Isis dezvăluită, Blavatsky.

pentru supravieţuirea lor reciprocă. Dar aici procesul de simbioză pare a fi atins stadiul său cel mai înalt, forma sa cea mai perfectă. Pentru că observatorul conştiincios este progenitura a ceea ce el observă. Uniunea lor panteistă formează ceea ce este numit un „dans metafizic” între mintea umană şi universul materiei[33].

Imaginaţia poate fi tentantă. Metafizica este mai puţin. Trebuie să ne întrebăm, cu toată umilinţa: Dacă la începuturi nu a existat mintea observatoare a Creatorului – şi la fel în toată perioada de timp care a urmat – cum a izbutit un univers neobservat să supravieţuiască şi să evolueze prin resurse proprii până la sosirea omului, câteva miliarde de ani mai târziu? Mai mult decât atât, cum poate ştiinţa modernă să considere valabilă teoria Big Bang a creaţiei într-un moment de început al materiei primordiale în care mintea lipseşte, fără nimeni împrejur care să laude sau să observe această naştere? îndepărtaţi Prima Cauză şi va trebui să renunţaţi la efectele sale! în absenţa Primului Observator, nu există nimic de observat. Pur şi simplu. Explicaţiile mecaniciste nu sunt suficiente.

Eu prefer viziunea paginilor pline de imaginaţie ale Genezei, în ciuda modului hiperbolic de utilizare a limbajului său foarte simbolic, uneori are mai mult sens, iar metafizica sa globală este mult mai solidă. Ştiinţa ar trebui să o reconsidere. Poate că o sinteză modernă este posibilă. Putem menţine Big Bang-ul, dar să-i adăugăm Spiritul şi Lumina, Forţa-Minte. S-ar putea potrivi foarte bine. Cât despre relaţia de simbioză dintre om şi cosmosul fizic, este vorba de o legătură temporară, dacă este să ne luăm după Cuvântul lui Dumnezeu. Fiindcă omul, ni se spune, este pătruns de suflet care trăieşte veşnic şi care va supravieţui universului vizibil de materie. Dar, pe timpul cât se află aici, omului i-a fost dăruită domnia. El este păstrătorul legitim al cosmosului cât timp acesta va dura, cu porunca de a proteja şi îngriji toate acele lumi care i-ar putea servi nevoile sale de evoluţie şi de a deveni

33 Ref. Universul simbiotic, Greenstein.

participant activ la stăpânirea universului prin înţelegerea treptată a legilor universale. (O menţiune distinctă pentru cititor: într-o epocă de acută conştiinţă de gen, trebuie să fie limpede că referirile anterioare la „om”, la fel ca şi la cele similare care urmează, au doar un sens generic, fiind valabile în egală măsură atât pentru bărbaţi cât şi pentru femei. Îmi cer scuze de la toţi cei care s-ar simţi ofensaţi de acestea. Dar într-un subiect ca cel de faţă termenul generic de referinţă rămâne cel corect din punct de vedere ştiinţific şi nu oferă nicio altă alternativă practică.) Cayce s-a referit adeseori la Unitatea întregii Forţe[34]. Într-o asemenea unitate trebuie ca la baza tuturor lucrurilor să existe Implicit o ordine fundamentală. Cel puţin din observaţie, ştim că ordinea ulterioară se iveşte din cele mai haotice evenimente, de la erupţia vulcanică până la fragmentarea şi remodelarea unui continent în timp ce planeta se reînnoieşte. În mod asemănător, este evident că un fel de uluitoare şi minunată ordine trebuie să guverneze universul microscopic al atomului şi al particulelor subatomice, iar comportamentul lor, uneori imprevizibil, poate avea o explicaţie raţională, care depăşeşte cu mult posibilităţile de cunoaştere ale fizicienilor. Cine suntem noi, să vedem opera „hazardului” acolo unde legi necunoscute pot cauza coalescenţe ale particulelor haotice de materie sub forme atât de încântătoare, ca cea a milioanelor de fulgi de zăpadă de o perfectă geometrie, sau ca cele ale mătăsii florilor de gheaţă de pe un geam?

Ştiinţa a demonstrat deja că stimulii mentali al undelor mentale ale fizicienilor pot controla electronul în camera de testare. Rezultă clar, deci, că în electron există o formă oarecare de conştiinţă primară. Iar această conştiinţă şi-a manifestat voinţa de a accepta instrucţiuni de la o gândire prezentă în apropierea sa – instrucţiuni care s-ar fi putut transmite pe calea subconştientului, şi primite pe aceeaşi cale... Dar unde, sau ce anume este Forţa Nevăzută care îi informează pe atomii ce construiesc

34 Cayce, 262-52.

fulgul de zăpadă, în timp ce prind forma lor minunată în atmosferă? Sau, în timp ce asamblează celulele vii ale fiecărui fir de iarbă, cu individualitatea sa unică? Şi gândiţi-vă un moment la galaxiile adunate în spaţiul cosmic, care, la fel ca atâţi titani, fiecare, ascultă ordinele venite de la Cine sau de la Ce?

Nu este necesar să dăm răspunsuri evazive. Ea ne-a privit tot timpul. Daţi-mi voie să reiterez în termeni clari: există o Forţă-Minte Creatoare şi făuritoare de Legi (denumiţi-o cum doriţi) care informează şi guvernează fiecare colţ al universului. Ea s-a aflat acolo dintru început, pentru că Ea însăşi a fost începutul. Şi pentru că trebuie să existe o lege pentru întreaga creaţie, ea a stabilit legile universale chiar mai înainte de a iniţia Explozia sau de a rosti Cuvântul care a pus totul în mişcare.

Filosofia de mai sus, bazată pe concepte spiritualist revelate pentru noi de către sursa noastră mediumnică, îi poate părea prea esoterică minţii raţionale a omului de ştiinţă pentru a fi luată în considerare la modul serios. Însă, după cum s-a subliniat deja, lumea ştiinţei trece în ultima vreme printr-o mulţime de schimbări, dând la iveală propriile sale noţiuni esoterice, pe măsură ce începe să interacţioneze cu conştiinţa New Age. Într-una dintre cele mai de prestigiu reviste ştiinţifice, a fost de curând publicat un articol scris de un astrofizician ale cărui puncte de vedere nu sunt prea departe de metafizica pură. Articolul său conţine suficiente dovezi, pentru cei dispuşi să le accepte, că o inteligenţă a început să lucreze chiar din momentul în care a fost creat universul fizic, stabilind legile acestuia. Tema acestui articol? Stringurile cosmice[35].

Dar ce sunt stringurile cosmice, veţi întreba? Este posibil să fie un fel de forme-gând sau „promaterie” eterică. (Dar aceasta, trebuie s-o spun, este propria mea interpretare.) Ele sunt identificate în articol, drept „entităţi exotice, invizibile” – fire subţiri, în rotaţie, de o enormă

35 Ref. articol „Stringurile cosmice” de Alexander Vilenkln; Scientific I.

putere şi energie, deşi, în momentul actual, în cea mai mare parte degradate, care au rămas prin ţesătura universului nou-născut. În acel prim moment al creaţiei ele s-au întins în toate direcţiile spaţiului ca un gigantic păienjeniş de fire răsucite violent. Proiectarea lor a fost minunată şi precisă. Deplasându-se cam cu viteza luminii şi pulsând ritmic, buclele făcute de ele au fost perfect construite pentru a strânge materia crudă în bulgări rotitori din care aveau să apară galaxiile.

Cu ce avem noi de-a face aici? Cu un cult al misticismului ştiinţific în plină dezvoltare? Teorie după teorie, vedem ştiinţa abandonându-se premiselor mistice. Este ca şi cum toate legile naturii au început dintr-odată să facă loc unor forţe necunoscute. Şi poate că tocmai asta se şi întâmplă. Căci o nouă epocă se apropie şi întreaga omenire este populată de forţe irezistibile, într-o eră de schimbări revoluţionare şi de trezire a conştiinţei, care depăşesc înţelegerea noastră actuală, în mod firesc, omul de ştiinţă este prins în acestea, ca toţi ceilalţi. Dar ceea ce i se întâmplă în realitate este mai puţin o transformare de natură mistică, n-ar cunoaşte-o decât el, cât una spirituală Totuşi, el ezită să se împace cu acest fapt.

Aş dori să rezum:

Mai întâi un Big Bang – nevăzut, neauzit; totuşi, cumva credibil pentru oamenii de ştiinţă de pretutindeni drept cea mai acceptabilă teorie asupra creaţiei. Apoi haosul, observat într-un laborator de încercări şi din haos, ordinea. Ni se propune un univers capabil să se auto-organizeze, ca în teoria alegerii care circulă printre fizicienii particulelor elementare. După aceea, simbioza: un dans metafizic între minte şi materie, la nivel cosmic. Şi, în sfârşit, aceste stringuri cosmice, presupuse fire de energie invizibilă întinse în întregul univers, prin intermediul cărora un Duh neidentificat a împrăştiat la începutul timpului şi spaţiului seminţele din care s-au format galaxiile…

Produse pure ale minţii, toate acestea. Iar materialul de asemenea, provine din reviste ştiinţifice respectabile.

Nu intenţionez să-mi bat joc de ele. Şi nu le dezaprob în vreun fel. Ba dimpotrivă, însă nu poţi să nu te întrebi: Dacă toate acestea sunt ştiinţă, atunci ce este neştiinţific în sondarea paranormalului, sau în acceptarea ca premisă de lucru a existenţei unei forţe-Dumnezeu şi a unei entităţi-suflet, pentru explicarea marilor mistere cu privire la om şi la univers, care, altfel, ar fi inexplicabile? Există o întreagă lume de ştiinţă spirituală care aşteaptă să fie explorată. De unde să începem? Pentru a măsura un cerc, aşa cum a spus cineva odată, se poate începe de oriunde.

4. CELE ŞASE ZILE ALE CREAŢIEI

Prima zi.

Întunericul plutea deasupra adâncurilor. Să fie lumină, a spus Dumnezeu. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul, noapte. Iar seara şi dimineaţa au format prima zi.

Acesta, ni se spune de către autorul Genezei, este modul în care a început şi s-a sfârşit întâia zi dintre cele şase ale Creaţiei. (Cea de-a şaptea, să ne amintim, a fost o zi de odihnă.) Dar cât de lungă este o zi, după ceasul din ceruri? O zi a lui Brahma, spune tradiţia hindusă, vorbind despre timpul măsurat de Dumnezeu, durează cam patru miliarde şi jumătate de ani. Destul timp pentru ca Rip van Winkle să străbată Eternitatea dormind, în timp ce Dumnezeu tocmai se apucase de treabă.

Şapte zile. În total: cam 30 de miliarde de ani. Dacă folosim calculatorul lui Brahma. Dar dacă nu-l folosim? Avem la dispoziţie alte opţiuni.

Mai întâi, punctul de vedere literal. Literaliştii, bătându-se pentru Biblia lor de pe poziţii rigide pentru fiecare mod simbolic de Interpretare a evenimentelor, insista ca Cuvântul să fie înţeles aşa cum spun ei. Şapte zile sunt o săptămână – nici mai mult, nici mai puţin. (Fără a dori să fiu lipsit de respect, trebuie să ne întrebăm cum se descurcă literaliştii cu visele şi cu parabolele).

Fiecare ar trebui să interpreteze problemele în conformitate cu propria sa înţelegere, a sugerat conciliant

Edgar Cayce, atunci când i s-a cerut părerea[36]. Dar, în ceea ce-l priveşte, el nu a ezitat să ia partea simboliştilor, citând acest binecunoscut adagiu: „O mie de ani nu sunt decât o zi. Iar o zi înseamnă o mie de ani în ochii Domnului". Ceea ce el ştia, cu ajutorul extraordinarei sale perspicacităţi, bineînţeles, era faptul că pentru Creator timpul nu poate avea nicio relevanţă. Nu o mie de ani. Nu un milion. Întregul timp este una, îi plăcea lui să spună, aşa cum întregul spaţiu este una. Pe tărâmul spiritului, unde totul este prezentul. Eternul Acum din conştiinţa dumnezeiască. Sau, pentru a exprima ideea în termeni absoluţi (pe care mintea limitată nu îl poate cuprinde pe deplin, a spus Cayce, din cauza separării sale de infinit), în realitate nu există timp, nu există spaţiu[37]. Acestea sunt doar concepte ale conştiinţei noastre finite. Mintea Ziditoare a adus spaţiul şi timpul în existenţă ca dimensiuni necesare ale creaţiei fizice – „proptele pentru decor" cum s-ar zice, pentru evoluţia noastră într-o lume relativă, un univers relativ.

O altă dimensiune, adăugată de Ziditor, a fost răbdarea Căci, după cum se spune în Luca. „În răbdarea voastră vă aflaţi sufletele voastre"[38]. (Aceasta era una dintre temele biblice favorite ale lui Cayce, întâlnită iar şi iar în lecturile sale.) Ea ne aduce, în sfârşit, la ultimul punct de vedere legat de problema timpului, care trebuie luat în considerare: cel al ştiinţei materiale. Geologia, împreună cu celelalte ştiinţe ale pământului, dispune acum de o datare suficient de stabilă a vârstei planetei, care este apreciată la aproximativ 4, 6 miliarde de ani. Vârsta universului, considerată de la Big Bang, este considerabil mai puţin sigură. Până de curând oamenii de ştiinţă o estimau la aproximativ 15 miliarde de ani. Dar acest început continuă să fie împins tot mai înapoi în negura învolburată a unui necunoscut spaţiu-timp. Telescoapele

---

36 Cayce, 262-57.
37 Ibid., 2072-8.
38 Luca 21:19 (KJV).

noastre, care se perfecţionează continuu permit ochiului şi minţii omeneşti să contemple în spaţiul cosmic imagini fantomatice de strălucitoare obiecte cereşti aflate la atâtea miliarde de ani lumină, încât îl lasă pe observator nedumerit şi cuprins de îndoială.

Cea mai recentă şi surprinzătoare revelaţie a fost observarea a două galaxii primitive aflate la o depărtare de Pământ de circa 17 miliarde de ani-lumină, şi care se presupune că reprezintă cam 95 la sută din drumul înapoi în timp până la aşa-numitul Big Bang. Mecanismul folosit pentru această observaţie nu a fost un telescop obişnuit, ci un dispozitiv de noi şi puternice detectoare în infraroşu construite pentru armată şi puse la dispoziţia unei echipe de astronomi ai Universităţii din Arizona[39].

Sprijinindu-se pe probe mai puţin solide, o voce izolată, o autoritate în domeniul astrofizicii – profesor de astronomie la Universitatea din Chicago care se bucură de un mare respect, pe nume S. Chandrasekhar – şi-a exprimat părerea sa, bazată pe intuiţie, afirmând că vârsta universului ar putea fi între 70 şi 100 miliarde de ani[40]. (Ni se aminteşte de calculele brahmanice, anterior citate. Poate că acum nu mai par atât de exagerate.)

În orice caz, ne confruntăm cu un timp şi spaţiu greu de imaginat. Fără să mai menţionăm cel de-al treilea element, răbdarea, în mod limpede, cele şase zile ale creaţiei, punând pământul şi omul în mişcare şi umplând firmamentul de stele (un firmament mult mai vast decât gloriosul plafon al Capelei Sixtine, la care Michelangelo a trudit o viaţă), trebuie să-i fi dat Creatorului de lucru mai mult decât ar fi în stare orice literalist să ne explice, arătând către ceasul de la încheietura sau către calendarul de pe perete. Pe scurt, o zi de odihnă Brahmanică era pe

---

39 Ref. articolul „Se crede că au fost detectate două galaxii primare” The Washington Post, 14 ianuarie, 1988.
40 Ref. articol „Universul are vârsta de peste 70 miliarde de ani” San Francisco Sunday Examiner& Chronicle, 24 decembrie 1972.

deplin meritată.

Întorcându-ne de la ştiinţă la Cayce (sau, cum s-ar putea spune, de la ştiinţa fizică la ştiinţa psihică), vom descoperi o schimbare de limbaj, precum şi de concepţie. Dar în ciuda evidentei diferenţe dintre perspectiva spiritualistă a lui Cayce şi orientarea opusă a omului de ştiinţă precum şi a unei disparităţi de jumătate de secol sau mai mult dintre revelaţiile lui Cayce şi ultimele teoreme ale ştiinţei, putem descoperi uneori o surprinzătoare similaritate care le leagă. Aceasta ne poate sugera posibilitatea ca cele două să înainteze pe căi paralele către acelaşi punct de convergenţă, foarte asemănător cu liniile spaţiului din teoria lui Einstein. Exact în acelaşi fel, de fapt.

Reamintindu-ne ce a spus o dată Cayce. Evenimentele prevestite de el indică Inevitabilitatea unei astfel de convergenţe între lumile spiritului şi materiei, pe măsură ce progresul tehnologic îi poartă pe oamenii de ştiinţă din ce în ce mai profund pe tărâmurile tot mai rarefiate ale cercetării. Tot ceea ce există în universul material, după cum spunea Cayce, este modelat după ceea ce există în cel spiritual, deşi într-o formă reflectată, manifestată foarte asemănător unei umbre[41]. Şi în măsura în care legile naturale îşi au originea şi corespondentul lor superior în legile spirituale, descoperirea celor inferioare ne duce în acelaşi timp mai aproape de înţelegerea intuitivă a celor superioare, din care au derivat. Odată ce a atins acel nivel de înţelegere spirituală a legilor universului, omul se va fi înscris definitiv pe calea de a deveni stăpânul cosmosului şi al său însuşi. Există riscuri, totuşi, în acumularea de prea multă cunoaştere cu prea puţină înţelegere, aşa cum atlanţii aveau să afle spre nenorocirea lor... (Vom vedea prăbuşirea lor catastrofală într-un viitor capitol).

Până atunci, să vedem câteva exemple ale similarităţii despre care am vorbit.

---

41 Cayce, 254-67 4 5749-5.

Primul se referă la teoria Big Bang a creaţiei. Dacă a fost un „bang” (un sunet – n.t.) în adevăratul sens al cuvântului, putem fi siguri că cel mai notabil aspect al său a fost o imensă vibraţie centrală – esenţă a sunetului şi luminii în egală măsură, ce a fost emisă spontan înspre exterior în toate direcţiile prin nou-născutul câmp al spaţiu-timpului, şi care nu s-a mai oprit. Ştiinţa este, bineînţeles, de acord cu acest lucru. Ea continuă să caute undele produse de sunetul şi lumina primordială prin universul nostru în expansiune. Ei, bine, ce a spus Cayce cu mult înainte ca discuţiile despre o mare explozie să facă să vibreze lumea modernă a ştiinţei? Viziunea sa asupra originii noastre universale a diferit doar cu foarte puţin. Însă această mică diferenţă înseamnă foarte mult, vorbind din punct de vedere spiritual. Totul provine, a spus el, dintr-o Vibraţie Centrală – Cuvântul, Lumina – care ia diferite forme prin desfăşurarea sa continuă în manifestare, ce străbate universul[42].

El a mers mai departe de atât, declarând că toate vibraţiile sunt parte integrantă din Conştiinţa Universală, că întreaga forţă din natură, toată materia există sub forma vibraţiilor, care sunt viaţa însăşi. Aceasta include şi corpul fizic al omului. De scriind electricitatea şi vibraţia ca una şi aceeaşi energie, Cayce a definit vibraţia drept mişcare sau activitate a unei forţe pozitive şi a uneia negative, care creează fundamentele electrice ale vieţii ce se întâlnesc în cele mai mici particule atomice chiar şi în ceva ce pare atât de „lipsit de viaţă” ca piatra. Orice vibraţie, a conchis el într-o profundă notă metafizică la care ştiinţa ar trebui să plece urechea, trebuie, în cele din urmă, pe măsură ce produce energizarea oricărei forme materiale pe care o îmbracă, să treacă printr-un stadiu evolutiv şi să dispară[43]. Lucrul acesta este la fel de adevărat şi pentru o frunză ce apare primăvara din mugure, destinată să-şi urmeze prin anotimpuri ciclul său

42 Ibid., 900-422.
43 Ibid., 699-1.

spre împlinire, cât şi pentru un om sau o stea care îmbătrâneşte Dar evoluţia materiei, în cazul omului, este supusă minţii, care este „constructorul”, cât şi sufletului. Căci sufletul omului este cel care îl deosebeşte de restul creaţiei. Sufletul este sămânţa lui Dumnezeu din om şi este ceea ce îi supravieţuieşte, reîncarnându-se iar şi iar în creşterea sa către Unitate…

Între timp, acei fizicieni din domeniul particulelor elementare care sunt angajaţi într-un dans metafizic cu atomul ar putea dobândi o înţelegere importantă a problemei din următoarea similaritate cu propria lor cercetare. Fiecare atom din univers, a spus Cayce, este într-o legătură relativă cu fiecare alt atom[44].

Din nou, el se referă la Unitatea întregii Forţe, dar aplicată de data aceasta interesant – la nivelul microcosmic al particulei atomice, demonstrând cuprinzătoarea unitate a ceea ce este mic cât şi a ceea ce este mare, în schema divină a lucrurilor. Şi în aceasta, dacă vreţi, constă nucleul unei surprinzător de simple „teorii unificate a câmpului” ca aceea pe care o căuta Einstein, deşi ea ar putea modifica radical viitorul curs al ştiinţei. Cayce s-a referit de asemenea la mintea atomului – o afirmaţie care constituie o paralelă apropiată ultimelor teorii ale ştiinţei. În continuarea acestei idei, el a definit odată orice vindecare fizică drept un proces de armonizare a fiecărui atom al corpului la conştiinţa Divinului interior – referire la această entitate care este sufletul, care îl deosebeşte pe om, punându-l deasupra tuturor celorlalte forme de viaţă din univers[45]. Conştiinţa atomului individual, asemeni Conştiinţei Universale, este o realitate acceptată de mult timp în cercurile esoterice. Este previzibil că în curând ea va deveni o premisă bine stabilită în fizica particulelor elementare şi în disciplinele ştiinţifice înrudite. Este un fapt observabil că atomul este

---

44 Ibid., 900-70.

45 Ibid., 3384-2; De asemenea 137-81 (ref: „mintea fiecărui atom „).

un univers în sine, complet, cu propriul sistem ordonat de sateliţi în rotaţie în jurul nucleului, ca şi cum s-ar supune comenzii armonioase a unui fel de inteligenţă şi lege interioară, despre care, la rândul ei, se poate presupune că reproduce şi duce mai departe legea şi inteligenţa mai înaltă a însăşi Conştiinţei Universale.

Pe scurt, dacă cele şase zile ale creaţiei, nu ar fi produs nimic altceva decât un singur atom, ele ar fi realizat un miracol. Numai că cu resping aşa-numitul miraculos sau supranatural. Părerea mea, bazată pe filosofia lui Cayce, este că ceea ce noi percepem drept supranatural este pe deplin natural dar încă neînţeles. Există însă ceea ce este natural în mod divin şi ceea ce este natural de esenţă terestră. Una are legătură cu forţe limitate, cealaltă cu forţele Infinitului.

5. ZIUA A ŞAPTEA

În cea de-a şaptea zi, Dumnezeu s-a odihnit. Şi totuşi, probabil că a fost nu atât odihnă, cât mai ales o tranziţie. Forţele Creatoare nu sunt niciodată pe deplin inactive: atât Cayce cât şi telescoapele noastre ne spun că nenumărate stele noi se nasc încă, asemeni fiorilor în poienile îndepărtate şi înceţoşate ale spaţiului cosmic.

În interpretarea acestui pasaj din Geneză, Edgar Cayce a văzut o descriere alegorică a celui dintâi act al graţiei – o binecuvântare de către Dumnezeu, cum s-ar spune, a operei Sale. În mod concret, el a descris aşa-zisa-odihnă” drept o fază contemplativă, în care Mintea Făuritoare s-a oprit pentru ca scopul Său să pătrundă în tot ceea ce El a pus în mişcare, astfel încât să devină perfect în sine[46].

Un univers care se autoperfecţionează, incluzând omul. Să pornim de la această premisă. Evoluţie cu un Impuls spiritual, mai degrabă decât unul material. Darwin desfiinţat de către acţiunea apriorica a Logosului. Voinţa divină înlocuind întâmplarea oarbă. Şi dintr-odată, o necesitate, se pare, aceea de a regândi teoria acceptată a selecţiei naturale. Împreună cu teoria genetică, în termenii evoluţionişti ai unei ordini foarte diferite de cea la care a visat Darwin…

Evoluţia, s-a spus pe bună dreptate, nu creează nimic, ci doar revelează. Originea sa se află în afara materiei, în Mintea Creatorului. Evoluţia tuturor ideilor s-a petrecut mai întâi în Mintea Creatorului, înainte de a se materializa. Evoluţia din universul fizic a înregistrat un început vizibil atunci când Spiritul a pătruns pentru prima dată în materie, în legătură cu forţele creatoare, pline de energie, ale Minţii, devenind ceea ce noi vedem în această lume tridimensională a noastră drept regat al pământului: mineralul, vegetalul şi animalul, în diferitele lor forme de expresie[47]. Fiecare din aceste trei regnuri inferioare, la

46 Cayce, 3491-1.
47 Ibid., 262-114.

rândul lor, a precedat omul (stăpânul creaţiei). Şi fiecare a fost şi este îmbibat de forţa-spirit, dar nu şi cu suflet. Forţa-suflet i-a fost hărăzită numai omului[48].

În cadrul fiecăruia dintre cele trei regnuri găsim ceea ce Cayce a denumit „o minte de grup", sau o inteligenţă colectivă. Mintea de grup se individualizează în diferite grade, mai ales printre speciile mai avansate din cadrul regnului animal, fără a trece însă dincolo de formele-minte conştiente şi primitiv-inconştiente. (Într-un rând, când a fost întrebat dacă animalele au acea componentă mentală nelimitată de „depozitare" pe care o cunoaştem drept „subconştient", Cayce a răspuns cu un ferm şi neechivoc „nu"). Se pare că numai omul a fost dăruit de Ziditor cu inteligenţă tri-etajată, încorporată în forţele subconştientului, conştientului şi supraconştientului[49].

În acelaşi timp, ne informează mediumul nostru, destinul întregii creaţii este acela de a atinge starea de Uniune cu Creatorul, înălţându-se fără încetare către acest ideal comun[50]. Omul observă ciclul schimbării pretutindeni în jur şi numeşte acest lucru evoluţie în esenţă, despre asta este vorba. Câteodată însă, poate avea loc şi involuţie. Fiindcă procesul schimbării pare uneori a fi, în mod curios, fluctuant, ceea ce ar tinde să dezmintă însăşi voinţa cerească. Acest lucru se petrece însă din cauza faptului că aici, în plan terestru, sunt în acţiune forţe distincte şi influenţe care dezbină, prin conflictul dintre puterile opuse ale luminii şi întunericului, binelui şi răului, vieţii şi morţii, care au fost puse în mişcare la începuturile timpului şi spaţiului.

Spiritul, pătrunzător în ceea ce noi cunoaştem ca fiind lumea vizibila a materiei, reprezintă o stare sau fază foarte diferită faţă de cea a acţiunii sale originale din universul spiritual. Acolo, orice formă şi substanţă rămâne pur spirituală, sau pozitivă. Materia, la antipod faţă de

48 Ibid., 3744-4.
49 Ibid., 262-80 & 900-31.
50 Ibid., 262-88.

spirit, nu reclamă şi nu ocupă un loc în Infinit, dar, în mod paradoxal, apărută ca o idee sau concept în Mintea Creatorului, materia are nevoie de acţiunea Spiritului pentru a-i da expresie. Doar existenţa sa ca formă finită şi negativă poate deveni reală sau „inteligibilă", precum îi este dat ca proprie stare şi condiţie de existenţă, externa conştiinţei dumnezeieşti De aici şi nevoia materiei, în calitate de concept, de a fi „materializată", devenind astfel, pentru forţa-minte ce sălăşluieşte în ea, substrat de realizare a separării sale de Dumnezeu. Materializarea are loc prin polarizarea energiei negative-finite care copiază şi atrage energia din forţa pozitivă-infinită a spiritului. Pe scurt, pe măsură ce Infinitul trece înspre finit, în tărâmul invizibil, actul întrepătrunderii forţei negative de către opusul său pozitiv, produce o reacţie atomică sau celulară. Această activitate, la rândul ei, atrage către sine un nucleu care îi permite materiei să apară într-o formă vizibilă, luând oricare formă şi natură exteriorizată dorită de către forţa mentală care o controlează şi care a chemat-o întru existenţă – fie sub forma Fiului şi a Ziditorului, precum la începuturi, fie a celorlalţi fii şi creatori de mai târziu...[51]

Căci, într-adevăr, după cum ne avertizează în mod repetat lecturile lui Edgar Cayce, gândurile sunt lucruri. Iar ele se exteriorizează cu adevărat, cu timpul, atât în bine cât şi în rău. În acest fel, omul, sub forma unui organism colectiv, continuă să modeleze şi să influenţeze evoluţia planetei şi a sa însuşi, chiar dacă astăzi în mod inconştient, rămânând şi co-creator fără voie.

În această a şaptea zi trebuie să se fi apropiat noaptea când Creatorul s-a ridicat în cele din urmă din odihna Sa contemplativă. Părea să-i fi venit un nou gând. Judecând după durata unei zile brahmanice, care era stabilită la aproximativ patru miliarde şi jumătate de ani – cam tot atât cât este estimată la ora actuală vârsta planetei Pământ, printr-o extraordinară coincidenţă mai rămăseseră doar câteva minute, vorbind relativ (ceea ce în

51 Ibid., 262-52. 262-119 & 254-67.

timp brahmanic ar măsura câteva milioane de ani, poate mai puţin). Apropiindu-se în grabă de pământ, Ziditorul a apucat o mână de ţărână şi a realizat cea de-a doua fiinţă umană, lucru menţionat în capitolul al doilea al Genezei. Apoi a aşezat creatura umană înapoi pe pământ, între pietre, vegetaţie şi animalele care au precedat-o, într-o grădină numită Eden, cu câteva instrucţiuni de ultim moment despre cum trebuie să se comporte.

Totul a fost o afacere improvizată, se pare. Aproape ca şi cum universul inferior material nu ar fi fost planificat, iniţial, ca loc de găzduire pentru vreo creatură dăruită cu suflet, pe care Dumnezeu I-a insuflat omului din Eden chiar înainte de a-l abandona propriilor sale resurse.

Ceaţa aceea, o ştiţi. A apărut în mod atât de neaşteptat. Ce înseamnă ea?

Aflăm din capitolul iniţial al Genezei că un om perfect, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, fusese deja creat. Ce nevoie mai era de un altul? De fapt, nu era nicio nevoie. De fapt, aflăm că ei sunt una şi aceeaşi entitate, în stări diferite de conştiinţă. O conştiinţă mai înaltă şi una inferioară. O stare de graţie şi binecuvântare originală, apoi o stare ulterioară de separare, tentaţie şi, odată cu căderea ce părea menită a avea loc, dizgraţia.

Dacă putem privi dincolo de vălul simbolismului, descoperim că povestea creaţiei din Geneză, spusă mai întâi în primul capitol şi apoi repetată într-o versiune modificată în mod straniu în capitolul al doilea, este o prezentare clasică a lumilor inversate ale Spiritului şi materiei – una considerată reală şi permanentă, cealaltă iluzorie şi trecătoare. Găsim ecouri ale acestei teme, iar şi iar, în miturile şi legendele oricărei ţări, epoci, culturi, de la azteci la eschimoşi, hinduşi şi până la grecii din vechime. Mituri şi timpuri fantastice, poate, unele dintre ele sunt legende mult înfrumuseţate, fără îndoială Dar, luate împreună, ele dau la iveală un tablou care nu poate fi trecut cu vederea: înţelepciunea moştenită a rasei, ale cărei antice origini sunt programate în genele noastre.

Dar, acum să ne întoarcem la Geneză, aşa cum este interpretată ea de mediumul nostru.

Pe măsură ce pământul evolua, devenind un loc de existenţă a materiei, spune Cayce, materia şi-a început ascensiunea în diferitele forme şi etape de evoluţie fizică – în Mintea lui Dumnezeu[52]. În aceasta constă explicaţia pentru creaţia materială originală, repovestită în versiunea iniţială prezentată în capitolul unu al Genezei. Ea îşi are existenţa iniţială în Mintea Ziditorului, fiind o concepţie impecabilă şi având încoronarea în Omul Arhetipal, sau „Adamul Superior" androgin (creat „bărbat şi femeie", spune Geneza 1: 27.), imagine a Creatorului însuşi.

Ce anume a mers prost, trebuie să pe întrebăm, încât să producă transformarea conceptului mental perfect într-o materializare atât de diferită ca cea reprezentată, probabil, în cea de-a doua relatare a creării omului dintr-un pumn de ţărână?

Ei, bine, pentru a găsi o explicaţie plauzibilă, trebuie să ne amintim că evoluţia din planul terestru se desfăşurase o vreme, înainte de naşterea lui Adam. (Este posibil ca el să fi existat deja ca perfect concept mental în Mintea Ziditorului, dar avem în vedere o vreme care a precedat apariţia sa fizică.)

Există evoluţia sufletului, ne spune sursa noastră, şi evoluţia minţii; dar nu există nicio evoluţie a materiei, decât prin intermediul minţii, care este constructorul[53].

Lucrul acesta ne conduce spre o oarecare speculaţie cu privire la activitatea liberului arbitru şi a liberei opţiuni în rândul fiilor lui Dumnezeu, care au fost predecesorii lui Adam. Şi aici este inclus acel prim-născut Fiu, Mintea Ziditoare însăşi, care a fost menit să se întrupeze ca Adam.

Haideţi să vedem.

Suntem la capitolul doi al Genezei. După ce Domnul a dat binecuvântarea creaţiei Sale terminate şi şi-a insuflat voinţa Lui prin ea, s-a întâmplat ceva neplăcut. Îşi fac

52 Ibid., 262-99.
53 Ibid., 262-56.

apariţia negurile învolburate ale conştiinţei materiale. Care să fie sensul acestei tulburări ostile? Dar poate am uitat că, prin crearea lumii materiale, a universului material, îi dă Prinţului întunericului un rol egal cu cel al forţelor Luminii, în acest domeniu inferior.

Oricum, din înregistrările akashice sursa noastră mediumnică a cules un incident neconsemnat în Geneză. Poate că el explică această misterioasă negură şi o mare parte din ceea ce este posibil să se fi întâmplat, astfel încât aşa-numitul „paradis” al Edenului să fi fost corupt cu puţin înainte de a fi fost dat nefericitului Adam în custodie.

Este destul de târziu, în cea de-a şaptea zi brahman că – deşi nu a sosit încă timpul pentru apariţia lui Adam – iar Pământul se află de multă vreme pe orbită. Manifestarea materială a vieţii evoluează deja trecând prin era Mezozoică şi mai departe în perioada terţiară, în propria noastră eră cenozoică – termeni geologici care pot fi nesemnificativi pentru profan dar care înseamnă doar câteva milioane de ani faţă de prezent, în comparaţie cu vârsta de 4.6 miliarde de ani a pământului.

Dintr-odată, intervine un moment esenţial. Fiul, Ziditorul, hotărăşte să pătrundă în acest univers interior al propriei Sale creaţii, proiectându-se mai întâi în...

Dar, stai. Mi-e teamă că o luăm prea repede. Ceea ce a rezultat, nu numai cu această ocazie ci şi din alte două lecturi ulterioare, precedând întruparea lui Adam ce avea să se petreacă ceva mai târziu în cea de-a şaptea zi. Trebuie lăsat pentru capitolele care vor urma.

Este suficient să spunem că s-a opus Voinţei Tatălui[54].

De n-ar fi fost negura aceea...

---

54 Ibid., 262-99.

6. CĂDEREA ZEILOR

În firmamentul superior se poate auzi murmurul vag, melodios al sferelor, fiecare notă celestă fiind în perfectă armonie cu cea din apropiere, de-a lungul întregului spaţiu în veşnică expansiune, plin de stele nou-născute.

Peste apele învolburate ale firmamentului inferior, unde gigantice păsări marine pluteau cu aripile întinse, duse de vânturile oceanice, cu ciocurile întinse, flămânde, se făcea auzit huruitul ciudat al noilor continente în formare pe planeta Pământ. Pangoa, continentul singuratic ce se formase la început, se rupsese de multă vreme în bucăţi, care pluteau în derivă pe când dinozaurii au apărut şi s-au stins în căldura înăbuşitoare a după-amiezii, permiţând mamiferelor mai bine adaptate să le ia locul.

În a şaptea zi pământul se afla de multă vreme în lunga perioadă numită phanerozoic, care începuse cu aproape o jumătate de miliard de ani mai înainte cu perioada cambriană de formare a rocilor primare, iar ciclul său de evoluţie se apropia deja de mult mai avansatul miocen; era cam cu 24 milioane de ani în urmă.

Pe când se întâmplau toate acestea, zeii universului se bucurau. Părtaşi la truda creaţiei alături de Ziditor, aceşti fii născuţi ai Minţii vegheau din depărtări pe când voinţa cerească se revărsa în toate formele creaţiei ce continua să se desfăşoare, în după-amiaza zilei a şaptea ce se adâncea. Totodată, forţele angelice pluteau pretutindeni, într-o dornică aşteptare.

La început, pe când spiritul îşi făcuse pentru prima dată lăcaş în materie, fiii văzuseră apărând din neant negurile învolburate de hidrogen, unindu-se brusc într-o unică masă de atomi Incandescenţi în explozie. A fost întocmai precum Mintea Ziditoare – Cuvântul voise. Astfel, ei fuseseră martori ai universului primar de materie care lua formă sub ochii lor – miriade de observatori şi doar el singur observat. (Hidrogenul, ca principal element constituent al universului, justifică fără îndoială un

comentariu făcut de Cayce în transă în sensul că apa este mama oricărei creaţii materiale, formând trei sferturi sau mai mult din conţinutul total al corpului uman, al planetei Pământ şi al oceanelor de materie astrală cuprinzând corpul universului în ansamblu)[55].

Rolul fiilor, putem presupune, fusese acela de a sprijini procesul evolutiv prin diferite proiecţii proprii de forme-gând, conforme cu proiectul Ziditorului, cum s-ar spune, şi ţinând de legile universale pe care El le pusese în mişcare. La început, totul a fost modelat după spiritual, după cum s-a observat mai înainte, dar într-o formă reflectată, pe măsura corespondentului său material. Într-o singură privinţă şi-a rezervat Ziditorul un rol total exclusiv; acesta privea decizia de a popula sau nu lumile firmamentului inferior cu o fiinţă superioară, ca domn şi stăpân peste regatele inferioare ale materiei, întrupând suflet şi spirit într-o casă de carne ce va să fie condusă de forţa-minte, subiect al liberului arbitru şi al liberei alegeri, bineînţeles, în conducerea ţinuturilor ce le va stăpâni.

„O astfel de fiinţă va voi să fie zeu, ca şi noi”, îşi spuseră fiii unul altuia, întrebându-se care va fi rezultatul în cazul acesta. „De ce să nu fie stăpâni unii dintre noi?” Şi tocmai când se socoteau în felul acesta, Ziditorul se socotea în sine.

Privind în jos către planeta Pământ una dintre miriadele de lumi în universul de materie, El a văzut un obiect de o imensă frumuseţe: un glob strălucitor, înveşmântat în albastru şi alb, rotindu-se în spaţiu, cuprins de toată gloria luminii pe o parte, dar cufundat în întuneric pe partea cealaltă. Bineînţeles, partea întunecată era cea care îl îngrijora. Aceea, unde ispititorul va sta la pândă, în adâncul forţelor întunericului...

Libertate de voinţă şi alegere – darul lui Dumnezeu către unicul Său fiu. Şi o binecuvântare amestecată, după cum s-a şi vrut, punându-i la dispoziţie o serie de opţiuni – însoţitor al Tatălui, sau o zeitate separată. (Căci era

55 Cayce, 1554-6.

dorinţa unui Tată iubitor aceea de a nu-l lega pe Fiul Său de aceeaşi ascultare pe care ar cere-o unui servitor.)

La fel, Fiul a împărtăşit acelaşi dar celorlalţi fii – acolo celule divine, cum s-ar spune, ieşite din propriul Său corp spiritual, care, prin aceasta, au devenit fii îndreptăţiţi ai lui Dumnezeu. Moştenitori şi egali ai acestuia, dar având libertatea de a renunţa oricând la moştenirea lor divină, dacă ar dori acest lucru, printr-o eliberare a propriei voinţe, ei înşişi devenind un fel de zeităţi în sine.

Totuşi, Ziditorul crease universul material, cu dualităţile pe care el le conţine, pentru a-l cuprinde şi pentru a contracara păcatul asemănător al căzutului Lucifer şi a urmaşilor săi alungaţi împreună cu el. Doar prin expunerea la perechile de contrarii (forţe ce se resping reciproc, cum sunt lumina şi întunericul, binele şi răul, spiritul şi materia), precum şi la cele care se atrag reciproc, căutând în unitate un echilibru armonios, cum sunt cele reprezentate de yin şi yang, în forţele sexuale separate, putea un zeu căzut, la fel ca şi un înger căzut, să devină conştient că s-a separat de Unitate şi de Lumină.

Într-adevăr, pământul, la fel ca celelalte lumi care încă mai apar în universul manifestat, nu a fost creat în intenţia deliberată de a fi locuinţă pentru suflet[56].

Crearea ulterioară a unui vehicul pământesc pentru suflet (reprezentat de „omul” Genezei) urma să depindă de necesitatea de a face faţă unei situaţii ce nu mai apăruse printre fii necăzuţi ai lui Dumnezeu. Dar în înţelepciunea Sa, mintea Ziditoare concepuse deja un prototip încă nemanifestat, după propria Sa asemănare. Acest om-suflet ideal putea fi proiectat, dacă ar fi fost nevoie, înainte ca a şaptea zi să ia sfârşit, ca stăpân peste creaţia fizică. Administrarea universului va deveni responsabilitatea lui, conducând materia prin ciclul său de evoluţie, dar şi păstorirea sufletelor rătăcite sau căzute, înapoi către cer, dacă ele ar voi aceasta, în acord cu dorinţa Ziditorului. Între timp, Ziditorul aştepta Poate, cu unele reţineri.

56 Ibid., 5749-14.

Totuşi, din ziua a şaptea mai rămăseseră multe milioane de ani. Ceea ce Ziditorul nu avea pe atunci motive să prevadă, bineînţeles, era faptul că, mai târziu, el însuşi va trebui să îndeplinească acest rol pământesc al omului arhetipal, proiectat în carne…

Nu există nicio lege, a spus Cayce, care să ducă la separarea sufletului de Dumnezeu[57]. Chiar mai mult, există aceste entităţi-spirit (nimeni nu devine entitate-suflet, ni se spune, până nu pătrunde fizic în universul material) care nu au avut niciodată parte de conştiinţă fizică ci au rămas una cu Prima Cauză[58].

Ce avea, atunci, să-l inducă în eroare pe Ziditor însuşi, care, la timpul său, avea să adoarmă? Satan, fără îndoială, îi întinsese cu viclenie o capcană şi el căzuse în ea…

Ascultându-i pe fiii născuţi ai Minţii, pe când discutau între ei cu privire la cea mai potrivită cale de stăpânire a firmamentului inferior, Ziditorul a elaborat un plan Intermediar. Acesta implica un experiment ce nu avea să se opună Voinţei Tatălui, căci nu se punea problema separării totale de sursă, ci doar o coborâre parţială pe tărâmurile materiei.

Ca entităţi-spirit în formă astrală, El şi oricare dintre fiii care ar fi ales să-L însoţească urmau să coboare în eterni ce înconjura planeta Pământ şi să observe îndeaproape evoluţia formelor-gând pe cale de materializare. De această dată nu în calitate de participanţi activi sau de stăpâni, ci doar ca observatori. Ar fi în primul rând o experienţă „instructivă”, cu privire la căile pe care lucrează legile materiei în cadrul evoluţiei universului material, în timp ce s-ar mişca nevăzuţi prin aer ori pe calea undelor, sau ar pătrunde, ca spirite, în pietre şi în vegetaţie.

Aceasta a fost, deci, calea pe care a apărut prima rasă. Într-un mod destul de nevinovat, decăderea treptată

---

57 Ibid.. 3660-1.

58 Ibid., 5755-2.

şi căderea zeilor începuse.

Cum ne întrebăm, pe bună dreptate, au putut fiii lui Dumnezeu să coboare în materie, cu această primă ocazie, fără să se materializeze în mod efectiv? Explicaţia a fost dată de Edgar Cayce, indirect, atunci când a explicat că entităţile-spirit cosmice au corpuri celeste compatibile cu cele fizice, dar având o dimensiune cosmică în care auzul, văzul şi înţelegerea devin una[59].

Într-o altă lectură, care aici are o anume semnificaţie, ghidul nostru se referă la stadiile evoluţiei arătând că ea uneori urcă şi alteori coboară, în forma unei curbe sinusoide[60]. Această metaforă are un corespondent în scrierile teosofice ale doamnei H.P. Blavatsky, care ne spune că, pe curba descendentă a evoluţiei, spiritualul este cel care se transformă în material, în timp ce, pe curba ascendentă, ceea ce este material trece printr-un proces de transformare, reafirmându-şi treptat esenţa spirituală. Toate lucrurile şi-au avut originea în spirit scrie ea, la început evoluţia fiind un proces descendent, în locul celui contrar, după cum se afirmă în teoria lui Darwin[61]. Ea nu intenţiona respingerea evoluţiei ca teorie valabilă, ci doar să o pună pe o altă direcţie. „Dacă acceptăm teoria lui Darwin a apariţiei speciilor – conchidea ea – descoperim că punctul de început este situat în faţa unei uşi deschise”. Este uşa la care ştiinţa materială nu poate afla niciun răspuns. Materiei singure, nu i se poate găsi nicio origine.

Dar, trebuie să ne întrebăm, care este „planul jocului” Spiritului? La ce foloseşte modelul evolutiv ascendent şi descendent? Meister Eckhart ne-a dăruit această cheie a unui adânc mister: „Dumnezeu este inteligenţă”, ne spune misticul medieval, „preocupată de cunoaşterea de Sine”[62].

---

59 Ibid., 900-346.
60 Ibid., 699-1.
61 Pagina 190, Vol. 2, Doctrina secretă.
62 Citat pe pg. 750 „O comoară de înţelepciune tradiţională”, Editat de Whitall N. Perry (Simon & Shustor:

Ce altceva ar putea explica mai bine relaţia evolutivă a omului cu Dumnezeu? Cuvintele luminoase ale lui Eckhart îşi găsesc ecou în lecturile lui Edgar Cayce, care ne spun că suntem zei în curs de formare, ori, cum s-a spus odată. „Suntem Dumnezeu, dar nu ne-am primit încă moştenirea”[63]. Exact, aceasta exprimă esenţa. Tot misterul şi semnificaţia creaţiei şi evoluţiei devin clare în aceste câteva cuvinte simple de revelaţie spirituală. Creatorul şi creaţia sunt Una, angajate într-un proces de Auto-realizare în plină desfăşurare.

Şi poate că, astfel, acea cădere iniţială a zeilor, în căutare de experienţe, n-a fost până la urmă un lucru chiar aşa de rău…

De fapt, sursa noastră mediumnică sugerează cu tărie natura iluzorie a răului. Numai binele continuă să trăiască, suntem asiguraţi; răul este doar binele rătăcit, sau o îndepărtare temporară de Dumnezeu[64]. Răul, a spus odată Cayce, apare numai „în mintea, în fantasmele, în spaimele” celor care nu cunosc lumina în întregime, sau care nu au încă experienţa trezirii sinelui superior[65].

Dar ce are a face această filosofie cu Diavolul? Păi. Pare a-l alunga încă o dată – dar de această dată prin a-l transforma în ceva ireal, ca să spunem aşa. Un astfel de punct de vedere metafizic asupra lui Satan poate părea suficient de solid, odată ajunşi la capătul călătoriei noastre de-a lungul evoluţiei, în prezent totuşi, întrucât suntem pe cale de a-i reîntâlni pe zeii căzuţi. În capitolul următor, într-o altă coborâre pe tărâmurile materiei, vom afla că Satan îşi duce încă la îndeplinire ticăloşiile.

Cât despre acei zei lipsiţi de noroc un memento: ei nu sunt alţii decât noi înşine, aşa cum am fost noi atunci.

New York, 1971).
63 Cayce, 900-89 (de asemenea 699-1. respectiv: „zeii în formare”).
64 Ibid., 1201-1.
65 Ibid., 689-1.

7. PĂMÂNTUL LEMURIENILOR

Unde au poposit, cel mai probabil, fiii lui Dumnezeu, în coborârea lor pe Terra firma? Şi aproximativ când?

Ar fi putut fi oriunde. Corpurile lor astrale, fantomatice, nu cunoşteau limitări materiale. Ar fi dus-o bine în oricare ecosistem, fie el aer sub apă sau pe pământ. La fel de invizibilă ca a oricărui spirit, prezenţa lor putea fi simţită, dar nu văzută, neavând astfel duşmani de care să se teamă – în afara cazului că ar fi existat spirite ale întunericului la pândă. Totuşi, dacă ar fi să încercăm să ghicim pe care l-ar fi preferat, am alege continentul Lemuriei. Dispărut astăzi, ca zonă de stabilire a acestei rase primare, ar fi suficient să ne imaginăm frumuseţea virginală a locului, pentru a înţelege de ce a fost ales acest precursor timpuriu al Atlantidei şi al Edenului: vegetaţia sa luxuriantă, fauna abundentă şi variată într-o natură plină de verdeaţă, dealuri care se înşiră şi râuri cu cea mai pură apă, o adevărată replică a paradisului de deasupra.

Acum, să vedem când. Aceasta este o chestiune oarecum problematică. Înregistrările akashice sunt destul de neclare cu privire la acest subiect Dar, în termeni generali, putem localiza această coborâre originară în a doua jumătate a perioadei terţiare, probabil pe la mijlocul miocenului. Cu alte cuvinte, în urmă cu vreo zece sau douăsprezece milioane de ani. Există un motiv valabil pentru alegerea acestui moment din preistorie. El va deveni evident pe măsură ce vom afla cele ce urmează.

Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când evoluţioniştii priveau cu nerăbdare la schemele lor rigide pentru a descoperi legăturile cu o eră demult dispărută, care ar putea confirma teoria darwinistă asupra migrării speciilor de pe un continent pe altul, în preistorie, pentru a explica răspândirea caracterelor evolutive, oamenii de ştiinţă din unele cercuri se avântaseră în speculaţii asupra posibilităţii existenţei continentelor, acum dispărute, ca legendara Atlantida a lui Platon, sau a unor mase continentale asemănătoare, în Oceanul Pacific ori cel Indian. Bineînţeles, nu din cauză că i-ar fi susţinut pe

teosofi sau pe promotorii cunoaşterii legendare din acest domeniu. Acest lucru ar fi fost cât se poate de „neştiinţific”. Dar, din propria lor perspectivă raţională, asemenea puncte ipotetice de interferenţă constituiau o invenţie justificată pentru validarea proliferării ipotezelor nefondate ale acestora.

Unul dintre aceşti nefericiţi căutători era un zoolog pe nume P.L. Sclater. El studiase lemurienii din Madagascar şi începuse să se întrebe cu voce tare cum de se putuse întâmpla ca această specie unică de mamifere să rămână captivă în labirintul izolat al unei insule, în oceanul Indian. Acest lemurian primitiv, o mică fiinţă nocturnă, cu caracteristici distincte, asemănătoare maimuţelor, îşi avea locul la baza scării evolutive a primatelor. Era însă deja considerată ca un posibil precursor proxim al genului Homo Sapiens. S-a întâmplat să apară însă ipoteza existenţei unui continent demult dispărut, de o mare întindere pe latitudine, întinzându-se peste sudul Pacificului, din America până în Oceanul Indian. Alţii, cum ar fi naturalistul german Ernst Heinrich Haeckel şi un alt coleg naturalist al său, Alfred Russel Wallace, ambii urmând a se îmbarca mai târziu pe metaforica arcă a Lemuriei, îmbrăţişând ipoteze separate, amplasau continentul pierdut în apele Oceanului Indian. Dar, indiferent de amplasare, Sclater a fost cel care le-a dat pământurilor pierdute un sens real, Inventând un nume: Lemuria.

Mai târziu, la începutul secolului al XX-lea, când a ieşit în cele din urmă la iveală că lemurienii nu erau la urma-urmelor deloc unici, găsindu-se nu numai în Madagascar, ipoteza Lemuriei, care făcuse epoca şi cuprinsese de asemenea alte specii învăluite în mister, devenise dintr-odată incomodă: niciun om de ştiinţă nu mai dorea să o Invoce. Şi aşa stau lucrurile şi astăzi. Dar să pătrundem de bunăvoie în domeniul în care ştiinţei li este teamă să păşească, şi trebuie să-i mulţumim însuşi uitatului P.L. Sclater pentru acest nume pe care el credea că l-a inventat – Lemuria.

Aici găsim o sincronicitate ciudată. Să fi fost Sclater un medium, fără să ştie? sau poate că pătrunsese, chiar dacă doar pentru o clipă, în curentul universal al inconştientului colectiv? Oricum, deşi localizarea geografica a acestei ipotetice „Lemuria” nu corespunde cu versiunea mediumnică, numele corespunde. Edgar Cayce, în transă, avea să se refere alternativ la continentul scufundat din Pacific, numindu-l atât „Lemuria”, cât şi „Mu”, ultima denumire fiind identică cu numele conducătorului său dintr-o vreme.

În ultima parte a existenţei sale, când stăpânea Muzuen, fiul lui Mu, cea mai mare parte a continentului originar dispăruse deja sub ape, cu mult înainte de sfârşitul Atlantidei. Ceea ce rămânea, se pare, era teritoriul ocupat de populaţia de la extremitatea sa vestică, denumit pe atunci ţara Gobi, care se întindea din zona care astăzi este Indochina, spre nordul deşertului Gobi (care pe atunci era un pământ fertil), cât şi coloniile distincte ale descendenţilor din Mu, de cealaltă parte a oceanului, în Cordilierii Anzi şi în regiunea de apus a podişului sud-american, ambele zone părând a reprezenta altă dată extremităţile de est ale Lemuriei. Totuşi, după cum a explicat Cayce, polii erau pe atunci inversaţi, nordul şi sudul cunoscând răsturnare din punct de vedere magnetic, iar estul şi vestul, şi ele, inversate din acest punct de vedere[66]. Dar dacă punctele busolei erau inversate, axa de rotaţie nu era. Iar soarele îşi urma drumul său obişnuit.

Nu numai că ştiinţa modernă confirmă astfel de răsturnări ale polarizării geomagnetice la mari intervale de timp, dar şi mai mult sau mai puţin frecventele deplasări ale polilor, care pot avea legătură cu deplasările crustei, după cum se va vedea într-un capitol viitor, în plus, cunoştinţele actuale despre tectonica plăcilor, care reconstituie formarea şi deplasarea continentelor şi extinderea treptată a fundului oceanelor, prin activitatea

---

66 Cayce, 364-13 (De asemenea 364-4, privind scufundarea pe Atlantida).

termală de-a lungul rifturilor, sugerează că Oceanul Pacific dintr-o epocă trecută era, după toate probabilităţile, mai puţin vast şi avea o altă formă decât astăzi. Lemuria, în acest caz, ar fi fost un continent de dimensiuni mai modeste decât cele pe care le-au Imaginat vizionarii secolului al XIX-lea.

Ajungem în cele din urmă la numele Lemuria. Sau Mu. (Mu, din întâmplare era numele continentului pierdut revelat la începutul secolului al XX-lea în scrierile unui colonel excentric pe nume James Churchward)[67]. Suntem îndatoraţi faţă de W. Scott Elliot, un ocultist de la începutul secolului, din şcoala teosofică, autor al cărţii „Pierduta Lemuria”[68] care ne aminteşte că exista un al doilea înţeles al cuvântului (engl. – n.r.) lemur (sau lemures la plural), un înţeles care mă izbeşte prin faptul că este mai aplicabil continentului dispărut, decât micilor animale nocturne care încă mai populează insula Madagascar, în largul Oceanului Indian. Anume, se spune că lemures sunt „spiritele celor morţi”. Duhurile acelor zei timpurii, poate? Fantome rătăcitoare din timpul acelei coborâri experimentale pe pământ, în formă astrală? Nu. Conduşi de Ziditor, ei au venit ca entităţi spirituale şi au plecat ca atare. Este mai probabil, deci, că lemures din locurile acelea erau duhurile captive ale succesorilor lor imediaţi, cu care ne vom întâlni în curând...

Între timp, să observăm încă o situaţie de sincronicitate: atât în chineză, cât şi în japoneză, caracterul nu desemnează „nimicul”. Dar să ignorăm acest lucru. Nu vreau să fiu acuzat că împing ciudăţeniile prea departe.

Se pare că încă nu putem închide dosarul Lemuriei. Zeii au mai coborât pe pământ o dată, reîntorcându-se după scurt timp De această dată, însă, cei care au dorit-o

---

67 Ref. „Continentul pierdut Mu” de Col. James Churchward (William Edwin Rudge: New York, 1926).
68 Publicat de Theosophical Publishing Society, Londra, 1904.

au schimbat corpul spiritual al proiecţiilor lor astrale de mai înainte, cu forme eterice mai dense, care le permitea să se apropie mai mult de formele fizice de viaţă din jurul lor43, printr-o frecvenţă vibratorie mai scăzută. Bineînţeles, au venit din nou în Lemuria.

Aceasta a fost a doua rasă primară, conţinând multe dintre caracteristicile celei dintâi. De această dată doreau un rol mai activ.

Nu numai pe acela de observatori. Voiau să devină participanţi direcţi, experimentând natura materiei în mod nemijlocit. Pe scurt, voiau să se instaleze ca stăpâni asupra domeniilor inferioare care îi precedaseră în această lume curioasă, subordonate Spiritului. În fond, nu erau fiii lui Dumnezeu? Urma, deci, ca ei să se ocupe de moştenirea lor divină pe pământ”.

Totuşi, de această dată nu au fost însoţiţi de primul Fiu. El se retrăsese în sanctitatea Spiritului. El aştepta şi privea din depărtare – şi probabil. Se întreba ce va ieşi din toate acestea, acum că iniţiase acest lanţ de evenimente neprevăzute45. (Propria sa reîntoarcere, devenită necesară prin transgresiunea către pământ a fiilor născuţi ai Minţii, nu va avea loc până în cel de-al treilea ciclu, odată cu apariţia rasei primare a puternicilor atlanţi.)

Spre deosebire de pierdutul continent al Atlantidei, anumite porţiuni din el fiind de aşteptat să se ridice din nou, ceea ce poate că se întâmplă deja în zona insulelor Bahamas. Lemuria pare a fi dispărut pentru totdeauna, în afară de imaginea tremurătoare fixată în ţesătura timpului şi spaţiului, în clişeele akashice (din lecturi – n.r.). Lemurienii, despre care Edgar Cayce a spus prea puţin, par a fi lăsat în urmă un lung şir de abuzuri şi bestialităţi, în rapida şi nedisciplinata lor coborâre în materie”. Ca rezultat, nu este de mirare că „locuinţa” adoptată de către zeii căzuţi şi civilizaţia greşit concepută de aceştia47, pe parcursul unui lung şir de milenii, au fost menite distrugerii şi căderii în uitare, pe când Atlantida, mai favorizată, începea să fie locuită de zei oarecum mai înţelepţi, din cea de-a treia rasă primară, pentru a fi

condusă, mai târziu, de primul Fiu însuşi.

În fazele sale mai timpurii, probabil că în cultura lemuriană au apărut semnele unei evoluţii mai fericite, cu mult înainte ca ciclul său descendent să se accelereze. Acest sens al unui început promiţător este revelat într-o lectură neobişnuită a lui Edgar Cayce realizată pentru un suflet foarte bătrân, care, înaintea unor apariţii repetate în perioada de început a Atlantidei, pare a fi fost unul dintre membrii acelei a doua rase eterice, lemurienii. Adaptându-se mediului lor material, în scurt timp li s-au dezvoltat Instincte sociale. S-au format clanuri Deşi la început au trăit în arbori şi în peşteri, asemeni păsărilor şi animalelor sălbatice, în scurt timp şi-au format corpuri nu prea deosebite de ale noastre. Şi asemeni atlanţilor de mai târziu, erau dotaţi cu un al treilea ochi, de natură psihică. Punct de contact cu originea lor celestă, utilitatea sa a luat sfârşit în scurt timp. Dar să ne întoarcem la entitatea în discuţie: i s-a spus că desenele artistice pe care le-a făcut pe tavanul unei peşteri din platoul astăzi arid al Americii de Sud se pot încă vedea, deşi sunt vechi de aproape zece milioane de ani[69].

Această lectură ne ajută la datarea culturii lemuriene originare, care a premers cu mult stăpânirea Gobi sub Mu, exprimată într-o cultură de sine stătătoare, paralelă epocii atlante. Semnificaţia sa, din această cauză, este greu de Ignorat. Ea ridică întrebări la care noi nu putem răspunde pentru moment, cu privire la ritmurile evoluţiei din stadiile timpurii ale Lemuriei, de dinainte de involuţia şi degenerarea de mai târziu, pe măsură ce curba descendentă se accelera. Totodată, datorită faptului că pungi de cultură lemuriană, aşezate în condiţii mai favorabile, la extremităţile de est şi de vest ale continentului condamnat, au fost cruţate de cataclismul final, sunt sugerate anumite diferenţe ce ar fi putut exista în viteza şi nivelul Involuţiei. Este de presupus că nu toţi zeii îşi abandonaseră sau uitaseră originea mai înaltă. Cât

69 Cayce, 2665-2.

despre supravieţuirea acelei ţări de pe platourile înalte a ceea ce este astăzi Nevada, Utah şi Arizona[70], ea poate reprezenta o porţiune îndepărtată a Lemuriei, care s-a desprins încălecând o placă bazaltică de subducţie şi care a împins-o spre amplasamentul său actual, la interiorul continentului american ce se înălţa pe când Lemuria se scufunda. În orice caz, geologii au observat vechimea deosebită a formaţiilor de rocă din sud-vestul Americii, despre Marele Canion spunându-se că are o vechime de circa 1, 7 miliarde de ani, în timp ce marea parte a continentului este considerabil mai tânără.

Judecând după scrierile teosofice cu privire la decăderea Lemuriei, cea mai mare parte a locuitorilor săi eterici au decăzut rapid până la bestialitate, ajungând cu timpul la acelaşi nivel cu animalele. Căderea în capcana materiei a început cu proiectarea de forme-gând monstruoase, pentru distracţia şi plăcerea personală, amestecuri ciudate şi varietăţi genetice modelate din animalele şi plantele existente deja pe continent la sosirea lor. Efectul de contaminare al acestor activităţi a întrerupt procesul evolutiv în diferite părţi ale planetei şi a trebuit să i se pună capăt. Încântătoarea Lemuria de odinioară devenea un loc de coşmar, infectat de păcatele ce se înmulţeau ale căzuţilor săi locuitori. (Din nou acele ceţuri învolburate!...) Trebuiau să dispară. Şi s-au dus.

Churchward, în versiunea sa mult romanţată asupra civilizaţiei dispărute Mu, sau Lemuria, îşi bazează „evidenţele”, în primul rând, pe artefacte discutabile din alte teritorii, precum templele Maya din Yucatán, pe care le-a atribuit fără ezitare înţelepciunii şi trudei coloniştilor rătăcitori Mu – supravieţuitori probabili ai holocaustului vulcanic şi a scufundării ulterioare a continentului natal. Între alte materiale dubioase se numără şi misterioasele statui de piatră ale unei vechi rase de giganţi de pe Insula Paştelui, descoperită în 1722 de o navă comercială olandeză; el ni le prezintă ca rămăşiţe ale disparatei

70 Ibid., 364-13.

culturi Mu. Această atribuire este extrem de dubioasă, după dovezile arheologice mai recente. Totuşi, aceşti monoliţi groteşti, privind în gol dintr-un trecut întunecat şi ceţos, preistoric, ne pot cel puţin împărtăşi din cunoaşterea consecinţelor orientării greşite a energiilor creatoare49. Ei sunt avertismente fantomatice amintind de o măreţie care a degenerat...

Zei ciudaţi, din abundenţă. Dispăruţi, acum, dar care au lăsat urme în multe locuri, cel mai adesea ca avertismente împotriva repetării greşelilor lor.

Înainte de a putea încheia acest capitol şi a ne îndrepta spre următorul punct din excursia noastră evoluţionistă, care ne va purta dincolo de Coloanele lui Hercule, către de mult pierduta Atlantida, trebuie să lansăm o întrebare sâcâitoare.

Comparând literatura teosofică cu privire la evoluţia raselor primare (forme ale omului primordial – n.r.) cu catalogarea evenimentelor făcute de Cayce, vom găsi că suntem confruntaţi în aceeaşi măsură cu similarităţi, cât şi cu diferenţe. Să ne concentrăm asupra primelor. În timp ce ne vom exprima părerea că cele de pe urmă ar putea reflecta doar ceva mai mult decât o problemă de interpretare.

Nu voi intra în detalii tehnice. Voi fi scurt, în cea mai mare parte vor fi suficiente generalizările.

Avem tradiţia orientală a teosofiei, după cum am observat deja din capitolele anterioare, şi pe de altă parte, avem lecturile mediumnice ale lui Edgar Cayce, care îşi au originea în surse mai generale decât înţelepciunea scrisă, atât a Orientului cât şi a Occidentului. Nu este un punct de vedere menit a o invalida pe cea dintâi, bineînţeles, ci, mai degrabă, spre a o simplifica şi clarifica, înregistrarea esoterică făcând lumină în simbolismul elaborat care iese la iveală într-o mare parte a literaturii oculte şi care de asemenea înconjoară o mare parte din dogma creştină cu privire la originea noastră.

În acord deplin cu şcoala esoterică, lecturile lui

Cayce confirmă existenţa a şapte etape de dezvoltare[71] pe măsură ce călătoria noastră evolutivă ne poartă dinspre pământ către cer şi, din nou, acasă, de-a lungul căii ciclice a celor şapte rase primare. Dintre acestea am vorbit deja despre primele două – respectiv, cea astrală şi cea eterică, sau lemuriană, rase primare de pe curba descendentă. (Fiecare dintre aceste rase primare, ca şi celelalte cinci rămase, implică o serie de subrase, cărora le recunoaştem relevanţa pentru analele arheologiei, poate, dar nu şi pentru această poveste. Putem deci sări peste ele, aşa cum a făcut şi mentorul nostru psihic, înaintea noastră.)

În interpretare teosofică, întâia rasă primară, sau astrală, a pătruns printr-un loc numit „Nepieritorul Pământ Sacru”, considerat a fi primul continent. Acesta ar fi putut să fie ceea ce ştiinţa modernă denumeşte continentul primordial, Pangea. Sau, poate că nu, bineînţeles. Denumirea esoterică sugerează un ţinut mult mai eteric decât ar fi fost posibil chiar şi pentru Pangea. În ce ne priveşte, după cum s-a observat, am situat această rasă astrală, la fel ca şi pe cea eterică ce i-a urmat, în ţinutul virginal al Lemuriei, cu formele sale de viaţă care evoluau rapid spre deosebire de mai vechiul şi primitivul continent Pangea. (Şi dacă acest lucru nu este confirmat în niciuna dintre lecturile lui Cayce, nici nu se sugerează o altă localizare, astfel că Lemuria rămâne cea mai evidentă alternativă; este singurul continent pe care îl menţionează Cayce ca antecedent al Atlantidei.) întorcându-ne la înregistrările teosofice, aflăm că cea de-a doua rasă primară, eterică, a coborât pe ceea ce este denumit cel de-al doilea continent, sau Hiperboreea: după părerea teosofilor, numai cu cea de-a treia va fi atinsă Lemuria. Astfel, bazându-ne pe aceleaşi calcule, atlanţii sunt cea de-a patra rasă primară. Aici îşi încheie teosofii, cu un număr înaintea lui Cayce, lista raselor primare de tranziţie până în epoca actuală.

În mod concret, în lecturile lui Cayce rasa lemuriană

71 Ibid., 281-25.

este urmată de cea atlantă, care devine cea de-a treia rasă primară. Omul adamic (Adam – om primordial – n.r.) urmează în al patrulea rând (rasa noastră actuală, pe cale de a lua sfârşit), cea de-a cincea fiind pe cale de a-şi face apariţia, pe măsură ce ne apropiem de anunţata Eră a Vărsătorului[72].

Părerea teosofilor, pe de altă parte, este aceea că noua rasă va fi a şasea, întoarcerea la cea eterică, pe ramura ascendentă a evoluţiei noastre, pentru a fi urmată de cea astrală sau cea de-a şaptea, în faza finală a călătoriei noastre către casă. Cam abruptă, această cronologie. O epocă eterică nu pare încă pregătită să ne urmeze. Însă trebuie să amintim că plasarea în această Epocă a Vărsătorului a celei de-a şasea rase primare a fost făcută în secolul al XIX-lea, fără a beneficia de perspectiva mai lucidă a secolului al XX-lea. În orice caz, împărtăşim alături de tradiţia teosofică, opinia existenţei unui model ciclic al evenimentelor cu şapte planuri sau etape, pe măsură ce curba evoluţiei coboară mai întâi, urcând după aceea.

Există de asemenea un acord asupra părerii că, în evoluţie, Atlantida a marcat un punct de tranziţie atunci când din acea rasă primară s-a născut a noastră. Căci numai după apariţia lui Adam, cât despre existenţa pe pământ, în trecut, a unei civilizaţii avansate, datând din preistorie, continuă să se înmulţească în mod impresionant. Să aruncăm o privire la câteva dintre acestea.

În Timaeus, îl găsim pe discipolul lui Socrate, Critias povestind celor prezenţi – inclusiv Platon, bineînţeles, ciudata Istorie a Atlantidei, care-i ajunsese la urechi printr-un şir de tradiţii transmise oral, aşa cum se proceda pe atunci. Totul începuse cu o vizită în Egipt, cu câteva generaţii mai înainte făcută de Solon, înţelept renumit din Atena (cca. 640 – 559 î. Hr.), care auzise povestirea din gura unui preot din Sais. După mulţi ani, Solon îi

72 Ibid., 5748-6.

încredinţase extraordinara poveste străbunicului lui Critias pentru ca aceasta să nu se piardă, acesta o transmisese la rândul său fiului şi astfel povestea a ajuns până la Critias. Însuşi Platon, convins de adevărul povestirii lui Critias s-a hotărât să o transmită mai departe încredinţând-o scrisului.

Povestitorul original începuse prin a-i explica lui Solon că în epocile trecute existaseră mari civilizaţii care se născuseră şi pieriseră şi ale căror urme nu se mai păstrau din cauză că o mare inundaţie le ştersese, iar amintirile supravieţuitorilor s-au estompat curând. Acest ultim cataclism pare a fi avut loc la un prea mult timp după distrugerea finală a Atlantidei printr-o serie de cutremure, un eveniment care a avut loc cu aproximativ două milenii înainte de Solon, adică acum circa 11.600 de ani. (Reţineţi bine această dată! Ne vom întoarce la ea de mai multe ori în paginile care vor urma. Este foarte semnificativă întrucât se potriveşte îndeaproape cu alte date).

Puternicul imperiu atlant de odinioară descris de Platon era, în zilele premergătoare distrugerii, un stat insular încă relativ întins, decăzut moral şi slăbit geografic, situat dincolo de Coloanele lui Hercule. Lucrul acesta ne-a dus cu gândul la insulele Azore. Poate că ele sunt o rămăşiţă montană a Atlantidei scufundate şi apoi ridicată dintre ape, împreună cu insulele Madeira şi Canare, mai la sud şi către est? În orice caz, acestea sunt vârfuri ale unor munţi submarini, care sunt cât se poate de numeroşi de-a lungul arcului curbat al dorsalei centrale a Atlanticului. Acest lanţ, recunoscut pentru activitatea sa seismică şi vulcanică, marchează o zonă de extindere a fundului oceanic; el cuprinde în raza sa platoul Azorelor, unde au fost identificate nişte structuri asemănătoare unor turnuri, prin detecţie cu ajutorul unui sonar. În alte locuri de-a lungul lanţului submarin au fost recuperate cu ajutorul caratelor de sondaj geologic, luate din fundul oceanului, la două mile de suprafaţa mării, vechi resturi de

plante care au crescut pe uscat[73].

Platon, să ne amintim, se referă la Atlantida ultimelor zile ca la un lanţ format din câteva insule mari, putându-se traversa oceanul de la una la cealaltă, ajungând în felul acesta, către vest, la un mare continent, fără nume, care se găsea dincolo de ţinuturile atlanţilor. Curios lucru. Şi foarte convingător, după părerea noastră. Dacă un preot egiptean, acum peste 2600 de ani, era atât de bine pus la punct cu geografia lumii de dincolo de graniţele ţării sale încât să vorbească despre încă nedescoperitul continent al Americilor, de ce ne-am îndoi de povestea sa despre pierduta Atlantida? Trebuie să fi avut la dispoziţie hărţi sau manuscrise antice, ori să fi acumulat înţelepciune din surse mai înalte.

În ceea ce priveşte referirea la un arhipelag, mai degrabă decât la un continent format dintr-o singură insulă, o găsim coroborată cu descrierea Atlantidei în faza sa finală. Continentul originar se sfărâmase acum aproximativ 52.700 de ani, lăsând în urmă un lanţ de 5 Insule, până la o nouă catastrofă, estimată a fi avut loc cu aproximativ 30.000 de ani în urmă. După care, până în momentul scufundării sale finale – o catastrofă care pare a se fi desfăşurat de fapt în epoci diferite, la mari distanţe una de alta, mai degrabă decât o singură erupţie, au rămas numai trei insule, pe care Cayce le-a identificat drept Poseidia, Aryan şi Og. Dintre acestea, Poseidia avea să se scufunde cea dintâi[74]. Probabil că s-a scufundat cu câteva secole înaintea celorlalte două. De fapt, este posibil ca cutremurele prevestitoare să se fi făcut simţite chiar încă de acum 12.600 de ani, cu un mileniu înaintea ultimei inundaţii, în general localizată cu 11.600 de ani în urmă. În orice caz, primele evacuări de pe Poseidia par a fi avut loc cam acum 12.600 de ani continuând după aceea timp de secole, în timpul domniei lui Araaraart II, în Egipt.

---

73 Pagina 171, "Atlantis, cel de-al optulea continent", de Charles Berlitz (G. P. Putnams Sons: New York, 1984).
74 Cayce, 364-4, 364-6, 262-39 şi 470-22.

Am localizat deja Poseidia în vecinătatea a ceea ce astăzi este Marea Sargaselor, cu extremitatea sa cea mai vestică marcând astăzi terenul care se ridică lin în zona insulelor Bahamas – mai ales în zona atolului Bimini, unde arheologii submarini continuă să analizeze formaţii de rocă ce au fost văzute pentru prima dată din aer, în 1968 (pe care Cayce le-a prezis din 1940)[75]. Se crede că acestea sunt rămăşiţe ale unor antice drumuri, ziduri sau alte structuri create de om. Aceasta este zona generală, ni se spune, în care au fost închise urme ale altă dată înfloritoarei civilizaţii atlante, închise într-un templu piramidal de iniţiaţii Poseidiei atunci când sfârşitul se apropia şi care ar putea fi dezgropate în vremea noastră[76].

În ceea ce priveşte insulele Aryan şi Og, am putea accepta drept indicaţie cuvintele lui Cayce, acordând poziţia din mijloc insulei Arian. Insulei Og îi rămâne poziţia extrem-orientală, în apropierea Mediteranei. Aceasta era partea din Atlantida care le era cunoscută atenienilor. Probabil a fost ultima care a dispărut. Este interesant că în lecturile lui Cayce găsim o referire izolată la Persia antică, numită „pământul Aryan” în perioada post-atlanteană timpurie, sugerând posibilitatea ca unii colonişti din insula cu acest nume a Atlantidei să se fi stabilit aici. La fel, numele Og apare în lecturi desemnând o parte a Perú-ului de azi, care fusese altă dată stăpânit de un popor cunoscut sub numele de ohumi şi pe care îi vom întâlni într-un capitol ulterior. Aparent, anumiţi emigranţi atlanţi, fugind din Og în îndepărtatul şi primitivul teritoriu al cordilierei andine înainte de distrugerea finală a patriei lor. Au dus cu ei nu numai amintirea culturii lor superioare ci şi numele transplantat al fostei lor ţări insulare. Să ne amintim de coloniştii Lumii Noi de câteva milenii mai târziu care, cu sentimentalism, au dat fostelor teritorii indiene nume pe placul lor ca Noul York, Noul Amsterdam şi altele asemănătoare. Este obiceiul dintotdeauna al popoarelor

75 Ibid., 958-3.
76 Ibid., 5750-1.

migratoare de pretutindeni, în special dacă se întâmplă să îi domine pe localnici... aşa cum procedau de obicei atlanţii.

Majoritatea preoţilor atlanţi împreună cu mulţi din cei care urmau învăţătura sacră a Legii celui Unic au hotărât să se evacueze cu mult înaintea catastrofei finale. A fost o diasporă larg răspândită, care a dus în cele din urmă la dispariţia atlanţilor ca rasă unitară, a puterii şi a influenţei lor în lume. Între diferitele puncte de dispersie a lor se menţionează în mod special Egiptul, Marocul, Pirineii, peninsula Yucatán şi Perú, precum şi diferite părţi din America de Nord neacoperită de gheţari (căci acest lucru se întâmpla tocmai înainte de încheierea ultimei perioade glaciară, acum circa 11.000 de am). Cu privire la cea din urmă, se menţionează regiunea de podiş a Sud-vestului, unde nou-veniţii atlanţi s-au amestecat probabil cu coloniştii mai vechi din Lemuria, scufundată cu mult timp înainte. De asemenea, mai târziu. Într-o a doua migraţie din peninsula Yucatán. Câţiva atlanţi îndrăzneţi au venit către nord în zona Vestului Mijlociu, marcat astăzi de misterioasele urme ale constructorilor de tumuli.

Însă influxul primar al atlanţilor din America de Nord a constat din fii şi fiice exilate ale lui Belial, al cărui comportament scandalos precipitase nu numai acest ultim şi final dezastru, dar şi cele două mişcări precedente care reduseseră treptat măreţia şi gloria de odinioară ale Atlantidei, pregătindu-i ruina definitivă şi mormântul dintre ape. Se pare că nu au fost bineveniţi în acele zone în care se stabiliseră fiii şi fiicele mai paşnice ale Legii celui Unic în urma exodului, dar aceşti copii hedonişti ai întunericului nu s-au dat bătuţi. Apoi, într-o ultimă şi disperată încercare de a-şi cuceri propriul lor spaţiu vital prin ocuparea pământurilor altora (aşa cum sugerează scrierile lui Platon), ei se pare au lansat atacuri neprovocate asupra populaţiilor mai primitive din Europa şi Asia Mică de astăzi. Totuşi, nu există nicio dovadă că aceste atacuri, probabil, de natură aeriană, au reuşit. Dacă au existat însă au fost respinse, putem specula pe

marginea ideii că invadatorii au lăsat în urma lor moarte şi distrugere. Acest lucru se deduce, în parte, din resturile vitrificate ale unor vechi forturi din Scoţia, Britania, Irlanda şi Austria, unde ceva asemănător unor lasere puternice pare a fi fost aţintit spre pietrele lor, topind blocuri şi transformându-le în sticlă topită[77]. Să fi fost efectul „razei-morţii" atlante? Cayce a menţionat existenţa unei arme atât de îngrozitoare în arsenalul lor, ceea ce îi face a fi probabilii vinovaţi. În lumina tehnologiei lor extrem de avansate, atlanţii puteau lovi orice ţintă fără a se teme de represalii. Dar, se pare că, în final, urmaşilor nemulţumiţi al lui Belial nu le mai rămăsese deschisă decât o opţiune: să se îndrepte către continentul dinspre apus, în mare măsură nelocuit; asta au şi făcut cei care nu s-au scufundat împreună cu Atlantida, refugiindu-se grăbiţi spre o sălbăticie necunoscută.

Şi-au schimbat ei, câtuşi de puţin, datorită acestei experienţe, modul lor de a fi? Ne-ar place să credem că a avut o influenţă moderatoare asupra lor. De fapt, găsim câteva dovezi în acest sens în lecturile lui Cayce. Mai întâi, ni se spune că nobilii şi neînfricaţii irochezi erau descendenţi direcţi ai acestor ultimi atlanţi rătăciţi. Iar într-o lectură „pe viu", pe care Edgar Cayce o efectuase pentru o femeie care, într-o încarnare anterioară, fusese Narwuna, o prinţesă din triburile şefului Powhatan al paşnicilor algonkini, a ieşit la iveală un fapt surprinzător, şi anume că sosirea coloniştilor englezi printre indienii americani însemnase, din nou, întâlnirea foştilor copii ai Legii celui Unic cu cei ai lui Belial, care se refugiaseră cu multe milenii mai înainte pe continentul care îl considerau acum ca aparţinându-le[78]. Dacă este adevărat, se relevă aici o pătrunzătoare imagine a rivalităţii care avea curând să se nască între coloniştii albi şi fraţii lor cu piele roşie

77 Pag. 172-4, „Cărţile lui Charles Fort", Publicat pentru societatea Fortean, cu o introducere de TiHany Thayer (Henry Holt & Co.: New York, 1959).
78 Cayce, 1219-1 & 884-1.

care, în urma acestei experienţe, aveau să iasă în pierdere. Totuşi, cei din urmă, în ciuda unor practici sălbatice, erau în multe privinţe moralmente superiori faţă de noii veniţi, lipsiţi de scrupule, care le-au răpit pământurile prin schimburi necinstite sau prin lupte. Înfrângerea lor, deşi, probabil, inevitabilă din punct de vedere karmic, poate fi considerată atât tristă, cât şi ironică.

În încheiere, o observaţie asupra căreia merită să reflectăm: întrucât atlanţii au fost rasa roşie originară, această caracteristică rasială s-a pierdut, ori s-a modificat cu timpul, prin căsătorii mixte cu cei din alte rase din întreaga lume, cu care mândrii exilaţi au fost obligaţi să co-existe. A existat totuşi o excepţie notabilă, în cazul acelor copii ai lui Belial care şi-au păstrat linia rasială intactă evoluând în cadrul diferitelor grupări tribale ale indienilor americani. (Indienii din America de Nord sunt „diferiţi”, în mod notabil, numai în Sud-vest, unde tenul mai închis şi capul mai mic şi mai rotund vorbesc despre ascendenţa lemuriană).

Să ne reîntoarcem la Platon, alegând de data aceasta un fragment din povestea sa care se poate găsi în paginile dialogului Critias. În timp ce Timaeus ne povesteşte ultimele zile ale Atlantidei, Critias relatează despre începuturile sale fericite De asemenea, repovesteşte pe scurt evoluţia ei rapidă spre statul ideal sub primii săi conducători, care se asemănau unor zei.

Nu este surprinzător că unul dintre primele nume pe care le întâlnim este acela al zeului Poseidon, de la care principatul Poseidia şi-a tras, fără îndoială, numele. (Deşi istoria relativ scurtă a lui Platon nu menţionează Poseidia pe nume, lucrul acesta are loc de mai multe ori în lecturile lui Cayce, iar o sursă esoterică, pe care o vom examina ceva mai târziu, ne spune că cetăţenii Atlantidei, în ultimele ei zile, când Poseidia constituia centrul incontestabil al puterii, erau numiţi atlanţi sau poseidieni). În mitologia greacă, Poseidon personifica puterea fertilizatoare a apei şi este sinonim cu Neptun, Zeul mării. Poate că este drept, atunci, că marea însăşi este cea care a

pus stăpânire, în cele din urmă, pe Atlantida... Zeii coborâtori ai noii rase primare şi-au împărţit pământul, ni se spune, iar Poseidon a devenit stăpânul Atlantidei. Acolo s-a întâlnit cu frumoasa Clito, de care s-a îndrăgostit unica fiica a unuia dintre pământeni – probabili descendenţi ai rasei primare anterioare şi, astfel, de origine divină ei înşişi, în ciuda faptului că urmele acesteia s-au pierdut în decursul nenumăratelor veacuri de viaţă asociată cărnii.

Clito, care crescuse alături de părinţii săi izolată pe culmile unor munţi înalţi din centrul Atlantidei, ar fi putut avea o esenţă mai pură, mai eterică, astfel că Poseidon a fost atras de ea. Prin unirea lor Poseidon a căpătat cinci perechi de feciori gemeni. El a împărţit atunci Atlantida în zece părţi, sau principate. Încredinţând stăpânirea generală celui dintâi născut din întâia pereche de gemeni, al cărui nume era Atlas.

De fapt, arată Platon, acest prim născut a primit un nume de la care atât Oceanul Atlantic, cât şi Atlantida însăşi aveau să-şi primească numele lor. După ce descrie natura minunată a Atlantidei, numeroasele sale minuni arhitecturale şi alte realizări fără egal săvârşite sub o conducere unită şi iluminată, Platon ajunge în cele din urmă la trista relatare a declinului şi prăbuşirii sale de mai târziu. Timp de mai multe generaţii, ne spune el, cât timp esenţa divină era încă puternică în el, atlanţii au fost un popor viguros şi virtuos, având multe realizări şi rămânând credincioşi legilor stabilite în timpul conducerii lui Atlas. Pentru ei bogăţia şi puterea aveau o însemnătate redusă, deşi le aveau pe amândouă din abundenţă. Dar apoi, la început fără ca aproape să se observe, s-a petrecut o schimbare subtilă. Iată cuvintele lui Critias, povestitorul, cu privire la acest trist subiect: „Pe măsură ce partea zeiască din ei a început să slăbească din cauza permanentului contact cu esenţa muritoare a omului, al cărei caracter a început să predomine, au început să se poarte „ruşinos”. Ruşinos, într-adevăr. Este vorba de acte de răutate şi depravare, de-a dreptul50. (Din nou acele neguri învolburate...) Dar tocmai aici, în acest moment plin

de învăţăminte, ca şi cum ar fi copleşit de ceea ce a rămas nepovestit, povestea moralizatoare a lui Platon ia sfârşit în mod brusc.

Dar, să ne întoarcem la înregistrările akashice. Sursa noastră psihică ne poate oferi restul povestirii, despre al cărei sfârşit în apele oceanului am aflat deja, între timp s-au întâmplat multe. Şi numai examinând întregul lanţ al evenimentelor putem înţelege corect ciclul evolutiv care ne-a dus acolo unde ne aflăm acum. Astăzi, de fapt, ne aflăm din nou la o răscruce, la fel ca în timpurile Atlantidei. Ce cale vom alege? Calea cărnii sau cea a spiritului? Dumnezeu sau Mamona? Opţiunea alegerii nu se schimbă niciodată. Dar lecţiile trecutului ne pot ajuta să ne orientăm în viitor, dacă nu le vom uita. Să ne reluăm, deci, călătoria noastră evolutivă întorcându-ne în vremurile pierdutei Atlantis. Şi, întorcându-ne, ar fi util să ne amintim cuvintele predicatorului, din Ecleziast: „Există vreun lucru despre care să se poată spune: „Iată ceva nou”? De mult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră”.

Cu adevărat, nimic nu este nou sub soare. Din cauză că ciclul evolutiv începe şi ia sfârşit în Mintea lui Dumnezeu. Pe curba descendentă se desfăşoară firul experienţei totale a ego-ului; iar pe curba ascendentă el se înfăşoară odată cu lecţiile acumulate. A venit timpul pentru procesul de acumulare. Bineînţeles, în afară de cazul că vom permite ca aburii acestor ceţuri confuze să se amestece, ca în trecut…

În întreaga sa cameră de medium, Edgar Cayce obişnuia să îşi surprindă ascultătorii din când în când, atunci când era în transă, cu anumite cărţi sau publicaţii despre care cea mai mare parte dintre ei ştiau prea bine că el nu le citise şi nici măcar nu le văzuse vreodată în timp ce era treaz. De fapt, având în vedere timpul extrem de limitat pe care îl avea pentru studiu, de orice fel, şi lipsa oricărei înclinaţii spre studiu din partea sa, timpul de lectură a lui Cayce era rezervat în exclusivitate îndrăgitei sale Biblii. De aceea, când apărea titlul vreunei cărţi în

câte una din lecturile sale, ea era motiv de interes şi atenţie cu totul speciale. Un asemenea caz a avut loc în februarie, 1932.

Fusese propusă o serie de lecturi despre Atlantida. Sugestia fusese făcută din cauză că Atlantida era menţionată tot mai des. În ultimul timp, în legătură cu încarnările anterioare ale multora dintre cei care veneau la mediumul din Virginia Beach pentru lecturi pe viu. În prima dintr-o serie de treisprezece lecturi asupra continentului legendar, remarca de început a lui Cayce s-a referit la „acele câteva rânduri pe care ni le-a lăsat Platon” (o aluzie, de fapt), precum şi la „referinţele făcute în Sfânta Scriptură despre împărţirea pământului”, în legătură cu Geneza, bineînţeles, şi naşterea lui Peleg, unul dintre urmaşii lui Noe[79]. (Numele Peleg înseamnă, de fapt, „separare”, semnificând, probabil, şi o linie colaterală a urmaşilor lui Noe). Apoi, Cayce a continuat făcând o menţiune despre scriitorul cărţii Două Planete, ori Atlantis – sau Poseidia şi Lemuria, pe atunci o lucrare esoterică obscură care, se spune, a fost dictată pe cale mediumnică unui băiat de 17 ani, numit Frederick S. Oliver, de către autorul ei decedat, un fost adept atlant care s-a identificat în faţa lui Oliver drept „Phylos Thibetanul”, care se găsea pe atunci în „Devachan” sau, cum i se mai spune de obicei, Celălalt Tărâm. Cartea a fost publicată pentru prima dată în 1899 sub titlul „Un locuitor pe două planete”. De atunci a cunoscut mai multe ediţii, fiind tipărită şi în zilele noastre[80].

Deşi Cayce nu a susţinut în mod necesar extraordinara poveste a lui Phylos şi nici pe cea a lui Platon, adăugând că credibilitatea lor ca versiuni asupra vieţii în Atlantida trebuie lăsată pe seama judecăţii cititorilor, este demn de remarcat faptul că o mare parte din conţinutul cărţii „Un locuitor pe două planete”

---

79 Cayce, 364-1. (vezi şi Geneza 10:25, KJV.)

80 Un locuitor pe două planuri de Phylos Tibetanul (Harper & Rew: San Francisco, 1987).

(relatând despre un moment identificat drept „cu 10.700 de ani înainte de Prinţul Păcii”), de fapt, coroborat cu propriile informaţii ale lui Cayce care se ocupă de această perioadă generală. Bineînţeles, cei care studiază atât materialele lui Phylos cât şi pe cele ale lui Cayce vor fi observat că aceste două surse diferă considerabil din punct de vedere filosofic. Phylos atribuie Legii Karmei un înalt grad de fatalism şi implacabilitate oarbă. Acest lucru nu se potriveşte deloc cu vederile lui Cayce. Orientate spre Hristos, în care Legea Graţiei este permanent în acţiune şi poate înlătura încărcătura karmică, pe care Phylos o consideră un fel de piatră de moară care-l împovărează din cauza păcatelor sale din perioada atlantă, alături de alte neîmpliniri. (Dar poate că, cel puţin parţial, amanuensis-ul în vârstă de 17 ani al lui Phylos, transcriind, s-a lăsat influenţat în mod inconştient de severul climat moral victorian al acelor zile.)

Dar această diferenţă de natură filosofică nu este prea importantă, cred eu. Este mult mai semnificativ numărul mare de cazuri în care Cayce şi Phylos, în versiuni total separate şi independente, ne dau relatări care se aseamănă izbitor cu privire la cultura Atlanta în perioada care i-a precedat colapsul final. Din această cauză, prezentând povestea lui Cayce asupra acestui subiect voi Intercala din când în când referiri la versiunea lui Phylos, coroborându-le. În povestea care va urma, vor juca, de asemenea, un rol şi referirile la literatura teosofică.

PRIMII O MIE DE ANI

Cu aproximativ două sute de mii de ani în urmă, în timp ce vechea Lemurie se îndrepta treptat către extincţie, dovedindu-se un experiment eşuat, primii sosiţi ai celei de-a treia rase începeau să coboare pe solul virgin al unui continent nepopulat, pregătit în mod special de către zeii universului pentru cei ce urmau să-l ocupe. Continentul urma să fie cunoscut, în timp, sub numele de Atlantida. Cât despre ocupanţii săi, erau meniţi a crea o civilizaţie fără pereche până atunci sau de atunci încoace. Atât de remarcabile au fost realizările lor tehnologice încât ei

puteau literalmente ajunge până la stele stăpânind energia îndepărtatei Arcturus, cât şi pe cea a Soarelui, mai apropiat. Multe dintre extraordinarele lor realizări sunt redescoperite abia acum, pe măsură ce pătrundem în marea Epocă a Vărsătorului, corespunzând cu ceea ce Cayce a numit „epoca aeriană sau electrică" a Atlantidei, la apogeul puterii sale[81]. În cele din urmă, fără controlul spiritual necesar, tehnologia a luat-o razna: aceasta s-a dovedit a fi dezastrul mândrilor atlanţi. Aceasta, cât şi comportamentul carnal lipsit de orice ruşine al fiilor lui Belial, care au dus la nespuse suferinţe… Dar locul lor este mai potrivit la sfârşitul poveştii, mai degrabă decât aici.

La început fiinţele – suflet luminos ale noii rase, sosind întâi în planul terestru ca proiectil de forme-gând, au observat noul mediu cu prudenţă şi încântare. Mişcându-se prin neobişnuita mare de aer păreau nişte înotători prudenţi intrând într-o lume subacvatică plină de minuni, dar în care pericole nevăzute pot pândi în spatele fiecărei ramuri de corali sau mănunchi de alge. Şi chiar aşa şi era. Fuseseră, într-adevăr, avertizaţi. Trebuiau să nu renunţe la legăturile lor cu cerul, în caz contrar totul fiind pierdut. Dar ne putem oare aştepta de la nişte copii care au dat peste un loc de joacă interzis să se poarte mult timp cu detaşarea unor zei? Aşa se face că mulţi dintre aceşti inocenţi, fiinţele-suflet, croindu-şi modele-gând fantastice pentru propria plăcere, modelate în parte după animalele şi plantele pe care le vedeau în jurul lor, au descoperit că aceste imagini-idee atrăgeau atomi fizici către ei înşişi. Astfel, în loc de a rămâne la nivelul celei de-a patra dimensiuni, ca pure creaţii eterice, formele fiinţele-suflet se materializau în substanţa pământului pe care începuseră acum să locuiască. În felul acesta fiinţele-suflet, la origine libere şi luminoase, s-au trezit captive în mod grotesc în materia propriei lor plăsmuiri. Din jocurile lor patetice s-au născut mai târziu legendele, povestind despre sirene şi satiri, unicorni şi alte fiinţe curioase –

81 Cayce, 364-4.

toate foarte reale, din păcate, în acele timpuri. Cele mai multe din fiinţele-suflet originare au scăpat unui destin similar materializându-se în formă umană, deşi androgini. Androginii sunt cei care au devenit adevăraţii atlanţi.

Pentru a rămâne în legătură mentală cu sursa lor divină ei şi-au dezvoltat, în perioada de formare, un al treilea ochi. Acest „ochi” psihic (care a regresat mai târziu, pe măsură ce funcţia sa originară s-a diminuat, pentru a fi înlocuit în prezent de glanda pineală umană) putea fi făcut să apară în orice loc de pe corp s-ar fi dorit. Mai târziu, totuşi, poziţia sa a devenit fixă, în partea din spate a capului. Era folosit pentru” vizualizare” psihică, permiţând entităţii să apeleze la forţa-Minte superioară pentru toate nevoile sale materiale şi spirituale din planul terestru, în felul acesta, primii atlanţi nu au dus lipsă de nimic. Cât despre forma corporală, aceasta varia după dorinţa Individuală, de la staturi gigantice la cele pitice, dar înălţimea şi forma ideală erau foarte asemănătoare cu cele din prezent, la început culoarea putând să se schimbe în funcţie de mediu aşa cum se întâmplă la cameleoni, dar stabilizându-se în cursul evoluţiei viitoare, pentru a deveni, cu timpul rasa roşie[82].

În ceea ce am putea denumi faza sa primitivă sau „preatlantică”, înainte de apariţia primilor dintre conducătorii săi din zilele lui Poseidon şi Atlas, sau a domniei luminate a lui Amillus, în timpul a ceea ce avea să fie apogeul civilizaţiei atlante, noul continent era colonizat în grabă. Promitea, deja, să devină ceea ce Cayce va numi „Edenul lumii” şi cămin al unei rase cât se poate de neobişnuite de fiinţe-suflet, androgine. Mai paşnici decât ceilalţi locuitori ai universului, ni se spune, aceşti primi atlanţi au evoluat repede, folosindu-şi calităţile psihice naturale şi stăpânind elementele într-un mod în care predecesorii lor, lemurienii, nici nu visaseră. Au învăţat în scurt timp cum să folosească la maximum darurile naturii pentru nevoile lor de la toate nivelurile. De fapt, cea mai

82 Ibid., 364-10 & 364-11.

mare dezvoltare a ceea ce astăzi s-ar numi forţe oculte sau psihice a avut loc în timpul primilor o mie de ani de evoluţie a Atlantidei[83].

Dar, în termeni comparabili, asta ar semăna mai degrabă cu o sută de ani din vremea noastră, sau, poate, cu durata unei singure generaţii. Căci forma fizică era compusă din elemente mai pure, iar atomii săi erau mai puţin comprimaţi sau „solidificaţi", astfel încât regula generală era o mai mare longevitate, într-adevăr, este posibil ca unii dintre androginii de la început să fi trăit mai multe milenii înainte de a trece în spaţiul intermediar, sau spre ceea ce a fost numit Lumea Cealaltă. Mai târziu, pe măsură ce durata vieţii avea tendinţa de a se scurta, a devenit posibilă întinerirea. Energia a ceea ce este cunoscut sub numele de marele cristal Tuaoi, supus unei vibraţii de joasă frecvenţă, putea revitaliza celulele corpului; în felul acesta, mulţi îşi puteau reîntineri trupurile îmbătrânite, mereu şi mereu. Printre iniţiaţi, însă, longevitatea era mai degrabă atinsă prin intrarea în lungi perioade de tăcere şi armonizare spirituală cu cel Unic. (Chiar şi astăzi se poate face acelaşi lucru. (Păstraţi-vă centrul pineal activ prin meditaţie, ne-a sfătuit Cayce, şi va fi posibil să vă păstraţi tinereţea fizică!). Între timp, va trebui să facem un salt peste o sută de mii de ani pentru a ajunge la perioada de început a domniei „Adamului Superior" sau Amilius – Creatorul, pe scurt – care şi-a făcut intrarea în Atlantida ca androgin, cam pe la mijlocul istoriei ei de aproximativ două sute de mii de ani.

Relatarea noastră despre această eră începe cu o veche legendă.

LEGENDA LUI LILITH

Povestea lui Lilith este o poveste curioasă şi tainică. O mare parte din ea rămâne învăluită în adânc mister, care este amplificat de periodizările şi interpretările contradictorii, precum şi de lipsa detaliilor. În parte reală, în parte fantezie, povestea se referă la bestialitate şi

83 Ibid., 364-4 & 464-10.

urmaşii simieni la care a dus aceasta, dar şi la intenţia Inocentă, la început – chiar a unor serafimi salvatori. Poate că cea mai convingătoare versiune se găseşte în mitologia hindusă, deşi Lilith nu este menţionată pe nume, aşa cum se întâmplă în alegoria tradiţiei ebraice din Talmud, în plus, aluzii întunecate despre Lilith se mai întâlnesc în doctrina gnostică medievală a rozicrucienilor, unde numele ei este asociat cu cel al lui Adam, ca prima lui soţie şi născătoare a „diavolilor” la începutul timpurilor.

Ne bazăm pe ceea ce Edgar Cayce a spus despre acest subiect, când a fost întrebat în ce mod se poate face legătura între legenda lui Lilith şi proiecţia atlantă a Minţii Ziditoare ca Amilius (altas „Adamul Superior” din patru dimensiuni, prototipul androgin al celui de mai târziu, Adamul încarnat din Geneză), dar vreau să procedez acum la îmbinarea elementelor care provin din diverse surse, lăsând relatarea lui Edgar Cayce pentru final, când ea ne va ajuta să rezolvăm contradicţiile şi să extrapolăm adevărul care se ascunde în spatele legendei.

În mitologia hindusă, stirpea actualei rase umane este formată de fiii lui Dumnezeu52, care, în timpul rasei primare, asociată cu epoca Atlanta, au involuat în fiinţe semidivine, androgine, captive în corpuri care au suferit schimbări fiziologice, căpătând aparenţă umană. În această formă, ei au început să-şi ia soţii cu aspectul integral uman şi frumoase la privit, dar în care se încarnaseră entităţi Inferioare lor, mai materiale53. Acestea sunt totuşi descrise ca fiind de origine siderală, lăsându-ne să speculăm pe marginea ideii dacă ar putea sau nu să fie vorba de reprezentanţi Involuaţi ai celei de-a doua rase primare, eterice, care i-au precedat pe atlanţi. Acestea erau numite „khado” (sau dakini în sanscrită), iar Lilith poate fi privită ca prototip al acestora. Toate aceste legendare „khado” erau creditate cu darul de a putea pluti prin aer, ceea ce ar fi putut însemna o „trimitere” la originile lor uitate, de fiinţe căzute ale rasei eterice a lemurienilor. Cunoscute pentru marea lor compasiune faţă de fiinţele muritoare, erau însă lipsite de capacitatea de a

raţiona şi se spune că aveau doar instincte de natură animală. În tradiţia hindusă, ceea ce a fost confundat mai târziu cu un cult al maimuţei nu era decât o formă de respect pentru primatele inferioare, care sunt considerate încă a fi o subîncrengătură degenerată din om. Rezultatul bestial al unirii sexuale dintre primii atlanţi şi „khado”[84]. Probabil că multă lume din India priveşte pe „îngrozitorul om al zăpezilor” din Himalaya, numit yeti cu aceeaşi compasiune, asociindu-i consecinţe karmice rasei umane din cauza vechiului rol avut în procrearea acestor creaturi „rătăcite”, lipsite de raţiune.

De asemenea, în versiunea talmudică a evenimentelor, Lilith ne este prezentată drept prima soţie a lui Adam, înainte ca Dumnezeu să o fi creat pe Eva ca soţie legitimă a acestuia. Era o creatură încântătoare, cu păr lung, ondulat – pe scurt, un animal-femelă păros, cu aspect general de femeie. Din unirea naturală a lui Adam cu Lilith – spune Talmudul – a apărut o rasă inferioară de fiinţe necuvântătoare, care nu se deosebeau de maimuţele antropomorfe din zilele noastre[85].

Deşi cronicile ebraice, rozicruciene sau gnostice, interpretează evenimentele în termenii unui Adam biblic dintr-o perioadă mult mai târzie, mai degrabă decât privind prototipul său androgin (cunoscut în ştiinţa kabalistică drept Adam Kadmon). Similaritatea cu versiunea hindusă precursoare bibliei, alături de anumite elemente din Interpretarea lui Cayce amplasate în zilele lui Amilius, care va urma, serveşte la acreditarea legendei lui Lilith, oricare ar fi interpretarea ei corectă. Dar înainte de a examina ce a avut Cayce de spus în legătură cu această chestiune, există o interesantă notă de subsol, ca să zic aşa, care vine din tradiţia apocrifă. După alianţa sa lipsită de sacralitate cu Lilith, se spune că unul dintre serafimii cu şase aripi l-ar fi dus în grabă pe Adam la lacul Acherusian, unde a fost spălat în prezenţa lui Dumnezeu.

84 Pag. 284-5, Vol. 2, Doctrina secretă.
85 Ibid., pag. 262-3.

Păcatul nu este menţionat totuşi, întrucât se presupune că Adam nu cunoştea încă sentimentul vinovăţiei.

La începutul domniei lui Amilius, separarea sexelor încă nu începuse. Deşi aveau aspect exterior masculin, fiii androgini ai lui Dumnezeu încorporau într-o singură persoană atât natura masculină, cât şi cea feminină. Cu ajutorul Forţelor Creatoare, ei puteau deveni canale prin care puteau aduce pe lume progenituri androgine după chipul şi asemănarea lor, cu un suflet dublu şi un corp bisexuat. În felul acesta, contactul sexual, ca mijloc de înmulţire, nu era necesar. Mai mult, fiind eliberaţi de dorinţa carnală, nu numai că menţineau deschis canalul comunicării spirituale cu Forţele Superioare din care-şi aveau originea, dar puteau să evite orice relaţie impură cu fiii şi fiicele oamenilor suflete căzute ale ultimei rase primare, precursori timpurii ai propriei speţe, care-şi pierduseră moştenirea celestă şi începuseră să se împerecheze în felul animalelor din jurul lor. Exista însă, din nefericire, şi o altă faţă a capacităţilor creatoare a androginilor. Ea le dădea posibilitatea de a se întoarce spre sine mai degrabă, decât spre Forţele Superioare. Printr-un proces psihic descris ca „imaginare mentală” ei puteau aduce prin voinţă în stare manifestă aproape orice obiect de natură fizică. Astfel, ei puteau să-şi satisfacă imediat orice nevoie zilnică şi, probabil, s-ar putea spune că acest proces de vizualizare nu producea niciun rău, ba chiar aducea un grad de progres, în termeni strict materiali. Dar exista posibilitatea abuzurilor, mai ales în ceea ce priveşte formele de viaţă. Acest lucru a devenit evident când fiii androgini, observând încântătoarele forme-gând care se găseau adeseori în jurul conducătorului lor, Amilius, au descoperit în scurt timp că stătea şi în puterea lor să genereze astfel de creaturi, după voinţă. Era însă vorba de un proces mult mai complicat decât simpla vizualizare implicată în materializarea din eter a obiectelor neînsufleţite. Gândurile sunt într-adevăr, Obiecte; dar „obiectele”, în acest caz, trebuiau realizate ca imitaţii vii ale modelelor din carne şi sânge, construite

încet de forţele mentale ale creatorilor lor bisexuali, într-un proces pe care Cayce l-a identificat drept „progenerare”. Era nevoie de „patru ori douăzeci şi încă şase ani”, ni se spune, pentru a materializa unul dintre acele „obiecte-lucruri”, după cum au început să fie numite[86]. Sentimentul proprietăţii trebuie să fi acţionat cu putere. Indiferent dacă erau de formă divină sau grotescă, creaturile acestea lipsite de noroc erau destinate unei permanente stări de servitute.

Toate acestea ne duc înapoi la Lilith. Săvârşise Amilius proiecţia acestei răpitoare forme mentale, numai cu scopul de a produce un „obiect”, un automat lipsit de suflet care să-i servească propriilor necesităţi? S-ar părea că lucrurile stăteau astfel, întrucât ni se spune că a adus-o pe lume „din sine”, ca pe „cea dintâi din cele făcute” pentru a-i fi ajutor şi însoţitor. Rog a observa formula „cea dintâi din cele făcute”[87]. În mod clar, realizând-o pe Lilith a creat precedentul de a aduce la viaţă aşa-numitele „obiecte”; privind retrospectiv, a fost o greşeală cu consecinţe tragice Dar în timp ce Amilius dorise să creeze doar un ajutor şi însoţitor” pentru ca nicio schimbare să nu fie în raporturile dintre fiii lui Dumnezeu şi în relaţie cu fiii şi „fiicele omului”, am observat deja că motivaţia sa mai înaltă nu părea să prevaleze şi între ceilalţi fii androgini care au ales să aducă pe lume forme-gând ale lor înşile. Marea parte a acestor proiecţii şi urmaşii acestora au devenit, de fapt, robi truditori ţinuţi în sclavie – ducând la o societate cu un ridicat sentiment al conştiinţei de clasă pe parcursul viitoarelor generaţii de atlanţi. Pe lângă aceasta, pe măsură ce separarea pe sexe a început să devină o opţiune tot mai obişnuită, a avut loc apropierea treptată de fiii şi fiicele oamenilor, exact lucrul de care Amilius se temuse, în timp ce abuzul de „obiecte” în scopul satisfacerii fanteziilor sexuale a luat mai târziu dimensiuni universale şi tragice.

---

86 Cayce, 2390-1 & 364-7.
87 Ibid., 364-7.

În legătură cu însoţitorul creat al lui Amilius există, însă, câteva întrebări tulburătoare.

Prima şi cea mai importantă: avea ea suflet? Lecturile lui Cayce pe această temă ne spun că „obiectele" aparţineau regatului animalelor, în timp ce numai cele făcute de Creator aveau suflet[88]. Dar mai deţinea, oare, Mintea Ziditoare, după ce coborâse în dimensiunile limitate ale existenţei pământeşti sub chipul androginului Amilius, destul din puterea Sa, încât să-şi însufleţească formele-gând, de nivel inferior? în lumina scopului înalt pe care l-a avut crearea lui Lilith, acest lucru pare probabil. Pare şi mai probabil dacă ne gândim că unii dintre atlanţi – cei care aveau să devină aderenţi fideli ai noii învăţături aduse de Amilius, denumită Legea celui Unic – au început mai târziu să cureţe aşa-numitele „obiecte" de numeroasele lor impurităţi, astfel încât să devină capabile să găzduiască atât forţe ale minţii, cât şi ale sufletului, printr-un proces de evoluţie. (Dacă Amilius nu ar fi arătat calea de urmat prin exemplul său, ar fi luat el oare, o hotărâre atât de umilă din proprie iniţiativă?)

Iar acum, o altă chestiune: este Imaginea legendară a lui Lilith ca partener sexual prolific al lui Adam (sau al lui Amillus, ca Adam Superior) o imagine credibilă? Probabil că acest lucru poate fi considerat ca un element mitologic al poveştii. Pare a nu fi în concordanţă cu scopul pe care şi l-a propus Amilius, care urma a-şi face un ajutor şi însoţitor care să-l ajute în păstrarea aspectului său sacru ca Fiu al lui Dumnezeu, la distanţă de influenţa contaminatoare a fiilor şi fiicelor oamenilor. Căci, probabil, acesta a fost momentul în care Amilius a observat pentru prima dată că mulţi dintre fiii androgini începuseră să se separe, devenind perechi, asemeni muritorilor inferiori. Următorul lor pas era inevitabil. Iar Amilius, pentru a evita să cadă victimă aceluiaşi destin, poate, a hotărât să o creeze pe Lilith ca alternativă. Căci proiecţia unei forme-gând ca însoţitor sau ajutor – spre deosebire de separarea

88 Ibid.

de „celălalt eu” al său, sau partea sa feminină, care ar fi atras după sine o pierdere permanentă a unităţii celeste a fiinţei ar fi putut, cu siguranţă, la început, să-i fi apărut lui Amilius ca o modalitate plauzibilă de rezolvare a unei dileme, indiferent de regretele sale de mai târziu. Mai mult, ca imagine mentală idealizată, se poate presupune că Lilith trebuie să fi manifestat multe calităţi divine, după materializarea sa. Indiferent dacă avea sau nu suflet, sau darul omenesc al raţiunii.

Lăsând deoparte toate acestea, trebuie ridicată o ultimă problemă, la care nu se poate da un răspuns: a fost oare cuprins semimuritorul Amilius, în cele din urmă – deşi, la început, Fiu divin al Ziditorului asemeni celorlalţi androgini din jurul său, de pământească tentaţie a dorinţei carnale? Dacă aşa stau lucrurile, Prinţul întunericului trebuie să fi râs pe înfundate, în secret...

AMILIUS ŞI LEGEA CELUI UNIC

Pe pământ a apărut dezbinarea. Unii apărau cu furie separarea sexelor şi experienţele din domeniul sexualităţii umane şi animale, alţii se opuneau cu amărăciune unor astfel de inovaţii.

Amilius era foarte tulburat. Îşi simţea inima îngreunată. După ce s-a purificat, s-a retras departe de vederea poporului său. Transportându-se în secret într-unul din locurile înalte şi tainice care dominau întregul Eden din Poseidia, în care se afla scaunul domniei sale, s-a sfătuit îndelung cu gazdele sale cereşti şi cu Sfântul Duh/Spirit. Când în cele din urmă, Amilius a coborât din nou, chipul său strălucea ca soarele. Poporul a văzut şi s-au adunat cu toţii ca unul, lăsându-şi deoparte disputele, pentru o vreme Căci ei ştiau că cel care le era conducător trebuie să fi fost în cerurile superioare şi aşteptau cu nerăbdare mesajul oracular pe care îl purta pentru ei de la zeii de deasupra. Cuvintele pe care Amilius le-a rostit către ei erau directe şi simple. La porunca lor, el avea să stabilească pe pământ, pentru totdeauna, singura lege adevărată care fusese dată de la început pentru a guverna întregul univers. Iar acelor atlanţi care îi dădeau ascultare,

aceasta le-a devenit cunoscută de acum înainte drept Legea celui Unic.

Amilius a vorbit în felul acesta:

„Ascultaţi legea cerească şi supuneţi-vă ei!

Unitatea este legea a tot ceea ce este. Căci Domnul Dumnezeul tău este Unu. Voi toţi de la Unu veniţi şi trebuie să vă reîntoarceţi la Unu. Unitatea este legea care leagă întregul univers şi ţine stelele pe locurile lor, căci toate forţele sunt o forţă unică, chiar şi timpul şi spaţiul şi mulţimea dimensiunilor sunt una în Eternitate.

Unu este Lumină şi dătător de lumină. Simbolul său vizibil este Soarele de deasupra capetelor voastre. Iar miile de sori din nemărginirea spaţiului şi timpului sunt una, aşa precum toate sufletele sunt una, deşi multe la număr – la fel de numeroase ca stelele. Dar să ştiţi aceasta toată carnea nu este una, iar ceea ce este impur poate corupe ceea ce este pur. Noaptea şi ziua nu se contopesc, ci fiecare îşi urmează cursul său separat pentru un motiv. Despărţirea de Lumina dătătoare de viaţă, prin orice act voit sau necurat, vă va arunca negreşit în întunericul de afară şi nu veţi mai fi parte a Unului. Deci. Nu vă întoarceţi de la Lumină. Faceţi-o să fie magnetul etern care atrage gândurile şi acţiunile voastre, de acum înainte. Adoraţi-l numai pe cel Unic. Concentraţi-vă asemeni razelor Soarelui, asupra Izvorului de la care vă trageţi propria viaţă şi lumină interioară. Să nu deveniţi copii ai întunericului, care cred că lumina se află în ei înşişi şi care urmează căile ce fac să crească egoismul şi separarea.

Spuneţi-vă, deci, de acum, că sunteţi fii şi fiice ale Luminii, şi copii al Legii celui Unic”.

Mult timp după aceea, în timpul stăpânirii lui Amilius, aderarea majorităţii atlanţilor la învăţăturile Legii celui Unic a adus mult progres şi iluminare în ţară.

Aceasta este epoca în care, pentru perpetuarea legii, s-a înfiinţat preoţia. La început, o confraternitate, având ca însemn un turban alb (deşi unele dintre fiicele androgine au fost mai târziu acceptate ca preotese), ulterior aceşti fii

ai Legii celui Unic au constituit ceea ce a devenit cunoscut ca Frăţia Albă. Cayce spune despre aceşti iniţiaţi atlanţi că aveau capacitatea de a se transporta atât pe cale mentală cât şi fizică[89]. Iar în „Locuitor pe două planete”, Phylos face aluzii asemănătoare la proiecţia astrală, prezentând-o drept o ocupaţie comună a acestor „Fii ai singurătăţii”, cum mai erau ei denumiţi, spunându-ne că aveau capacitatea „de a-şi lepăda corpul grosier pământesc ca pe o haină” şi de a se proiecta oriunde doreau[90]. Controlul sferelor sacre de piatră, care se puteau găsi în fiecare templu din Atlantida, şi al puternicului cristal (piatra) Tuaoi (identificat de Phylos în terminologie atlantă târzie drept „piatra Maxin”) era încredinţată doar acestui grup de gardieni spirituali de elită.

În esenţă, piatra Tuaoi era un imens acumulator de energie din cristal pur de cuarţ. Dar la origine el fusese folosit la mult mai mult decât atât. La început, el era sursa prin care se făcea contactul spiritual şi mental cu Forţele Nevăzute[91]. În mod similar, pietrele circulare care erau amplasate deasupra altarelor din templele sau curţile acestora şi care variau în diametru de la câţiva inci până la opt picioare erau din granit foarte bine finisat şi transportau „influenţa magnetică despre care a vorbit Spiritul celui Unic” către vechii atlanţi care asistau la serviciul religios[92]. Într-o epocă mult mai târzie, spre sfârşitul erei atlante, multe dintre aceste sfere au fost transportate de un conducător poseidian, pe nume Iltar, către pământurile sigure ale peninsulei Yucatán şi către Guatemala şi Costa Rica de azi[93]. În cea din urmă, un mare număr dintre aceste misterioase obiecte, încă aşezate pe suporturi asemănătoare unor altare făcute din pietre de

---

89 Ibid., 364-4.
90 Pag. 221, „Un locuitor pe două planuri” (Bordenod, 1952).
91 Cayce, 2072-10.
92 Ibid., 5750-1.
93 Ibid., 440-5.

râu, au fost dezgropate în junglă, derutându-i cu totul pe exploratorii din zilele noastre, după cum se arată în Science Digest (iunie, 1967).

Despre piatra Tuaoi, care s-a scufundat cu restul Poseidiei, cu aproximativ douăsprezece milenii în urmă, Cayce a indicat că ea ar putea într-o bună zi să iasă din nou la lumină, pe măsură ce porţiuni din continentul scufundat încep să se ridice din nou în vecinătatea insulelor Bahamas.

Adăpostită într-un templu special, cu o incintă în formă de dom şi cupola care se putea îndepărta pentru a se putea vedea cerul, piatra Tuaoi avea forma unei coloane de mari dimensiuni având drept secţiuni laterale de multitudine de feţe prismatice, în aşa fel încât capitelul său să poată acumula şi focaliza forţa concentrată între cele două capete ale ei[94] (Cayce se referă într-o lectură spunând că avea „şase laturi”[95], dar se crede că această terminologie ar putea fi doar modul în care Cayce arăta că era realizată din cuarţ cristalin, care are o secţiune transversală hexagonală) Acordată pe frecvenţa îndepărtatei stele Arcturus, identificată de Cayce drept centrul către care se deplasează propriul nostru sistem solar[96] – cât şi pe cea a Soarelui, nu este surprinzător că piatra Tuaoi a ajuns mai târziu să fie numită „Piatra de Foc”, deşi acest lucru se petrecea într-o perioadă de schimbare a culturii atlante, când funcţiile pietrei deveniseră mai degrabă tehnologice decât de natură spirituală.

Întrebat o dată care a fost punctul culminant al civilizaţiei atlante, Cayce a răspuns că acest lucru depinde de faptul dacă cel care a pus întrebarea se referea la progres, aşa cum este el perceput de regulă, în termenii civilizaţiei materiale, sau la progres în domeniul realizărilor spirituale. Cel din urmă fusese atins în mod

---

94 Ibid.
95 Ibid., 2072-10.
96 Ibid., 364-3.

limpede în perioada domniei lui Amilius, cu aproximativ 98.000 de ani înaintea intrării lui Ram, sau Rama (erou mitic din epopeea Rāmāyana – n.r.), în India[97]. Cronologia hindusă îl localizează pe Rama între 8.000 şi 7.500 I. Hr.[98]. Astfel că putem conchide că domnia lui Amilius şi-a avut începuturile cu aproximativ 108.000 de ani în urmă. Dar cât a durat? Nu avem date despre momentul când aceasta a luat sfârşit. Se poate însă estima fără teama de a greşi că a fost o domnie foarte lungă.

„Epoca de aur" a lui Amilius, de la începuturile sale relativ primitive, a beneficiat de domnia sa paşnică şi avântul spiritual de atunci pentru crearea unei naţiuni puternice şi neîntrecute în împliniri. Către sfârşitul acestei ere, Amilius izbutise deja să ducă Atlantida până la începuturile epocii aeriene, sau electrice, care avea să îi urmeze. La început călătoriile aeriene se făceau cu ajutorul baloanelor realizate din piei de pahiderme şi umplute cu heliu – încetineală primitivă, probabil, dacă este să judecăm după standardele epocii moderne, dar dovadă a ingeniozităţii atlanţilor. Nu au mai pierdut timpul pentru a avansa spre mijloace de transport mai sofisticate, întrecând realizările noastre cele mai deosebite. În vremea lui Amilius, atlanţii au descoperit principiul de control a ceea ce s-a numit „partea întunecată", sau forţele negative ale naturii, aflate la antipodul celor pozitive. De exemplu, pentru a înţelege cum acţionează la scara universului forţele de atracţie şi respingere, se pot echilibra gravitaţia şi antigravitaţia, permiţând marilor greutăţi de a fi ridicate sau coborâte cu mare uşurinţă şi cu mare precizie. Într-adevăr, toate misterele fizicii particulelor elementare, electromagnetismului, energia solară şi alte energii cosmice erau înţelese Intuitiv de către atlanţii acelor timpuri. În consecinţă, prin folosirea aliajelor metalice pe care omul modern nu le-a descoperit încă, în combinaţie cu anumite principii ale „părţii întunecate" pe care le

97 Ibid., 364-3.
98 Pag. 278, Vol. 2. Isis dezvăluită.

stăpâneau, ei au izbutit să construiască nave spaţiale fără aripi care se mişcau cu viteze incredibile prin spaţiul cosmic, sau sub apă. (Nu numai că lecturile lui Cayce ne relatează despre aceste lucruri, dar ele sunt confirmate de scrierile lui Phylos din secolul al XIX-lea, cu mult înainte de naşterea călătoriilor aeriene, a fotografiei în infraroşu, a televiziunii, şi a altor inovaţii ale epocii moderne, care în societatea atlantă erau considerate lucruri obişnuite, ni se spune, cu mult înaintea sfârşitului ei fatal).

Este oare aceasta o lecţie pentru noi? În orice caz, către sfârşitul domniei lui Amilius, deşi realizările deosebite în plan material le aduseseră atlanţilor o prosperitate greu de imaginat şi o viaţă plină de lux şi confort, au început din nou să izbucnească disensiuni şi dezbinări. Ele îşi aveau rădăcinile, după cum se poate bănui, în decadenţa morală care însoţeşte ascensiunea spre putere a oricărei societăţi care îşi abandonează rigorile spirituale şi morale ale valorilor sale tradiţionale. Între timp, cei care aparţineau descendenţei pur androgine şi care menţineau vechile standarde au pierdut bătălia în încercarea lor de a-i convinge pe concetăţenii lor rătăciţi să se întoarcă la Legea celui Unic. Aceştia, au continuat să se lase pradă tot mai mult căutării plăcerilor, care deveneau tot mai licenţioase.

În cele din urmă, copiii Legii celui Unic s-au întors către bătrânul Amilius. Tristeţea sa creştea pe măsură ce asculta. El putea face mult prea puţin; căci ştia că îi sosise vremea. Dar, înainte de a dispărea, a spus să se înalţe primul altar de sacrificiu din ţară, ca mijloc de amintire şi de slăvire a lui Dumnezeu cu ajutorul primelor roade ale viitoarelor recolte. Poate că spera că cei din poporul său îşi vor aminti să-l pună pe Dumnezeu înaintea lor înşile. În loc de aceasta, rapida deteriorare a stării de moralitate a fost însoţită de pervertirea scopului iniţial al altarelor şi acestea au ajuns să fie folosite pentru sacrificii sângeroase.

După Amilius a urmat la domnie Esai care a stăpânit în perioada în care a avut loc prima mare revoltă a naţiunii

atlante, despre care se spune că ar fi avut loc în jurul anului 50.700 î. Hr. Conducătorul din timpul celei de-a doua faze de distrugere progresivă a Atlantei, care s-a petrecut aproximativ cu 28.000 de ani î. Hr., nu este cunoscut. Totuşi, un conducător cu numele Ani este menţionat în legătură cu ultimele zile ale Atlantidei, în jurul anului 10.600 î. Hr. Şi în continuare până când ultimul atlant a fost evacuat iar cele mai înalte vârfuri ale ultimei insule s-a scufundat, cu câteva secole mai târziu...[99]

Cât despre timpurile zeului Poseidon şi divizarea Atlantidei în cele zece regate legendare sub conducerea celor zece prinţi, cu Atlas, cel dintâi născut, ca monarh domnitor, presupunem că ele ocupă în existenţa de 200.000 de ani a fabulosului continent o vechime deosebită. Pare probabil, chiar, ca Poseidon să fi fost un precursor timpuriu al celei de-a treia rase primare, ales de zeii superiori să populeze noile pământuri pregătite pentru experimentul lor evoluţionist. Dacă aşa stau lucrurile, civilizaţia pe care se presupune *că* el a înfiinţat-o, ca prototip legendar al Atlantidei de mai târziu, este posibil să se fi înălţat şi să se fi prăbuşit cu mult timp înainte de sosirea lui Amilius. Despre acesta, ca „Adam superior” coborât pe pământ, ne putem întreba dacă el putuse prevedea că îndelungatul său rol ciclic de Salvator al sufletelor pământenilor se afla abia la început.

PRIMA DISTRUGERE: 50.700 î. Hr.

În timpul domniei lui Esai, Atlantida avea să devină o impresionant de bogată şi puternică societate de tehnocraţi. Dar pe măsură ce progresul ştiinţific atingea culmi fără egal, societatea decădea din punct de vedere spiritual.

Statele învecinate, mult mai slabe decât puternica Atlantis, cu formidabilele sale arsenale de armament avansat, erau cu uşurinţă supuse, în timp ce atlanţii străbăteau întreaga planetă ca pe propriul lor domeniu. Însă, după cum s-a observat deja, aceasta era o societate

99 Cayce, 364-4.

care decădea fără încetare, din interior.

Unele dintre simptomele decadenţei erau mai subtile decât altele, bineînţeles, mintea preocupată numai de lucrurile lumeşti le putea chiar interpreta drept semne ale unui mai mare progres. Şi aceasta era, bineînţeles, problema.

Să luăm, de exemplu, călătoria spaţială, în timp ce iniţiaţii din vechime erau capabili să traverseze spaţiul cosmic prin punerea în practică doar a capacităţilor lor psihice naturale, acum numai un mic număr de persoane alese mai păstrau asemenea puteri oculte. Pe de altă parte, călătoria spaţială în aeronave, pe care Cayce le-a comparat odată cu roţile zburătoare descrise de Ezechil mult mai târziu, era acum un lucru obişnuit[100]. (Phylos notează de asemenea stăpânirea spaţiului de către ştiinţa atlantă). Şi chiar dacă acest tip de călătorie era sub controlul a ceea ce astăzi s-ar numi flotă aeriană, motivaţia emana, în mod surprinzător, de la vechea piatră Tuaoi.

Vechiul cristal rămânea în continuare exclusiv sub controlul sacrosanct al preoţilor, ca la început. Totuşi, utilizarea sa, ca mijloc de comunicare cu forţele Luminii pentru călăuzire spirituală, era acum o chestiune luată în râs sau ignorată de majoritatea populaţiei, în acea epocă ce era considerată iluminată de ştiinţă. În loc de aceasta, forţa teribilă a pietrei fusese modificată şi redirecţionată spre a servi unui scop mai practic în existenţa de zi cu zi a atlanţilor, care deveneau tot mai materialişti. Numită acum „Piatra de foc” (o denumire potrivită pentru capacitatea fenomenală a puternicului cristal de a acumula şi depozita mari cantităţi de energie solară), multiplele sale radiaţii erau îmblânzite şi canalizate în aşa fel încât să alimenteze practic orice mijloc de transport din ţară, indiferent dacă aparţinea forţei aeriene, celei de submarine, navelor de plăcere de la suprafaţă sau celor care se utilizau pe atunci pentru călătorii pe uscat. Mai mult chiar, nu trebuie neglijată transformarea sferelor de granit lustruit din

100 Ibid., 1859-1.

instrumentele spirituale care fuseseră mai înainte şi adaptarea lor la necesităţile schimbătoare ale unei epoci tehnologice; de dimensiuni variate, ele păreau a asigura legăturile electromagnetice necesare dintre „centrala electrică”, sau Piatra de Foc şi clementul motor individual al miilor de nave, trenuri şi al multor altora, în care erau amplasate sferele. Mecanismul de propulsie părea a fi, pur şi simplu, materie acordată pe o frecvenţă individuală, aflată într-un panou de control la punctul de recepţie pentru a regla energia sosită şi regimul de viteză necesar.

Dacă totul s-ar fi terminat aici, utilizarea în scop material la care era supusă piatra Tuaoi, care era alimentată cu energie celestă, ar putea fi privită ca relativ inofensivă, oricât de regretabilă ar fi fost. Dar mai exista o utilizare, mai răspândită, utilizare de o natură mult mai regretabilă. Dacă energia pietrei putea salva vieţi, şi era adeseori folosită de către elita atlantă pentru a-şi regenera şi reîntineri trupurile, permiţându-le astfel unora dintre ei să trăiască până la o vârstă foarte înaintată. Înainte de a-şi lua zborul în viaţa de după viaţă, ei bine, înaltele sale vibraţii puteau împrăştia instantaneu moarte şi distrugere, oricare ar fi fost ţinta. Natura armamentului care utiliza aceste forţe vibratoare înalte provenind de la piatră era cunoscută sub numele de raza morţii[101]. Similar în principiu unui laser foarte puternic putea fi reglat pentru a emite raze cosmice mortale de diferite grade de intensitate şi profunzime. Crearea sa a avut loc iniţial pentru a asigura apărarea coastelor Atlantidei împotriva invaziilor străine, dar numai zvonurile despre această armă formidabilă s-au dovedit suficiente pentru a ţine departe orice invadatori, a căror tehnologie era cu mult în urma celor atlante, practic din orice punct de vedere.

În consecinţă, raza morţii a rămas, în general, netestată. Dar acum naţiunea era confruntată cu o ameninţare de un alt tip, chiar în interiorul graniţelor sale. Cetăţenii din provinciile extreme ale Atlantidei, unde

101 Ibid., 364-11 & 262-39.

terenul era mai muntos şi relativ mai puţin cultivat, au început să relateze despre creşterea ameninţării pe care o reprezentau pentru animalele lor şi pentru ei înşişi haitele tot mai numeroase de sălbăticiuni de tot felul. Multe dintre acestea erau rezultatul grotesc al încrucişării dintre vechi forme-gând şi specii care existau deja pe pământ. Într-adevăr, în multe părţi ale lumii, mai puţin dezvoltate decât Atlantida, această ameninţare creştea rapid din cauza creaturilor monstruoase[102], ajungând să ia proporţii îngrijorătoare în rândul triburilor dezorganizate şi înspăimântate, care constituiau naţiuni embrionare. (în Egipt, însă, un conducător luminat, pe nume Asapha, folosindu-se de nave aeriene primitive şi mijloace de comunicaţie înapoiate, care, altă dată, marcaseră fazele de început ale dezvoltării tehnologice din Atlantida, făcea eforturi pentru a forma un consiliu mondial al conducătorilor tuturor principalelor grupări tribale de pe planeta asediată, pentru a discuta ameninţarea comună reprezentată de creaturile monstruoase, căreia trebuiau să-i facă faţă, şi să propună o soluţie. Rezultatele surprinzătoare ale eforturilor lui Asapha vor fi comentate în capitolul următor.)

Între timp, atlanţii, care erau mult mai dezvoltaţi, acţionau independent pentru a elimina ameninţarea de pe propriile lor pământuri. La început, au evitat utilizarea razei morţii, încercând utilizarea unei tehnici cu risc mai scăzut. S-au aruncat explozivi din aer asupra ţintelor vizibile pe câmpii sau în munţi şi s-au amplasat mine la intrarea vizuinilor. Existau însă galerii adânci în pământ în care multe dintre aceste fiare trăiau în număr mare şi asupra cărora exploziile de suprafaţă nu aveau niciun efect. Ca urmare, unii dintre consilierii lui Esai au propus utilizarea razei morţii, care putea pătrunde cu uşurinţă în cele mai profunde galerii şi caverne. Dar Esai a decis, pentru moment, împotriva folosirii acestei arme controversate. Preoţii templului Legii celui Unic l-au

102 Ibid., 364-8.

convins să folosească măsuri mai puţin drastice şi au recomandat chiar să se facă apel la Forţele Superioare pentru ajutor spiritual. În legătură cu raza morţii, preoţii au avertizat că folosirea ei nediscriminatorie împotriva animalelor şi creaturilor monstruoase s-ar putea dovedi pe termen lung la fel de mortală pentru atlanţi cât şi pentru întregul mediu planetar. Creatorii armei nu au acordat însă, la început, atenţia cuvenită acestor sfaturi.

Era vorba de o propunere realistă şi lucrurile ar fi putut rămâne aici. Între atlanţii acelor zile a apărut însă o tot mai puternică facţiune războinică, care, învinuindu-i pe Esai şi pe preoţi de timiditate, a susţinut că este necesară o acţiune mai viguroasă şi decisivă şi a cerut ca raza morţii să fie utilizată fără întârziere, pentru a curăţa o dată pentru totdeauna ţara de bestiile ascunse în caverne şi în măruntaiele pământului. Conducătorul acestui grup de opozanţi era o figură charismatică, numită Belial. Persoană vicleană, el era fiul unei foste preotese a Legii celui Unic care-şi abandonase preocupările din templu pentru a deveni amanta unuia dintre fiii oamenilor[103]. Belial, cu ajutorul mamei sale ca preoteasă şefă, îşi construise un templu propriu, a cărui grandoare era un afront deliberat adus copiilor Legii celui Unic. După aceea el a convins o mare parte din cetăţeni de a i se alătura, formând o mişcare politică împotriva lui Esai şi a preoţimii organizate, opunându-se acestora într-un număr de probleme de larg interes, raza morţii fiind numai una dintre acestea.

Probabil că subiectul cel mai controversat era continuarea producerii aşa-numitelor „obiecte”, căreia majoritatea preoţilor i se opusese permanent, motivul privind atât tratamentul ruşinos la care erau supuse aceste creaturi neajutorate, considerate doar ca obiecte neînsufleţite de interes sexual, sau ca truditori înlănţuiţi şi priponiţi în mine şi pe câmpuri, cât şi faptul că producerea de „obiecte” era o violare a învăţăturilor lui Amilius.

103 Ibid., 363-4.

De fapt, câţiva dintre cei mai influenţi din rândul fiilor şi fiicelor Legii celui Unic reuşiseră să-l convingă pe Esai că ar trebui înfiinţate clinici speciale de electroterapie şi centre de instrucţie în toată ţara, cu scopul de a trata cât mai multe creaturi cu putinţă, aducându-le cât mai aproape de starea umană, atât din punct de vedere spiritual, mental, cât şi fizic – pentru a putea fi puşi în libertate, alăturându-se restului societăţii. Pentru Belial şi adepţii săi, dintre care mulţi posedau o mulţime de astfel de sclavi, un asemenea program constituia o dublă ameninţare. Întâi, se temeau şi se opuneau perspectivei de a trebui să renunţe la o forţă de muncă gratuită ce le asigura o mare parte din venituri şi care era de asemenea obligată să le servească nevoilor lor sexuale. Dar mai exista, în plus, şi teama că unele dintre aceste creaturi, puse în libertate, se vor întoarce împotriva lor şi îi vor ucide. Înlănţuite şi priponite, ele puteau fi controlate cu uşurinţă; neavând facultăţi mentale prea dezvoltate, nu erau pregătite să raţioneze sau să nu se supună, rămânând foarte docile. Cu toate acestea, unele erau adevăraţi uriaşi, în timp ce altele aveau aspectul grotesc al unor fiare, având coarne şi coadă, trupuri păroase, copite ascuţite şi despicate sau ciocuri şi gheare, asemenea unor răpitoare, alături de multe altele imaginate de capriciile creatorilor lor. În ce măsură ar fi putut copiii Legii celui Unic remodela corpurile „obiectelor” cu ajutorul electrochirurgiei în clinici, sau a antrenamentului spiritual în centre de educaţie, rămânea o chestiune discutabilă în acest stadiu incipient. Dar pentru Belial şi alţii asemănători lui, care abuzaseră atâta timp de creaturile respective, nu exista cale de a scăpa de teama pedepsei, dacă acestea ajungeau să devină, cu timpul, membri liberi ai societăţii atlante. Mintea lor trezită, ar fi putut fi cuprinsă de sentimentul răzbunării.

Pe lângă aceasta, era binecunoscut faptul că în trecut un mare număr dintre aceste „obiecte” evadase şi se presupunea că ele se ascundeau printre fiare, în adâncul pământului. Dacă altele urmau a fi „eliberate” în viitor. În

ciuda schimbărilor, acestea s-ar fi putut alătura semenilor lor din tuneluri şi caverne, Incitându-i la acte de violenţă fără precedent

Dar, fiecare lucru, la rândul său. Ascunzătorile trebuiau mai întâi curăţate de monştri. În acest scop, Relial i-a prezentat un ultimatum lui Esai, susţinut de o armată tot mai numeroasă de adepţi militanţi: Sau Esai va da dispoziţie Iniţiaţilor care se ocupau de Piatra de Foc să activeze modulele de energie din armele razei morţii şi să folosească energiile cosmice astfel dezlănţuite pentru stârpirea fiarelor în cavernele din întreaga ţară, sau Belial însuşi va prelua controlul asupra pietrei din templul Legii celui Unic. Era ameninţare căreia Esai nu dorea să-i facă faţă, ştiind că Belial câştigase de partea sa o forţă redutabilă, aşa că a cedat. Atât de mult amânatul bombardament asupra peşterilor şi gropilor cu razele morţii putea începe. Asal-Sine, iniţiatul care avea controlul direct asupra Pietrei de Foc, deşi oarecum nehotărât în problema utilizării ei pentru asigurarea energiei laserelor, a căzut treptat sub influenţa fermecătorului Belial. Promisiunile că va avea parte de putere în cadrul noii ordini s-au dovedit a-i fi fatale[104]. La sugestia lui Belial, Asal-Sine a ridicat treptat nivelul energetic din reglajul prismatic, astfel încât razele morţii să aibă suficientă forţă de pătrundere pentru a ajunge până în măruntaiele pământului, unde Belial era convins că se mai puteau încă ascunde câţiva dintre cei mai ameninţători monştri.

Efectul a fost mai puternic decât şi-ar fi putut cineva imagina. Nu numai că bietele, şi dar înfricoşătoarele animale şi creaturi-obiecte au fost lichidate în toate vizuinile lor, dar întregul continent a fost cuprins de seisme şi foc distrugător. Activitatea vulcanică a semănat moarte şi distrugere peste tot, iar continentul a fost rupt în cinci insule separate. S-ar fi putut crede că un astfel de holocaust putea însemna pentru cei ca Belial o lecţie de umilinţă, dar din nefericire, nu acesta avea să fie cazul.

---

104 Ibid., 440-5.

Cu timpul Atlantida şi-a revenit şi şi-a reluat vechile deprinderi. Dar dacă fiarele nu mai constituiau o ameninţare, nu acelaşi lucru se putea spune despre fiii lui Belial. Numărul lor a continuat să crească. Şi pe măsură ce creştea, creştea şi sământa ticăloşiei pe care ei o răspândeau.

CEA DE-A DOUA DISTRUGERE: 28.000 î. Hr.

Belial. Baalilal. Baal – Ce au toate aceste nume în comun? în primul rând, toate au mirosul răului încarnat. În al doilea, arată şi sună prea asemănător pentru a nu fi legate între ele. De fapt, această listă de nume suspect de asemănătoare poate fi dublată. Să mai adăugăm Baalzebub (sau Beelzebub, după cum este numit mai frecvent, dar mai puţin corect). Şi Balaam. Şi Baalbek.

Este destul de evident că toate sunt de acelaşi tip. Un tip care ar trebui ocolit, ca pe d-avol însuşi, de fapt. Cu toate acestea, ar fi instructiv în acest moment, înainte de a ne continua călătoria, să ne oprim pentru a le tria.

În lecturile asupra Atlantidei ale lui Edgar Cayce găsim primele două nume – Belial şi Baalilal, care sunt utilizate alternativ, se pare, pentru aceeaşi entitate pe care am avut îndoielnica plăcere de a o fi cunoscut. Şi acum să vedem ce este cu numele Baal. Într-o altă referire făcută cu privire la perioada a primei distrugeri a Atlantidei, Edgar Cayce a făcut o lectură pentru un tânăr, în care se spunea că el aparţinuse „celor care îl adorau pe Belial”, sau era subjugat de satisfacerea dorinţelor fizice de orice natură[105]. În timp ce un altul, care lucrase ca ajutor la prepararea de explozivi, a aflat că „urmaşe legea lui Baal”, în locul Legii celui Unic[106]. Aceste două referinţe servesc pentru a stabili cu un grad de certitudine destul de mare că numele de Belial şi Baal erau sinonime la origine. Baal înseamnă în ebraică „posesor” sau „stăpân”; iar în timpurile biblice, Baal fusese adorat de canaaniţi ca zeu al fertilităţii. Ritualurile de adorare, la fel ca cele din vechea

---

105 Ibid., 640-1.

106 Ibid., 621-1.

Atlantidă, erau orgiastice şi senzualiste şi adeseori ele includeau sacrificii sângeroase. În secret, erau practicate toate formele" artelor negre". În Vechiul şi Noul Testament, de asemenea şi în literatura iudaică cu temă apocaliptică, întâlnim termenii „fiu al lui Belial" sau „om al lui Belial", cu semnificaţia de opozant nelegiuit al lui Mesia. Iar în Revelaţie, există o referinţă la adresa celor care ţin de doctrina lui Balaam, care aduc sacrificii idolilor şi desfăşoară practici carnale[107] Pe când Balaam era un prezicător midianit. Afinitatea lui cu anticul Belial şi cu continua adorare a lui Baal, este aparentă.

Cu privire la Baalzebub, sau Beelzebub, biblicul „împărat al muştelor", îi putem afla originile tot în Atlantida. Într-una din lecturile lui Cayce care acoperă ultima perioadă din existenţa continentului condamnat ni se vorbeşte despre „influenţa distructivă" care continua încă să se manifeste „din partea fiilor lui Belial prin activităţile lui Beelzebub"[108]. Acest fragment ar putea fi interpretat în sensul că Beelzebub, ca aparent moştenitor al lui Belial, era sau un descendent sau o reîncarnare a celui care pusese bazele cultului lui Baal – sau, probabil, ambele.

Dar despre Baalbek ce se poate spune? Acest nume ne aduce mai aproape de zilele noastre. Este vorba de cultul lui Baal, într-o adaptare modernă. În celebra vale Bekka din Liban (beka, printr-o ironie a sorţii, înseamnă „separare" sau „ruptură"), anticul oraş Baalbek adăposteşte cel mai vechi templu cunoscut al lui Baal; a trecut prin mai multe transformări în epoca romană dar nu şi-a pierdut niciodată adevărata semnificaţie pentru locuitorii din acea zonă. Este aceeaşi zonă de tristă notorietate în care grupul Hezbollah de terorişti fundamentalişti, din facţiunea musulmană şiită susţinută de iranieni, îşi duce la îndeplinire comploturile nelegiuite – toate însă în numele lui Allah, mai degrabă decât în cel al

107 Revelaţia 2:14 (KJV).
108 Cayce, 823-1.

lui Baal. Şi dacă aceşti zeloţi nu mai folosesc ritualurile orgiastice ale strămoşilor lor, compensează acest lucru printr-o mai intensă înclinaţie către acţiuni sângeroase. După cum se vede, Satan a ştiut întotdeauna să-şi găsească adepţii, în fiecare epocă, şi să-şi lase amprenta asupra lor.

În zilele care au precedat cea de-a doua fragmentare a continentului, a izbucnit o criză. Atlantis ajunsese în pragul războiului civil. Fiii rebeli ai lui Belial, urmaşi demni ai celui în numele căruia militau, căutau să răstoarne stăpânirea Legii celui Unic şi să o înlocuiască cu propria lor stăpânire nelegiuită. Cauza revoltei lor era scăderea numerică treptată a forţei de muncă reprezentate de sclavi; acest lucru s-a întâmplat deoarece stăpânirea permisese clasei preoţilor să-şi grăbească eforturile de a le regenera pe tot mai multe din nefericitele „obiecte”, permiţându-le să iasă din starea lor de înapoiere şi să devină membri cu drepturi depline ai societăţii atlante.

Mai precis, numărul mic al sufletelor de esenţă androgină cu putere originară de progenerare, cândva comună tuturor, care scăzuse fără încetare pe parcursul secolelor şi mileniilor de existenţă, şi reluarea activităţilor într-un mediu evolutiv în permanentă schimbare, în care legăturile de natură eterică s-au diminuat continuu, pe măsură ce atomii materiali s-au solidificat tot mai tare, fără să se întărească legătura cu lumea materială. Lucrul acesta ridica o problemă deosebită în faţa fiilor lui Belial, care nu dispuneau, ei înşişi, de forţă progeneratoare, ci se bazaseră întotdeauna pe farmecul lor seducător pentru a-i convinge pe androgini să le creeze, ori de câte ori era necesar, înlocuitori pentru sclavii care le muriseră sau fuseseră „eliberaţi”. Dar, spre tot mai marea lor consternare, găsirea unui număr suficient de „recruţi” de acest tip nu mai era posibilă. Au încercat atunci, ca o alternativă, să afle de la copiii Legii celui Unic secretele progenerării, crezând că aceasta se poate obţine de la marea piatră albă şi sferele asociate acesteia, despre care se ştia că prin intermediul lor cei iniţiaţi puteau sta de

vorbă cu Forţele Superioare. Eşuând în această încercare, ei au pus stăpânire pe arme şi nave aeriene şi, punând capăt îndelungatului trecut pacifist al Atlantidei faţă de vecinii săi, au început să efectueze incursiuni războinice asupra populaţiilor fără apărare din teritoriile din apropiere, întorcându-se cu un mare număr de captivi în lanţuri, viitori sclavi. Prizonierii care refuzau sclavia erau încredinţaţi preoţilor lui Baal, drept sacrificii de sânge. Astfel de sacrificii erau, de fapt, considerate foarte necesare. Timpurile erau tot mai grele, căci terenurile agricole exploatate peste posibilităţi erau tot mai puţin productive. Minele, de asemenea, produceau tot mai puţin, în ciuda faptului că lucrătorii erau forţaţi să sape din ce în ce mai adânc de către neînduratorii lor stăpâni. Astfel, cu timpul, fiii lui Belial au ajuns să creadă că singura cale de schimbare a acestei stări generale de lucruri era aceea de a oferi sacrificii umane, pe altare, numărul acestora atingând cifre înspăimântătoare. Protestele şi rugăminţile conducătorilor nu au fost ascultate. Fiii lui Belial, încurajaţi de susţinerea pe scară tot mai largă pe care o primeau acţiunile lor, procedau cum credeau de cuviinţă, cu un dispreţ tipic faţă de orice autoritate din afară. Mai mult chiar, arătau pe o cale subtilă că cei care se supuneau Legii celui Unic nu păreau mai capabili decât ei înşişi să răspundă nevoilor crescânde ale populaţiei.

Produsele de orice fel deveneau tot mai dificil de procurat. Lăcomia necontrolată îşi cerea în cele din urmă preţul în mod Inevitabil, tensiunile s-au amplificat. Dar consiliul conducător continuo să şovăie, fără a lua nicio măsură decisivă, între conducători nu exista nicio personalitate asemănătoare lui Abraham Lincoln pentru a uni masele în jurul unei cauze juste şi a înfrânge forţele lui Baal. Una dintre lecturile lui Cayce cu privire la această tristă perioadă sugerează că întreaga naţiune era bolnavă din punct de vedere spiritual, iar fărădelegea devenise mai puternică decât forţele celui Unic. Aceste cuvinte rostite de Cayce în transă, către un fost iniţiat atlant, rezumă pentru noi, succint, situaţia: „Entitatea a cedat, nu atât

păcatului cât... ideii de a menţine pacea mai degrabă, în locul utilizării dreptului pe care îl avea de a-i distruge pe cei ce aleseseră cu încăpăţânare calea cărnii”. Un război „drept”? Desigur, trebuie întotdeauna să fii capabil şi să ai voinţa de a-ţi da viaţa pentru apărarea unui principiu just sau a libertăţilor fundamentale[109]. Atlanţii au ales calea de a nu face nimic. Natura avea alte planuri. Au început să acţioneze forţe superioare, iar pământul s-a cutremurat din nou şi s-a scuturat de la un capăt la celălalt. Când tumultul s-a potolit, mulţi au văzut în cele întâmplate mâna lui Dumnezeu. Dintre cele cinci insule ale Atlantidei rămăseseră numai trei: Og, Aryan şi Poseidia. Ridicându-se din ruine, unii şi-au văzut în continuare de propriile treburi. Unii se rugau, în timp ce alţii blestemau Dar alţii îşi strângeau lucrurile, pregătindu-se de prima evacuare către pământuri mai sigure.

ULTIMELE CATASTROFE: 10.600 î. Hr. – 9.600 î. Hr.

Scufundarea finală a Atlantidei a fost tratată la începutul acestui capitol, unde am arătat că a fost un eveniment care, probabil, s-a produs în mai multe faze, pe durata câtorva secole. Dar dacă fiii necredincioşi ai lui Baal au rămas până la sfârşit, mulţi dintre ei pierind în cataclismul final, există puţine îndoieli că Iltar, unul dintre fiii Legii celui Unic, a fost cel care a condus primul grup de emigranţi, îndreptându-se spre peninsula Yucatán în anul 10.600 î. Hr., odată cu primele cutremure prevestitoare. (Vom merge pe urmele lor acolo, într-un capitol ulterior).

Unii au plecat în Pirinei, alţii către ceea ce astăzi este Perú, unde ne vom întâlni cu ei ceva mai târziu, reconstituindu-le activitatea. Marocul este de asemenea menţionat ca unul dintre pământurile sigure alese de emigranţii Atlantidei acelor ultime zile. Poate că au existat şi alte locuri, necunoscute, între timp, mulţi dintre iniţiaţi s-au îndreptat către ţara Egipt, ţara cea scăldată de soare, călătorind mânaţi de un impuls divin către acele ţinuturi

109 Ibid., 602-7.

favorizate care erau menite să joace un rol crucial în viitoarea evoluţie a lumii.

Să ne întoarcem însă puţin către istoria târzie a Atlantidei, cam la anul 12.000 î. Hr., lucru care ne plasează spre mijlocul Erei Fecioarei.

A existat o Entitate trimisă de Dumnezeu, care s-a încarnat în Atlantida acelor vremuri, cu aproximativ o mie cinci sute de ani înainte de începerea fazei sale finale de distrugere. Şi, probabil, destinul său era acela de a salva ţara şi pe locuitorii săi de soarta care îi aştepta, punându-i faţă în faţă cu erorile lor. Locul în care şi-a făcut apariţia era acea idilică grădină din Poseidia pe care toţi marii iniţiaţi ai trecutului o aleseseră pentru a-şi concentra activităţile şi unde dăinuiau încă multe din templele antice, construite pentru a comemora şi perpetua învăţăturile Legii celui Unic, aşa cum fuseseră ele stabilite de către Amillus, Adamul Superior. Locul era amplasat în pădurile sacre care înconjurau cetatea Edenului. Dar cine era cel nou venit? Era Adamul terestru, proiectat în sfera tridimensională de către propriul său „suflet superior". Amilius, dându-i-se forma carnală, un corp androgin la început, pe care îl ocupa pe atunci însuşi sufletul superior. Era un dar de bun augur. De ce, atunci, a dat greş în această misiune de salvare pe care Şi-o alesese singur, ca o primă încercare, atrăgând după sine izgonirea sa din Eden? Şi încotro s-a dus, acest Adam plin de remuşcări, împreună cu sufletul său geamăn şi însoţitor, Eva? Vom afla acest lucru cu timpul, pe măsură ce călătoria noastră de-a lungul evoluţiei se va desfăşura.

Rasă mândră şi desăvârşită, atlanţii au evoluat repede, au ajuns departe şi au realizat multe; prăbuşirea lor treptată ar putea fi însă atribuită exact aceleiaşi calităţi căreia îşi datorau măreţia: extremismul lor. Cayce ne-a oferit câteva indicii grăitoare asupra acestei caracteristici, tipic atlante, împreună cu implicaţiile sale karmice pentru bătrânele suflete atlante care se întorc pe pământ în cursul actualului nostru ciclu evolutiv. Multora dintre ei le va fi dat a ocupa din nou poziţii înalte, cu noi şanse şi

responsabilităţi (aşa cum a fost cazul în zilele venirii pe pământ a lui Iisus)[110]. Toţi atlanţii reîncarnaţi au tendinţa de a fi extremişti, cu excepţionale calităţi de a-şi atrage bunăstarea sau necazurile. Sau excelează, sau au capacitatea de a încurca lucrurile Dotaţi, de regulă, cu remarcabile puteri mentale, mulţi dintre ei ajung sub puternica influenţă a planetei Uranus, care guvernează forţele psihice şi extremele. Acest lucru le oferă posibilitatea de a utiliza, în orice direcţie ar dori, atât legile spirituale cât şi pe cele mentale[111]. În mod surprinzător, într-o lectură susţinută în timpul celui de-al doilea război mondial, Cayce comenta faptul că în niciuna din ţări nu exista niciun conducător care să nu fie atlant, indiferent de tabăra din care făcea parte. La fel de surprinzător, arătând capacitatea extremă de sacrificiu de sine în cazul credinţei într-o cauză (indiferent dacă aceasta era bună sau rea), mediumul din Virginia Beach observa pe la mijlocul anului 1943 că nu existase în acest război niciun erou, viu sau mort (sau, probabil, de oricare parte), care să nu fi fost cândva atlant[112].

Desigur că Atlantida a dat naştere unui mare număr de eroi, dar şi unui mare număr de răufăcători, pe durata îndelungatului său ciclu de ascensiuni şi prăbuşiri. Spre final, eroii de primă mărime au fost acei copil ai Legii celui Unic care au izbutit să păstreze pentru posteritate cronicile Atlantidei. Ele includ o istorie completă a nefericitului continent şi revelaţiile secrete privind controlul asupra forţelor oculte necesare construirii puternicului cristal, sau, de asemenea, necesare construcţiei navelor spaţiale atlante, care sfidau gravitaţia, precum şi la realizarea multor alte minuni ale tehnologiei care întrec de departe performanţele noastre actuale. Aceste cronici, ni se spune, au fost depozitate în subterane secrete ale unor piramide, în trei locuri separate, iar

---

110 Ibid., 2794-3.
111 Ibid., 3184-1, 3069-1, 3029-1 & 2850-1.
112 Ibid., 2794-3 & 3029-1.

maniera în care au fost ascunse pare a fi fost capabilă să garanteze păstrarea secretului lor până când va sosi momentul de a putea fi iar scoase la lumină de iniţiaţi ai Erei Vărsătorului[113]. Sub platoul Gizeh, în Egipt, se află unul dintre locurile alese în acest scop; aici au fost de asemenea îngropate, în vederea unei viitoare descoperiri, cronici şi relicve egiptene, alături de cele atlante. Un alt set de cronici a fost transportat în Yucatán de către Iltar, fiind adăpostit într-o piramidă încă nedescoperită care zace sub ruinele construcţiilor mai recente ale mayaşilor. Al treilea depozit secret se află în piramida care acum este îngropată sub sedimentele Mării Sargaselor, într-o zonă din Poseidia scufundată de atâta vreme şi care este de aşteptat să se înalţe din nou, lângă Bimini: aici se află setul original, însoţit de numeroase obiecte. Închis sub pecetea marelui înţelept ationt Heptsupht. Numele său însemna „Ajută-să-rămână-închis”. El avea să joace mai târziu un rol similar în cadrul ceremoniilor de sigilare din Egipt. Ca atlant ce va reveni în timpul Noii Ere (New Age), care va urma în curând, el este desemnat a fi unul dintre cei trei foşti iniţiaţi care vor fi implicaţi personal în descoperirea celor trei depozite secrete de cronici[114].

Dovezile ştiinţifice despre o mare civilizaţie care a precedat Epoca Pietrei a strămoşilor noştri sunt greu de descoperit. Mai ales când această lume veche zace, în cea mai mare parte a sa, îngropată sub un strat gros de sedimente pe fundul mării: însă, din când în când ies la lumină obiecte ciudate. Ele sunt dovezi destul de clare, atunci când sunt acceptate, că civilizaţii foarte avansate ne-au precedat şi au dispărut.

Dintr-un strat gros de piatră, în Dorchester, Massachusetts, a fost dezgropat în anul 1851 un obiect cu formă de clopot, turnat dintr-un metal necunoscut. Ştirea, înainte de a intra în obscuritate, a fost menţionată în treacăt în Scientific American. În Austria, în anul 1885 a

---

113 Ibid., 440-5.

114 Ibid., 378-16 & 3976-15: de asemenea 958-3.

fost găsit într-un strat profund de cărbune din epoca terţiară un bloc metalic de formă cubică, având o incizie curioasă. După multe dispute ştiinţifice, el a intrat în patrimoniul muzeului din Salzburg, ieşind din minţile oamenilor de ştiinţă, insuficient de curioşi să afle mai multe. La un moment dat, în California un călător ridică o bucată de cuarţ aurifer şi o scapă din greşeală, aceasta spărgându-se; în interior, un cui de fier perfect turnat şi uşor corodat – până în 1851 niciun om de ştiinţă nu s-a ocupat de el. Un obiect similar a fost găsit în Kingoodie Quarry, în nordul Angliei, cam în acelaşi timp. De data asta cuiul, destul de mâncat de rugină, a ieşit la iveală dintr-o bucată de piatră abia spartă dintr-o carieră. S-a speculat mult, dar nu a existat un acord ferm. Iar cazul a fost abandonat. Tot atunci s-a petrecut un lucru uimitor: între măruntele podoabe antice dezgropate în trezoreria din Ninive iese la iveală, în 1853 o lentilă optică din cel mai pur cristal. Nu poate fi găsită nici în Babilon, nici altundeva, o explicaţie pentru ea. Ajunge în British Museum unde este expusă ca o curiozitate – dar rămâne o piesă arheologică a unei culturi necunoscute…

Cele arătate mai sus nu sunt decât un număr mic de exemple cu privire la obiectele inexplicabile care au luat prin surprindere lumea ştiinţei, în trecut, şi care au fost menţionate sumar (cel puţin o parte din ele) În cele mai prestigioase reviste ştiinţifice, înainte de a intra repede şi definitiv în uitare, îi suntem îndatoraţi acelui excentric neobosit care este Charles Fort pentru faptul de a fi adunat cu grijă respectivele menţiuni ştiinţifice în vederea republicării şi care, împreună cu nişte comentarii încântătoare, revin acum în modesta sa capodoperă „Cartea lucrurilor condamnate” (respectiv, informaţii condamnate la uitare). Această lucrare extrem de originală a fost urmată de alte câteva de acelaşi gen, toate acuzând, cu reţinere, comunitatea ştiinţifică pentru aversiunea ei faţă de datele care les din tiparele pe care aceasta le-a

stabilit[115].

Dar astăzi, cu instrumentele tot mai sofisticate, care permit observaţii aeriene şi subacvatice (deşi modeste, probabil, în comparaţie cu standardele atlante), există motive de speranţă. O ştiinţă a fizicii mai bine dotată cu echipamente şi mai iluminată ar putea într-o bună zi să ne surprindă, să ajungă să confirme ceea ce lumea ştiinţei oculte a considerat de multă vreme ca fiind un fapt indiscutabil.

Atlantida a existat cu adevărat. De fapt, ştiinţa modernă tocmai a făcut un uimitor salt în direcţia acestei afirmaţii, prin teoria încrucişării speciilor îndepărtate. Multe dintre acele creaturi mitologice hibride, cum sunt satirii, centaurii şi altele asemănătoare, despre care Cayce a afirmat că apăruseră pe pământ încă din primele momente ale progenerării din Atlantida, cunoscute sub numele de „obiecte”, sunt acum considerate a fi fost mai mult decât simple himere. Ni se spune că, de fapt, s-ar putea ca ele să fi fost cât se poate de reale. Rezultatele unor noi cercetări, publicate în numărul din iulie 1989 al revistei „Nature”, sugerează că o formă unică de sex – transferul genelor prin procesul denumit conjugare – poate, de fapt, apare între organisme care se află la mare distanţă între ele pe scara evoluţiei şi poate chiar implică ceea ce este denumit sex trans-kingdom, (respectiv, transferul de informaţie genetică animal-vegetal, de exemplu, între celulele unor bacterii şi drojdia de bere) pentru a crea hibrizi exotici. Exotici, într-adevăr! Să-i lăsăm deoparte, căci singurul loc pentru ei se află astăzi acolo unde îi mai putem încă întâlni: Închişi la loc sigur în curioasa noastră moştenire de legende, a căror continuă „realitate” este astăzi limitată la înregistrările akashice…

---

115 Ref. „Cărţile lui Charles Fort”, cu o introducere de Tiffany Thayer (Published lor the Fortean Society de Henry Holt & Co.: New York, 1959 ed.).

9. DEPLASAREA POLILOR

În anul 1981, scanarea cu un radar de mare altitudine a planetei Pământ, efectuată de la bordul unei navete cosmice americane în timp ce trecea pe deasupra Americii de Nord, a avut un rezultat curios. Înregistrările radar nu lăsau loc nici unei confuzii. Îngropată sub nisipurile deşertului Sahara, astăzi pustiu şi anodin, zace o vastă şi foarte veche reţea de albii ale unor râuri de mult dispărute. Mai mult decât atât, scanările radar ulterioare au arătat că acestea, care altă dată curgeau în direcţia opusă Nilului şi afluenţilor săi de astăzi, trebuie să-şi fi avut originea în ţinuturile muntoase, de mult dispărute, din partea de nord-est a continentului, de unde ele curgeau către sud-vest, adunându-se treptat, şi întinzându-şi meandrele peste întinsele câmpii, cândva fertile, ale Saharei. Acest strămoş al Nilului se vărsa în cele din urmă, departe, în Atlantic[116].

Urmărind imaginile radar, geologii din Serviciul de Studii Geologice al SUA nu au avut nicio dificultate să localizeze vechile albii, pline de pietriş supus eroziunii apei, la o adâncime cuprinsă între câţiva centimetri şi câteva picioare sub nisipurile în veşnică mişcare. Pe măsură ce munca lor progresa, asistaţi de arheologii care li se alăturaseră, cercetătorii au dat peste multe dintre binecunoscutele unelte din piatră, care stăteau mărturie pentru existenţă, odinioară, a unei înfloritoare culturi în Sahara. Între descoperiri cele mai apropiate de zilele noastre sunt, până acum, topoare de mână despre care se crede că datează de aproximativ 100.000 ani, deşi nu s-a descoperit încă nicio urmă a celor care le-au fabricat. Alte săpături ar putea scoate la iveală noi date cu privire la originea lor probabilă şi ar permite concluzii pentru o mai bună cunoaştere a schimbărilor terestre care trebuie să fi dus treptat – sau, poate, brusc? – la schimbarea cursului

---

116 Ref. articol, „Au cunoscut vânătorii din epoca de piatră o Sahara umedă?”, The Washington Post, 30 aprilie, 1988.

râului, având drept rezultat abandonarea acestuia. Noi putem emite propriile noastre teorii, bineînţeles. Dar pentru că cele propuse aici se bazează, în primul rând, pe mărturii aduse pe cale psihică, trebuie spus că singura lor greutate este dată de elementul de coincidenţă pe care îl demonstrează atunci când sunt puse în relaţie cu ultimele indicii furnizate de ştiinţă. În anul 1932, cu aproape o jumătate de secol înaintea imaginilor radar amintite, Edgar Cayce a ţinut ultima lectură, dintr-o serie de treisprezece, cu privire la perioada atlantă. Cu această ocazie, el a schiţat câteva dintre caracteristicile globale din timpul perioadei preadamice de formare a celor cinci grupuri rasiale care au precedat apariţia masivă a omului ca specie distinctă multirasială; tehnic, specia este astăzi cunoscută sub numele Homo sapiens saplons sau omul modern. („Homo sapiens” este un termen folosit de nespecialişti). Lucrul acesta a avut loc, probabil, cu cel mult 50.000 de ani în urmă, urmând la scurt timp după cataclismul deplasării polilor, pe vremea când în Egipt trăia Asapha.

Actualele regiuni polare ale Pământului, a explicat el, erau deplasate, ocupând poziţii la câteva grade distanţă de axa de rotaţie nord-sud, ceea ce plasa regiunile respective mai aproape de zona subtropicală. În plus, polaritatea geomagnetică era inversată faţă de cea din zilele noastre, astfel că „porţiunea extremă de nord era pe atunci porţiunea extremă de sud” şi viceversa, în comparaţie cu poziţia de astăzi a polilor. (Marinarii, în căutarea unei stele care să-i ghideze, ar fi căutat calea de precesie a polului pe cerul sudic). Oceanele erau de asemenea inversate. Pe scurt, era vorba de o lume care arăta cu totul altfel decât cea pe care o cunoaştem noi astăzi în primul rând. Topografia sa cuprindea două continente care astăzi sunt scufundate, Lemuria şi Atlantis, în timp ce o mare parte din continentul american – în special regiunea fluviului Mississippi – era pe atunci cu totul acoperită de apă. În Asia, deşertul Gobi era un ţinut fertil. Uralii se găseau în zona tropicală. În acelaşi timp, în ceea ce este astăzi Africa

de nord (acea porţiune care interesează în primul rând capitolul de faţă), Sahara era pe atunci un teritoriu locuit şi foarte fertil. Ce anume îl făcea să fie? O mare cantitate de apă care provenea probabil din faimosul său fluviu. Căci, vorbind despre cursul său modificat din acele vremuri, târându-se ca un şarpe leneş prin câmpiile înverzite ale Saharei, Cayce conchidea: „Nilul se vărsa în oceanul Atlantic”[117].

Cu cincizeci de ani în urmă, atunci când el a rostit aceste cuvinte în stare de transă, este îndoielnic că Edgar Cayce ar fi putut găsi măcar un singur geolog care să fie de acord cu el, teoretic sau în alt mod. (La o vreme după moartea sa, un singur geolog a îndrăznit să vină în sprijinul unei mari părţi din cele pe care, acum faimosul vizionar, le avusese de spus despre schimbările planetare trecute şi viitoare.) Astăzi, viziunea din 1932 a lui Cayce cu privire la Nilul preistoric fiind confirmată de către studiile geologice, câţi dintre oamenii de ştiinţă vor fi suficient de corecţi pentru a-i acorda fostului medium creditul meritat pentru remarcabila sa clarviziune, cu zeci de ani înainte ca acest lucru să fie proclamat drept fapt ştiinţific? Iar dacă s-a dovedit a fi adevărată într-un caz, de ce nu s-ar studia „geologia sa psihică” şi în alte zone deschise verificării? în acest fel, ar fi posibil ca prin mijloace empirice să se determine existenţa, în cazuri bine dovedite, a unei ştiinţe psihice, sau oculte active despre care se poate presupune că operează conform unor anumite principii şi legi universale care depăşesc actualele limite ale ştiinţelor naturii.

De fapt, subiectul deplasării polilor – un fenomen luat în râs pe vremea lui Cayce şi care, în mare măsură, mai este încă subiect al scepticismului ştiinţei poate fi testul ideal. Nu numai că vizionarul din Virginia Beach a privit înapoi spre trecut şi „a văzut” petrecându-se cel puţin o inversare a polilor în preistorie, cum s-a observat deja. Dar el a privit şi în viitor, către sfârşitul secolului actual, şi „a

117 Cayce, 364-13.

văzut” o alta, care ar urma să aibă loc[118]. Ea va marca trecerea oficială din Era Peştilor în cea a Vărsătorului şi începuturile, pe scară largă, a unei noi rase primare, dacă Edgar Cayce a avut, într-adevăr, dreptate. În acelaşi timp, ea va fi însoţită de faza finală a unei serii de schimbări planetare catastrofale, puţine zone ale planetei rămânând neafectate de acestea. Geologie psihică sau mistificare psihică? Peste încă o decadă vom avea răspunsul la această întrebare.

Ipoteza ştiinţifică privind inversarea polilor este în mod necesar una controversată. Dacă ea oferă o explicaţie logică la multe dintre cele mai derutante mistere geologice ale planetei, criticii ei, în schimb, o acuză de a fi prea extremă şi total catastrofică, dacă se analizează implicaţiile probabile ale unui eveniment atât de devastator – atunci când este luată în discuţie ca ipoteză valabilă. Susţinătorii ei, deşi sunt de acord că un aşa fapt va face ravagii pe scară largă, nu prevăd drept consecinţă inevitabilă a schimbării polilor dispariţia totală a vieţii. Ceea ce se întâmplă ţine, probabil, de vechiul antagonism dintre catastrofism şi uniformism, ştiinţa înclinând în mod firesc către acesta din urmă, care susţine că orice schimbare la scară planetară este urmată de o adoptare treptată şi evolutivă. Dar tuturor celor care refuză orice teorie legată de catastrofism trebuie să li se amintească cuvintele unuia dintre importanţii oameni de ştiinţă ai secolului al XIX-lea, T.H. Huxley: „catastrofele pot fi parte integrantă a uniformităţii”[119]. Noi vom urma acest punct de vedere mai liberal asupra problemei în discuţie.

În anul 1958, după câteva tentative de abordare a acestui subiect făcute de un număr de oameni de ştiinţă care nu voiau, sau, poate că nu erau capabili să accepte teoria simplă, directă, a deplasării polilor fără a o mai presăra cu semne de întrebare de natură tehnică, a apărut

118 Ibid., 5249-1, 3976-15 & 826-8.
119 Citat pe pagina 294, Traseul polului, de Charles H. Hapgood (Chilton Book Co.: Philadelphia, 1970).

Charles H. Hapgood, teoretician îndrăzneţ, care se bucura de o autoritate ştiinţifică oarecum limitată, dar pe deplin compensată. Datorită minţii sale dotate cu deosebită intuiţie printr-o nouă perspectivă de abordare, precum şi pentru că poseda, de asemenea, o excelentă capacitate de observare, cercetare şi analiză, rezultatele sale aveau să fie impresionante. Astfel, când teoria lui Hapgood cu privire la deplasarea polilor a fost publicată, sub titlul „Scoarţa terestră în mişcare" (schimbat mai târziu, pentru ediţia revizuită din 1970, în „Drumul polilor"), a obţinut sprijinul generos al nimănui altuia decât Albert Einstein, care s-a exprimat asupra ei, parţial. În Cuvântul înainte: „Ideea sa (a lui Hapgood) este originală, de mare simplitate şi, dacă se va susţine, de mare importanţă pentru tot ceea ce este legat de istoria suprafeţei terestre"[120]. Mecanica teoriei lui Hapgood poate fi găsită în cartea sa, alături de dovezile fundamentale de natură fizică şi geologică pe baza cărora şi-a tras concluziile. Spre deosebire de unii dintre predecesorii săi, care avuseseră în vedere o răsturnare periodică a însăşi planetei, sau o deplasare a axei de rotaţie, pentru a corecta dezechilibrul creat de o calotă polară prea încărcată, Hapgood a adoptat o abordare mai logică: a luat în considerare mişcarea crustei exterioare a pământului, în locul rotirii întregului glob, pentru a explica teoria deplasării polilor. De fapt, tocmai simplitatea şi bunul-simţ al ipotezei lui Hapgood, care nu viola în niciun fel teoria bine stabilită a izostaziei şi nici nu punea sub semnul întrebării alte legi ale fizicii, erau calităţile sale care îl atrăseseră pe Einstein. În plus, meticuloasa evidenţă geologică compilată de Hapgood şi acoperind întregul glob nu era conformă cu scenariul apocaliptic al unui derapaj integral al crustei, de 180 de grade, de la un pol la celălalt, şi nici măcar al unuia de 90 de grade, până în zona ecuatorială. (Există însă o mare cantitate de date geologice care atestă inversarea periodică a polilor geomagnetici ai pământului – un

120 Extras din Cuvânt înainte la prima ediţie, de Albert Einstein Ref. pagina XIV, Traseul polului (citat mai sus).

fenomen care a fost de asemenea înregistrat de Cayce: acesta este însă un subiect separat la care vom reveni la momentul potrivit). Hapgood, după ce a analizat cu atenţie impresionanta cantitate de dovezi geologice pe care le adunase din toate părţile globului şi a văzut cum teoria lui începea să se contureze, a tras concluzia că deplasările crustei terestre pe substratul său vâscos, sau manta, au constituit întotdeauna un fenomen planetar natural, care se desfăşura la intervale bine delimitate, de fiecare dată când temperaturile polare erau suficient de scăzute pentru a permite apariţia de calote de gheaţă de mari dimensiuni. Deplasările scoarţei par a se declanşa ca rezultat al unei mici descentrări a acumulării de gheaţă la unul sau la ambii poli, pe parcursul multor mii de ani. (Pe lângă lipsa de centrare a calotelor polare, deplasarea se poate datora şi binecunoscutului efect de „legănare" sau oscilaţie a axei de rotaţie a pământului. Acelaşi efect are ca efect precesia echinocţiilor, care permite să speculăm în jurul ideii că ar putea fi vorba de o anomalie „programată", la fel ca şi alte evenimente planetare discutate. Nu ne interesează faptul că ştiinţa modernă este obligată de propriile reguli să respingă ideea prezenţei unui Coregraf divin în existenţa omului şi a planetelor, ajungând să le eticheteze drept fluctuaţii sau imperfecţiuni arbitrare ale Naturii.)

Dar, să ne întoarcem la Hapgood, pe măsură ce teoria lui se dezvoltă. Planeta în rotaţie, reacţionând la propria sa încărcătură descentrată, foarte asemănător modului în care un giroscop are tendinţa de a-şi reface echilibrul, începe procesul derapării crustei. Pe măsură ce calotele de gheaţă de la ambele extremităţi polare sunt deplasate spre latitudini mai calde, purtate de crusta în mişcare, se petrec două lucruri. Întâi, efectul de planare a litosferei, care se deplasează pe mantaua ce se încălzeşte cu rapiditate, este întrerupt de frecarea mai mare. Este ca şi cum ar fi fost introdusă o pană în lăcaşul ei, şi, în esenţa, asta se şi întâmplă. (În acest punct Hapgood ne introduce în teoria „efectului de pană" pe care a dezvoltat-o regretatul său prieten şi coautorul teoriei, James H Campbell.) „Pana" în

realitate este creşterea treptată a diametrului planetar pe măsură ce ne apropiem de zona ecuatorială şi ne îndepărtăm de poli. Căci pământul nu este o sferă adevărată, având o formă turtită la poli. Pentru exactitate, diametrul său ecuatorial este cu 6.7 mile mai mare decât axa. Astfel, pentru „efectul de pană” al lui Hapgood şi Campbell, gândiţi-vă ce se va întâmpla dacă încercaţi să trageţi peste o minge, un ciorap. Deşi analogia nu este pe de-a-ntregul corectă, vă puteţi imagina ce se întâmplă: va trece uşor peste oricare parte a mingii, dar pe măsură ce se apropie de „ecuatorul” mingii, factorul de rezistenţă va încetini înaintarea până când o va opri. Iar firele ciorapului vor începe să se rupă; în mod similar, scoarţa exterioară a pământului, pe măsură ce alunecă spre ecuator, va tinde să-şi încetinească deplasarea iar la un moment dat se va opri. În acest timp, căldura generată la nivelul mantalei de frecare, ţinând seama de crăpăturile care se produc în scoarţă, care tinde a se extinde, va produce, pe cale de consecinţă, cutremure violente şi apariţia de vulcani; Hapgood a stabilit că acestea au fost elementele care au contribuit la efectele devastatoare pe care le-a constatat, după urmele lăsate de ultimele trei deplasări ale polilor, sau deplasări ale crustei. (Cea mai veche dintre acestea, datând cu 80.000 – 75.000 de ani în urmă, marchează limita extremă accesibilă deocamdată, privind probele geologice legate de acest subiect.) în cele din urmă, tendinţa de extindere a porţiunilor de crustă care se îndepărtau de zonele polare îndreptându-se către zona ecuatorială a avut ca efect fragmentarea continentelor, formarea şi deplasarea plăcilor tectonice. Invers, porţiunile de crustă care s-au deplasat înspre poli au fost supuse unul efect contrar, care a dus la „plierea” învelişului planetar, creându-se lanţuri montane şi alte forme de relief ale suprafeţei terestre. Acum, datorită acestor observaţii putem înţelege importanţa teoriei lui Hapgood. Dacă ea va continua să reziste (după cum Einstein a apreciat că se va întâmpla), ea va contribui în mare măsură la înţelegerea corectă a schimbărilor

planetare trecute, prezente şi viitoare.

Un aspect nerezolvat al teoriei îl constituie cadrul cronologic al unui asemenea eveniment cum este deplasarea polilor. El constituie o chestiune crucială. Se pare că Hapgood înclina către ideea unei deplasări rapide şi pe o scurtă durată de timp, având ca efect producerea de vânturi catastrofale în unele zone ale planetei şi modificări rapide de temperatură – confirmate, de fapt, de mărturiile geologice, dintre care unele sunt de-a dreptul înspăimântătoare, privind mii de animale de mari dimensiuni prinse brusc în straturile groase de gheaţă care se formau în timp ce ele tocmai se hrăneau, cu plante care se găseau doar în zone de climă temperată. (Lecturile lui Cayce, după cum vom vedea imediat par a susţine mai degrabă Ideea aceasta, a unei deplasări rapide, decât pe cea a unei deplasări lente pe durata mai multor secole sau milenii, aşa cum au sugerat unii oameni de ştiinţă). În orice caz, concluzia lui Hapgood este aceea că după orice reaşezare a crustei terestre, în regiunile polare va începe imediat formarea unor noi straturi de gheaţă, în timp ce vechile calote polare vor dispărea cu repeziciune, ajutate de vânturile puternice cât şi temperaturile mai ridicate din zonele respective.

Reconstituind ultimele trei deplasări ale polilor, Hapgood a apreciat că cea mai veche dintre ele pentru care s-au găsit dovezi datează de 80.000 – 75.000 de ani în urmă, aşa cum s-a arătat mai sus. Cu această ocazie Polul Nord s-a deplasat din zona care astăzi este peninsula Yukon din Alaska, în Marea Groenlandei, într-un punct aflat în interiorul cercului polar. Următoarea deplasare a avut loc în zona golfului Hudson pe un traseu în zigzag, într-un moment situat cu 55.000 de ani în urmă exact perioada de timp corespunzătoare celor descrise la începutul acestui capitol, respectiv relatarea lui Cayce despre un consiliu preistoric ţinut în Egipt, în timp ce Atlanţii utilizau raza morţii pentru distrugerea animalelor uriaşe care bântuiau pe planetă. În fine, conformându-se cunoscutei mişcări în zigzag care este confirmată de probe

geologice, Hapgood a descoperit că ultima deplasare a polilor s-a petrecut la sfârşitul pleistocenului, cu 17.000 – 12.000 de ani în urmă. Ea a însemnat o deplasare a crustei de circa 30 de grade, deplasându-se din golful Hudson până la poziţia sa actuală (Polul Nord din zilele noastre).

Să urmeze oare o nouă deplasare a scoarţei terestre la sfârşitul acestui secol? Putem doar specula asupra faptului că ea va parcurge obişnuitul traseu în zigzag, care ar putea reprezenta modul în care Natura distribuie presiunea polară pe diferite zone ale litosferei, sau ale crustei. Dar este oarecum alarmant să observăm că prezicerea făcută de Cayce cu privire la o nouă deplasare a polilor se referă la un termen atât de apropiat, în timp ce deplasările de până acum par a fi avut loc la intervale de douăzeci şi cinci – până la treizeci şi cinci de mii de ani, şi nu de aproximativ douăsprezece mii. Ar putea oare avea acest lucru legătură cu testele nucleare subterane desfăşurate de marile puteri în ultimele câteva zeci de ani, combinate cu diferite agresiuni ecologice care au efect negativ asupra calotelor polare, ducând la un dezechilibru planetar al crustei cu mult mai devreme decât era „programată" o astfel de schimbare? Oricare ar fi răspunsul sau implicaţiile sale karmice, putem cel puţin să ne consolăm cu faptul că această „purificare planetară", după cum ar putea fi ea considerată, nu va rămâne fără supravieţuitori. Căci, apărând din „pământuri sigure", după cum s-a referit Cayce la zonele protejate ale planetei, va răsări cea de-a cincea rasă[121].

Înainte de a continua călătoria în Egiptul preistoric, în zilele lui Asapha, trebuie să atingem pe scurt problema răsturnării polilor geomagnetici, (Căci cadrul temporal al povestirii noastre corespunde unei perioade în care polarizarea nord-sud s-a inversat brusc.)

La suprafaţa Soarelui, astronomii pot observa la intervale de 11 ani o inversare periodică a polarizării petelor solare, petele încărcate negativ devenind pozitive

121 Cayce, 5748-6.

şi viceversa – deşi nimeni nu ştie de ce. Mai mult, studiile actuale arată că Luna, acum un corp ceresc mort, a avut cândva propriul său câmp magnetic, şi încă unul remarcabil de puternic – care se pare că se deplasa periodic în funcţie de axa sa de rotaţie[122]. În ceea ce priveşte planeta noastră, se crede că realinierea geomagnetică a avut loc destul de des, inversările câmpului geomagnetic petrecându-se de nu mai puţin de două ori în ultimele 3, 6 milioane de ani, o alta fiind, probabil, iminentă, dacă ne bazăm pe observaţia slăbirii intensităţii actuale a acestui câmp (8). Robert D. Ballard, autorul lucrării Explorarea planetei noastre vii[123], ne vorbeşte despre realinierea particulelor de fier descoperite într-o zonă din Australia locuită de aborigeni cu 30.000 de ani în urmă; s-a pus în evidenţă faptul că în acel timp câmpul magnetic terestru era orientat spre sud un fapt interesant care pare a confirma relatarea lui Cayce despre orientarea geomagnetică sud-nord în timpul erei de formare a celor cinci grupuri rasiale, între cea de-a doua şi cea de-a treia deplasare a polilor. Se poate deci trage concluzia că deplasarea polilor de la sfârşitul pleistocenului a fost însoţită de o altă inversare a polarităţii geomagnetice, aducând-o înapoi la orientarea sa actuală nord-sud. Dar dacă o inversare geomagnetică este în mod automat un aspect al oricărei deplasări a scoarţei terestre şi nu numai o simplă ajustare magnetică, corespunzătoare gradului de deplasare a litosferei, aceasta rămâne o întrebare fără răspuns. Nimeni nu ştie, de fapt. Trebuie să nu se uite, însă, că axa geomagnetică a Pământului, indiferent dacă polul pozitiv este la nord sau la sud, se menţine întotdeauna destul de aproape de axa de rotaţie a planetei. Şi oricât de mult s-ar deplasa în zigzag crusta dintr-o poziţie în alta, suntem asiguraţi că

---

122 Ref. articol „Vechiul magnetism al Lunii” de S. K. Runcorn; Scientific American, decembrie 1987.
123 Pagina 31, explorând planeta noastră vie, de Robert D. Ballard (Societatea Naţională Geografică Washington, D. C.. 1983).

axa de rotaţie nu se modifică. Ea rămâne întotdeauna aceeaşi. Aceasta este una dintre legile de la baza teoriei izostaziei, care se ocupă de echilibrul gravitaţional şi hidrostatic al suprafeţei planetei noastre, atât de mică şi de plăcută.

„Planetă mică şi plăcută?” în zilele lui Asapha lucrurile stăteau oarecum altfel. De fapt, era o planetă în criză. Niciunul dintre locuitorii săi asediaţi nu ar fi putut crede că planeta era un loc „plăcut” de trăit. Problema? Verdele şi inocentul pământ devenise dintr-odată un peisaj de coşmar, asemănător mai degrabă unui teren de vânătoare – şi fiinţele umane, nu animalele, erau cele vânate.

Ce dusese oare la înmulţirea atât de alarmantă a marilor animale înfometate? În parte, clima plăcută şi spaţiul suficient pentru a se ascunde şi a se deplasa. (Căci populaţia pământului în acele timpuri, ni se spune, totaliza numai 133.000.000 de suflete, iar oamenii erau împrăştiaţi pe suprafaţa planetei, adeseori sub forma unor triburi izolate.) Dar problema era de asemenea legată de ceva mai general: schimbarea apetitului o mare parte din vină, se spune, le revenea atlanţilor. Când aceştia veniseră pe pământ, animalele aveau propria lor ierarhie. Se prădau unele pe altele sau cădeau pradă altor cauze naturale, ceea ce păstra numărul lor într-un echilibru corespunzător. Dar până şi cele mai teribile dintre ele se ţineau la distanţă de zei şi de oameni, recunoscându-i ca stăpâni ai lor. Adică, până când au început să apară „metişii”. Da, acele combinaţii stranii prin intermediul cărora mulţi dintre atlanţi au început să se degradeze pe ei înşişi, coborându-se până la nivelul fiarelor, pentru a-şi satisface propriile pofte. Căci încă nu exista prevenirea unor asemenea monstruozităţi prin control genetic, care a fost impus tuturor speciilor în evoluţie de către Forţele Creatoare şi întrucât fiii şi fiicele androgine puteau crea după voinţă, rezultatele capriciilor lor au început să abunde, puse în evidenţă de progenerarea de „obiecte” care aveau aspect mai mult animal decât omenesc. Mai mult, încât mulţi

dintre primii atlanţi aveau ei înşişi statură uriaşă, unele dintre formele-gând cele mai monstruoase cărora aceştia le-au dat naştere aveau de asemenea proporţii supradimensionate. Mulţi dintre aceştia, de multe ori duşi în lanţuri spre teritorii străine pentru a lucra în minele atlanţilor, au izbutit să scape de creatorii lor. Bântuind planeta în număr mare, ei au început să dea naştere la roadele unor mutaţii înspăimântătoare încrucişându-se între ei, sau cu animalele din păduri şi din câmpii, sau, ocazional, cu marile păsări de pradă şi mamiferele zburătoare care terorizau cerurile zi şi noapte.

Nu este, deci, surprinzător faptul că a început ocuparea treptată a întregii planete de către prădători incontrolabili din lumea animalelor. Nemaifiind supuşi zeilor sau oamenilor, ca stăpâni naturali ai regnului acestora, elementul animal a început să predomine din punct de vedere fizic. Astfel a apărut necesitatea, cum spunea Cayce, ca oamenii să acţioneze împreună pentru a se salva de „propria lor creaţie fizică”[124]. Asapha un tânăr stăpânitor androgin proiectat în ţara Egiptului ca unul dintre precursorii timpurii trimişi să pregătească drumul pentru apariţia treptată a unei noi rase încarnate, este cel care a preluat comanda în această situaţie, întrucât el era un conducător natural, deja renumit pentru înţelepciunea sa printre grupurile tribale răspândite în multe părţi ale planetei şi care nu erau controlate de atlanţi. În timp ce Esai, slăbănogul conducător atlant din timpul primelor tulburări, era pe cale de a ceda presiunii tot mai mari a lui Belial şi a însoţitorilor săi de a utiliza un rău pentru a combate un altul, continuând să nesocotească Legea celui Unic, Asapha credea că distrugerea la întâmplare a fiarelor cu ajutorul unor arme atât de ucigătoare ar servi numai la agravarea consecinţelor karmei care era pe cale de a se constitui. El era în căutarea unei soluţii spirituale. Renunţând la calea abuzurilor şi nesupunerii, popoarele planetei trebuiau convinse să se reîntoarcă spre Forţele

---

124 Cayce, 364-8.

Universale sau Dumnezeu, pentru a-şi găsi salvarea. În acest scop Asapha a lansat apelul de a se realiza un consiliu mondial al unui număr de circa patruzeci şi patru de bătrâni înţelepţi din cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. Ei s-au întâlnit pe teritoriul relativ sigur din zona principală de domnie al lui Asapha, în inima Saharei, unde animalele agresive nu-i tulburaseră niciodată domnia paşnică – mulţi văzând în aceasta o dovadă a naturii proteguitoare pe care le aveau puterile spirituale pe care el propunea acum ca toţi conducătorii de triburi să le invoce, la unison.

Era în prima lună a anului, acum 32.722 de ani (NB – faţă de anul 1989), când cei patruzeci şi patru de delegaţi s-au adunat în corturile întinse pentru această ocazie. Cei mai mulţi dintre ei au sosit în baloane primitive făcute din piei de pahiderme şi propulsate cu gaz, căci atlanţii hotărâseră să nu împartă cu celelalte popoare ale planetei realizările lor tehnologice care priveau utilizarea cristalelor şi a forţelor întunecate. Nu mai existase nicio ocazie, ca aceasta, de a aduce la un loc forţele divizate ale omenirii, pentru o cauză comună în jurul căreia să se unească. Fără îndoială că fiecare dintre cei patruzeci şi patru de delegaţi trebuie să fi simţit situaţia unică şi responsabilitatea deosebită care le apăsa pe umeri. Întâlnirile lor au continuat timp de nouă luni. Iar Asapha a discutat cu cei mai războinici dintre conducători despre necesitatea întoarcerii oamenilor la supunerea totală faţă de legile divine stabilite dintru început pentru procesul evoluţiei în plan terestru[125].

În acest timp, aproape zilnic le ajungeau la urechi veşti despre acţiunile ce aveau loc în Atlantida pentru distrugerea fiarelor de pradă cu ajutorul explozivilor. Acest lucru era încuviinţat pe ascuns de către mulţi din delegaţi, care deveneau tot mai neliniştiţi. Ei doreau să fie luate

---

125 Ibid., 5748-4. (Notă: vezi întreaga serie 5748 pentru informaţii detaliate asupra consiliului celor 44, şi corecţii de date în Lectura 262-39).

măsuri mai concrete decât rugăciunile în grup ale lui Asapha, către Forţele Nevăzute. Se mai ştia de asemenea că un tânăr şi fermecător conducător rebel din Poseidia, pe nume Belial, făcea presiuni pentru folosirea temutei raze a morţii, împotriva deciziilor luate iniţial de Esai şi de ceilalţi guvernanţi dintre copiii Legii celui Unic ai Atlantidei. S-a aflat, în cele din urmă, că Belial şi adepţii săi au câştigat: în cele din urmă, raza morţii avea să fie utilizată. Această armă finală, îndreptată împotriva prădătorilor rămaşi pe solul atlant, va fi în măsură să pătrundă până în cele mai profunde ascunzişuri, gropi şi caverne.

Mulţi dintre membrii consiliului din Egipt îi puneau acum deschis lui Asapha problema de a face urgent apel la atlanţi şi a le cere fără întârziere sprijinul. Unii dintre ei erau gata să se supună stăpânirii atlante, dacă ar fi fost necesar, pentru a-şi vedea pământul curăţat de ceea ce ei credeau a fi un destin mai trist proliferarea rapidă a animalelor de pradă. Dar Asapha le-a cerut să mai aibă răbdare. El a Insistat, ca unul care părea să ştie despre ce vorbeşte, arătând că ajutorul va sosi în curând dintr-o sursă mai înaltă. Aşa s-a şi întâmplat, pe neaşteptate.

Pe când pământul începuse să se cutremure sub întregul continent atlant, rupându-l în cinci insule separate de mărime redusă, alte schimbări au început să se petreacă. Forţele Superioare au produs răsturnarea bruscă a polilor[126]. Această catastrofă naturală a produs o schimbare a climei în toate ţările în care ameninţarea animalelor uriaşe era mai mare, ştergându-le de pe faţa pământului, practic, peste noapte. Iar oamenii, mai rezistenţi şi mai capabili de adaptare decât animalele, au izbutit să supravieţuiască.

Faima de profet a lui Asapha s-a răspândit până departe atunci când cei patruzeci şi patru de membri ai consiliului s-au întors recunoscători în ţările lor eliberate. Între timp, mulţi dintre atlanţi, înţelegând, cel puţin pentru o vreme, că metodele lor erau greşite, au decis să

126 Ibid., 5249-1.

reabiliteze pe multe dintre „obiecte”, care aveau o înfăţişare mai apropiată de înfăţişarea omenească şi care se mai găseau sub controlul lor, punându-le în libertate. Cu timpul acest lucru a avut ca efect un exod în masă a acestor fiinţe patetice şi năpăstuite spre Egipt unde Asapha dăduse de ştire că vor fi bine primiţi ca oameni liberi şi cetăţeni cu drepturi depline în rândul poporului său. În noua lor patrie, ei şi-au construit un oraş şi au ridicat temple, în care Asapha a fost onorat tot timpul cât a mai trăit, ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ. După moartea sa, el a ajuns să fie venerat ca rege Soare. Unele dintre învăţăturile sale, conţinute în „Cartea egipteană a morţilor” au fost, din fericire, păstrate pentru posteritate. Ele există şi astăzi.

Acelaşi Asapha avea să se reîncarneze cu multe mii de ani mai târziu într-un rol similar, ca Ra Ta sau Ra. Cum a început să fie cunoscut De origine din Caucaz, el avea să emigreze în Egipt împreună cu alţii, sub un impuls divin, cu aproximativ 10.500 de ani înaintea Prinţului Păcii, atunci când planeta se găsea în faţa unei alte perioade de criză; îl vom întâlni în acest rol într-un capitol viitor. Să aruncăm doar o scurtă privire înainte, pentru că una dintre primele acţiuni ale marelui preot Ra Ta, ca reîncarnare a lui Asapha, are aici o semnificaţie specială. Simţind, pe cale psihică, atracţie pentru locurile în care zăcea îngropat de mult timp oraşul construit undeva în Egiptul de Sus de către mulţimea de „obiecte” care veniseră din Atlantida în vremea în care aceasta era condusă de Esai, marele preot Ra Ta a început să conducă săpăturile arheologice. După cum era de aşteptat, el nu numai că a adus la lumină relicvele unui oraş antic dar a dat şi peste scheletele multora dintre foştii săi adoratori. Preotul-medium le-a atras atenţia lucrătorilor care-l însoţeau asupra protuberanţelor prehensile pe care scheletele le prezentau, semn al originii lor atlante ca „obiecte”, neavând pe atunci aparenţă complet umană. Fiindcă, după cum explicase Cayce într-una din lecturile sale, cea mai

mare parte a „obiectelor” aveau cozi![127] Nimeni, după cum a reieşit, nu era mai bine pregătit decât dl. Cayce pentru a şti acest lucru. Căci el însuşi trăise aceste două existenţe, atât ca Asapha cât şi ca Ra Ta, încarnat în Egiptul antic[128] Ambele existenţe au jucat un rol critic în evoluţia rasei umane.

Dar să-i lăsăm pe evoluţioniştii darwinişti să-şi tragă propriile concluzii dacă săpăturile din vechile văi ale Saharei vor scoate la iveală oase cu aceleaşi protuberanţe prehensile. Probabil, după cum a fost atât de des cazul în trecut, antropologi prea zeloşi se vor grăbi să emită judecăţi premature, proclamând că au descoperit în sfârşit adevărata „verigă lipsă”. Putem deja auzi grupurile rivale străduindu-se să dea acestor descoperiri un nume potrivit. Va fi oare Homo habilis Nilus? sau Homo erectus Sahara? Nu are importanţă. Adevărul este înscris în clişeele akashice.

Pe de altă parte, alte săpături viitoare ar putea da la iveală un tumul funerar[129] în apropierea Văii Regilor, sau a ceea ce cândva se numea Valea Umbrelor. Acolo zac rămăşiţele pământeşti ale conducătorului androgin, Asapha. Un studiu al oaselor sale, dacă mai sunt Intacte, se va dovedi destul de incomod pentru întreaga panoplie a dovezilor controversate ale antropologiei care privesc originile noastre evoluţioniste însoţind oasele preistorice ale lui Asapha. Ni se spune, într-un colţ al mormântului vor fi găsite tablete de piatră. Pe ele există inscripţii, cu vechi hieroglife, ale primelor legi date fiilor şi fiicelor omului, de către Forţele Superioare. Dacă acestea vor putea fi interpretate de către oamenii de ştiinţă, nu s-ar putea ca ele să ne facă mai conştienţi de legăturile noastre cu cerul?

---

127 Ibid., 5748-6.
128 Ibid., 294-142.
129 Ibid., 5748-4.

10. MĂRUL LUI ADAM

Să aruncăm o privire asupra unui mister. În toate învăţăturile esoterice aflăm că vechiul simbol al pentagramei reprezintă microcosmosul fiinţei umane. Care este semnificaţia ei? Ea a fost ilustrată în binecunoscutul desen al lui Leonardo Da Vinci care reprezintă o siluetă umană cu braţele întinse, înconjurată de un cerc; braţele şi picioarele desfăcute ating cercul, la fel ca şi capul, căpătând în felul acesta o formă riguros asemănătoare pentagramei, sau a stelei cu cinci raze. Cercul circumscris se spune că reprezintă lumea interioară sau microcosmosul în care se găseşte fiinţa umană în acest moment. Ea este ţinută prizonieră în corpul său de cele cinci simţuri fizice, de cele cinci elemente din care este compus şi de cele cinci raze în care se materializează în fiecare ciclu de existenţă, ca fiinţă încarnată.

Să luăm în considerare mai întâi cele cinci rase[130]. În perioada lor de formare, ele şi-au avut originea în cele cinci zone generale de concentrări tribale cu obiective comune, care în timp, au devenit caracteristici naţionale. Strămoşii rasei albe ocupau zona muntelui Ararat şi o parte a Iranului de azi, Munţii Carpaţi şi Caucaz, iar mai târziu şi o regiune din India. Rasa roşie şi-a avut originile primitive în Atlantida, iar mai târziu, după evacuarea finală, şi-a continuat evoluţia în America. Rasa galbenă a apărut în teritoriul numit pe atunci ţara Gobi, o rămăşiţă asiatica a continentului scufundat Lemuria, şi includea mare parte a Indochinei, spre nord faţă de deşertul Gobi de astăzi. Iar rasa brună? Ea a luat naştere în principal în Anzi, prin poporul preistoric numit ohum, suferind o puternică infuzie lemuriană din elementele tribale separate provenind din zonele centrală şi extrem-sudică ale continentului pierdut. Cât despre rasa neagră, greşit considerată de antropologi drept cea mai veche, numai din

---

130 Ref. Cayce, 364-13, pentru prezentare detaliată a celor cinci grupări rasiale şi semnificaţia lor.

cauza resturilor de schelete relativ bine conservate de-a lungul schimbărilor geologice cataclismice. Originile sale trebuie căutate în Sudan şi Egiptul Superior de astăzi, cât şi în estul Saharei.

Fiecare din aceste cinci grupuri rasiale distincte, trebuie înţeles acest lucru, şi-a început dezvoltarea printr-un proces evolutiv treptat care a cerut o lungă „perioadă de gestaţie”. A existat însă un patrimoniu genetic comun, se pare, cel stabilit de Amillus, creatorul care a stabilit forma ce avea să rezulte. Este de presupus că procesul a fost condus pe plan terestru de strămoşi timpurii ce formau noua rasă primară a omului încarnat (Asapha, trebuie să ne amintim, era unul dintre aceştia şi a dat primele legi fiilor şi fiicelor oamenilor, cu mai mult de 50.000 de ani în urmă în Egiptul preistoric.) Apariţia „oficială” a omului adamic se poate stabili că a avut loc în urmă cu aproximativ 14.000 de ani, înainte de dispariţia definitivă a Atlantidei. Pe la mijlocul Erei Fecioarei (Dovezile noastre cu privire la această datare vor fi prezentate ceva mai departe). Apariţia avut loc, ni se spune, prin proiectarea de către Amilius a cinci prototipuri similare în cadrul fiecăreia dintre cele cinci grupuri rasiale apărute, care acum se apropiau de perfecţionarea formei umane încarnate. Fusese necesar ca Amilius să creeze vehiculul fizic potrivit, eliberat de slăbiciunile sale genetice anterioare – care apăruseră prin încrucişare, înainte ca ceea ce s-a numit „cel de-al doilea influx” de suflete să aibă loc. Acum, sosise momentul pentru aceasta, Amilius a hotărât să intre el însuşi într-unul din cele cinci prototipuri ale viitoarei a patra rase şi prima care avea să aibă aspectul deplin uman a ceea ce avea de acum să fie cunoscută sub numele de „rasa umană”. El a venit ca Adam, într-o zonă a Atlantidei cunoscută din vechi timpuri sub numele de Eden, un oraş sacru din Poseidia[131]. În această încarnare, el a reprezentat rasa roşie.

La proiectarea lor iniţială, fiecărei dintre cele cinci

131 Cayce, 390-2.

tipuri ale noii rase primare i s-a atribuit o legătură specială cu unul dintre cele cinci simţuri. Aceasta a marcat atributul particular al conştiinţei rasiale care avea să fie exprimat prin dezvoltarea sa fizică, drept fază distinctivă a experienţei evoluţioniste. Rasei albe i s-a dat văzul sau viziunea; celei roşii, pipăitul şi sensibilitatea, sau simţirea; celei galbene, auzul; celei brune, simţul mirosului; celei negre, simţul gustului, sau satisfacerea poftelor.

De asemenea, descoperim că omul adamic (noi înşine) este compus din patru elemente principale plus un al cincilea. (De fapt, sursa noastră mediumnică ne informează că fiecare subelement al pământului se găseşte în corpul omenesc)[132]. Apa este, bineînţeles, elementul principal din care se compune corpul fizic al omului. De asemenea, focul, sau electricitatea, aduce informaţii la nivelul fiecărei celule a corpului. Nici despre rolul aerului nu mai este necesar să amintim, sau al oxigenului, pentru menţinerea vieţii. Dar dincolo de aceste patru elemente se ascunde cel de-al cincilea: spiritul, prin Intermediul căruia omul devine fiinţă vie, odată cu prima respiraţie.

Cinci elemente cu totul, însă fără cel de-al cincilea, microcosmosul uman ar fi pentru totdeauna închis în cercul propriilor sale limite muritoare. Cu ajutorul celui de-al şaselea element însă el este capabil de transformare şi de a se transcende pe sine, prin evoluţia sufletului, spre a deveni o fiinţă celestă, una a Macrocosmosului divin, sau Dumnezeu. Entitatea suflet, sau sinele superior este „al şaselea element"; pentru el a fost construită locuinţa de lut dintru începuturi, ca sălaş vremelnic, aşa cum sămânţa trebuie să stea în pământ, să încolţească, pentru ca, în cele din urmă să se elibereze şi să salute soarele. Simbolul acestui proces de transformare este hexagrama cu şase vârfuri sau „pecetea lui Solomon". Ea constă din două triunghiuri echilaterale care se intersectează – unul dintre ele fiind în poziţie inversă. Reprezentând coborârea Spiritului Creatorului, care se uneşte cu spiritul ascendent

132 Ibid., 3121-1.

al omului, pentru a forma o uniune perfectă, ca la început. Acest simbol sacru, care îşi are paralela sa în simbolistica esoterică a Arborelui Vieţii şi a celor zece sefiroţi superiori din Cabala, se spune că reprezintă sinteza tuturor elementelor şi uniunea contrariilor; în cadrul misticismului hindus, procesul de transformare este echivalent cu kundalini – yoga; în termeni creştini el este înţeles ca trezirea Hristului Interior, sau ceea ce unii au experimentat drept conştiinţă cosmică. Marele psiholog elveţian C.G. Jung, întorcându-se spre limbajul alchimiei medievale, care caută să transforme plumbul elementar al condiţiei umane în aur, a etichetat acest proces similar de transformare mysterium coniunctionis, o căsătorie, sau sinteză, a contrariilor. Alte sisteme de credinţă, alte simboluri. Dar orice nume le-am da, căutate sub orice fel de deghizare religioasă ori filosofică, procesul rămâne acelaşi, pentru fiecare dintre noi, aşa cum a fost şi pentru Călăuzitorul şi Ziditorul nostru, ale cărui" individualităţi de sine" suntem noi[133]. Dumnezeu s-a făcut om, omul trebuie să devină Dumnezeu. Sau, ca să punem ideea în alte cuvinte pentru cei care nu sunt creştini: Unul a devenit mulţi, cei mulţi trebuie să redevină Unul.

În cochilia unui ou, se află întregul secret al evoluţiei, în această privinţă Cayce a fost cât se poate de explicit: Omul nu a descins din maimuţă şi, de fapt, nu a evoluat nici din alte animale Inferioare din plan terestru[134]. Dar când planeta Pământ, în evoluţie a fost, în sfârşit, gata pentru a-l adăposti şi a-i oferi locul unei experienţe, el a apărut ca stăpân al tuturor acelora care l-au precedat în regatul animalelor, al vegetalelor sau al mineralelor.

La început el a venit ca fiinţă celestă. Acei titani antici din Lemuria şi Atlantida erau cu adevărat fii şi fiice ale lui Dumnezeu, pe deplin conştienţi de moştenirea lor divină şi de sinele lor spiritual Dar, cu timpul, au început să piardă contactul cu Conştiinţa Universală pe măsură ce

---

133 Ibid.. 1391-1 & 254-91.

134 Ibid., 3744-4.

separarea se desăvârşea şi am văzut cum contactul carnal, amestecând ceea ce era divin cu ceea ce era bestial, a dus la închiderea permanentă a sufletului în capcana materială a dorinţei carnale fără vreo ieşire vizibilă. Aceasta a fost cauza pentru care Amilius, Creatorul, a considerat necesar de a le pune la dispoziţie sufletelor o cale de ieşire din situaţia pe care au creat-o ele însele50. Deşi el însuşi nu se mai afla de mult în planul terestru, a recunoscut nevoia de a introduce o nouă formă rasială, incapabilă din punct de vedere genetic să se încrucişeze cu populaţia animală, ca în trecut, şi care să conţină în sine, cum s-ar spune, sămânţa propriei regenerări spirituale printr-un proces evolutiv de dezvoltare a sufletului.

S-a afirmat că omul parcurge o călătorie spirituală care se desfăşoară între tălpile şi creştetul capului său. Lucrul acesta implică faptul că Dumnezeul pe care îl căutăm este cu adevărat în interiorul nostru. Dar unde? Şi cum se ajunge acolo? Calea pe care ne-a dat-o Creatorul este bine cunoscută în tradiţia esoterică şi a fost de asemenea parcursă de misticii creştini din zilele Sfântului Ion, a cărui „Revelaţie”, ni se spune, este, de fapt, o descriere simbolica a unei călătorii interioare a sufletului de-a lungul aceleiaşi căi, conducând la unirea cu Dumnezeu[135]. Calea, înălţându-se în spirală de-a lungul coloanei vertebrale, de la bază până la centrul din creier, este legată de întregul sistem endocrin, cu cele şapte glande şi centrii spirituali asociaţi, denumite în literatura esoterică chakre. Cei patru centrii Inferiori, identificaţi cu glandele genitale, celulele Leyding, suprarenalele, sau plexul solar şi timusul (denumit şi „centrul inimii”), cuprind sinele inferior, sau omul terestru al dorinţelor fizice şi al tentaţiilor. Înainte de a atinge cei doi centrii endocrini mai înalţi, care sunt glandele pineală şi pituitară, echivalenţi cu conştiinţa mai înaltă şi „împărăţia cerurilor”

---

135 Ref Un comentariu al revelaţiei, bazat pe 24 discursuri psihodelice de Edgar Cayce (A. R. E. Press: Virginia Bcach, Va., fără dată).

care este în noi, calea înălţării trece prin glanda aflată în zona gâtului, numită glanda tiroidă. Acest centru glandular crucial, care se găseşte la mijlocul distanţei dintre „cer şi pământ”, ca să spunem aşa, este identificată în lecturile lui Cayce cu centrul voinţei.

Sufletul, cu însoţitorul său, voinţa, trebuie, treptat, să pună stăpânire pe cei patru centrii inferiori, înainte de a fi gata să îl regenereze pe „omul terestru” şi să se armonizeze cu sinele superior care, după cum a spus Cayce atinge infinitul[136]. Deschiderea centrilor superiori, reprezentaţi de glandele pineală şi pituitară, implică intrarea în ceea ce unii numesc” dimensiuni superioare”, dar care ar putea fi denumită mai corect ca ridicarea conştiinţei la o frecvenţă de vibraţie mai înaltă, spirituală. Acest lucru se realizează cel mai bine prin negaţie de sine, concentrare asupra fiinţei lui Dumnezeu, şi servirea afectuoasă a celorlalţi, aşa cum a demonstrat Marele Exemplar Reconstituirea victoriei sale finale asupra cărnii şi regăsirea stării celeste a corpului poate dura multe vieţi – cel puţin treizeci, sau mai multe, ni se spune. Căci până când fiinţa umană nu se va supune de bunăvoie Legii divine („Nu voinţa mea, Doamne, ci voia Ta facă-se”), celulele corpului fizic nu vor putea să se regenereze ca atomi reînnoiţi şi luminoşi ai corpului ceresc, la fel ca la început.

În Orient, unde practica meditaţiei zilnice a fost rafinată până la a deveni o artă, mulţi dintre înţelepţii şi yoghinii de acolo, au ales-o exclusiv pe aceasta drept o cale a iluminării de sine, ocolind calea lui Hristos, care este definită în Orient drept karma yoga. Dar, dacă meditaţia profundă s-a dovedit că, într-adevăr, ridică curentul energiei creative de-a lungul coloanei vertebrale, deschizând centrii spirituali pe care îi întâlneşte în drum, Cayce a atras atenţia în mod frecvent împotriva „deschiderii forţate” a acestor centri – o acţiune egală avertismentului biblic împotriva încercării de a deschide

136 Cayce. 338-3.

cu forţa porţile raiului, asemeni unui hoţ. Meditaţia este recomandată, mai degrabă, ca un supliment pe lângă o viaţă dreaptă, trăită fără egoism şi în rugăciuni, în slujba lui Dumnezeu şi a oamenilor. Mai mult decât atâta, deschiderea prematura a centrilor superiori se poate dovedi dăunătoare din punct de vedere psihic: ascensiunea bruscă a curenţilor de nivel înalt pozitivi sau negativi, incorect echilibraţi, din cauza lipsei pregătirii spirituale, a adus adeseori suferinţa acelora care au căutat cunoaşterea fără a avea şi înţelepciunea necesară (Gopi Krishna, în cartea sa autobiografică „Kundalini”. Dă o vie descriere a acestor pericole).

De fapt, a fost vorba de un alt tip de cunoaştere, în aceeaşi măsură neînsoţită de înţelepciune, care a dus, ni se spune, la căderea lui Adam.

În cel de-al cincilea capitol al Genezei, spre deosebire de cel de-al doilea, ni se prezintă la început o fiinţă androgină, creată atât femeie cât şi bărbat, pe nume Adam.

Nu este vorba de niciun „somn adânc”, şi nici de scoaterea unei coaste pentru facerea femeii. Existând deja ca „celălalt sine”, sau suflet geamăn al lui Adam, Eva pare a-şi fi făcut apariţia prin acelaşi proces treptat de separare care a început în zilele lui Amilius printre fiii androgini ai lui Dumnezeu. Este interesant că acest act de separare, asemănător divizării unei amoebe, prin polarizare masculin-feminin la nivel fizic, se găseşte confirmat indirect în cuvintele atribuite nimănui altuia decât lui Iisus, într-o „logia” din recent descoperita „Evanghelie după Toma”: „Iisus a spus: în ziua în care aţi fost unul, aţi devenit doi”[137].

În timpurile în care a apărut Adam forma androgină devenise deja o raritate în rândul dispărutei rase a atlanţilor, în aşa măsură, încât, de fapt, s-ar putea spune în

---

137 Citat din ediţia publicată de Harper & Bros., New York, 1959. bazată pe o traducere de grupa textului original Copt. (Logionl 1.)

mod logic că alegerea făcută de Sufletul Suprem de a se proiecta în această formă a marcat sfârşitul acesteia, insă în anul 12.800 î. Hr., cu circa 800 de ani înainte de data estimată pentru sosirea pe pământ a lui Adam (care va fi explicată ceva mai încolo), ni se spune că o entitate suflet androgină pe nume Aczine, sau Asule a fost proiectată de Amilius pentru a deveni domnitor al Poseidiei[138]. Luând formă feminină, ca Asule, mai degrabă decât proiecţia masculină Aczino, ea a domnit cu înţelepciune, până când a cedat ispitei de a-şi folosi puterile înnăscute creând „obiecte" vii pentru propria sa plăcere, cu ajutorul progenerării, ceea ce s-a dovedit a-i fi fatal. Dar înaintea morţii sale timpurii, descrisă drept „karma trăită în stare de comă", entitatea Asule a devenit curând obiectul invidiei celor din jur datorită stării sale androgine, care odată fusese atât de răspândită printre fiii şi fiicele Legii celui Unic. (Cred că aici ar fi potrivit să arăt că sufletul androgin în discuţie nu era altul decât sufletul îngemănat al lui Edgar Cayce, Gladys Davis, într-o epocă în care Edgar nu era în formă manifestă.)

Explicând natura dualistă a lui Adam, sursele esoterice identifica Omul Arhetipal, sau Adamul Superior (pe care noi îl cunoaştem sub numele de „Amilius") – cu Macrocosmosul, din care provine microcosmosul, cel din urmă fiind pur şi simplu o diminuare a celui dintâi, ca inevitabilă consecinţă a unei stări „căzute" a conştiinţei, marcată de separarea terestră a lui Adam de Identitatea sa spirituală. Călătoria evoluţionistă a omului adamic implică, deci, un pelerinaj spiritual pentru a se elibera de dualism şi a deveni una cu Macrocosmosul50 „Toate creaturile ce au ieşit de la Dumnezeu", spune Meister Eckhart, „trebuie să se unească într-un singur Om, care se întoarce la unitatea pe care o forma Adam înainte de căderea sa"[139].

---

138 Cayce, 288-29.

139 Ref. pag. 23-24. „Adam (aspecte superioare)".
Dicţionarul tuturor cărţilor sfinte şi al miturilor' de G. A. Gaskell (The Julian Press, Inc.. Now York. 1969 ed.).

Apoi el identifică pe „Omul” acesta drept Hrist, care era atât cel dintâi Adam, cât şi cel din urmă Adam, respectiv Iisus.

Dar cum – şi din ce cauză – a avut loc această cădere?

Să-mi fie îngăduit a sugera că a fost o chestiune pur şi simplu inevitabilă. Amilius, sau Logosul, făcea un sacrificiu voit atunci când a ales să se reîntoarcă pe pământ în formă încarnată ca Adam, limitându-şi astfel în mod deliberat natura sa divină la domeniul materiei. Un aspect al condiţiei umane, este căderea în păcat Fără manifestarea, mai devreme sau mai târziu, a acestei slăbiciuni, arătându-se asemănător tuturor celorlalţi, cu greu ar fi putut deveni Amilius (sau Adam, căci asta era el acum) un călăuzitor potrivit pentru ceilalţi, urcând pe roata morţii şi renaşterii şi trecând prin ciclul zecilor de încarnări până când el a devenit perfecţiunea încarnată a „ultimului Adam”, sau Iisus. Într-adevăr, dacă această „cădere” a lui Adam nu ar fi fost o parte integrantă a Planului divin pentru salvarea de mai târziu a omenirii, cum altfel poate fi explicată acea referire din Revelaţie la „Mielul sacrificat la facerea lumii”? Cu privire la lucrul acesta există o semnificativă schimbare într-una din lecturile lui Cayce. Întrebat când şi-a dat Iisus pentru prima dată seama de faptul că urma să fie Salvatorul lumii, el a dat acest splendid răspuns: „Atunci când a căzut, în Eden”[140].

În calitate de Amilius, sau Adam superior, probabil că el ştia încă de la începutul timpurilor. Dar în singurătatea stării sale încarnate, a fost necesară comiterea unui păcat pentru ca ochii lui Adam să se deschidă şi să-şi vadă rolul său lumesc. Iar natura păcatului care a fost? „S-a însoţit cu ceilalţi” a fost explicaţia oarecum enigmatică şi surprinzătoare oferită de dl. Cayce, fără nicio referire la Eva sau la alegoricul măr. (13) La care „alţii” se referea Cayce? Asupra răspunsului nu se pot face decât speculaţii,

---

140 Cayce, 2067-7.

bineînţeles. Dar a presupune că Adam şi Eva, precum şi şarpele erau singurii locuitori al acelui paradis terestru numit grădina Edenului este eroare. De fapt, într-o lectură făcută asupra vieţilor sale anterioare, o tânără femeie din secolul 20 trebuie să fi rămas surprinsă să audă de la Cayce aflat în transă, că ea fusese prezentă cu multe milenii în urmă într-o „grădină numită Eden” şi că făcea parte dintre „obiectele” care trăiau acolo, în vremea în care Adam – şi, mai târziu, Eva a apărut pentru prima dată[141]. Deşi pe atunci avea o natură încă insuficient dezvoltată, I s-a spus că spiritul ei a fost atins de ceea ce vedea, într-o vreme în care cele două suflete inocente erau unite, iar Adam dădea nume şi semnificaţii arborilor, păsărilor şi tuturor celor care îl înconjurau.

În plină inocenţă, cât de uşor ar fi putut ei să fie înşelaţi? Amintiţi-vă: Atlantis, în vremea lui Adam, se afla în perioada declinului sau final, când fiii lui Belial şi cei ai Legii celui Unic îşi disputau din nou controlul consiliilor de guvernare. Războiul civil plutea deasupra Poseidiei, apropiindu-se. Chiar şi în pădurile sacre din afara zgomotoasei cetăţi a Edenului, unde Dumnezeu îl adăpostise pe Adam la început, probabil că umblau multe fiinţe rele ascunse sub deghizări angelice. Cât de ispititoare ar fi putut să le pară unele dintre aceste „lucruri”, atât lui Adam, cât şi Evei, care le vedeau trăind alături de ei printre ierburile ce-i înconjurau?

„Cu siguranţă că vei muri”, a fost prevenit Adam de către sufletul său superior, ni se spune, atunci când a fost proiectat iniţial, „de vei râvni la oricare dintre plăcerile interzise din jurul tău. Căci carnea toată nu este o singură carne!” Dar aceeaşi lectură a lui Cayce, care a stabilit că păcatul lui Adam a fost cel de a „se însoţi cu ceilalţi”, făcea aluzie la răzvrătire şi la cauze egoiste răspunzătoare pentru aducerea lui Satan, sau Şarpele, în Eden. „Tu cu siguranţă nu vei muri”, l-a asigurat vocea murmurată a ispititorului. Astfel că Adam a cedat, în cele din urmă,

141 Ibid., 5373-1.

ispitei carnale, care se găsea pretutindeni în jurul său – ei bine, poate la dorinţa Evei, deşi cu greu ar putea fi aceasta considerată răspunzătoare pentru acţiunile sale. În scrierile apocrife, se afirmă, de fapt, că şi Eva, de asemenea, „s-a însoţit cu ceilalţi” şi că primul ei născut, ucigaşul Cain, era rezultatul unei asemenea relaţii nepermise, poate cu unul dintre fiii lui Belial. Apoi, mai târziu, după ce Adam şi-a „cunoscut” pentru prima dată soţia, ea a dat naştere lui Abel cel drept ucis de Cain. (Conform acestei relatări, Abel ar fi moştenitorul „legitim”, explicându-se astfel de ce a fost ucis. Cain ar clarifica de asemenea şi motivul pentru care Dumnezeu i-a respins ofranda). După ce Cain este exilat se naşte Seth, şi prin Seth, bineînţeles, a fost stabilită linia descendentă propriu-zisă. Proverbiala „cădere” a lui Adam avea să producă un număr de schimbări importante.

Într-adevăr, el nu avea „să moară, cu siguranţă”, adică, nu imediat. Ni se spune însă că durata vieţii sale s-a scurtat, ca urmare a nesupunerii. Cât ar fi putut să trăiască, nu ni se spune; lectura lui Cayce cu privire la această problemă spune doar că el ar fi putut să evite consecinţa – inevitabilă, altfel – a păcatului său, încă şase sute de ani[142]. Pentru că durata totală a vieţii lui Adam, aşa cum se arată în Geneză, a fost nouă sute treizeci de ani, aceasta înseamnă, desigur, că el trebuie să fi avut trei sute treizeci de ani atunci când a căzut din graţia divină.

Căderea din graţie pare a fi o pedeapsă suficientă: autorul Genezei adaugă că el a fost, de asemenea, alungat din Eden.

Probabil că da. Studiind Informaţiile furnizate de Cayce, s-ar putea lua în considerare o versiune oarecum diferită. Oricare ar fi fost păcatul lui Adam, el nu a întârziat să se căiască. De fapt, aflăm că păcatul său l-a făcut pe Adam să vadă scopul mai înalt pentru care venise la viaţa pământească, în carne. Atunci, desigur că dacă grădina Edenului din Atlantida, pe insula Poseidia, s-ar fi

142 Ibid., 3188-1.

aflat încă în locul în care el putea cel mai bine să-şi împlinească misiunea aceasta, în special acum, când el devenise conştient de rolul său predestinat, Forţele Universale nu ar fi făcut să fie izgonit de către îngerii răzbunători şi heruvimi. Nu am putea presupune, în loc de aceasta, că apropiata distrugere a Poseidiei a fost cauza pentru care Adam a fost aşezat într-un loc nou şi mai sigur, un „Eden reamplasat". Ca să zic aşa, în care el să-şi ducă la îndeplinire destinul său de părinte. Fiindcă era vital pentru apariţia şi supravieţuirea ulterioară a noii rase primare ca fiecare dintre cei cinci progenitori aleşi să fie aşezaţi într-un mediu favorabil. Şi dacă Poseidia ar fi putut constitui la început un astfel de loc, păcatele sale aveau să o dea de gol, cum s-ar spune, şi să-i atragă pieirea. Dacă ar fi putut Adam să o salveze sau nu, în cazul în care nu ar fi comis păcatul, rămâne o problemă nerezolvată. Probabil că nu, fiindcă – în mod paradoxal – ştim deja că Adam a devenit conştient de misiunea sa divină numai ca urmare a faptului că a păcătuit

În tradiţia hindusă există o poveste asemănătoare despre un om pe nume Adi-ma (Adi înseamnă în sanscrită „cel dintâi") şi soţia sa Heva, care locuiseră cândva pe o insulă – localizată, aşa cum se întâmplă în cele mai multe poveşti folclorice, fiind aici vorba de Ceylon – pe care, într-o bună zi, ei au părăsit-o. După ce au ajuns pe continent au fost separaţi de ea, din cauza unui cutremur foarte puternic şi nu s-au mai putut întoarce. Această povestire seamănă foarte mult cu povestea caldeeană despre o rasă cu pielea închisă la culoare, denumită Admi, sau Ad-ami, denumită rasa „care a căzut". (Prefixul Ad, sugerând biblicul „Adam", este asociat de asemenea, în multe texte vechi, cu Adiantis sau Atlantis[143]. Din nou însă, o părere mai ortodoxă arată că sursa numelui celui dintâi om este

---

143 Pagina 177-179. Atlantida: Lumea de dinaintea Potopului de Ignatius Donnelly (Harper & Brothers: New York, 1949 ediţie revăzută).

adama, care înseamnă „pământul roşu”[144]. Aceasta poate fi însă interpretată ca o nouă confirmare a originii atlante a lui Adam, în măsura în care rasa roşie, născută din „pământ roşu”, ţine de un număr de legende legate de continentul pierdut al lui Platon.

Dar ce s-a întâmplat cu Adam şi Eva, trebuie să ne întrebăm, după ce ei au plecat din Poseidia şi cum a afectat acest lucru soarta evoluţiei rasei roşii ca fiinţă umană încarnată? Iată o întrebare interesantă.

Dacă într-o vreme întreaga Atlantidă era denumită „Edenul lumii”, iar cetatea originară a Edenului se găsea în Poseidia, lângă care se întindea legendara grădină a Edenului, Cayce ne-a surprins povestindu-ne despre un alt Eden, ulterior[145]. Faptul că el este aşezat departe de Atlantida, în regiunea deluroasă de la baza munţilor Caucaz şi Carpaţi – o zonă a planetei asociată de fapt apariţiei rase albe, în zilele omului adamic, ne dă de gândit. S-au amestecat oare urmaşii lui Adam şi Eva cu populaţiile care formau rasa albă, abandonându-i pe atlanţii cu piele roşie propriilor lor resurse de evoluţie? Este o ipoteză cât se poate de probabilă.

La început, atlanţii care supravieţuiseră cataclismului împrăştiaţi acum, au fost în cea mai mare parte absorbiţi de alte grupuri rasiale pierzându-şi identitatea, Excepţia a constituit-o America, unde mayaşii şi Incaşii, cu pielea lor de culoarea cuprului, părul negru precum cărbunele şi trăsăturile pronunţate, duceau mai departe unele dintre caracterele atlante, la fel ca fiii lui Belial care au plecat spre continentul nordic devenind Indienii americani. Şi cu toate că migraţia atlantă, care a pătruns în Egiptul antic, în zona marocană a munţilor Atlas, cât şi în alte părţi ale Africii, precum şi în regiunea bască a Spaniei, a lăsat urme pentru o vreme, acestea cu greu mai pot fi observate astăzi. În mod asemănător,

---

144 Ref. „Adam „, Noul Dicţionar al Bibliei, al lui Smith (Double day & Co.: New York, 1966).

145 Cayce, 364-13.

urmaşii semiţi ai lui Adam şi Eva, triburi rătăcitoare prin deşert, deşi au căpătat o piele închisă la culoare printr-o adaptare genetică, pe parcursul unui mare număr de generaţii, în condiţiile unui soare arzător, demonstrează astăzi o mare afinitate faţă de rasa albă, la fel ca majoritatea evreilor europeni, pigmentaţia lor amintind prea puţin, sau deloc, de pielea roşiatică a „părinţilor" lor legendari.

Să încercăm acum să adulmecăm nişte urme, asemeni unor copoi. Adam, dacă acceptăm relatarea lui Cayce, avea vârsta de 330 de ani când el şi Eva au părăsit Poseidia, ajungând în regiunea aproximativă a munţilor Caucaz. Fiind atlanţi şi trăind într-o epocă avansată din punct de vedere tehnologic, probabil că au călătorit prin aer, ajungând într-un mediu mult mai primitiv decât cel pe care îl părăsiseră.

Cain, indiferent dacă a fost sau nu descendent al lui Adam, aşa cum afirmă Biblia, a fost probabil născut în „noul Eden", la fel ca şi Abel. Cel de-al patrulea capitol al Genezei povesteşte despre urmaşii lui Cain, care au fost alungaţi undeva spre est de Edenul caucazian, în „ţara lui Nod", după ce Abel a fost ucis. Au trecut şapte generaţii, până la naşterea lui Tubal-Cain, înainte ca Adam să-şi fi cunoscut soţia din nou. După cum ne spune autorul Genezei; rezultatul a fost un fiu" asemeni lui care a primit numele Seth. În capitolul cinci al Genezei ni se spune că Adam era în vârstă de 130 de ani, dar trebuie să presupunem că această cifră exclude cei 330 de ani ai existenţei sale atlante. Dacă adunăm cele două cifre, rezultă că la data naşterii lui Seth, Adam era în vârstă de 460 de ani. (Vom vedea imediat că toate aceste calcule au o reală importanţă pentru corelarea informaţiilor lui Cayce cu Istoria biblică.)

Trec şapte generaţii după Adam până când se naşte Enoh, la 952 de ani după proiecţia iniţială a lui Adam (folosind calculele anterioare, plus duratele generaţilor citate în Geneză: 5). Lucrul acesta plasează naşterea lui Enoh la 22 de ani după moartea lui Adam, pe care Geneza

o menţionează la vârsta de 930 de ani. Acest lucru este semnificativ. Căci, fără a lua în considerare cei 330 de ani petrecuţi în Atlantis, naşterea lui Enoh ar fi avut loc în timpul vieţii lui Adam, ceea ce ne-ar pune în faţa unei dileme. Din ce cauză? Pentru că se crede că Adam şi Enoh erau aceeaşi entitate-suflet, în încarnări succesive. Nu numai că găsim acest punct de vedere exprimat în Clementine Homilios şi alte scrieri apocrife, dar acest lucru a fost coroborat pe cale psihică de Edgar Cayce[146].

Ei bine, dacă acceptăm, ca dată aproximativă, că apariţia lui Adam a avut loc în jurul anului 12.000 î. Hr.... Sau punctul de mijloc al Erei Fecioarei, asta înseamnă că naşterea lui Enoh, 952 de ani mai târziu, s-a petrecut aproximativ în jurul anului 11.000 î. Hr. De la Enoh la Noe au mai trecut trei generaţii, dar în acele timpuri caracterizate de longevitate ele au însemnat un total de 434 ani. Iar potopul a avut loc în cel de-al 6-lea an de viaţă a lui Noe, ne spune Biblia, astfel că trebuie să mai socotim un mileniu, ceea ce ne duce la anul 10.000 î. Hr. (cu un secol în plus sau în minus, în funcţie de data exactă a apariţiei lui Adam).

Acum ajungem la discuţiile de detaliu, urmăriţi-le deci cu mare atenţie!

Lecturile lui Edgar Cayce plasează construcţia Marii Piramide din Gizeh într-un interval de o sută de ani, de la 10.490 până la 10.390 î. Hr., înainte de potop[147]. Iar arhitectul ei a fost, surprinzător, nimeni altul decât Enoh. Dispărut dintre ai săi la vârsta de 365 de ani, tradiţia apocrifă afirmă că el a călătorit în cele patru zări ale lumii pentru a avertiza toate popoarele despre apropierea unui cataclism iminent. Era vorba despre scufundarea finală a Atlantidei, urmată de potop. În Egipt însă, Enoh era cunoscut sub un alt nume: Thoth – Hermes[148]. După

146 Ibid., 5023-2. (referinţe conexe: pag. 399 n, Mysterium coniunctionis, de C. G. Jung.)
147 Cayce, 5748-5 & 281-42.
148 Ref. Cayce, 294-151, şi articolul în două părţi „Precum

socotelile mele, patriarhul trebuie să fi avut atunci cam 500 de ani – fiind încă tânăr, s-ar putea spune, în comparaţie cu fiul său Matusalem care a trăit până la 569 de ani.

La ce dată a avut loc potopul? Lecturile lui Cayce sunt lipsite de precizie. Dar ştiinţa modernă ne poate veni în ajutor în acest caz. În numărul din 22 septembrie 1975 al revistei Science, un profesor de geologie marină, Cesare Emiliani, făcea o comunicare în care arăta că a descoperit cochilii de scoici marine rezultate în urma unei inundaţii ce pare a fi avut loc în urma topirii gheţarilor ultimei epoci glaciare; acest lucru a dus la creşterea extrem de rapidă a nivelului oceanului planetar. Emiliani a stabilit că lucrul acesta s-a petrecut între anii 9.600 – 11.600 î. Hr. Confirmarea acestei datări generale a fost făcută prin examinarea sedimentelor marine din Golful Mexic, care demonstrau foarte clar că existase o perioadă în care apa avusese salinitatea foarte mică şi temperaturi neobişnuit de scăzute factori care demonstrau o topire foarte rapidă a gheţarilor, alături de creşterea nivelului oceanic. Alţi doi factori care nu au fost menţionaţi de Emiliani, dar care au contribuit în mod evident la fenomenul de inundaţie, i-ar fi putut constitui scufundarea simultană a ultimelor rămăşiţe insulare ale Atlantidei şi schimbarea poziţiei polilor la sfârşitul pleistocenului. În orice caz, datele lui Emiliani acordă credit nu doar legendei lui Platon cu privire la pierduta Atlantida, ci şi celei despre arca lui Noe, care a acostat în cele din urmă pe înălţimile muntelui Ararat, într-o zonă care astăzi se află în Turcia, în apropierea frontierei cu Iranul. Am fi înclinaţi să credem că Noe şi-a lăsat în apă inedita şi supra-încărcata ambarcaţiune, într-un loc nu prea îndepărtat de cel în care a tras la ţărm şapte luni mai târziu. Pe scurt, dacă presupunem că Edgar Cayce a avut

este sus. aşa este şi jos”, de W. H Church, The A. R. E Journal, Virginia Bcach. Va., Vol IX. Nos 3 şi 4. citind pe Jung şi alte surse pentru coroborarea legăturii Enoch - Hermes şi atribuirea Marii Piramide lui Hermes.

dreptate cu privire la localizarea „celui de-al doilea Eden”, am putea discuta despre o regiune din munţii Caucaz, din apropierea Mării Caspice.

Comparând cronologia lui Emiliani, care a indicat anul 9.600 î. Hr., şi datarea aproximativă în jurul anului 10.000 a potopului, făcută de autor, se va observa că diferenţa este abia de 4 secole (acceptând o discrepanţă de circa 200 de ani). Desigur că, la scară milenară, cele două date sunt uimitor de apropiate; în plus, datarea lui Emiliani, oricât de ştiinţific ar fi fost realizată, este fără îndoială supusă unei corecţii necesare, ceea ce l-ar aduce pe medium şi pe omul de ştiinţă într-o sincronicitate aproape perfectă.

Pentru a contrazice afirmaţia general acceptată de către fundamentaliştii iudeo-creştini că Noe şi familia sa au fost singurii descendenţi din Adam şi Eva care au supravieţuit marelui diluviu, ajungem la o lectură foarte surprinzătoare pe care Cayce a efectuat-o pe viu, pentru o fetiţă în vârstă de şapte ani[149].

Acestui copil i s-a spus că fusese una din femeile care-l însoţeau pe Tubal-Cain, care era un descendent, din generaţia a şaptea, al celui dintâi copil născut de Eva, Cain, cel care fusese alungat „în ţara lui Nod”. Dar unde se afla această ţară? La răsărit de Eden, spune Biblia, în termeni cam vagi. Cayce, însă, pare a-i plasa pe primii descendenţi ai lui Cain în zona râului Eufrat probabil că undeva aproape de vărsarea acestuia în Golful Persic, unde se unea în antichitate cu Tigrul, dând naştere unei vaste câmpii aluvionare, recunoscută pentru fertilitatea sa. Zona mai era însă celebră şi pentru altceva: ea se afla „de cealaltă parte a potopului”. Era de fapt locul unde se găsea aşezată cetatea Ur, unde Avram fusese chemat de Domnul cu multe secole în urmă. (în vremea lui Avram aici locuiau caldeenii, faimoşi prezicători şi adoratori ai Idolilor.)

În aceeaşi lectură pentru însoţitoarea lui Tubal-Cain s-au mai aflat câteva surprize. Una este aceea că, ni se

149 Cayce, 1179-2.

spune. Tubal-Cain se născuse din cea de-a doua soţie a lui Lameh, pe nume Zilah, ca „primul dintre fii (pe descendenţa lui Cain) care fusese făcut perfect”, ceea ce constituie o schimbare notabilă a sorţii, o izbăvire; în acelaşi timp, introducerea poligamiei de către Lameh în această ramură de trib adamic a adus discordie şi necazuri. Aici ne găsim dintr-odată în faţa unei mari surprize: noua soţie a lui Tubal-Cain, speriată şi întristată din cauza faptului că era doar una dintre multele soţii, o caută pe marea matroană, Eva, care părea a locui împreună cu fiicele sale, în apropiere, pentru consolare şi mângâiere. Ni se spune că entitatea Eva era, pe atunci, „la a zecea generaţie”, sau generaţia lui Noe, ceea ce însemna, desigur, că îi supravieţuise lui Adam câteva secole. La trecerea sa în Lumea de Dincolo, să fi ales ea să reapară mai aproape de urmaşii celui dintâi născut al ei?; în ciuda regretabilului păcat al lui Adam, fără îndoială că „mama omenirii”, la fel ca oricare altă mamă, îl iertase de mult în adâncul inimii sale şi că la bătrâneţe îşi dorise să fie lângă copiii copiilor săi. Poate că, de fapt, aceasta era o cale de îndreptare a propriilor greşeli, în plus, oricât de mică ar fi fost influenţa sa asupra lui Lameh, se poate accepta că ea jucase un oarecare rol în creşterea lui Tubal-Cain, ceea ce îl făcuse pe Cayce să-l numească „primul dintre fii care fusese făcut perfect”. În acele timpuri Este îndoielnic, totuşi, că ea a putut să-l îndepărteze de la calea poligamiei a tatălui său Lameh, căci aceasta avea să devină un mod tradiţional de viaţă în această parte a lumii. (în acest moment este necesară lămurirea unui lucru: Geneza ne vorbeşte nu despre unul, ci despre doi Lameh. Cel la care ne referim aici, pe linia descendenţei lui Cain, nu trebuie confundat cu Lameh cel din rândul descendenţilor lui Set, al cărui celebru fiu era Noe, şi nu Tubal-Cain.)

Între timp, cu câţiva ani înainte de apariţia lui Noe, mersul evolutiv al omenirii fusese impulsionat de o altă mare matroană pe linia lui Adam, pe lângă Eva.

În anul 1932, o tânără evreică în vârstă de 23 de ani

a aflat de la dl. Cayce că ea era, într-adevăr, un „suflet bătrân”, în termenii experienţei terestre, care, în vremurile ce urmaseră morţii lui Adam[150], luase formă trupească într-un scop bine precizat. Ea era folosită, I s-a spus, „mai degrabă, ca un experiment” pentru exprimarea forţei spirituale. Pe scurt ea a devenit canalul ales probabil, ca însoţitoare a lui Jared – pentru reîntoarcerea lui Adam în plan terestru, în ceea ce avea să fie prima sa apariţie în carne ca fiu născut al acestei femei. El a venit, în această încarnare pregătită în mod special, drept Enoh, aducând cu sine o mare înţelepciune pentru continuarea rolului său lumesc, întrecând cu mult împlinirile sale ca Adam.

Această lectură trebuie să fi reprezentat, cel puţin pentru Edgar Cayce, o experienţă foarte deosebită. Când a luat sfârşit, şi tocmai când Getrude Cayce era pe punctul de a-i da soţului său obişnuitele sugestii pentru revenirea din transa autoindusă, el a început deodată să vorbească despre sine la persoana a treia, spunându-le celor adunaţi să fie atenţi, căci vor putea să vadă entitatea-suflet care se întorcea, după ce călătorise departe, în căutarea sa extracorporală, plutind şi reintrând „ca lumina trupului”. (Secretara sa, Gladys Davis, atunci când am întrebat-o dacă a văzut ceva anume cu această ocazie, a spus că brusc s-a observat pentru scurt timp o mică sferă de lumină.)

Indiferent dacă resturile originale ale arcei lui Noe se mai găsesc sau nu undeva pe vârful muntelui Ararat, aşa cum au încercat în zadar să dovedească mai multe expediţii, există puţine motive să ne îndoim de legenda potopului. Ea este prezentă în aproape toate limbile şi culturile, iar noi descoperiri ale ştiinţei moderne, aşa cum am observat deja, sunt mai degrabă pe cale de a confirma realitatea, decât invers.

Cel mai în vârstă fiu al lui Noe era Sem, iar unul dintre descendenţii săi erau Peleg, al cărui nume înseamnă „separare”, cu referire la acele zile de după potop în care

150 Ibid., 2126-1.

pământul era împărţit iar cea mai mare parte a oamenilor rămaşi erau despărţiţi unii de alţii – sau, aşa cum a arătat una dintre lecturile lui Cayce, „atunci când apele erau despărţite, iar sfera pământului s-a schimbat"[151]. Făcând astfel legătura între potop şi schimbarea polilor.

Nu este de mirare, deci, că, în secolele şi mileniile care urmează după asemenea catastrofe, o mare parte din amintirea evoluţiei omenirii devine obscură, sau este pierdută pentru totdeauna. Lucrul acesta se referă, de asemenea la o mare parte a dovezilor antediluviene, care au fost distruse sau îngropate de către schimbările planetare. Nu sunt greu de imaginat condiţiile de haos general care trebuie să fi domnit în vremea care a urmat imediat după potop, în timp ce grupuri împrăştiate de supravieţuitori de jur-împrejurul planetei care-şi schimbase înfăţişarea erau împinse, de multe ori, spre o existenţă primitivă care abia le permitea să supravieţuiască.

Astfel că, atunci când arheologii şi paleoantropologii de astăzi cercetează urmele cu care sunt confruntaţi, aproape că sunt siliţi să tragă concluzii eronate şi contradictorii. Pe de o parte, există minuni ale arhitecturii, ca piramidele egiptene, iar pe de altă parte, avem uneltele şi armele primitive de piatră ale vechilor indieni ai Americii şi tragem concluzia că ei trebuie să fie o rasă de sălbatici cu evoluţie lentă – iar lucrurile stau, probabil, invers. Acei atlanţi, transplantaţi brusc, lăsând în urma lor orice confort pe care i-l oferise o înaltă civilizaţie, erau acum obligaţi să devină vânători şi culegători, adeseori atacându-se şi ucigându-se unul pe celălalt pentru a-şi proteja teritoriile, foarte asemănător animalelor. La fel, în peşterile de pe întregul teritoriu al Europei există semne, care nedumeresc, ale locuitorilor cu un înalt simţ şi emoţie artistică, aparţinând unui trecut necunoscut, alături de resturile mai primitive ale neanderthalienilor. Şi dacă se credea odată că cultura sumeriană, datând de la anul

151 Ibid., 2481-1.

5.000 î. Hr., este cea mai veche, scoaterea la lumină în zilele noastre a unui oraş în sudul Turciei cu o vechime de 10.000 de ani, într-un loc numit Cayonu, a dat peste cap toate ipotezele anterioare[152]. Ruinele sale sofisticate oferă o tulburătoare mărturie în sprijinul vechii concepţii esoterice potrivit căreia civilizaţia noastră are rădăcini mult mai îndepărtate decât neam imaginat. (Şi cât de măreţ era Cayonu, ne putem întreba, în comparaţia cu minunile scufundate ale unei infinit mai vechi şi mai splendide Atlantide?)

Darwinismul clasic este de mult depăşit. Într-adevăr, unele dintre cele mai îndrăgite puncte de vedere ale lui Darwin au fost modificate de către urmaşii săi, ceea ce, în fond, este în natura progresului ştiinţei. Chiar şi teoria-pivot a selecţiei naturale a suferit o reaşezare critică, mulţi oameni de ştiinţă fiind de acord că ea este mai mult o speculaţie, decât un fapt. Există un punct totuşi, asupra căruia, în ciuda continuităţii lipsei oricărei dovezi credibile care să-l susţină, după mai mult de un secol de cercetare, evoluţioniştii par a fi cu toţii de acord, şi anume acela privind legătura simiană, toţi considerând că Darwin a avut dreptate. Ideea existenţei unei „verigi lipsă” între om şi maimuţa antropoidă (sau, mai precis, cimpanzeu) s-a transformat într-un titlu de credinţă, la fel de fermă şi de neclintit precum credinţa religioasă în originea mai înaltă, spirituală, a omului.

Prima speranţă a antropologilor a fost descoperirea omului de Neanderthal, în 1856. Rămăşiţele scheletului său sugerau o figură încovoiată cu arcade proeminente, musculoasă, dar cu creier relativ redus. Mai târziu, totuşi, pe măsură ce alte oase de neanderthalieni au ieşit la iveală – nu numai în Europa, ci şi în alte locuri s-a stabilit că

---

152 Ref. „Proiectul preistoric comun 1980-1981 al Universităţilor Istambul şi Chicago”. Rapoarte de cercetare, Vol. 21, National Geographie Society, şi ştirile ulterioare cu privire la proiectul Cayonu, de la Universitatea Chicago (1985.1987).

postura „încovoiată” a primului schelet descoperit se datora, după cât se pare, artritei, pentru că ceilalţi aveau o poziţie verticală. Dar în ciuda aparenţelor promiţătoare datorate arcadelor asemănătoare celor simiene, perspectiva neanderthaliană a fost abandonată recent. Într-adevăr, candidatura sa a fost respinsă în urmă cu aproximativ 35.000 de ani. Când, după câte se cunosc, stirpea lui a dispărut brusc de pe faţa pământului fără a lăsa nicio urmă. Neanderthal a dispărut la fel de misterios pe cât a apărut cu circa patruzeci de milenii înainte. (Probabil că era o rasă subatlantă, rezultată în urma încrucişării cu „obiectele”, care fie s-a stins de la sine fie a trecut printr-un proces de regenerare.) Între timp, întrucât s-a stabilit că omul modern, cunoscut drept Homo sapiens, are o vechime de cel puţin 200.000 de ani, se observă o intrigantă corelare cu datarea generală făcută pe cale psihică de către Cayce cu privire la apariţia originilor culturii atlante şi la prima apariţie a celei de-a treia rase primare.

Să amintim candidaţii din lista celor scoşi la iveală de săpăturile antropologilor. Începând cu mistificarea din 1912 a omului de Piltdown, denumit apoi Hesperopithecus (care s-a dovedit a fi, în cele din urmă, o rasă dispărută de porc), până la descoperiri demne de respect, ca Homo erectus şi Homo habilis (deşi statutul ancestral al fiecăreia dintre cele două specii nu este încă determinat), sau fosila hominidă în vârstă de 3, 2 milioane de ani supranumită „Lucy”, a cărei descoperire, în anul 1979, în Etiopia, este încă marcată de multe probleme, ni se spune, înainte ca Identificarea ei drept o specie ancestrală să fie confirmată fără dubii[153]. Am sărit peste multe altele, dar lista completă tinde a nu duce la niciun rezultat, neoferind nicio dovadă cu adevărat convingătoare cu privire la presupusa noastră origine simiană. Între timp, cercetarea ştiinţifică în căutarea rădăcinilor evoluţioniste a omului a luat o cale cu

153 Ref. Capitolul 6. "Gluma cu Lucy', Comercianţii de oase, de Win. R. Fix (Macmillan Publishing Co.: New York, 1984).

totul diferită decât cea a „căutărilor de oase”. Geneticienii, lucrând în halate de laborator, în loc de a căra instrumente de săpat, spera să-i găsească pe Adam, Eva şi pe Bonzo depistând informaţia codificată în ADN.

Să le dorim noroc. Într-un anume sens, cel puţin, ei se află pe calea cea bună: decât să caute dovezi în afară, ei au început să privească spre interior.

Şi totuşi, mintea, şi nu materia, este cea care deţine informaţiile cu privire la originile noastre. Mintea, a spus Cayce, este veşnicul constructor; trupul este numai rezultatul. Iar originea minţii?

Ziditorul.

11. ZIUA SUB SOARE A EGIPTULUI

Istoria se repetă. Fazele ei succesive se desfăşoară în cicluri. Aceste cicluri, la rândul lor, sunt legate de mişcarea largă ciclică în timp şi spaţiu a stelelor, a Soarelui şi a planetei noastre în rotaţie, care ne duce inexorabil înainte, prin evoluţie, spre desăvârşire. Fiindcă, într-adevăr, fiecare entitate, fiecare suflet, întorcându-se iar şi iar într-un acelaşi plan, se află într-un proces de evoluţie înspre Cauza Primară. Dar fiecare trebuie, cu răbdare, să-şi repete lecţiile până când le-a învăţat bine; observăm astfel natura repetabilă a lucrurilor pe măsură ce avansăm, încet, chiar dacă uneori părem a face paşi înapoi, dintr-o etapă în alta, dintr-o epocă în alta. Suntem aşteptaţi de gazde angelice. Iar din când în când, mesagerii lui Dumnezeu apar printre noi. Ei apar în momente dramatice ale istoriei pământului, răspunzând unei chemări mai înalte, îndeplinind rolul care se potriveşte stadiului de dezvoltare şi momentului. Născute în carne, cu aceleaşi apăsări, nelinişti şi dificultăţi pământeşti şi muritoare fragilitate ca şi noi toţi ceilalţi, tot ceea ce le deosebeşte pe aceste suflete este faptul că sunt conştiente de o misiune spirituală. Scopul lor este întotdeauna acela de a arăta drumul care ne poate duce înapoi către centrul fiinţei noastre, dincolo de păienjenişul timpului şi al spaţiului, sau de visul întunecat ce ne desparte de Creatorul nostru, a cărui scânteie divină sălăşluieşte dormind în interiorul nostru, un zeu potenţial în formare. Un astfel de mesager ales ne interesează acum, el va ocupa rolul central în povestea care se va desfăşura în continuare.

În vechiul Egipt, pe când Epoca adamică era încă la început, a apărut un personaj neobişnuit înalt şi cu aparenţă de preot, cu ochi blânzi, dar pătrunzători, de culoarea azurului, cu frunte nobilă şi gură vag senzuală, avea un păr blond, în plete, care încadrau o faţă lipsită de barbă, al cărei profil de patrician era perfect desenat, şi palidă, ca şi când ar fi fost sculptată în alabastru. Deşi era

încă tânăr, cu roba şi gluga sa gri-albăstruie avea un aer de inconfundabilă autoritate spirituală, care era egalată de puterea de convingere a vorbei sale. Cu toţii îl admirau, minunându-se de ciudata sa apariţie şi purtarea sa fermecătoare. Dar lucrul care îi impresiona cel mai tare în aspectul fizic al noului venit era pielea sa de un alb uimitor; nu se mai văzuse ceva asemănător până atunci.

Nu era însă de mirare. Căci acesta era legendarul Ra, deşi numele său originar era, ni se spune, Ra Ta. Simbolic, era un nume despre care se spune că reprezintă asocierea hieroglifelor pentru „Soare" şi „pământ", iar în minţile superstiţioase ale locuitorilor adoratori ai soarelui, din Egiptul antic însemna „Soarele (coborât) pe pământ". Sursa noastră psihică ne spune, totuşi, într-o Interpretare mai literală, că numele însemna în realitate „primul alb pur" de pe pământ[154]. Pe scurt, sacerdotul Ra Ta a marcat apariţia rasei albe în forma sa finală, purificată, între cele cinci grupări rasiale iniţiate de Amilius în timpul lui Adam, ceva mai înainte.

Ghid spiritual al grupului tribal adoptat de el însuşi, venit în Egiptul preistoric de pe pantele îndepărtate ale Muntelui Ararat din Turcia de astăzi. Ra Ta apăruse pentru a răspunde unui impuls psihic. El mai fusese aici şi înainte, sub chipul vechiului domnitor Asapha. Deci s-ar putea spune că, într-un fel, se întorsese acasă, la ai săi. Prima dată aceasta se petrecuse pe vremea începuturilor timide ale omului, ca fiinţă omenească, cu multe mii de ani înainte de Idealul adamic, care acum era în plin proces de dezvoltare, la a patra rasă primară.

Ni se spune că, între apariţiile pământeşti, fiecare suflet-entitate are parte de perioade petrecute pe diferite planete din sistemul solar, ca un fel de proces de şcolarizare. Aceste „sejururi" se aseamănă cu nişte sfere de conştiinţă în care sufletul îşi poate revedea şi asimila experienţele sale recente dobândite pe pământ, pregătindu-se apoi pentru o nouă dezvoltare în următoarea

154 Cayce, 294-147.

existenţă terestră, în acest sens, Asapha se reîntorsese în carne sub chipul lui Ra Ta „din forţele infinitului, sau din Soare”[155]; era un lucru destul de neobişnuit acela de a sugera că o fiinţă terestră era în acord cu Energia Creatoare însăşi, contribuind astfel la legenda Zeului-Soare care avea să-i înconjoare mai târziu numele. În plus, sosirea lui Ra Ta în Egipt se petrecuse în timpul Epocii Leului, a cărei dominantă astrologică este Soarele. Deoarece este cunoscut ca dominanta oricărui semn zodiacal îşi manifestă influenţa pe parcursul întregii epoci, pentru un popor adorator al soarelui era un motiv în plus de a ataşa o semnificaţie simbolică apariţiei pline de strălucire în mijlocul său a străinului cu păr de culoarea Inului şi trup deschis la culoare, a cărui ţinută sacerdotală atesta originile sale mai înalte.

Într-adevăr, originile lui Ra Ta erau suficient de „diferite”, şi, prin aceasta, deosebit şi din alt punct de vedere. O lectură a lui Cayce cu privire la această eră formativă din istoria omenirii ne spune că naşterea sa a fost influenţată de forţe celeste, la care s-a făcut o referire oarecum criptică, – forţele fiind numite „zeii din munţii Caspici şi Caucaz”, iar despre el, că era „fiu al fiicei lui Zu, care nu era născut din om”[156].

O imaculată concepţie? Aşa s-ar părea, după cele spuse. Iar primul nostru impuls ar putea fi respingerea unei astfel de noţiuni, considerând-o mit, ori sacrilegiu – sau, Ambele. Dar, judecând logic, astfel de concepţii orientate spiritualist ar fi putut avea loc în acele timpuri în cadrul fiecăreia dintre cele cinci ramuri ale noii rase primare. Concepţia şi naşterea lui Enoh printr-un fel de „experiment” neexplicat, aşa cum s-a menţionat în capitolul precedent, ar putea fi de aceeaşi natură, oferindu-ne astfel un indiciu cu privire la ceea ce se întâmpla. Deoarece, în acest stadiu crucial, s-ar fi putut impune ca o condiţie esenţială pentru supravieţuirea noii

---

155 Ibid., 5755-1.
156 Ibid.. 294-151 &294-147.

rase, introducerea unui mod superior de intervenţie care să asigure puritatea genetică a unui număr de prototipuri alese. Aceşti aleşi, asemeni lui Ra şi Enoh, erau destinaţi a juca roluri-cheie în ducerea la îndeplinire a Planului divin pentru eventuala salvare şi reîntoarcere a sufletelor captive în ciclul terestru.

Mai departe, ni se spune că fiinţele individuale ale acelei perioade din istoria omenirii nu erau atât de intim legate de materie, aflându-se încă pe orbita originii lor spirituale[157]. Este o distincţie importantă, care trebuie făcută; ea pune în perspectivă corectă realizările aproape miraculoase ale lui Ra Ta şi preoţii care i s-au asociat mai târziu, lucrând în Templul Sacrificiului şi cel al Frumuseţii, care fuseseră înfiinţate pentru retragerea fizică, mentală şi spirituală a miilor de egipteni care încă erau „obiecte" captive pe o treaptă inferioară a scării evoluţiei

Istoria personală a lui Ra Ta poate fi relatată în puţine cuvinte. Ea a fost relatată mai detaliat în altă parte[158]; pe noi ne interesează aici, în primul rând, rolul său din punct de vedere al evoluţiei.

Respins în copilărie de propriile sale rude, din cauza disputelor dintre cei mai în vârstă în legătură cu apariţia sa ciudată şi originile sale contestate, Ra Ta a ajuns între oamenii tribului lui Ararat, din apropierea marelui munte ce avea să poarte mai târziu numele conducătorului său, până astăzi. Aici el a fost primit cu căldură de către regele păstor, crescând alături de fiul regelui, Ararat. Pătruns de visuri şi viziuni, Ra Ta a primit într-o zi de la spirit, poruncă de a se duce într-o zi într-o ţară cunoscută sub numele de Egipt, aflată departe, către sud, unde zeii îi vor arăta apoi ce are de făcut. El a plecat fără să ezite. Din tribul lui Ararat i s-au alăturat cam nouă sute de însoţitori conduşi de fiul regelui, Ararat, care avea să devină primul

---

157 Ibid.. 281-42.

158 Ref. Capitolul 5. „Multe întoarcen fericite: Vieţile lui Edgar Cayce", de W. H. Church (Harper & Rew: San Francisco, 1984).

dintre „legendarii regi-păstori veniţi din nord” ai Egiptului, Ra Ta asumându-şi rolul de înalt preot peste Egiptul cucerit paşnic54. Totul a mers bine la început. Între invadatori şi băştinaşi a domnit armonia câteva zeci de ani, iar Ra Ta înfiinţase Templul Sacrificiului şi Templul Frumuseţii, pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea care îi fusese revelată, cea de purificare a fiinţelor inferioare din rândul populaţiei locale şi de a o face să fie potrivită din punct de vedere mental şi spiritual, printr-o purificare deplină, la noua rasă primară.

Dar unele dintre măsurile instituite de Ra Ta împreună cu Ararat au stârnit cu timpul opoziţia unei părţi a populaţiei, mai ales din rândul clasei conducătoare, dar şi din rândul numărului tot mai mare de imigranţi atlanţi, inclusiv o mână de fii ai lui Belial, acceptaţi de rege[159]. Atlanţii, care fugeau din faţa unui cataclism planetar prezis, ce urma să devasteze rămăşiţele continentului lor, atât de puternic cândva, au încercat, ca de obicei, să-şi impună autoritatea asupra celorlalţi. Numărul lor limitat i-a împiedicat însă să pună mâna pe putere, în timp ce membrii preoţimii, colaborând strâns cu Ra Ta. Au avut în fapt o mare contribuţie la activităţile templului datorită cunoştinţelor lor tehnologice superioare şi experienţelor spirituale. Ca urmare, într-o încercare inteligentă de a pune capăt disputelor tot mai aprinse din ţară, Ararat a renunţat la domnie şi l-a pus pe tron pe fiul său în vârstă de 16 ani, Araaraart, care se născuse în Egipt. L-a numit drept consilier-şef al fiului său pe un tânăr scrib care se bucura de multă popularitate, ceea ce a pus capăt pentru o vreme tulburărilor.

Când regele a ajuns la vârsta de treizeci de ani, conflictele au reizbucnit; elementele subversive au pus la cale un conflict care urmărea înlăturarea atât a regelui, cât şi a marelui preot. Ra Ta, în dorinţa sa exagerată de a grăbi dezvoltarea şi răspândirea rasei albe, pe care o întruchipa el însuşi, a fost cu uşurinţă atras în cursă de

---

159 Cayce, 1021-3.

către complotişti. Folosită drept momeală, dansatoarea favorită a regelui, Isris (sau Isis), determinată de complotişti, l-a convins pe marele preot că ea ar fi perechea ideală cu care el ar putea da naştere unor urmaşi perfecţi. Când Ra Ta a cedat sugestiilor lui Isis, el nu numai că a violat propriile sale reguli cu privire la monogamie (întrucât acum el avea deja o soţie şi câţiva copii), dar el a stârnit fără să vrea şi mânia regelui. Rezultatul trist şi firesc al acestui lucru a fost, spre bucuria complotiştilor, exilarea preotului, împreună cu Isis şi un mic număr de credincioşi, în zona muntoasă a Nubiei. Între timp copilul născut de Isis a rămas ostatic la curtea regelui; avea să moară la vârsta de şase ani, din cauza tristeţii. Acum complotiştii au încercat să-l răstoarne pe regele rămas singur, dar maşinaţiunile lor pline de viclenie au fost în cele din urmă înfrânte. Însă încăpăţânatul rege, deşi în sinea sa îşi dădea seama de greşeala pe care o făcea înstrăinându-se de preot şi numeroşii săi susţinători, a continuat în cei nouă ani plini de agitaţie care au urmat să-l ţină pe Ra Ta în exil, fiind în cele din urmă convins de înţelepţii săi sfetnici că readucerea acestuia constituia singura cale de restaurare a păcii, ordinii şi prosperităţii în ţara atât de crunt divizată.

Exilul lui Ra Ta nu a fost însă în întregime neproductiv. În munţi îl însoţise marele învăţător la care Cayce s-a referit numindu-l Hermes[160] şi pe care egiptenii l-au cunoscut sub numele de Theih, sau Thoth-Hermes, iar mai târziu avea să fie supranumit de greci drept Hermes Trismegistos sau „Cel de Trei Ori Mare”. După cum s-a arătat însă, identitatea înţeleptului străin, dacă acceptăm drept adevărată legendara coincidenţă de nume, era cea a patriarhului Enoh, o reîncarnare a lui Adam. Iar el venise să-l avertizeze pe Ra Ta despre necesitatea de a păstra amintirea lucrurilor trecute şi a celor care urmau să vină,

---

160 Ref. pag. 78-79, „Multe întoarceri fericite: Vieţile lui Edgar Cayce”. pentru date documentare care fac legătura între Hermes şi Enoch.

ca mărturie pentru o nouă epocă viitoare.

Între timp, pe durata îndelungatului exil între nubieni, Ra Ta şi adepţii săi, împreună cu acest mare iniţiat, sau învăţător, care apăruse într-o bună zi atât de misterios în mijlocul lor, fuseseră foarte ocupaţi. Erau multe de făcut. Ra Ta, împreună şi cu ajutorul nubienilor, efectua ceea ce s-ar putea numi o cercetare arheologică, făcând săpături pe dealurile dimprejur; în conducerea acestor cercetări era ghidat pe cale psihică; s-au efectuat de asemenea primele studii de latitudine şi longitudine, şi s-au angajat studii de astronomie privind planetele şi constelaţiile, observându-le şi trasând hărţi ale mişcărilor lor pe cer. Cât despre Hermes, el a rămas în permanenţă în strânsă comunicare cu Forţele Creative, deoarece el punea la punct planul-călăuzitor-sapienţial pentru constituirea caracteristicilor fundamentale şi întemeierea a ceea ce avea să devină faimosul „complex Gizeh" de mai târziu (când principalul său edificiu avea să fie considerat, în mod greşit, drept mormânt al Faraonului Kheops). Construit cu ocazia anticipatei repatrieri a lui Ra Ta şi implicând un întreg secol de muncă pentru a fi înălţat, amplul complex începea cu o secretă, ascunsă Piramidă a Documentelor plasată sub nisip şi urmând a fi descoperită de iniţiaţi în zilele apariţiei noii rase primare. Apoi urma cel mai minunat monument de pe pământ, Marea Piramidă însăşi, dominând platoul de la Gizeh. Acest uimitor monolit cu dimensiuni interioare şi exterioare de o incredibilă precizie, cu variatele sale camere şi coridoare, cuprinzând şi misteriosul sarcofag gol, acesta semnificând victoria asupra morţii, avea să fie, mai întâi şi mai presus de toate, un templu al iniţierii. Dar, în acelaşi timp, el fusese destinat de către Hermes pentru a constitui o înregistrare în piatră, virtual indestructibilă şi interpretabilă numai de către iniţiaţi, a evenimentelor care urmau să se petreacă şi care aveau să ducă la A Doua sa Venire, ca Salvator înviat al omenirii, peste multe milenii. În cele din urmă, la sfatul lui Ra Ta, în plan urma să fie introdus un monument început de fapt înaintea exilului său. Cunoscut astăzi drept

Sfinxul, el comemora regenerarea „obiectelor” prin cele ce aveau loc în Templul Sacrificiului şi Templul Frumuseţii – o figură pe jumătate animal, pe jumătate om, tolănit pe nisip, asemeni animalelor, dar având privirea aţintită, asemeni zeilor, spre infinit: paradoxul final. (Pentru constructorii săi inspiraţi şi pentru generaţiile de egipteni care au urmat o vreme, marea statuie simbolică trebuie să fi constituit un puternic Impuls evolutiv: în ochii neînţelegători ai epocilor viitoare ea era însă destinată să devină – ce anume? Enigma finală!)

Armonizarea lui Ra Ta cu acele forţe solare care ne conduc existenţa pe tărâm material indica, fără îndoială, o strânsă înrudire cu Fiul divin, care este de asemenea identificat cu Focul şi Lumina celestă, şi al cărui simbol vizibil pe pământ este Soarele. (Una dintre lecturile lui Cayce, referindu-se metaforic la „propriul sistem solar” interior al omului, care copiază modelul celui exterior, face aluzie la diferitele sfere de conştiinţă pe care le reprezintă Soarele şi planetele – şi întreabă: Ai tu – iubire, cercul, Fiul (Soarele)?”)[161]. Nu trebuie, deci, să fim surprinşi să aflăm că Fiul însuşi, sub chipul său de Hermes, şi-a unit în cele din urmă forţele cu cele ale înaltului preot exilat, lucrând, după cât se pare, în strânsă colaborare cu el pe durata celor 100 de ani în care au fost înălţate Marea Piramidă şi structurile legate de ea, între 10.490 şi 10.390 î. Hr.... Hermes, de fapt, este identificat în vechile legende, la fel ca şi în lecturile lui Cayce cu privire la epoca antică a Egiptului, drept arhitect al marii piramide[162].

Există câteva observaţii pe care autorul le-a adunat în urma studiului. Ele sunt relativ concise; să aruncăm o privire asupra lor, deoarece sunt foarte interesante pentru această fază a povestirii noastre Mai mult decât atât, ele întăresc în mare măsură nu numai perspectiva psihică

---

161 Cayce, 5755-1.

162 Ref. Cayce 294-151, şi pagina 218, Secretele Marii Piramide de Potor Tompkins (Harper & Rew: New York. 1971).

asupra lui Hermes, care a fost prezentată aici, ci şi pe cea asupra lui Ra.

Eminentul egiptolog E.A. Wallis Budgo, în cartea Zeii egiptenilor, ne spune că Ra era simbolul vizibil al lui Dumnezeu, întrupare a Luminii, coborât în om, el îşi avea sălaşul atât în cer, cât şi pe pământ. Thoth, sau Thoth-Hermes simboliza expresia concentrată a Cuvântului. Thoth, numit şi „stăpânul cuvintelor divine" şi „de trei ori mare", era scribul zeilor, fiind considerat „inima şi limba lui Ra", Identificat drept „vicarul pe pământ" al lui Ra, el era uneori reprezentat simbolic cu cap de ibis, în alb şi negru (emblematic pentru unitatea contrariilor), purtând o coroană.

Continuând în acest spirit, autorii anonimi ai Kybalionului pretind că acelaşi scrib al zeilor era de asemenea numit şi „Maestrul maeştrilor" şi că savanţii din toate părţile lumii antice călătoreau în Egipt pentru a deprinde învăţăturile hermetice direct din gura sa. Această informaţie legendară îşi are corolarul său curios în lecturile lui Cayce, din care aflăm că Egiptul, după întoarcerea lui Ra din munţii exilului său, însoţit de Hermes, a devenit un mare centru de învăţătură spirituală, unde se adunau învăţaţi ai tuturor raselor de culoare ai oamenilor, iar mai târziu îşi trimitea emisari pentru a împărtăşi şi celorlalţi oameni ştiinţa nou-formată a legilor universale.

Pentru reafirmarea identităţii terestre a lui Hermes cu Enoh, precum şi cu Logosul, sau Cuvântul originar, să apelăm la mai multe surse. Întâi, Manly P. Hali: „Cercetătorii cred că Hermes a fost cel care le-a fost cunoscut evreilor sub numele de Enoh. Hermes, dintre toate fiinţele, era cel mai aproape de Dumnezeu"[163]. Apoi, citând o învăţătură a naassenilor, o veche sectă gnostică, C.G. Jung relatează: „Căci se spune că Hermes este

---

163 Ref Capitolul XXXVII, învăţăturile secrete ale tuturor timpurilor de Manly P. Hali (Philosophical Research Society: Los Angeles, 1972).

Logosul, interpretul şi făurarul a celor care au fost, sunt şi vor fi”[164]. La fel, Jean Doresse citează aceste cuvinte atribuite lui Hermes, dintr-un tratat gnostic din biblioteca Chenoboskion: „ţi-am spus ţie, fiul meu, că eu sunt Nous (Cuvântul)”[165].

În scrierea apocrifă „Cartea lui Enoh”, nu numai că sunt descrise călătoriile patriarhilor în cele patru colţuri ale lumii şi în cerurile superioare, dar Enoh este creditat cu toate tipurile de revelaţii şi profeţii presupuse a-i fi fost dezvăluite de către îngerul Uriel. Acestea includ povestirea Potopului Universal, un eveniment atribuit după cât se pare deplasării polilor, căci sursa noastră adaugă „pământul s-a înclinat”[166]. Istoria, aşa cum am observat deja, se repetă...

Am observat, de asemenea, la începutul acestui capitol din călătoria noastră, că aici ne aşteaptă nişte gazde angelice. (Afirmaţia biblică „Ei i-a pus pe îngerii săi ca să vegheze asupra lor” ar putea fi, probabil, luată în sens literal. Sursa noastră psihică ne spune că este adevărat faptul că pentru fiecare suflet de pe pământ există un ghid sau înger păzitor)[167]. Lucrul acesta ne duce înapoi la îngerul Uriel, care l-a ajutat şi instruit pe Enoh la început. În epoca noastră modernă, suntem mai degrabă înclinaţi să luăm în râs asemenea idei. Noi le numim superstiţii, cu aerul atotştiutor al celui care ştie ce spune. Dar scepticismul educat al timpurilor noastre moderne în faţa forţelor invizibile care se află în mijlocul nostru s-ar putea să nu fie un semn al avansului nostru intelectual ci al dispariţiei conştiinţei noastre spirituale sub asaltul rapid al materialismului – o tendinţă care este necesar să fie

---

164 Paginile 201-202, Aiende C. G. Jung; Vol. 9, „Opere alese” Seria Bollingen (Princeton University Press: Princeton, N. J.. 1959).
165 Pagina 243, Cărţile secrete ale gnosticilor egipteni, de Joan Doresse (The Viking Press: New York. 1960).
166 Pagina 543. Vol. 2. Doctrina secretă.
167 Cayce, 1662-2.

inversată, bineînţeles (vezi destinul creaţiei – unirea cu creatorul – n.r.), dar care va cere probabil un alt cataclism major, asemănător celui pe care Cayce l-a prevăzut a avea loc la sfârşitul acestui secol, ca preludiu necesar al unei noi epoci şi al unei noi rase primare... Şi a unei noi treziri (a conştiinţei – n.t.).

În textele necanonice Uriel este identificat cu arhanghelul salvării şi mesagerul trimis de Dumnezeu la Noe pentru a-l avertiza asupra potopului[168]. Este cât se poate de potrivit, atunci, ca aceeaşi forţă îngerească să fi vegheat asupra lui Enoh. Chiar dacă echivalentul întunecat al lui Uriel, îngerul Ariei, se spune că ar fi fost cel care i-a provocat aceleiaşi entităţi căderea, în încarnarea sa anterioară ca Adam. Unde este Ariei? a întrebat odată Cayce, retoric, „şi cine a fost el?” După care a început să răspundă propriei întrebări: „Un însoţitor al lui Lucifer, sau Satan. Unul care şi-a făcut simţită influenţa în experienţa pe care Adam a trăit-o în grădină”[169]. După cum putem vedea, există voci angelice care trebuie urmate şi altele care trebuie înăbuşite. Tentaţiile oferite de cele din urmă, care sunt întotdeauna legate de forme subtile de exacerbare a ego-ului, întocmai cum Ra Ta a ascultat de Isis, sau Adam de Eva, pot deveni stăpânitoare numai atunci când sinelui inferior, sau voinţei umane, i se permite să le dea ascultare...

Templul Sacrificiului. Templul Frumuseţii: cum să defineşti şi să faci deosebire între cele două temple de pe vremea lui Ra, care existau în Egiptul antic? Căci în ele era îmbrăţişată o parte din misiunea pământească a preotului, mai cuprinzătoare, dar acum, uitată, şi împreună cu Marea Piramidă şi celelalte monumente care erau în mod vizibil menite să reziste trecerii timpului, ele au marcat cea mai glorioasă eră a istoriei Egiptului – ziua sa veşnică în Lumină.

---

168 Ref. „Uriel”. Un dicţionar al îngerilor de Gustav Davidson (The Free Press: New York. 1967).
169 Cayce. 262-57.

Cu privire la Templul Sacrificiului, el şi-ar putea găsi echivalentul modern în orice spital bine utilat cu cele mai moderne dotări pentru diagnostic şi tratamentul bolilor de natură fizică până la un punct. Căci era vorba de mari diferenţe, parţial de natură genetică şi parţial de natură tehnologică şi psihologică, care situează serviciile medicale din Templul Sacrificiului cu mult dincolo de posibilitatea înţelegerii noastre actuale. Evoluţia cu succes a noii rase primare în formare cerea eliminarea oricăror impedimente reziduale, până la regenerarea totală a acelor nefericite fiinţe care mai rămâneau încă în stadii inferioare de evoluţie. Deci, primul pas, sau stadiu, era unul sacrificial (de renunţare la caracterele „obiectelor” din epoca pregenerării atlante – n.r.), în sensul că trebuiau înlăturate tarele fizice.

Caracteristicile sau adaosurile de natură animală erau prea variate şi groteşti pentru a fi enumerate în detaliu, dar în multe cazuri cereau intervenţii chirurgicale şi metode de electroterapie care astăzi nu ne sunt cunoscute. Cea mai mare contribuţie în acest domeniu şi-au adus-o, mai ales în faza de reluare a activităţilor de vindecare de după exilul preotului Ra Ta. Echipele experimentate de chirurgi şi tehnicieni atlanţi dintre Copiii Legii celui Unic. Căci, în acele zile, atlanţii soseau în Egipt în număr tot mai mare, pe măsură ce mişcările telurice din ţara lor se intensificau tot mai mult, semnalând Inevitabila apropiere a cataclismului final.

Cu privire la Templul Frumuseţii, aşa cum sugerează şi numele, el era legat de activităţi total diferite de cele din Templul Sacrificiului. Deasupra intrării se aflau înscrise aceste cuvinte: PARCO SO SUNO CUM; în traducere, ele însemnau: „Doamne, arată-ne Tu drumul!”[170]. Novicele, după ce trecea prin aceste porţi sacre, se supunea unui elaborat proces de purificare interioară şi exterioară de natură fizică, mentală şi spirituală, pe măsură ce parcurgea diferitele stadii ale iniţierii. După terminarea

170 Ibid., 281-25.

întregului proces era de aşteptat ca el să îşi dedice serviciile conform învăţăturilor primite, care se bazau pe Legea celui Unic.

Având la exterior forma unei piramide, Interiorul multicolor al templului, decorat cu ţesături, mătăsuri şi pietre preţioase şi metale din toate ţinuturile cunoscute, era de forma unui glob, simbolizând pentru toţi cei care treceau, sau serveau aici că el era pus în slujba întregii lumi. Semăna oarecum cu o structură deschisă, nu numai pentru efect vizual, dar şi pentru a permite încrucişarea unor căi ascendente şi descendente în porţiunea centrală, asemenea unei pânze de păianjen; acestea duceau de la un nivel la altul, existând în total şapte asemenea zone de staţionare. Reprezentând cele şapte stadii de dezvoltare ale omului, fiecare nivel-zonă îşi avea propriul sigiliu şi propriul simbol. Ele au fost identificate astfel de către dl Cayce. Fără nicio altă explicaţie suplimentară: lumea, gândacul; naşterea, cocoşul; mintea, şarpele; înţelepciunea, şoimul; crucea, coroana; uşa, sau poarta, calea[171]. În legătură cu primul, putem presupune că „gândacul" era scarabeul, un binecunoscut simbol egiptean al naturii divine, care se retrage sub pământ, de unde iese după aceea. Epifanius, aflăm, a vorbit despre Hrist denumindu-l „scarabeul lui Dumnezeu". Există tentaţia de a specula asupra ideii dacă nu cumva Marele Iniţiat, sub chipul lui Hermes, a fost cel care a introdus acest simbol în lumea egipteană, prin intermediul lui Ra, care l-a încorporat apoi ca stadiu introductiv al procesului de Iniţiere.

Culori şi aure, muzică, dans, vibraţii – toate jucau un rol important în serviciile din templu, alături de incantaţii, rugăciuni şi meditaţie. Este cât se poate de evident că era o experienţă de ridicare a stării de conştiinţă, cu potenţial înnăscut de eliberare a oricărei fiinţe captive de limitările şi înlănţuirile sale materiale. Cea de-a patra rasă primară, purificată, pornise la drum. În afară de scarabeu, a mai

171 Ibid.

ajuns până la noi din timpurile lui Hermes, un alt simbol antic cu conotaţii esoterice. Este vorba de ankh-ul egiptean. La origine, un cerc de natură celestă aşezat deasupra unei cruci simbolizând pământul, totul menit a ilustra uniunea, întreruptă vremelnic, dintre Dumnezeu şi Fiul Său crucificat, sau Lumea, cunoscut pe atunci ca Hermes, care era destinat a sălăşlui pe pământ până ce va fi înălţat din nou. Dar, cu trecerea timpului, ankh-ul egiptean a degenerat într-un simbol sexual reprezentând forţa vitală a pământului. Aceasta este o pervertire a originilor sale spirituale şi, pe măsură ce conştiinţa Noii Epoci se va trezi în viitor, semnificaţia sa mai înaltă trebuie să fie redobândită. Căci ankh-ul, înţeles corect, este o Ilustrare a condiţiei umane prezente şi a procesului de purificare necesar cu care se confruntă fiecare suflet care s-a separat de Ziditorul său. Dar dacă crucea este un simbol al suferinţei umane, ea este şi un semn al bucuriei: ea arată calea spre experienţa învierii şi reuniunea sufletului cu Izvorul din care a apărut.

12. ORAŞUL DE AUR

S-ar putea spune, fără a greşi că Oraşul de Aur, asemeni faimoasei păsări Phoenix, s-a ridicat din cenuşa unei Lemurii muribunde. Căci, fără dispariţia Lemuriei, el nu şi-ar fi făcut apariţia.

În timp ce focul interior a provocat erupţii vulcanice de mare intensitate, pline de furie pe întregul continent, Lemuria scufundându-se în cele din urmă în Pacific, ceea ce pentru mulţi dintre locuitorii săi oripilaţi trebuie să fi părut o pedeapsă divină pentru modul lor de viaţă nelegiuit, cei care au izbutit să scape dezastrului au fugit fie către est. Fie către vest.

Înspre răsărit se întindeau Americile primitive. Partea din emisfera nordică fiind în bună măsura acoperită cu gheaţă, a fost aleasă zona înaltă şi aridă a podişului din regiunea Sud-vest de unii, în timp ce alţii au ales zona centrală de legătură şi porţiuni din partea sudică a Americii. De asemenea, la vest de pierduta Lemurie se întindea masa continentală a Asiei, din care o mare parte era încă nelocuită. Aceasta este direcţia în care s-au îndreptat unele triburi lemuriene dispersate, care aveau să formeze poporul unitar al întinsei ţări Gobi – cunoscută unora drept ţara Mu. Mulţi dintre aceşti lemurieni au rătăcit spre sud, stabilindu-se în ceea ce astăzi este Indochina şi Thailanda, în timp ce alţii au luat-o în sus, prin China, către fertila zonă, pe atunci, care astăzi ne este cunoscută sub numele de Deşertul Gobi şi Mongolia. Deşi erau separaţi de mari distanţe, aveau să rămână asemenea unui singur popor, timp de multe generaţii de atunci.

Conducerea şi-a găsit locul într-un oraş numit Oraşul de Aur, construit în câmpia fertilă Gobi. Acesta este locul unde şi-a făcut apariţia în carne marele conducător Mu, în acele zile în care cele cinci proiecţii adamice pătrundeau în viaţa oamenilor. Ni se spune că aceste triburi, care îşi găsiseră un nou teritoriu, ce se întindea din Indochina până în Mongolia, erau formate din clanuri separate de „obiecte” în evoluţie, care se adunaseră acum la un loc

pentru un scop comun. Prezentate drept „entităţi separate, sau suflete care se desprindeau singure” de asocierea lor animală, erau proiecţii care „apăruseră sub influenţa celor denumite lemuri sau lemurieni”; acum ei aleseseră să se constituie ca societate liberă şi fără clase, sub conducerea lui Mu, înţeleptul lor conducător şi dătător de legi, fiind de asemenea respectat şi ca profet[172].

În evoluţia lor continuă, triburile unite sub Mu şi primii săi urmaşi, deşi la început aveau tendinţa de a diferi considerabil ca statură şi aspect, au căpătat treptat aceleaşi caracteristici fizice, care au ajuns în cele din urmă să fie asociate în mod obişnuit cu rasa galbenă. Acestea includeau, pe lângă pigmentaţia deosebită, o anumită rotunjime a feţei, un nas mic şi turtit, păr negru şi o înălţime relativ modestă, în comparaţie cu celelalte rase. Astfel de trăsături caracteristice, de fapt, le găsim menţionate de Cayce în descrierea sub transă a unui descendent indochinez al imigranţilor originari din anul 9.026 î. Hr.[173]. – pe când Muzuen, fiul şi conducătorul ce i-a urmat lui Mu, care trăise în mileniul anterior, pe vremea lui Ra şi Hermes, este descris ca având aproape şase picioare înălţime, ochi albaştri, păr auriu închis, şi mâini cu şase degete[174]. Această ultimă caracteristică genetică este posibil să fi fost comună la unii dintre lemurieni, deşi mai târziu s-a modificat genetic, în conformitate cu modelul adamic cu cinci degete. (Eugenia, ni se spune, era o practică regulată în rândul popoarelor din ţara Gobi, în timpul perioadei de formare a noii rase.)

Regiunea Gobi, în vremurile de început ale lungii domnii a lui Mu, era un ţinut sălbatic, împădurit Trebuie să localizăm în timp sosirea lui Mu, cu cea a sosirii lui Adam în Eden, dacă este să ne luăm după sincronicitatea pe care a atribuit-o Cayce celor cinci proiecţii iniţiale ale prototipurilor încarnate, dintre care se pare că unul era

---

172 Cayce, 877-10.
173 Ibid., 2067-4.
174 Ibid., 877-10.

Mu. Dar dacă zilele lui Adam aveau să fie scurtate de actul său voit de nesupunere, putem presupune că nu acesta a fost cazul cu Un. Mu trebuie să fi rămas oarecum mai aproape de Dumnezeu în orice caz, pare că existenţa sa pe pământ a depăşit-o pe cea de 930 de ani a lui Adam cu câteva sute de ani. Această concluzie se bazează pe datarea domniei lui Muzuen, care a început când acesta avea şaisprezece ani. Ni se spune, în ajunul sosirii lui Ra Ta în Egipt. El era menit să fie mai târziu unul dintre demnitarii şi savanţii care aveau să-l viziteze, alături de Saneid din India, Yak din Carpathia, Ajax din Atlantida cea condamnată, şi mulţi alţii din diferite ţări, care s-au adunat în oraşul egiptean Bethel pentru a-şi împărtăşi din înţelepciune şi a auzi învăţătura mai înaltă direct de pe buzele acelui măreţ învăţător al învăţătorilor, Hermes. Învăţător alături de înaltul preot Ra. Mu. Ca unul dintre cele cinci prototipuri din timpul lui Adam, trebuie să fi depăşit pragul celor o mie de ani atunci când s-a născut Muzuen, spre sfârşitul lungii sale domnii. Este însă un adevărat noroc pentru noi faptul că acest fost „prinţ al ţării Gobi" a apărut în faţa lui Edgar Cayce printr-o încarnare modernă şi a avut parte de un număr de lecturi efectuate pe viu, cu privire la antica sa existenţă sub chipul lui Muzuen. Căci din aceste lecturi avem astăzi posibilitatea să construim o imagine destul de precisă şi detaliată cu privire la ceea ce trebuie să fi fost viaţa în acea epocă timpurie a evoluţiei, pentru una dintre cele cinci ramuri ale omului adamic. Adăugată la ceea ce deja ştim despre acea epocă, atât în Egipt, cât şi în Atlantida, ea ne oferă o comparaţie utilă între culturi care au evoluat diferit şi constituie o nouă examinare a originilor timpurii ale lui Homo sapiens – pe scurt, noi înşine, dar văzuţi cu ceva timp în urmă.

Încă de la început, unul dintre secretele domniei reuşite a lui Mu asupra unei populaţii împrăştiate pe un teritoriu atât de vast a constat în principiul armonizării nevoilor umane cu legile nativii, asupra cărora el i-a iniţiat pe toţi locuitorii, în esenţă, el a văzut în om un partener al

pământului din jurul său, responsabil pentru menţinerea fertilităţii şi conservarea pământului. În consecinţă, oamenii şi-au păstrat respectul faţă de resursele lor, neajungând niciodată să le epuizeze din nesocotinţă sau din lăcomie, ori să flămânzească din cauza risipei. Dacă un arbore era tăiat pentru a obţine cherestea, un puiet de acelaşi fel era plantat în apropiere; vânătoarea avea ca scop obţinerea de piei şi blănuri pentru îmbrăcăminte de iarnă, şi nu ameninţa cu dispariţia niciuna dintre specii; ea nu depăşea nevoile reale, şi la fel se întâmpla cu toate lucrurile.

Aceasta poate explica de ce împodobirea trupului cu metale şi pietre preţioase nu a avut niciodată o mare popularitate în ţara Gobi, aşa cum se întâmpla în alte părţi, în acelaşi timp. Orice vizitator al faimosului „Oraş de Aur" din timpul domniei lui Muzuen, minunându-se de splendoarea strălucitoare a capodoperei sale de arhitectură, Templul de Aur, ar fi putut rămâne uimit de această ostentativă excepţie de la regula generală. Fără îndoială că excepţia constă în faptul că această structură aurită era menită să-l onoreze şi să-l glorifice pe Ziditor, şi nu pe om. Chiar şi aşa, rămânând credincios principiilor conservaţioniste pe care i le sădise chiar tatăl său, Muzuen a recurs la esenţe de lemn variat colorate, lustruite, pentru placarea zidurilor la interior, pentru a evita excesul de aur. (Cayce a indicat, din întâmplare, că această mostră de arhitectură orientală preistorică, de mult îngropată de cutremure şi alte dezastre naturale ale unei epoci apuse, este încă intactă şi ar putea fi într-o bună zi descoperită, inclusiv lifturile sale electrice!)

Aurul, care se găsea în relativă abundenţă în multe dintre râurile înalţilor munţi care udau câmpiile din Gobi, şi, astfel, uşor de procurat, a fost adoptat de Muzuen ca monedă de schimb. La început bătut în bucăţi subţiri, aproape pătrate, cu o gaură în centru, astfel încât monedele să poată fi înşirate pe un şnur şi să poată fi atârnate la gât sau la brâu, modelul a fost mai târziu modificat, atunci când Muzuen a aflat că era aproape

identic cu corespondentul său atlant; I s-a adăugat o margine îngroşată, ca semn distinctiv. Plata pentru o zi de muncă. Indiferent de natura muncii, de vârstă sau de sexul lucrătorului, era aceeaşi pentru toată lumea: o singură monedă de aur. În consecinţă, preţurile oricăror bunuri aveau tendinţa de a fi menţinute accesibile pentru toată lumea.

În ţară, monogamia era o regulă. O altă regulă impusă cu stricteţe era aceasta: „Cel ce nu munceşte, nu mănâncă". Existau, bineînţeles, excepţii în cazul celor foarte tineri, foarte bătrâni, sau a infirmilor. Cu privire la cei din urmă, totuşi, se practica în mod obişnuit eutanasia, deşi într-o manieră foarte umană şi nedureroasă, şi numai după ce se constata cu siguranţă că refacerea sănătăţii sau demonstrarea utilităţii faţă de comunitate nu era posibilă.

Cu privire la filosofia spiritualistă, ea se găseşte într-o versiune timpurie a Legii de Aur: „Aşa cum vrei tu ca vecinul tău să se poarte cu tine, aşa să te porţi tu faţă de el". La temple serviciile nu erau îndeplinite de către preoţi, ca în celelalte ţări; în absenţa acestora, slujbele se desfăşurau în maniera unui forum deschis, în mare măsură asemănător celui al quackerilor de astăzi, unde fiecare membru poate vorbi atunci când gândirea îi este pusă în mişcare de spirit.

Egalitatea dintre sexe era un alt admirabil aspect al vieţii din ţara Gobi. Nu exista niciun fel de impozitare. Cu toţii munceau – şi exista o adevărată guvernare a poporului, de către popor şi pentru popor. Exista un depozit comun, cât şi o bancă comună. Pe scurt, era o formă de comunism utopic.

Dar, ca orice utopie, nu putea supravieţui decât prin izolare. Când se punea problema apărării, Muzuen era „un pacifist pregătit" Un sistem de avertizare cu tobe şi amplasamente de dispozitive explozive îi ţineau pe orice inamici potenţiali la distanţă. Numai într-o epocă mult mai târzie, odată cu dezintegrarea treptată a societăţii ideale construite de către Mu şi Muzuen, platoşele şi pregătirea soldaţilor au devenit o necesitate. Pătrunderea străinilor şi

a ideilor străine au fost cele care au adus cu ele într-o epocă mai târzie o divizare treptată a societăţii. Inevitabilul ciclu al schimbării şi a dezbinării, care este de asemenea şi vestitorul înnoirii, pusese capăt unei epoci, astfel încât o alta putea lua naştere, aducând cu sine seria sa de lecţii pentru o omenire care evolua.

13. UN PALIMPSEST PERSAN

Era un fel obişnuit de a începe o lectură. „Da”, a spus Cayce în stare de inconştienţă, „cartea s-a deschis aici”[175]. (Cartea la care se referea era, bineînţeles înregistrarea akashică a entităţii, denumită şi „cartea amintirilor”.) Pe măsură ce lectura se desfăşura, ea semăna cu un palimpsest persan. Un palimpsest este un papirus, sau un pergament de pe care textul anterior fusese şters pentru a face loc unei transcrieri ulterioare: în acest caz, totuşi, se întâmpla exact invers: amintirile moderne ale originii Persiei erau înlocuite cu o versiune extrem de veche a evenimentelor – una pe care cărţile noastre de istorie nu o cunosc. Un interes deosebit îl prezintă în această lectură, care se desfăşoară într-un cadru temporar de acum aproximativ 12.500 de ani (simultan cu era lui Ra Ta în Egipt), aparenta legătură dintre arcul munţilor Carpaţi, în lungime de 900 de mile, în Europa de răsărit de astăzi şi parţial în Uniunea Sovietică, şi Persia preistorică. Entităţii i s-a spus că fusese o prinţesă într-o „existenţă persană, sau carpatică”. A existat o vreme în care „pământul persan sau aryan”, după cum l-a denumit Cayce, a fost la începuturile sale primitive locul unei dintre cele cinci naţiuni ale omului adamic şi loc de apariţie a rasei albe. Cuprinzând triburi unite între ele prin interese comune, dar slab legate între ele într-o federaţie, vastul domeniu persan şi influenţa sa păreau a se extinde cândva până în India superioară, formând marele imperiu indo-arian. (Pentru confirmare, sursa noastră ne spune într-o altă lectură că „o parte” a rasei albe şi-a găsit expresia în India superioară, deşi această ţară nu era unul dintre locurile

175 Cayce, 1472-10.

originare ale nici uneia dintre cele cinci proiecţii rasiale)[176].

Privind pe hartă vom observa că regiunea munţilor Carpaţi nu are legătură directă cu Iranul timpurilor moderne, sau Persia, ci mai degrabă cu o porţiune din Asia Mică identică astăzi cu Caucazul şi Turcia orientală, care se întinde între ele. Astfel, dacă Persia şi Carpathia au fost vreodată cu adevărat legate împreună, ar fi trebuit să încadreze de asemenea şi această zonă. De fapt, ni se aminteşte că Ra Ta, descris într-un capitol anterior ca „primul alb pur" de pe pământ, îşi avea originea în regiunea caspică şi în Caucaz, alăturându-se mai târziu poporului lui Ararat, în ceea ce este astăzi colţul cel mai nord-estic al Turciei, toate între limitele presupuse ale teritoriului unificat aryan.

Dar să ne întoarcem la „palimpsestul" nostru. În acele zile India era cunoscută drept ţara lui Said, în care domnea înţeleptul Saneid. Ea avea pe atunci frontieră comună cu Persia (pe care astăzi o aflăm între Iran şi Pakistan, într-o ordine istorică schimbată). Peste această graniţă au început să se infiltreze triburi din Said în Persia. Acest lucru a creat tulburări. S-a cerut atunci ajutor din partea forţelor mai puternice ale Carpathiei, pentru a pune capăt nedoritei invazii. Relatând acest aspect, Cayce i-a spus entităţii pentru care efectua lectura că ea îşi asumase personal controlul situaţiei; deşi femeie, ea era o persoană cu autoritate din casa domnitoare. La început lucrurile au mers prost. Apoi, printr-o ciudată răsturnare de situaţii sugerează lectura ea şi-a găsit „un ajutor" dintre membrii triburilor invadatoare iar pacea cu Said a fost restabilită. Am putea în mod logic presupune, în continuare, că unirea celor doi a devenit mai târziu un factor de pătrundere a influenţei rasei albe într-o anumită zonă din India, precum şi de stabilire a unei scurte uniuni indo-ariene, obscură din punct de vedere istoric; în orice caz, i s-a spus că urmaşii rezultaţi din căsătoria entităţii s-au aflat „între primii ai

176 Ibid.. 364-13.

rasei albe pure din ţara Carpaţilor”. (Se pare că fericita pereche s-a întors mai degrabă în regiunea nativă a miresei, decât în cea a mirelui). Mai târziu, entitatea respectivă de spiţă regală, şi probabil că şi soţul ei, s-a numărat între cei invitaţi să călătorească în Egipt pentru a primi direct învăţăturile Legii celui Unic, căci toate acestea se întâmplau în vremea lui Ra şi Hermes. La întoarcerea lor, după o perioadă petrecută în Templul Frumuseţii, ei au devenit emisarii învăţăturii către alte ţări. Asemeni voluntarilor din Corpurile Păcii de astăzi, ei şi-au folosit acolo cunoştinţele lor superioare în slujba acelor fii ai oamenilor care se aflau încă în stadii inferioare de dezvoltare.

Care sunt originile cuvântului „aryan”? Care este semnificaţia lui? Dacă apelăm la sursa noastră psihică, răspunsurile sunt destul de uşor de aflat. Mai întâi, cititorul îşi va aminti că cea de-a doua perioadă de cutremure din Atlantida a avut loc cu aproximativ 30.000 de ani în urmă, din cele cinci mari insule rămânând doar trei Poseidia. Aryan şi Og. O catastrofă alarmantă declanşase primul val de evacuare a populaţiei, cu mult înainte de cataclismul final. Unii dintre aceştia s-au îndreptat spre Pirineii din acele timpuri, iar alţii, ni se spune, au colonizat Sud-vestul Americii. În timp ce alţii (din Og, după cum se poate deduce logic) au înfiinţat o colonie cu acest nume în Perú. După toate aparenţele, un grup asemănător, care a ajuns până în Asia Minor, plecând din Aryan, a format nucleul unui alt stat care purta vechiul nume „Aryan”. („Iran”, după toate probabilităţile, este un derivat al termenului original „Aryan”). Cât despre semnificaţia acestui cuvânt, opiniile filologilor sunt împărţite, un grup susţinând că el dovedeşte o asociere etnologică evidentă cu rasa albă (însemnând, în viziunea îngustă a unora, clementul indo-germanic), în timp ce un alt grup insistă asupra faptului că „aryan” este numai un termen pentru întregul grup al limbilor cunoscute drept Indo-europene, ai căror vorbitori ar trebui denumiţi „aryas”, indiferent dacă sunt hinduşi, perşi îndeobşte,

greci, germani, celţi, sau orice altceva.

Cel mai important susţinător al acestora din urmă a fost în secolul trecut Max Mueller, care le-a arătat în mod convingător purtătorilor de cuvânt al primului grup, care aveau motivaţii rasiale, că până şi hinduşii cu pielea cea mai închisă la culoare reprezintă un stadiu timpuriu al vorbirii şi gândirii aryene. Poziţia sa era convingătoare dar nu oferea un răspuns complet. Ceea ce Mueller nu putea şti, şi, probabil, ar fi respins. În orice caz, deşi, cu siguranţă, era menită să-i susţină o parte a argumentaţiei, era revelaţia mediumnică făcută de Cayce cu privire la popoarele ariene „originare", care, atlanţi fiind, nu erau nici albe, nici negre, ci din rândul rasei roşii, care se afla în stadiul său iniţial de formare. În orice caz, pretenţiile teutonice asupra sângelui arian pur par mult mai puţin îndreptăţite decât ale altor candidaţi probabili. În lumina datelor oferite de Cayce, iar dacă se au în vedere migraţiile aproape neîntrerupte care au avut loc pe glob începând din preistorie şi până în prezent, probabil că nu există linii de descendenţă „pură"... În final, unul dintre aspectele utile ale cercetărilor lui Mueller a fost descoperirea legăturilor clare indo-ariene, coroborând astfel în mod indirect sursa noastră psihică cu problema discutată. El a adus la lumină faptul puţin cunoscut că numele „Aryan" a fost utilizat ca nume naţional nu doar în Persia (airya Zend, sau vechea airya persană), dar şi în India (unde termenul sanscrit era arya)[177]. Jos pălăria în faţa lui Muellor! Filologia s-ar putea să nu fie un subiect prea agreabil, dar trebuie să-i fim recunoscători.

După terminarea construcţiei Marii Piramide, în anul 10.390 î. Hr., ciclul egiptean al lui Ra s-a încheiat. El făcuse o treabă bună. Ni se spune că înaltul preot „a urcat în munţi şi a fost luat"[178], ceea ce înseamnă o abandonare conştientă a învelişului de carne. Următoarea etapă în

177 Ref. „Atyan", The Encyclopaedia Britannica, ediţia 11, (1910-1911).
178 Cayce. 294-152.

continuă dezvoltare a sufletului său a adus-o pe entitatea cunoscută de noi sub numele de Edgar Cayce înapoi în plan terestru în vechia Persie, unde el s-a încarnat în conducătorul nomad Uhjltd (pronunţat Iu-alt). Se crede că apariţia aceasta a avut loc în anul 8.058 î. Hr. [179].

Povestea sa în această încarnare este plină de drame şi înalte împliniri, dar relatarea sa nu este necesară aici. De aceea o voi reda pe scurt. Dintr-o perspectivă evoluţionistă, care este de primă importanţă pentru cartea de faţă, este mai bine să ne concentrăm asupra urmaşului său. Căci nomadul Uhjltd, care s-a înălţat până la demnitatea de rege al ţării Aryan, era şi tatăl lui Zend iar Zend a fost cel care le-a dat copiilor oamenilor prima filosofie religioasă completă, cuprinsă în Zend-Avesta. Mai mult decât atât, ilustrul urmaş al lui Zend a fost primul dintre cei cu numele Zoroastru iar Zend însuşi, ne informează sursa noastră, nu a fost altul decât o altă încarnare a lui Adam, sau Enoh-Hermos[180]. Este interesant că între strămoşii lui Uhjltd, pe lângă linia de sânge persană, se găseau şi ascendenţi egipteni şi indieni. Rolul

---

179 Ibid.. 870-1. (Notă: În lectura aceasta, a fost iniţial indicată de către secretara lui Edgar Cayce, Gladys Davis, data 858 î.Hr. dar într-o adnotare ulterioară ea a corectat-o indicând 8. 058 î.Hr. Când a fost întrebată de autor, în mod special, în legătură cu această dată, ea a explicat că numai ulterior şi-a dat seama, bazată pe datele conţinute în alte locuri pe viu asupra perioadei persane că dl. Cayce trebuie să fi spus „opt-cincizeci şi opt” şi nu „opt sute cincizeci şi opt”, aşa cum notase în stenograma din momentul lecturii. Această dată revăzută nu numai că este în coincidenţă cu informaţiile din mai multe lecturi directe cu referire la revenirea destul de rapidă din perioada egipteană la experienţa persană, dar a fost chiar confirmată în termeni mai generali în lectura 962-1, în care domnia lui Crossus II, pe care Uhjltd îl înviase, se spune a fi avut loc „cu şapte până la zece mii ani înainte de Hristos”).

180 Cayce, 3601-7. (De asemenea, vezi 288-6 & 288-48).

său istoric şi evoluţionist, după ce a pus capăt domniei represive a lui Cressus II, avea să se realizeze prin stabilirea propriei domnii luminate la Is-Shlan-doen, denumit „oraşul dealurilor şi câmpiei”. El a devenit cunoscut până departe nu numai ca o capitală a comerţului, deschisă tuturor, dar şi ca un centru de învăţătură spiritualistă. Uhjltd însuşi deţinea faima de vindecător, învăţător şi profet, în timp ce tânărul său fiu Zend, deşi abia ieşit din copilărie, dădea dovadă de o puternică înclinaţie religioasă şi puteri spirituale. Dar pe când se afla la apogeul carierei sale, Uhjltd a fost trădat şi asasinat, iar Is-Shlan-doen a fost jefuit de grecii care se infiltraseră în chip de prieteni. Zend şi cel de-al doilea fiu al lui Uhjltd au fost salvaţi de la moarte de supuşi loiali şi s-au despărţit pentru a salva diferite părţi ale ţării, unde mai târziu au ajuns conducători şi au deţinut puterea, deşi aceasta a fost de natură diferită şi în scopuri opuse. Probabil că aceasta a fost perioada din istoria Persiei sfâşiate – în timp ce facţiuni războinice îşi împărţeau puterea, vechiul imperiu indo-arian a început să se prăbuşească şi să se dezintegreze. Carpathia, la fel ca şi regiunea Caucazului, s-a retras, probabil, între propriile ei graniţe, iar India s-ar putea să-şi fi închis de asemenea graniţele pentru un timp, abandonându-i pe perşi propriului lor destin.

Dacă vom consulta o enciclopedie, vom descoperi că termenii „avesta” şi „zend” sunt la fel de nebuloşi; un întuneric asemănător înconjoară istoria lui Zoroastru[181]. El a trăit, acest lucru se ştie. Se pare însă că nimeni nu ştie când. În plus, deoarece nu există nicio dovadă istorică a existenţei unei entităţi pe nume Zend, unii cercetători presupun că acest termen se referă la o veche limbă în care fusese scrisă Avesta deşi alţii contestă acest lucru şi au propriile lor teorii. În orice caz, Zend-Avesta este astăzi singurul document semnificativ, şi acesta parţial, care ne-a

181 Sursa autorului a fost ediţia a 11-a din Encyclopaedia Britannica (citată mai sus).

rămas din religia lui Zoroastru. Cel original, căci ni se spune că au existat nu mai puţin de şase diferiţi purtători ai acestui nume, unii dintre aceştia fiind despărţiţi de un interval de câteva milenii. Mai mult chiar, această pluralitate este susţinută chiar de lecturile lui Cayce, în care lectura 507 – 1 se referă la „primul Zoroastru”, în timp ce în lectura 1219 – 1 există o referinţă la „primii dintre Zoroaştri” (la plural). Apelând pentru ajutor la surse greceşti, găsim o nouă confirmare. Hermodorus şi Hermippus din Smirna indică existenţa primului Zoroastru cu 5.000 de ani înainte de războiul troian, care nici el nu este datat cu certitudine. Xanthus sugerează odată cu 6.000 de ani înainte de Xerxes, în timp ce Eudoxus şi Aristotel afirmă că marele magician a apărut cu 6.000 de ani înainte de moartea lui Platon. Agathias trage, totuşi, concluzia, şi are dreptate, că nu este posibil să se determine cu certitudine când a trăit şi şi-a dat legile sale Zoroastru, ci numai că el a existat. (Astfel relatează istoricul roman Plutarh.) În orice caz, cele câteva datări făcute de greci par a valida vechimea celui dintâi şi original Zoroastru. O încercare de datare făcută pe baza datelor lui Cayce ar indica aproximativ anul 7.950 î. Hr....

Ceea ce a rămas din Zend-Avesta nu reprezintă decât o sumă de fragmente. Ea constă din cinci cărţi mici, sau părţi din acestea, faţă de cele cincizeci, sau mai multe atribuite colecţiei originale de scrieri sacre, despre care se spune că a fost distrusă de către Alexandru cel Mare când acesta a invadat Iranul şi a ordonat ca palatul şi arhivele din Persepolis să fie Incendiate.

În prima carte, Yasna, avem imnurile lui Zoroastru. Cea de-a doua, Vispered, este o mică lucrare liturgică. Cea mai importantă carte, care ne permite înţelegerea învăţăturii zoroastrismului (şi Simultan, învăţăturile lui Zend, putem presupune), este cel de-al treilea text, denumit Vondidad sau Vidovdath. Primele pagini cuprind codul sacerdotal, care implică ceremonii elaborate de purificare şi armonizare. Ea continuă apoi cu o relatare dualistă extremă a creaţiei, amintind de Geneză (deşi

Biblia nu apăruse încă). Tema sa majoră constituie războiul împotriva lui Satan şi a desfrâului nelegiuit. Cea de-a patra carte, Yashts, constă din cântece de slavă şi se încheie cu un profetic presentiment al sfârşitului lumii. În sfârşit, cea de-a cincea carte, cunoscută sub numele de Khordah – Avesta sau „Mica Avesta”, cuprinde o mică colecţie de rugăciuni.

Zoroastru (Zarathustra – n.r.), ca fondator al doctrinei magilor, predica un dualism care exista numai temporar, destinat a lua sfârşit atunci când Spiritul Rău, reprezentat de întunecatul Ahriman, va fi învins de către opusul său, Ormază – Spiritul Bun, al cărui simbol este lumina. Ideea nu se deosebeşte de temele care stau la baza a mai toate religiilor importante ale lumii, inclusiv învăţătura lui Hristos: 9.

Până de curând între arheologi şi istorici a prevalat opinia că cultura sumeriană, veche de 5.000 de ani, de pe teritoriul actual al Irakului, reprezintă cel mai vechi început al civilizaţiei noastre – în paginile acestei cărţi noi am prezentat, în mod repetat, dovezi ale unor rădăcini mult mai vechi.

Acum ştiinţa însăşi este cea care descoperă, în sfârşit, dovezi dramatice ale unei mari culturi urbane care a existat cu circa 5.000 de ani înaintea civilizaţiei sumeriene. Dublul vârstei acesteia, cu alte cuvinte datând din anul 8.000 î. Hr. S-a făcut aluzie la această descoperire surprinzătoare (făcută publică pentru prima dată în anul 1985) într-un capitol anterior, dar aici nu merită a fi menţionată mai pe larg. Acele ruine vechi de 10.000 de ani dezgropate la Cayonu, din sudul Turciei de astăzi, oferă o surprinzătoare mărturie despre o civilizaţie avansată care nu numai că era contemporană cu marele imperiu indo-arian din timpul lui Uhjltd, dar probabil şi că făcea parte din el. Pe scurt ceea ce a fost dezgropat la Cayonu poate fi considerat tipic pentru comunităţile civilizate de acest tip din întregul teritoriu aryan al acelor timpuri. Aflându-se în apropierea izvoarelor Eufratului, Cayonu este locul unui vechi oraş de o oarecare întindere şi de evidentă

prosperitate. Există ruinele impresionante a zeci de case rectangulare de piatră, unele cu terase şi coloane decorative care nu sunt departe de a ne aminti de arhitectura de mai târziu a Greciei timpurii şi probabil că nu fără motiv: să ne amintim că influenţa Greciei, deşi de un fel mai puţin plăcut, se manifestase la Is-Shlan-doen şi s-a dovedit a-i fi fatală lui Uhjltd…

Cercetările desfăşurate în continuare la Cayonu fac parte din întâmplare, dintr-un proiect aflat sub conducerea comuna a Secţiunii Preistorice a Universităţii din Istanbul şi Institutul Oriental al Universităţii din Chicago. Acest lucru este ciudat; şi am să explic din ce cauză: în anul 1936, într-una din lecturile sale psihice, Edgar Cayce s-a referit la „cercetările făcute în ţinuturile persane în prezent” şi l-a sfătuit pe cel care primea lectura, care dorea mai multe informaţii, să le „caute la Universitatea din Chicago”[182]. (Autorul a urmat acelaşi sfat, cincizeci de ani mai târziu, pentru ca să afle de Cayonu!) Este de presupus că în viitor, cândva, dacă se vor putea restabili relaţii paşnice cu Iranul, la un nivel satisfăcător, noi cercetări ar putea da la iveală înseşi oasele lui Cayce, într-o peşteră nu departe de Shushtar, lângă graniţa cu Irak. Fiindcă acesta este locul unde se spune că ar fi fost îngropate resturile pământeşti ale lui Uhjltd, propriul său trup, după ce a fost asasinat… Deşi el zace de asemenea, sub chipul lui Asapha, undeva în Valea Mormintelor!

---

182 Cayce, 1258-1.

14. ÎN YUCATÁN, IERI

Literatură a unui maniac? Elucubraţii lunatice? Limbajul este cam necontrolat, în orice caz, nu este ce ar fi de aşteptat, din partea cuiva care a fost învăţat de profesorii săi să fie obiectiv. Şi totuşi, acestea sunt cuvintele unui om de ştiinţă care se bucură de un oarecare renume, şi a cărui specialitate este popularizarea arheologiei. (1) Precaut cu toţi cei al căror domeniu de cercetare îl depăşeşte pe al său însuşi şi declarat ostil faţă de cei ale căror metode de investigaţie nu se conformează definiţiei pe care el o dă legitimităţii, el nu se prea deosebeşte, din nefericire, de mulţi alţi profesionişti din domeniul arheologiei şi al antropologiei; în acest caz particular, el şi-a îndreptat atacul verbal către toţi cei care ar îndrăzni să afirme ideea absurdă că supravieţuitorii unui legendar continent scufundat, ca Atlantis, sau Lemuria, au jucat în vreun fel un rol în popularea în antichitate a Americilor.

S-ar cuveni, probabil, ca aceştia să se simtă puşi la punct, pe bună dreptate, dacă am face abstracţie de faptul că personajul în discuţie îşi compromite atacul făcând aluzie, după aceea, la „gălăgioasele dispute academice” care rezultă din ipotezele contradictorii lansate de cercetătorii rivali. Păi, dacă oamenii de ştiinţă au păreri care diferă atât de mult asupra originii populaţiilor din America se pot ei oare aştepta ca acest lucru să atragă din partea noastră o respectuoasă şi exclusivă atenţie? Această lipsă de unanimitate pe care şi-o asumă de bunăvoie cei care cern pământul şi sapă căutând dovezi doar pentru ei înşişi, fără a lua în consideraţie bogăţia de resurse care se poate găsi în mituri şi legende, care i-ar putea ajuta în căutările lor, fără să mai vorbim de ghidarea pe cale psihică este liniştitoare şi instructivă. Să o privim şi să ne simţim încurajaţi. Ea ne va obişnui cu alte viitoare atacuri din partea unor cercuri asemănătoare: în acelaşi timp, ea trebuie să ne inspire să continuăm, fără a ne simţi deranjaţi, cercetarea noastră atât de fructuoasă, la nivel mitologic şi psihic. Haideţi, deci, să ne întoarcem pe căile

care ne sunt familiare, în Yucatán, ieri...

„Aceasta este Istorisirea care spune că totul era în aşteptare, calm, tăcut, totul era nemişcat, liniştit iar nemărginirea cerului era pustie... Apoi a venit Cuvântul”. Aşa începe Popol Vuh, una dintre puţinele scrieri rămase de la vechii mayaşi. Este o operă a cărei vechime nu se cunoaşte. Cosmogonia maya ne vorbeşte despre existenţa altor lumi înaintea celei prezente, toate fiind distruse de apă. Locuitorii primei lumi au construit, se spune, marile oraşe, azi ruinate. Dar această lume a fost distrusă de un potop universal, cunoscut ca haiyococab, sau „apă deasupra pământului”. Cea de-a doua lume, locuită de oameni numiţi „dzolob” sau „păcătoşi”, a luat sfârşit datorită celui de-al doilea potop. (Păcătoşi faţă de cine, mă întreb? Poate faţă de zei? Şi dacă aşa stau lucrurile, în ce fel au păcătuit?) A urmat cea de-a treia lume. Această lume a fost cea a mayaşilor înşişi, dar şi ea, în cele din urmă, a fost devastată de apă, printr-un potop mai redus, numit „scufundare”. Acest lucru a dus, se pare, la abandonarea acelor locuri şi începerea unei vieţi noi în altă parte – deplasări care continuă să-i deruteze pe arheologi, care par să ignore legendele locale. După acest al treilea potop, spune povestea, lumea mayaşilor a început să fie locuită de un amestec de popoare din întreaga peninsulă mezo-americană. Dar şi această ultimă lume, cred ei, va fi în cele din urmă distrusă de potop, la fel ca celelalte[183].

Arheologia lumii maya abia acum ajunge la maturitate. Conchistadorii spanioli, ajunşi în Yucatán pentru prima dată după anul 1530, prin exploratorul Montejo, au început mai degrabă să distrugă, decât să conserve toate urmele culturii şi istoriei maya. Abia în 1839, cu aproximativ trei sute de ani mai târziu, călătoriile lui John L. Stephens şi Frederick Catherwood în regiune au stârnit interesul public asupra acestor ţinuturi neglijate

183 Ref. pag. 465-7, Vechii Mayaşi, de Syivanus G. Morley & George W Braincrd; Revizuită de Robert J Sharer (Stanford University Press: Stanford, Calif. 1983; ediţia a 4-a).

atâta timp. Chiar şi atunci cercetările arheologice au înaintat încet şi au dat prea puţine rezultate, din cauză că nimeni nu putea descifra hieroglifele care rămăseseră pe multe din ruinele templelor – singurele indicii de încredere, se credea, cu privire la constructorii originari ai acestor elaborate complexe de piramide şi palate care fuseseră abandonate în mod misterios la o dată necunoscută şi pentru un motiv necunoscut fiind lăsate pradă junglei care le-a acoperit încet.

Apoi, după anul 1970, au venit doi americani experţi în criptografie, Floyd Lounsbury şi Unda Schele, care au izbutit să descifreze multe dintre inscripţii. Ei încă lucrează la o serie complexă de 620 de hieroglife (cea mai lungă din cultura maya) aflată în Templul inscripţiilor. Dar la Templul Crucii între hieroglifele pe care le-a descifrat acolo, Lounsbury a dat peste datare interesantă: templul, spunea aceasta, fusese dedicat fiului seniorului Pacal exact în aceeaşi zi în care se născuse un personaj reprezentând o mamă ancestrală, cu 1.359.540 de zile[184]. 724 de ani) mai înainte Seniorul Pacal, s-a stabilit, fusese un principe maya care stăpânise în Palenquo, în secolul al VII-lea. Palatul său abandonat se află în jungla înaltă a peninsulei Yucatán, în statul mexican Chiapas. Din turnul aflat în vârful lui vechii mayaşi studiaseră pe vremuri stelele, căci ei par a fi fost astronomi foarte pricepuţi. Clădirile cu caracter religios din Palenque constau din trei temple-piramidă similare, din care cel mai cunoscut este Templul Soarelui, construit, după cât se pare, deasupra unui templu mai vechi cu acelaşi nume, practica ce se întâlneşte ocazional în lumea maya. Având probabil motivaţie rituală – cel dintâi este asociat în lecturile lui Edgar Cayce cu primii colonişti atlanţi care s-au aşezat în Yucatán (numit pe atunci Yuc), sub conducerea lui Iltar, din casa lui Atlan, de pe insula Poseidia.

Data sosirii lui Iltar este indicată ca fiind anul 10.600 î. Hr., probabil cu un mileniu înaintea „potopului universal"

184 Cayce, 5750-1.

despre care cosmogonia mayaşilor considera că a distrus „prima lume”, lumea celor care au construit „marile cetăţi ruinate”. În interpretarea autorului, acest lucru nu se referă la structurile actuale, care sunt relativ intacte, ci la acele ruine care sunt numai parţial scoase la iveală şi care se găsesc sub ele. Piramida iniţială, care adăposteşte cronicile atlante, pe care Iltar a ridicat-o în Yucatán. Este de fapt sinonimă cu acest prim Templu al Soarelui, sau Templul Luminii, după cum mai era numit Asemeni Marii Piramide din Egipt cât şi a scufundatei Piramide a Cronicilor, lăsată în urmă. În Poseidia, ea a fost construită, ni se spune, „cu ajutorul forţei de ridicare a acelor gaze care sunt utilizate treptat de civilizaţia noastră actuală” şi cu ajutorul activităţii spirituale a celor care erau familiarizaţi cu „sursa din care izvorăşte orice forţă”. (3)

Templul construit de Iltar, suntem asiguraţi, va apărea din nou. Atunci, înregistrările care au fost depozitate acolo vor fi scoase la lumină. Ni se spune că lucrul acesta va avea loc atunci când se va apropia momentul „când schimbările vor fi pe punctul de a începe” – o referire, aproape sigur, asupra prezisei schimbări de poziţie a polilor de la sfârşitul acestui secol şi la deplasările scoarţei terestre care o vor însoţi.

Fără îndoială că datorită unor convulsii asemănătoare celor petrecute pe pământ cu ocazia ultimei deplasări a polilor, care a pus capăt erei glaciare şi a provocat marele potop, templul iniţial a fost îngropat, împreună cu restul culturii atlante transplantate în Yucatán anterior culturii maya. De fapt, întreaga topografie a Americii Centrale a fost considerabil modificată, luând forma pe care o cunoaştem la ora actuală, iar climatul schimbându-se dintr-unul temperat într-unul subtropical.

La un moment dat, pe parcursul celor câteva secole care s-au scurs între timpul lui Iltar şi sosirea potopului, Poseidia s-a scufundat în mare, urmată de Aryan, rămânând ca Og să-şi găsească sfârşitul odată cu cataclismul survenit prin deplasarea polilor. Sursa noastră

ne spune că Yucatánul a fost supus unui important val de emigranţi atlanţi care soseau din Poseidia şi Aryan; deşi se fac menţiuni despre năvălirea în Yucatán a unor supravieţuitori ai Lemuriei, care veniseră dinspre California de astăzi, cât şi dinspre Indochina, alături de cei din coloniile Og, sau Perú, se spun prea puţine despre o populaţie „băştinaşă”. Concluzia logică este, prin urmare, aceea că Yucatán putea fi un teritoriu relativ nelocuit pe timpul sosirii lui Iltar. Sau, poate, străbătut de triburi primitive de vânători şi culegători, care mai târziu au format o populaţie de agricultori şi un „amestec” de populaţii. Dintre ei s-au ridicat vechii mayaşi ai erei preclasice. Nu este sigur dacă ei i-au asimilat cultural şi prin filiaţie şi pe olmeci, dar Cayce ne spune despre o infuzie sigură de sânge evreiesc, care a avut loc cu circa 3.000 de ani î. Hr., din rămăşiţele triburilor rătăcitoare care au traversat oceanul din Asia, fugind de stăpânirea persană. Evreii au adus cu ei, din păcate, o tristă moştenire a canaaniţilor: sacrificiul de sânge.

O paranteză: Nu este greu de înţeles pentru ce nu a reînviat cultura atlantă cândva atât de înfloritoare, în multele colonii atlante răspândite pe suprafaţa unei planete lovite, cum sunt cele din Yucatán şi alte locuri din America. Confruntându-se permanent cu greutăţi, s-ar putea ca pur şi simplu să nu fi avut ocazia. De asemenea, cu privire la domeniul transporturilor şi comunicaţiilor globale, care ar fi fost preludiul necesar al unor serioase eforturi de reconstrucţie, scufundarea Poseidiei i-a lăsat pe atlanţi fără Piatra de Foc, sau centrala energetică. Acest acumulator de energie din cristal pusese în mişcare flota lor aeriană şi principalele lor forţe navale, furnizând totodată elementul energetic al vastei lor reţele de comunicare. Fără îndoială, în decadele, sau secolele care s-au scurs între scufundarea Poseidiei şi dispariţia a ceea ce mai rămăsese din Atlantida, au fost puse în mişcare o flotă aeriană şi una navală de ocazie, folosind propulsia mecanică, de mult abandonată, şi mai puţin sofisticată. Dar şi acestea trebuie să fi devenit inutile pentru atlanţii

emigranţi, pe măsură ce ei se instalau în ţinuturile primitive, în care nu aveau la dispoziţie gaze sau alţi combustibili. Pentru o vreme, bineînţeles, ar fi putut avea la dispoziţie depozite de combustibil, până când acestea se vor fi terminat. (Lucrul acesta este sugerat de o lectură pe care Cayce a ţinut-o pentru un fost aviator şi navigator atlant, care, după exod, s-a ocupat cu cercetarea acelor zone din Yucatán şi Perú, precum şi din America de Nord, în care atlanţii se instalaseră deja, sau în care s-au instalat mai târziu, deplasându-se pe jos, pe căi terestre[185]. Într-adevăr, în perioada care a urmat rotirii polilor care a adus schimbări terestre majore în America Centrală, cât şi un influx de lemurieni transplantaţi şi alte grupuri tribale dislocate din aşezările lor de pe Coasta de Vest, un grup de atlanţi, care erau descendenţi ai oamenilor lui Iltar, au hotărât să migreze înspre nord, bazându-se, probabil pe informaţiile furnizate cu multe zeci de ani mai înainte de acest cercetaş aerian. Ei aveau să devină strămoşii constructorilor americani de tumuli. Cât despre lemurienii care i-au înlocuit în Yucatán, aceştia au construit alte temple şi au adorat alţi zei. Erau oare ei „păcătoşii" a căror trudă a luat sfârşit odată cu cel de-al doilea potop? Dacă aşa stau lucrurile, ei au fost urmaţi de mayaşi iar apoi, de „amestec".

În acest moment suntem în faţa unui mister. În anii '30 o echipă de studiu a fost trimisă de către un mare plantator de banane din America Centrală pentru a găsi terenuri potrivite pentru noi plantaţii în interiorul ţării, în Costa Rica. În timp ce-şi croiau drumul prin jungla deasă, exploratorii au descoperit un mic luminiş în mijlocul căruia se odihnea pe o platformă de piatră, asemeni unui obiect votiv, o piatră netedă, perfect sferică, având un diametru de aproximativ şase picioare (n.t. – aproximativ 1.8 m). Platforma era pavată cu prundiş de râu. Continuându-şi căutarea, echipa avea să găsească multe alte sfere asemănătoare – unele mai mari, altele mai mici, dar toate

185 Ibid., 1215-4.

uimitor de netede, sprijinindu-se asemeni celei dintâi pe platforme semănând cu nişte altare. Săpând sub câteva dintre acestea, cu bănuiala că ele puteau marca locurile unor morminte, ei nu au găsit absolut nimic. Dar în apropiere, experţii arheologi chemaţi la faţa locului au dat peste cuburi de olărie nearsă, estimată la o vechime de câteva sute de ani. S-a crezut, prin simplă asociere geografică, şi fără justificare, că făuritorii olăriei de dată relativ recentă trebuie să fi realizat şi sferele de o incredibilă perfecţiune sferică şi de finisare. (Ca şi cum descoperirea în apropierea Sfinxului a unor resturi ale unui picnic modern ar putea fi o metodă acceptabilă de datare a acestuia sau de identificare a constructorilor lui!)

În ceea ce ne priveşte, sursa noastră psihică nu lasă nicio îndoială cu privire la vechile origini destinaţii ale sferelor. (Dar nu acesta este misterul cu care ne confruntăm; ne vom ocupa de acesta imediat.) Ştim, desigur, că pietrele au fost mai întâi utilizate în ceremoniile religioase ale atlanţilor, pentru a Intra în contact cu „sursele de lumină”, datorită influenţei lor magnetice. Mai târziu au fost adaptate unei utilizări mai pământeşti, în legătură cu propulsarea flotei aeriene şi navale, în cele din urmă. Se pare că un mare număr din ele au fost transportate în America Centrală de către atlanţii care au părăsit insula, printre care şi Iltar, înainte de prăbuşirea imperiului lor. Fiind din granit foarte bine lustruit, o substanţă care conţine elemente cristaline, după cum a explicat Cayce, iniţiaţii atlanţi „ascultau oracolele care veneau prin intermediul cristalelor pietrelor, care erau pregătite pentru comunicare în felul în care voi cunoaşteţi astăzi radioul”[186]. (Pentru cineva care trăia în anii ’30 ai acestui secol şi îşi aminteşte de creşterea explozivă a vânzărilor de aparate de radio care operau cu ajutorul cristalelor, această referire specială a lui Cayce ar trebui să-i sune familiară. Dar ascultătorii atlanţi erau acordaţi pe o „lungime de undă” diferită, s-ar putea spune,

186 Ibid., 3253-2.

reglată pe o frecvenţă mult mai înaltă decât ar fi putut recepţiona orice aparat de radio pământesc...)

Acum, să ne ocupăm de misterul la care am făcut aluzie mai devreme. Exprimat simplu, când şi de ce au luat atlanţii hotărârea să ia sferele din Yucatán şi să le transporte în interiorul ţării Costa Rica? Deşi Costa Rica de astăzi nu se află menţionată nicăieri în lecturile lui Cayce, trebuie să tragem concluzia că un număr considerabil de atlanţi, într-o a doua deplasare, care trebuie să fi coincis cu deplasarea polilor şi erupţiile care au urmat, au ales să se mute mai degrabă înspre sud-vest decât spre nord, asemeni altora dintre ei. Se pare că au luat cu ei un număr important de sfere de piatră, mai ales cu scop religios. Acest lucru se deduce după fundaţiile, ca nişte altare, pe care au fost găsite de către cei care le-au descoperit în secolul XX. Obiecte similare, Izolate, au ieşit la iveală de asemenea în Guatemala şi Mexic. Una dintre sferele de mari dimensiuni din Guatemala este acum expusă permanent în curtea Muzeului Natural din San-Jose, Costa Rica[187].

Unii arheologi, datorită lipsei dovezilor contrare, au fost tentaţi să amplaseze aşa-numita perioadă „timpurie formativă” a civilizaţiei maya într-un interval de timp situat între anii 2.500 î. Hr. şi 300 d. Hr. Timp în care, ei cred că s-a practicat vânătoarea şi culesul şi estimează că astfel a luat naştere, în cele din urmă, o existenţă rurală, numai spre anul 300. Se presupune că această dată marchează începuturile perioadei marilor realizări culturale, cum a fost ea denumită, fiind, deci, considerată „perioada clasică”. Nu mai este necesar să menţionăm că această secvenţă ignoră în totalitate o cultură sensibil mai timpurie, din timpurile ocupaţiei atlante şi lemuriene, cu realizările lor mult mai remarcabile, care încă rămân a fi dezgropate.

---

187 Ref. articol. „Provocarea sferelor din jungla costaricană”, de James O. Harrison; Science Digest, iunie 1967.

Totuşi, în teritoriul costier al Belizelor din vecinătate, un arheolog oarecum aventurier, pe nume Richard S. Macnelsh, a scos la iveală aşezări atestând o civilizaţie stabilită în peninsula Yucatán în jurul anului 9.000 î. Hr., destul de curând după potopul universal. Este prima dovadă ştiinţifică ce iese la iveală în Yucatán care coroborează sursa noastră psihică. Să sperăm că, în timp, ne vom putea aştepta la mai multe. Mayaşii, într-o perioadă de înflorire târzie a culturii lor, erau, fără îndoială, foarte îndatoraţi predecesorilor lor atlanţi. Nu numai pentru talentul arhitectural reflectat în templele şi palatele din aşa-numita perioadă clasică maya, dar şi pentru impresionantele lor cunoştinţe în domeniul numerelor şi astronomiei, precum şi pentru scrierea lor hieroglifică atât de elegantă, care este în curs de descifrare; toate acestea atesta moştenirea unei influenţe atlante. Indiferent de achiziţiile culturale pe care mayaşii le-au dobândit ulterior de la alte grupuri de ocupanţi, ca lemurienii, toltecii şi olmecii, canaaniţii rătăcitori, adoratori ai lui Baal, sau grupuri independente de azteci invadatori, acestea cu greu ar fi putut echivala impactul iniţial realizat de civilizaţia atlantă.

La sosirea lor în Yucatán, spunea Cayce, majoritatea primilor pionieri din Atlantida erau bărbaţi, nu numai în grupul lui Iltar, ci şi în câteva dintre valurile succesive care veniseră să pregătească drumul pentru cei care urmau să fie evacuaţi ulterior. În consecinţă, ei au început să caute femei care să le fie ţiitoare din rândul populaţiei băştinaşe, relativ înapoiate. Pentru a demonstra impactul acestei infuzii de sânge asupra evoluţiei mayaşilor, putem face apel la o lectură pe care Cayce a ţinut-o pentru o femeie care se numărase „printre primii născuţi din aceste combinaţii”. La maturitate ea a devenit preoteasă „făcând pentru utilizarea simbolurilor şi semnelor… desene cu privire la cele din ceruri cât şi despre creşterea vegetaţiei”[188].

---

188 Cayce, 2438-1.

Astfel s-a ajuns, după toate probabilităţile, ca primele idei religioase să le fie prezentate precursorilor mayaşilor, cu mult înainte de influenţa coruptibilă a lemurienilor, sau cea a olmecilor şi toltecilor, şi, cu siguranţă, cu multe milenii înainte ca pe scenă să-şi facă apariţia spaniolii şi creştinismul, cu amestecul paradoxal de jaf şi pietate…

15. DIN PIRINEI PÂNĂ ÎN PERU

Am în faţă o fotografie publicitară a lui Hugh Lynn Cayce, într-o atitudine contemplativă. Nu este de mirare că fiul regretatului medium, Edgar Cayce, era atât de adâncit în gânduri. De câteva minute el privea în linişte, gânditor, obiectul imposibil care se afla pe masa din dreapta sa.

Obiectul era un craniu în mărime naturală făcut din cristal adus din Honduras de către exploratorul britanic FA. Mitchelt-Hedges. O capodoperă antică. Craniul era perfect sculptat în fiecare detaliu, fără a prezenta obişnuitele urme ale vreunei unelte de sculptură, ceva asemănător fiind imposibil de reprodus astăzi. Crearea sa sugerează o formă necunoscută de artă cu ajutorul laserului, sau alte tehnici neobişnuite. Fără a fi pe moment conştient de prezenţa aparatului de fotografiat, Hugh Lynn ar fi putut foarte bine să se gândească la originea atlantă a obiectului.

Se poate pune în mod logic întrebarea „De ce Atlantida?” Aş răspunde la fel de logic. În anii ’30, într-o serie de lecturi asupra Atlantidei, dl. Cayce a arătat că dovezile asupra acestei civilizaţii dispărute se pot găsi” În Pirinei şi Maroc, pe de o parte, Hondurasul britanic, Yucatán şi America (n.t. – S.U.A.), pe de altă parte”.

Iată, deci, o piesă artistică din cristal, care Inexplicabil, provine din Hondurasul britanic şi care părea să împlinească cel puţin o parte a profeţiei; în plus, vârsta sa estimată la aproximativ 12.000 de ani (conform oamenilor de ştiinţă de la laboratoarele Hewlett-Packard din California, care au examinat-o), coincide în mod straniu atât cu datarea lui Platon cât şi cu cea făcută de Cayce cu privire la ultimele zile ale legendarei Atlantida –

în mod cert atlanţii, ca nimeni alţii până la ei, sau de atunci încoace, îşi demonstraseră în multe feluri măiestria lor în legătură cu cristalele.

În Yucatán, pe de altă parte, putem căuta dovezi ale „Templului Soarelui” iniţial, al lui Iltar, când acesta va ieşi din nou la iveală, în viitor, împreună cu povestea îngropată a măririi şi decăderii Atlantidei. În alte locuri în America, în afară de sferele de piatră din Costa Rica, există misterioşii constructori de tumuli, în nord, incaşii şi olmecii, în sud. În cursul călătoriei noastre vom examina posibilele legături atlante ale acestora. În legătură cu Marocul, bănuim că şi el trebuie să deţină dovezi, de mult timp îngropate, ale marii migraţii atlante, care aşteaptă să fie descoperite în Munţii Atlas, atât de puţini exploraţi (deşi sursa noastră psihică nu ne-a lăsat indicaţii precise). Dar, în cazul Pirineilor, este posibil ca însăşi populaţia locală bascii de astăzi, o populaţie enigmatică şi izolată de păstori şi pescari mândri – să constituie „dovada” atlantă pe care o căutam, fără să mai vorbim de obiceiurile lor unice şi limba de neînţeles. Să ne întoarcem însă, pentru un moment, la craniul de cristal. În interesul cercetărilor din domeniul psihic, s-ar putea presupune că proprietarul său actual, fiica regretatului F.A. Mitchell-Hedges, va căuta într-o bună zi un psihometrist calificat care să examineze această comoară a antichităţii şi să încerce să dezlege secretele originii, scopului şi istoriei sale, dacă nu a făcut-o încă. (Istoria fascinantă a acestui craniu şi a multor mâini prin care a trecut ar putea, fără îndoială, umple o carte!) Primul exod al atlanţilor către alte teritorii a avut loc, de fapt, în jurul anului 28.000 î. Hr., în urma celei de-a doua scufundări. Au fost stabilite la început colonii în Perú, numit Og de către coloniştii atlanţi din acele timpuri (unii dintre aceştia trebuie să fi provenit din insula cu acest nume), şi de asemenea din munţii Pirinei care astăzi marchează frontiera dintre Spania şi Franţa[189].

În timpul mileniilor care au trecut înainte ca să aibă

---

189 Cayce, 364-3.

loc ultima prăbuşire, exista dovezi în lecturi, chiar dacă ele nu sunt astăzi confirmate prin descoperiri arheologice, că alţi pionieri au plecat din Atlantida pe calea aerului înspre platourile înalte ale sud-vestului american. Acolo s-au întâlnit probabil cu lemurienii care pătrundeau din direcţia opusă. De fapt, întrucât continentul lor din Pacific începuse să cunoască o alarmantă intensificare a activităţii vulcanice, precedându-le pe cele atlante, se pare că lemurienii au început să se evacueze spre regiunile de coastă ale Americilor, mai ales în zona Californiei şi înspre sud, croindu-şi treptat drum către interior. După toate probabilităţile, ei au format primele grupe de populaţie în locurile în care s-au stabilit o rasă brună de amestecuri – urmaşii hominizi ai zeilor căzuţi. Până de curând, cea mai veche dată acceptată ştiinţific pentru ocuparea Lumii Noi de către oameni era situl „Clovis”, vechi de 11.500 de ani, numit astfel după oraşul din New Mexico, unde au fost scoase la iveală obiecte prelucrate din cremene, care atestau prezenţa unei populaţii hominide de vânători într-o epocă ce coincide, se crede, cu sfârşitul erei glaciare. Totuşi, nu numai că descoperirea altor obiecte de cremene au împins cea mai timpurie dată de atestare a prezenţei omului în America de Nord înapoi, în urmă cu 14.000 de ani, dar urmele de cărbune găsite în desenele făcute pe tavanul unei peşteri din nord-vestul Braziliei au stabilit că vechimea acestora este de 17.000 de ani. Conform respectabilei reviste britanice Nature, în timp ce alte descoperiri care ies la iveală sugerează că oamenii ar fi putut locui pe continentul sud-american încă de acum 32.000 de ani[190].

Acest lucru este foarte interesant. Şi se potriveşte exact cu relatările sursei noastre Bazându-ne pe informaţiile lui Cayce, primii atlanţi ar fi sosit coborând din cerul de deasupra Perú-ului cu un mai mult de 30.000 de ani în urmă. Orice populaţie care ar fi sosit anterior,

---

190 Ref. numărul din 16 Iume, 1986, (Articol rezumat in "Science Notobook", The Washington Post, 23 Iunie, 1986).

indiferent dacă aceasta a traversat uscatul spre Brazilia sau a rămas în zona de coastă, trebuie să-şi fi avut probabil originea în Lemuria, nu în Atlantida. În legătură cu obiectele de cremene din situl Clovis de pe continentul nord-american, revista Science News a raportat o nouă descoperire senzaţională (sau, mai degrabă o serie de descoperiri) în numărul din 28 aprilie, 1988. Într-o livadă de meri de lângă Wenatchee, statul Washington, a fost descoperită un grup de vârfuri de lance frumos realizate, având aproximativ aceeaşi vechime cu piesele găsite la Clovis, 11.500 de ani. Artefacte lăsate în urmă de vechii vânători mongoli în timpul migraţiei lor spre sud? Arheologii aşa spun. Dar tot aşa de bine ele ar putea marca deplasarea spre nord a coloniştilor lemurieni sau atlanţi veniţi din sud vest, pe urma vânatului, odată cu retragerea gheţurilor.

Să ne întoarcem acum la basci Pentru a-i înţelege pe basci, ar putea fi necesar să ştim câte ceva despre cartaginezii de mai târziu. Fenicieni de origine, ei s-au aşezat pe coasta din nordul Africii în zona Tunisului de astăzi, pe la mijlocul secolului al IX-lea î. Hr., formând ulterior un puternic imperiu care includea o mare parte din vestul Africii de nord, Spania, Sardinia, Corsica şi jumătatea de vest a Siciliei. Popor de origine semită, fenicienii din Cartagina, sau „Oraşul Nou”, îşi aveau rădăcini ancestrale în Tir şi Sidon; primul lor conducător a fost Dido, fiica unui rege din Tir. Prin căsătorii mixte cu libienii, care aveau pielea închisă la culoare, cartaginezii au devenit treptat un popor „amestecat”. În timpul faimosului lor rege Hannibal, în secolul al III-lea î. Hr. Au efectuat o campanie în Spania, probabil în căutare de argint şi cupru în Pirinei. Acolo ei au întâlnit o puternică şi disperată rezistenţă din partea curajoşilor basci, depăşiţi ca număr. Majoritatea bărbaţilor supravieţuitori care nu au izbutit să fugă în munţi au fost, probabil, duşi în sclavie, după obiceiul cartaginezilor. Dar bascii, popor independent şi profund religios, şi-au salvat moştenirea şi au supravieţuit, nu fără o nedorită infuzie de sânge străin, cel

al cuceritorilor cucerirea, din fericire, nu a durat prea mult; nimeni nu a ales să rămână prea mult în munţii Pirinei, fie în satele de munte izolate şi Împrăştiate, fie în colibele simple răspândite pe coaste, în care populaţia de pescari se adăpostea separat de ceilalţi. Dacă această chestiune aparţinând istoriei relativ moderne pare o digresiune inutilă, rostul ei se va vedea imediat ce vom relua firul povestirii.

Lecturile sugerează că acei emigranţi – care s-au îndreptat atât spre ţinuturile peruviene, sau Og, cât şi înspre Pirinei, în jurul anului 28.000 î. Hr. – erau preocupaţi nu numai de grija pentru siguranţa proprie, în urma celei de-a doua serii de mişcări telurice; în egală măsură se simţea o nevoie urgentă pentru construirea unei vieţi mai paşnice, în locuri îndepărtate de societatea atlantă a cărei degenerescenţă se amplifica şi care, credeau ei, era răspunzătoare pentru frământările pământeşti şi distrugerile care aveau loc.

În Perú coloniştii atlanţi au înfiinţat imperiul paşnic al ohumilor, denumire tribală derivând, probabil, de la numele familiei atlante domnitoare. Pe de altă parte, numele ar putea însemna „Dumnezeu”, căci găsim o ciudată referire pe care Cayce a făcut-o la Dumnezeu ca „Tatăl, Spiritul, Ohm”. (În mod similar, descendenţii ohumilor au fost incaşii sau Incalşii – numele fiind un sinonim atlant pentru Dumnezeu, cât şi pentru Soare, spune Phylos.) Ohumii au fost cei care, în dorinţa lor de a-şi asigura o existenţă izolată”, au construit în acel timp zidurile din munţi”, ni se spune[191] – bariere monolitice de piatră şi chirpici, de circa cincisprezece picioare grosime şi înălţime, mergând pe lungimi de până la cincizeci de mile, care i-au nedumerit pe cercetătorii zilelor noastre.

Revenim la basci Aceia dintre atlanţi care s-au îndreptat către Pirinei, pentru apărare s-ar fi putut baza pe barierele naturale ale munţilor din jurul lor. Era un sistem

191 Ibid., 364-4.

de apărare care a fost eficient, probabil, până la brutala campanie din Spania a lui Hanibal, care a avut loc multe milenii mai târziu. Până atunci, acest sistem natural le-a permis totuşi locuitorilor să-şi dezvolte un stil propriu de viaţă, înrădăcinat în religie şi viaţă pastorală, fără a suferi interferenţe exterioare. În 1938, în timpul războiului civil din Spania, avioanele germane din Legiunea Condor au încercat în zadar să înfrângă independenţa bascilor supunând oraşul Guernica unui bombardament îngrozitor; oroarea şi brutalitatea acestui eveniment au fost redate pe pânză, pentru a trezi conştiinţa întregii omeniri, în celebrul tablou mural al lui Picasso cu acest titlu. Această lungă moştenire de mândru „separatism” care l-a caracterizat întotdeauna pe basci poate explica de ce, în mai multe dintre lecturile lui Cayce care se referă la incursiunile de mai târziu ale atlanţilor, din timpul ultimei scufundări, puţine grupuri sau persoane par a fi rămas mult timp acolo. Mai degrabă, aceste avanposturi atlante izolate par a fi fost considerate mai ales puncte de transfer spre Egipt şi alte pământuri mai sigure[192]. Originea bascilor şi a limbii lor este un mister care îi uimeşte pe cercetători. Unii au emis teoria că ambele îşi au originea în munţii Caucaz, dar lipseşte orice dovadă consistentă în favoarea acesteia. Desigur că limba bascilor, pe care ei o numesc Euskara, nu are asemănare cu niciuna dintre limbile europene; şi chiar dacă bascii au adoptat religia catolică, ei şi-au menţinut întotdeauna libertatea faţă de dominaţia ecleziastă, atât cu privire la numirea preoţilor, cât şi cu privire la sărbători.

Printre atlanţii de mai târziu, în ultima dintre evacuări, Cayce îl numeşte pe Armath, care „a rămas în zona Pirineilor”. El a contribuit la restabilirea adevărurilor şi semnificaţiilor *pe* jumătate uitate ale învăţăturilor atlante originale, ca membru al preoţimii Legii celui Unic. S-a dovedit de mare ajutor. Ni se spune însă că, mai târziu, „hoarde de pe pământul Africii au dus la distrugerea

192 Ibid.. 1998-1, 315-4 8,1681-1.

acestor populaţii”[193]. Făcea oare Cayce aluzie la invazia trupelor lui Hannibal din secolul al II-lea î. Hr? Probabil că da; în orice caz, nu avem dovezi, psihice, sau de altă natură, cu privire la o altă incursiune, mai timpurie, de pe continentul african.

În sfârşit, nu putem trece cu vederea o aparentă gafă dintr-una dintre lecturile lui Cayce, în care munţii Pirinei sunt numiţi „Cartaginezi, după cum au fost cunoscuţi mai târziu, – sau Carpaţi”[194]. Nu există nicio confuzie istorică cu privire la originea feniciană a cartaginezilor (fără nicio legătură cu Carpaţii, bineînţeles); nici nu pare probabil că stilul de viaţă pastoral al băştinaşilor din Pirinei să fi părut suficient de atrăgător războinicilor cartaginezi, încât să se lase convertiţi la a locui permanent aici... Prin urmare, ce a intenţionat dl. Cayce să spună? Bineînţeles, nu vom şti niciodată. Din fericire însă, această carte a izbutit să lege cu o precizie mulţumitoare interesantele referiri pe care Cayce le-a făcut despre Pirinei şi mândrii săi locuitori, care au evoluat într-un mod atât de individualizat.

Stăpânirea peruviană a ohumilor, spre sfârşitul ei, se întindea către nord până în Ecuadorul de astăzi, iar la sud, până la frontiera chiliană, unde se afla „o ruptură a adâncurilor, iar pământul apărea şi dispărea”[195]. Acestea se întâmplau pe vremea potopului universal când soarta Atlantidei nu a fost deloc fericită: dispariţia sa a fost totală şi irevocabilă. (De fapt, cea mai mare parte a sa dispăruse în valuri cu mult înainte de potop.) în legătură cu soarta ohumilor, datele mediumnice sugerează Împărţirea puterii între două forţe mai puternice care şi-au făcut apariţia.

Întâi, aflăm despre un supravieţuitor de sex masculin, din frământatul sector sudic al ţării. Era „în zilele în care popoarele veneau fugind de apele care acopereau zonele din partea de sud ale actualului Perú, când pământul era divizat, iar oamenii au început să populeze din nou

---

193 Ibid.. 3541-1.
194 Ibid., 1489-1.
195 Ibid.. 3265-2.

pământul. Entitatea se afla între cei care izbutiseră să ajungă pe pământurile mai înalte, şi s-a numit apoi Omrui”. Destinată unei poziţii de conducător, într-o nouă ordine a lucrurilor, numele entităţii a fost schimbat în Mosases, ni se spune. Este un nume care trebuie să fi însemnat „conducător”, sau ceva echivalent, „căci entitatea a devenit stăpânitor şi ghid, sau patriarh al acestei epoci...”[196]

Printre atlanţii care se strămutaseră în ţara Og, sau Perú, în perioada ultimelor mişcări tectonice, se afla şi una dintre membrele importante ale aristocraţiei poseidiene, probabilă adoptă a Legii celui Unic. În lectura pe viu cu privire la această încarnare, ea a fost informată că „s-a dus în ţara care mai târziu s-a numit (ţan) Inca”[197]. Apoi, printr-o surprinzătoare legătură personală cu numele „Încă”, i s-a spus: „Căci entitatea era atunci în linia casei încă”. Concluzia care se poate trage din această declaraţie este aceea că incaşii originari aparţineau unei case regale atlante – adoraţi ca zei, probabil, ceea ce ar explica echivalenţa dintre „Soare / Zeu” şi „Inca / Incal”, menţionată mai înainte – care a preluat mai târziu conducerea de la mai slabii ohumi. De fapt, confirmând rădăcinile atlante ale noii descendenţe regale, lectura femeii adăuga că ea a devenit „mamă a unui încă” în ţinuturile peruviene.

Indicaţii asupra conducerii duble care pare să fi existat, cel puţin la început, au ieşit la iveală în mai multe lecturi care s-au referit la acea perioadă. Vreau să relatez despre câteva. Întruna, aflăm că „ohumii erau asediaţi de către poporul venit de pe pământ poseidian” în perioada ultimei scufundări şi că entitatea în discuţie „era pe atunci la domnie şi a fost răsturnată”[198]. Întâlnim şi o lectură pentru cineva care era înrudit cu acel conducător, care „a fost detronat din cauza unor situaţii şi stări de lucruri care

196 Ibid.. 470-2.
197 Ibid., 3611-1.
198 Ibid.. 1909-1.

s-au perpetuat aici din teritoriul atlant”, ajungând la putere ea însăşi prin detronarea acelui rege „[199].) Atunci, înainte de a impune în mod deschis casa încă drept forţă stăpânitoare, să fi acţionat oare atlanţii prin populaţia locală pentru a stabili o stăpânire intermediară? Aceasta pare a fi fost situaţia. Este o concluzie întărită şi de lectură care se referă la acel” stăpânitor şi ghid „din sud, numit Mosases. Lectura a fost susţinută, de fapt, pentru cineva care fusese scrib al ultimului domnitor al ohumilor. Dar în regiunea de sud, unde ohumii sunt descrişi ca „un popor războinic, subjugat de popoarele venite din locurile cu ape multe din ţara de sud”, o regiune care se numea, probabil, Oz sau On. (întâlnim ambele nume de triburi în legătură cu teritoriul peruvian din acele timpuri, pe lângă numele dominant Og.)

Oricare ar fi fost rolul lor la început, cu privire la stăpânire, nu este nicio îndoială că atlanţii – constituiţi, se pare, din grupuri opuse: copiilor Legii celui Unic şi cel al lui Belial – au jucat un rol semnificativ în toată evoluţia care a urmat. Era vorba de acceptarea de bunăvoie ori cu forţa, ca de obicei. Se pare că populaţia locală, deşi formată în mare măsură din descendenţi ai atlanţilor unei epoci mult mai vechi, decăzuse, trăind într-o societate destul de primitivă, odată cu trecerea mileniilor, din cauza naturii mai aspre şi a altor factori. Dar acum atlanţii începuseră să îi iniţieze în probleme ca ritualurile, adorarea Soarelui şi a forţelor solare, cât şi, din nefericire, în privinţa oferirii de sacrificii umane”, ni se spune[200]. Această obsesie a sângelui, după cum ştim, avea să se înrădăcineze, mai târziu atingând proporţii incontrolabile. Se practica nu numai de către incaşi ci şi de către mayaşi, iar mai târziu, în cel mai înspăimântător exces, de către aztecii din valea Mexicului, unde conchistadorii conduşi de Cortez în secolul al XVI-lea au pus în cele din urmă, capăt măcelului printr-o baie de sânge, realizată în propria lor

---

199 Ibid., 2686-1.
200 Ibid.. 2887-1.

manieră, la fel de îngrozitoare. Era timpul ca Quetzalcoatl, zeul reprezentat de către un şarpe cu pene, să fie înlocuit de Dumnezeul creştin.

Dacă priveşti la descendenţii cu pielea de culoarea cuprului a incaşilor de astăzi de pe înălţimile Anzilor, sau la mayaşii tipici, care încă mai trăiesc în Yucatán, cât şi la chipurile uimitor de asemănătoare tipului aztec, care se pot întâlni ocazional pe străzile din Mexico-City, te afli, probabil, cât se poate de aproape de întâlnirea cu un atlant. Oasele obrajilor sunt înalte, nasul este lung şi acvilin, ochii sunt închişi la culoare şi migdalaţi, părul negru strălucitor, ţinuta este mândră şi demnă.

Perú este locul a două dintre cele mai vechi minuni şi în acelaşi timp mistere. Unul se află în înălţimile Anzilor, lângă Cuzco, iar celălalt este aşezat în apropierea coastei, lângă Nazca, un podiş plat şi lipsit de vegetaţie şi unul dintre cele mai aride peisaje de pe întreaga planetă. Ceea ce l-a ferit pe primul de distrugere a fost depărtarea şi inaccesibilitatea sa extremă. În timp ce al doilea a scăpat dinţilor timpului datorită absenţei relative a ploilor, absenţă despre care se crede că durează de aproape 10.000 de ani.

Fabuloasa cetate Machu Picchu, Pierdută pentru lume până când a fost redescoperită în 1911 de Hiram Bingham de la Universitatea Yale, este un oraş înconjurat cu ziduri, cu clădiri din granit alb şi temple, suspendat precar pe un munte înalt de 7.000 de picioare în pitorescul ţinut al Anzilor; la ea se ajunge pe o cale în trepte, abruptă, printre stâncile care se înalţă asemeni unor turnuri. Când a fost construită, sau din ce cauză a fost abandonată, rămân întrebări fără răspuns până în zilele noastre. Este la fel de uimitor pentru cercetători şi pentru oamenii de ştiinţă modul în care incaşii, despre care se presupune că erau atât de înapoiaţi din punct de vedere tehnologic încât nu inventaseră roata şi nu aveau nici animale care să-i ajute, au izbutit să construiască aceste ziduri şi edificii minunate. Ele sunt asamblate fără mortar, din blocuri mari de granit cioplite şi aşezate cu atâta

precizie încât între ele nu poate fi Introdusă nici măcar lama unui briceag. Explicaţia este, bineînţeles, aceea că trebuie ca ei să fi utilizat o tehnologie înaltă atunci când au construit Machu Picchu, mai precis, tehnologia atlantă. Nicio altă civilizaţie din acele timpuri, sau de astăzi, nu ar fi putut-o realiza. Acesta este un adevăr inevitabil.

A fost necesară o tehnologie care era bine familiarizată nu numai cu principiul laserului, pentru tăierea celei mai dure pietre ca pe o bucată de unt, dar care era de asemenea capabilă să ridice şi să transporte mari greutăţi (la fel ca în Atlantida, la început, şi apoi, în Egipt şi în Yucatán), prin folosirea anti-gravitaţiei prin metode pe care noi nu le cunoaştem astăzi, dar care le erau la fel de familiare atlanţilor ca Soarele ce se înălţa fără niciun efort deasupra capetelor lor. A, da, Soarele! Obiect de veşnică adorare. Aici în Og, la fel cum se întâmplase pe vremuri în Atlantida, el reprezenta piatra de boltă a existenţei şi religiei lor. Iar la Machu Picchu se găsea nu numai obişnuitul Turn al Soarelui ci şi unica Intihuatana, sculptată atât de elegant. Un observator sacru de piatră, tăiat dintr-o singură stâncă, era folosit de Incaşi pentru stabilirea solstiţiilor, echinocţiilor şi fazelor lunii. Marcajul său vertical se înălţa asemeni unui „pripon" de care era legat Soarele cel călător, pentru a fi siguri că el se va întoarce (Între popoarele băştinaşe, Soarele era numit „Inti", mai degrabă decât „Incal", echivalentul său atlant De unde şi „Intihuatana", sau priponul Soarelui.)

Cât despre acea minune a antichităţii din platoul de lângă Nazca, ea este de un alt tip, dar la fel de Impresionantă. Pentru cineva care ar privi din aer către liniile perfect trasate şi desenele artistice uriaşe care imită elemente din natură, făcute literalmente prin mutarea a tone de gresie de culoare închisă, de la suprafaţă, lăsând să se vadă substratul de culoare deschisă de dedesubt, sub forma modelelor dorite, ar putea părea la început un fel de „carte de astronomie" antică. Aşa spun unii; poate că aşa şi era. Dar mie mi se pare că lucrurile stau altfel, în primul rând, liniile par a fi fost suprapuse, o parte dintre ele

ducând intenţionat către dealuri, de parcă ar Indica orizontul. Într-adevăr dacă privim o hartă, ele par a-l îndruma pe un aviator avizat către Machu Picchu, care se afla exact înainte. Să fi fost deci, acesta întregul scop al acestor linii şi simboluri gigantice – marcaje aeriene pe care numai un aviator iniţial le-ar fi putut interpreta şi folosi corect? Este o speculaţie logică. Două figuri asemănătoare unor săgeţi aflate la extremitatea nordică a platoului îmi întăresc teoria. Apoi, încă o problemă. S-a arătat că liniile late, drepte, nu puteau fi utilizate pentru decolări şi aterizări, care ar fi lăsat urme pe solul moale (dar care nu sunt prezente). La fel, „experţii", care s-au aplecat asupra problemei sunt unanimi în a considera că pentru trasarea atât de meticuloasă a liniilor drepte şi a simbolurilor utilizate, dintre care unele au mărimea a doua terenuri de fotbal, trebuie să se fi folosit un fel de ghidare din aer; În acelaşi timp s-a observat că există nişte „gropi de foc" circulare la capătul unora dintre linii. S-a lansat teoria că primitivii indieni Nazca, despre care se crede că ar fi realizat aceste capodopere ale antichităţii, se înălţau în baloane cu aer cald, realizate ingenios, pentru a supraveghea din aer pe lucrătorii de pe pământ. (O astfel de arhiteoretizare poate fi primită cel mult cu un zâmbet indulgent. Oamenii de ştiinţă sunt uneori ca copiii: lipsindu-le răspunsurile, nu ezită să recurgă la ridicol pentru a explica ceea ce este sublim. Supraveghetori care zboară în baloane contra vântului? Sau călătorind în linie dreaptă când aerul este calm? într-adevăr!)

Să încercăm o abordare mai raţională. Raţională cel puţin din punctul de vedere al oricui vrea să accepte premiza că fenomenele invizibile sau inexplicabile nu înseamnă că, din această cauză, nu există. Vom apela din nou la sursa noastră psihică. Citim despre „vizitele celor din sferele exterioare" în perioada marelui exod atlant către alte ţări, inclusiv spre ţara Og[201]. Cât despre tipul de aeronavă folosită de atlanţii înşişi (cel puţin, până la

201 Ibid.. 1681-1.

dispariţia Pietrei de Foc, sau a sursei de energie), ni se spune că „navele aeriene din acele vremuri erau asemeni celei descrise de Ezechiel, mult mai târziu”[202]. Pentru a găsi această descriere nu trebuie decât să deschidem la capitolul de început al cărţii lui Ezechiel şi să citim despre „inele” sau „roţi” care nu se deosebesc de OZN-urile văzute în secolul nostru, fie ele realitate sau ficţiune, spune profetul. În urma unei vizite din cer: „Când creaturile vii s-au înălţat de la pământ, roţile s-au ridicat. Roţile mergeau cu ele”. Apoi, în fine, într-o altă lectură se afla o curioasă referire la „cei care veneau în vizită din alte lumi, sau planete” la mayaşii de mai târziu, din Yucatán, cu puţin timp înainte de sosirea spaniolilor, în secolul al XVI-lea[203]. Cam curioasă treabă. Căci, printr-o ciudată coincidenţă, eminentul psiholog elveţian, C.G. Jung scrie despre o serie de ciudate obiecte aeriene văzute în număr mare, câteva zeci de ani, în acelaşi secol, deasupra Raselului şi Nuremburgului[204]. (Cu privire la această chestiune, pare a fi fost un secol foarte asemănător cu al nostru, cu apariţii ciclice de aşa-zise „farfurii zburătoare”, înmulţindu-se de jur-împrejurul planetei, la intervale de câteva zeci de ani, ca şi cum ar profita de anumite perioade favorabile pătrunderii în câmpul magnetic al pământului.)

Nu este în intenţia mea ca, prin toate aceste date speculative, să susţin că vizitatorii aerieni care ar fi putut folosi liniile şi simbolurile picturale din deşertul Nazca, pentru a fi ghidaţi către sanctuarul secret incaş de la Machu Picchu, ar fi fost extratereştri.

Optez mai curând pentru o explicaţie atlantă a problemei. Ideea mea este pur şi simplu aceasta: navele aeriene folosite de atlanţi. Dacă dl. Cayce a avut dreptate

---

202 Ibid.. 1859-1.
203 Ibid.. 1616-1.
204 Pag. 128-131. Farfuriile zburătoare Un mit modern al lucrurilor care se văd pe cer de C. G Jung (Routledge & Kegan Paul: Londra, 1959).

în legătură cu ele, erau surprinzător de asemănătoare, şi probabil şi ca mod de deplasare, cu obiectele zburătoare neidentificate despre care s-a vorbit atât de frecvent, în trecut ca şi în prezent. „Roţi" zburătoare, se pare. Ciudate vehicule, comportându-se de parcă nu ar avea greutate, capabile să rămână brusc suspendate în spaţiu, sau să accelereze brusc, cu cea mai mare viteză. Capabile de asemenea de aterizare şi decolare verticală, după mărturiile celor care au jurat că le-au văzut Mai mult, locurile în care se spune că ele au stat, oricât de puţin, sunt după aceea însemnate cu urme circulare de pământ pârjolit care emit radiaţii. Adevărat sau fals? Nu pretind a cunoaşte răspunsul. Dar mă face să-mi amintesc de „gropile de foc" din nisipurile platoului Nazca, în dreptul cărora se termină liniile drepte. Rămân literalmente în aer. Nu este vorba de lucrători care, la sol, curăţă terenul de pietre. Totul este manevrat pe baza unor modele computerizate supravegheate de la înălţime, ridicând şi îndepărtând materialul săpat cu mişcări rapide, meticuloase. Forţa anti-gravitaţională, vedeţi, atlanţii cunoşteau toate aceste lucruri. Sau, cel puţin aşa mi se spune de către sursa noastră psihică. Noi găsim că ea este mai credibilă în legătură cu aceste chestiuni decât făuritorii de opinii ştiinţifice uimiţi, şi uimitori, cu ipotezele lor prost întocmite. Să ia notă de cunoaşterea pe cale psihică înainte de a-şi lansa baloanele lor cu aer cald!

16. DE LA AVRAAM LA HRIST

Lunga noastră călătorie ne-a adus acum la picioarele lui Avraam. Avraam înseamnă „chemare", ni se spune[205]. Rolul său este, prin urmare, simbolic. Putem vedea în bătrânul patriarh un „părinte universal". În povestea continuă a evoluţiei omenirii, dincolo de orice conotaţii rasiale sau religioase să recurgem la el pentru o metaforă. Evoluţia omului adamic, până în vremea lui Avraam, se poate spune că a cuprins etapa embrionară sau rudimentară a dezvoltării, comparabilă cu dezvoltarea

---

205 Cayce, 262-28.

fizică a copilului. Dar perioada dintre Avraam şi Hrist a marcat dezvoltarea treptată a corpului mental. „Căci ceea ce ne conduce către Hrist este mintea”, a spus în transă Cayce. „Iar dezvoltarea minţii a avut loc de la Avraam până la Hrist”[206].

Promisiunea pe care i-a făcut-o Domnul lui Avraam a fost aceea că sămânţa lui (respectiv toţi cei chemaţi) se va înmulţi şi urmaşii lui vor fi la fel de mulţi ca stelele din cer! Dar cei chemaţi nu răspund întotdeauna de la prima chemare. Actuala etapă de evoluţie în care se afla omenirea poate fi, deci, asemănată celei spirituale. Este epoca celor care caută, în timp ce sufletul răspunde Ziditorului său. Astăzi, a spus Cayce, toţi cei care caută trezirea interioară a adevăratului sine sunt moştenitori spirituali ai lui Avraam, iar numele lor colectiv este Israel[207]. Ei nu aparţin unei singure rase sau unei singure naţiuni. Nici măcar nu sunt limitaţi la această planetă. Căci ei sunt într-adevăr la fel de nenumăraţi precum stelele. Călătoria sufletului ia sfârşit acolo unde a început, în Fiinţa lui Dumnezeu. Captivi fiind în Eternul Acum, nu mai există niciun mister al cuvintelor Stăpânului: „Înainte ca să fie Avraam, Eu sunt”.

Chemarea lui Avraam a venit din Ur[208]. Ur din Caldeea, aşa cum avea să fie cunoscut mai târziu, era aşezat „de cealaltă parte a potopului”: în vremea lui Avraam era deja o cetate mândră şi prosperă, iar aşezarea sa strategică în delta fertilă a râului Eufrat în apropiere de vărsarea sa în golful Persic, îl hărăzea a fi un important centru comercial al lumii antice. Sub stăpânirea regilor sumerieni va atinge apogeul faimei şi puterii sale. Era o epocă dominată de măreţul zigurat ridicat de monarhul Ur-Nammu, ca altar al Zeului-Lună; sumerienii venerau mulţi zei ciudaţi. Astăzi, turnul multietajat nu mai este decât o grămadă de ruine ce zace în nisipul fierbinte. Zace în

---

206 Ibid., 281-63.
207 Ibid.. 262-28.
208 Ibid.. 364-9.

mijlocul altor ruine ale oraşului dispărut şi ale unei culturi uitate. Duse sunt, de asemenea, fabuloasele sale bogăţii, duşi şi mulţii săi zei, vestiţii săi vrăjitori şi prezicători, totul a dispărut atunci când răul şi-a schimbat brusc cursul, iar recoltele au încetat să mai crească în acele locuri.

Mama lui Avraam, aflăm, fusese adusă la Ur ca prizonieră din India. Femeie de mare inteligenţă şi talent, ea a devenit cu timpul ceea ce Cayce a denumit „adevăratul cap al afacerilor” şi al acelui grup numit mai târziu caldeeni[209]. S-ar putea presupune că a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a-l descuraja pe nebunaticul său fiu în dorinţa acestuia de a-şi abandona bunăstarea şi siguranţa de care se bucura, pentru a pleca în căutarea unei necunoscute „ţări a făgăduinţei”. Tatăl lui Avraam, Terah, era fabricant de idoli. O pitorească legendă arabă, repovestită de C.G. Jung, îi atribuie lui Terah o dublă calitate, era considerat un meşteşugar desăvârşit, care putea „face o săgeată din orice bucată de lemn”, expresie care mai era folosită de arabi pentru a spune că „dobândea fii excelenţi”[210]. Căutarea lui Dumnezeu de către Avraam a venit din interior. Ea nu era un ideal Implantat în el de niciunul dintre părinţi, care venerau alţi zei.

Dar ce era cu acea chemare controversată a lui Dumnezeu către Avraam? Căci, Dumnezeu îi trimisese un mesaj foarte clar: „Lasă-ţi ţara ta şi neamul tău şi casa tatălui tău; şi vino într-o ţară pe care ţi-o voi arăta eu”[211]. Dar, a venit această chemare din inima lui Avraam. Ca rezultat al puternicei închinări spirituale a acestuia? Sau, mesajul a servit numai pentru crearea condiţiilor de apariţie a unei receptivităţi psihice, iar chemarea a venit, de fapt, din exterior? Conform sursei noastre psihice, situaţia a fost aceasta din urmă. Chemarea, de fapt, a venit

209 Ibid., 115-1.
210 Pag. 333, Simbolurile transformării (Vol. 5, Opere alese).
211 Ref. Geneza 12:1.

dintr-un alt oraş numit Ur, care era corespondentul spiritual al lumescului Ur din Caldeea, în care locuia Avraam. Acest alt Ur, şi aceasta este interpretarea mea era Ur din Salem, sau „Uruu-salim”, după cum era numit la origine Ierusalimul[212]. În acele vremuri el forma un regat distinct. Conducătorul său, care îşi trimisese, probabil, chemarea pe cale psihică spre un Abraham receptiv spiritual, nu era altul decât acea prefigurare a lui Hristos, regele-preot Melchizedek. Atunci când ne spune că chemarea a venit din Ur, Cayce vorbeşte despre Ur ca despre „o ţară, un loc, o cetate”, din care entitatea pe care azi o cunoaştem sub numele de Iisus (care se afla atunci pe pământ sub chipul lui Melchizedek) „putea să impună sau să conducă aceste gânduri în acea vreme sau experienţă”[213].

Numind cele mai semnificative încarnări ale Hristului de-a lungul Istoriei omenirii, Cayce a confirmat îndelungata tradiţie apocrifă numindu-i pe Adam, Enoh, Melchizedek şi Iisus; el l-a mai adăugat pe Zend, Iosif, Iosua, Asaph şi Iesua[214]. Dintre cele treizeci sau mai multe existenţe pământeşti atribuite Hristului, este interesant de observat că cele (doar) nouă indicate aici, în afară de una (Zend), pot fi găsite în Biblie, iar ultimele cinci inclusiv Iisus – urmează descendenţa lui Avraam. Lucrul acesta ar trebui să ne arate câte ceva despre marea importanţă a rolului lui Avraam, nu numai în evoluţia religiei iudaice, a celei creştine şi islamice, ci şi în dezvoltarea proprie a celui care a venit la început ca Amilius şi a îmbrăţişat pentru sine experienţa cărnii. Aceasta a dus la necesitatea elaborării propriei sale salvări, cât şi a noastră. Pentru a duce la îndeplinire acest obiectiv, a fost necesar un plan divin. Iar Avraam îşi avea locul său în acest plan.

Bazându-ne pe ceea ce au revelat lecturile lui Edgar Cayce cu privire la natura repetabilă a relaţiilor dintre

---

212 Ref. Ierusalim. Noul dicţionar al Bibliei, al lui Smith.
213 Cayce, 364-9.
214 Ibid.. 364-7, 5023-2, 362-1. & 5749-14.

suflete, de la o încarnare la următoarea, şi utilizarea sejururilor planetare dintre apariţiile în plan terestru ca mijloc de pregătire a sufletului pentru următorul său ciclu de dezvoltare, nu este prea deplasată încercarea de a trage în acest moment o concluzie. Iisus, de exemplu, pare a şti dinainte „fundalul sufletesc" al fiecăruia dintre cei doisprezece discipoli aleşi (inclusiv al lui Iuda, cel care îl va trăda) – probabil, ca rezultat al unei asocieri anterioare pe pământ ca şi al unui plan prestabilit care îşi avea originea în Lumea de Dincolo. În mod asemănător, Domnul în chip de Melchizedek, l-a ales oare pe Avraam în urma relaţiilor pe care le-a avut în alte existenţe pământeşti, precum şi pentru împlinirea unui plan elaborat la „nivelul sufletului", care a precedat intrarea fiecăruia pe plan terestru? întocmai cum cei doisprezece păreau a fi atraşi în mod natural către Iisus – apărând parcă din întâmplare în Calea Lui atunci când misiunea Sa pământească a început, în acea fază fatală a planului divin care s-a încheiat cu crucificarea şi învierea Sa, la fel s-a găsit şi Avraam adus în contact fizic cu Melchizedek, ca în urma unui aranjament anterior Mai mult. Avraam a părut a-l recunoaşte pe Domnul pe loc; într-adevăr. L-a dat ascultare în mod automat, de la prima lor întâlnire din valea Siddim. În urma victoriei lui Avraam în bătălia regilor în care a fost rănit de mâna lui Melchizedek.

Nicio întâlnire, spune Cayce, nu are loc întâmplător. Testul crucial rămâne, totuşi, în natura alegerii făcute de bunăvoie, atunci când se produc ocaziile care ne sunt oferite; aşa au stat lucrurile cu Avraam, ale cărui acţiuni au mers arareori împotriva Voinţei lui Dumnezeu. Dar Domnul a dat dovadă de răbdare în tot acest timp cunoscându-i inima lui Avraam destul de bine, având încredere că lucrurile vor lua un curs favorabil.

Ce legătură aveau planurile Domnului cu Avraam? Acest vechi şi încercat suflet avea să devină fondatorul unei noi naţiuni, ale cărei credinţe şi principii să fie bazate pe cele mai înalte învăţături Împărtăşite lui Avraam de

către Melchizedek, prin ceea ce a fost la origine Cabala[215] – o interpretare esoterică a Legii celui Unic. Menţinând vie credinţa în timpul multor vicisitudini şi a periodicelor nenorociri, şi menţinând o descendenţă pură în conformitate cu legile date, urmaşii lui Avraam au fost capabili să furnizeze canalele necesare pe parcursul a multor generaţii pentru ca mulţi regi şi profeţi să apară în plan terestru pentru continuarea cu succes a planului divin. Acest lucru a asigurat mai târziu salvarea omenirii, ducând, în cele din urmă, la venirea Regelui regilor.

În zilele lui Avraam, Cuvântul sălăşluia în Melchizedek. Acest nume Melchi-Zedek înseamnă „Regele Dreptăţii”; iar regatul său era, bineînţeles, Ur din Salem (precursor al Ierusalimului). „Ur”, de la termenul ebraic aur, înseamnă „loc” sau „lumină”, în timp ce „Salem” se traduce prin „pace”. Deşi nu mai este nevoie să subliniem cât de potrivită era această simbolistică, vom mai adăuga că viitorul „Prinţ al Păcii” a fost pe deplin prefigurat în regele-preot Melchizedek.

În toate încarnările Sale, de la „primul Adam” până la „ultimul Adam”, Iisus a fost o întrupare a Conştiinţei Hristice universale.

Aducând omului Cuvântul lui Dumnezeu. Dar în Melchizedek – „fără tată, fără mamă, fără urmaşi, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, ci făcut asemeni Fiului lui Dumnezeu”[216] – exista prima perfecţiune a sinelui inferior, care s-a cufundat şi a devenit una cu Sinele Superior. Din această cauză, fără îndoială, Cayce s-a referit la „Melchizedek în perfecţiune”[217]. Privit logic, nu exista nicio nevoie aparentă ca El să mai treacă prin încarnări viitoare doar pentru propria Sa plăcere; el a continuat însă să se întoarcă pentru noi.

Deşi prezentat drept fiinţă omenească din carne şi

---

215 Pagina 17. O Introducere în Cabala, de Zevben Shimon Halcvi (Samuel Woisor, Inc.: New York. 1972).
216 Evrei 7:3 (KJV).
217 Cayce, 5749-14.

sânge, Melchizedek, care nu avusese nici început al zilelor sale, şi nici sfârşit al vieţii, transcendea în mod evident limitările fireşti ale omului. Dacă ar fi să încercăm să definim starea Sa unică, ar trebui să-L descriem drept o fiinţă cu patru dimensiuni, care sălăşluia dincolo de limitările fizice ale timpului şi spaţiului. Acest lucru ar explica imediat cum de i-a apărut lui Avraam în mod repetat, ca din senin, aşa cum se arată, de pildă, în pasajul din Geneza care descrie altarul pe care l-a construit în Canaan lui Dumnezeu „care I s-a arătat”[218]. (În ce formă? şi de unde?) Toate acestea ne conduc, printr-o legătură interesantă şi neaşteptată, la Cartea lui Iov. Pentru majoritatea cunoscătorilor Biblici, cartea lui Iov este doar o alegorie, al cărei autor rămâne necunoscut. Cayce împrăştie ignoranţa noastră în ambele privinţe. Iov a existat, ni se spune[219]. Locul său în istorie este amplasat destul de vag „înainte de existenţa lui Moise”; înainte de Moise, dar cu câteva generaţii după Avraam, după cum va fi demonstrat în scurt timp. Adevărata surpriză, totuşi, o constituie autorul poveştii tentaţiei şi a perseverenţei lui Iov în faţa greutăţilor în transă, Cayce a spus: „Melchizedek a scris despre Iov”[220].

Dar această revelaţie nu ar trebui să ne surprindă deloc, dacă stăm să judecăm mai bine. Căci, cine altul, dacă nu un martor efectiv al evenimentelor, cine altul, dacă nu protagonistul însuşi, să-mi fie îngăduit a sugera, ar fi putut scrie această minunată şi mişcătoare povestire despre confruntarea dintre Domnul şi Satan în lupta pentru sufletul omului, care să fie atât de reală şi simbolică în acelaşi timp? O alegorie, desigur, în toate sensurile. Dar mai mult decât o alegorie, de asemenea. Căci povestea lui Iov a fost adevărată.

Nu putem vorbi despre zilele lui Melchizedek, căci el era „fără zile, sau ani”. Dar putem vorbi despre zilele lui

---

218 Geneza 12:7 (KJV).
219 Cayce, 3744-3.
220 Ibid., 262-55.

Iov. Iov locuia în ţinutul lui Uz, în estul Palestinei. Uz era unul dintre fiii lui Aram, fiu al lui Sem, care era fiul lui Noe; se pare că acesta era ţinutul în care Uz se aşezase după potop împreună cu rudele sale. Era un ţinut cu păşuni bune, deşi se învecina cu deşertul, iar bande de sabeeni şi caldeeni traversau deşertul din când în când, jefuind regiunea. Tot aici, în ţinutul lui Uz, locuia păcătoasa" fiică a lui Edom" – o denumire a descendenţilor lui Esau.

Putem aprecia când a trăit Iov, deci, examinând nişte date, cât şi alte capcane istorice şi geografice prezente în povestire – aşezate aici de Melchizedek drept repere, probabil, pentru dovedirea autenticităţi ei. Prietenii lui Iov erau pe atunci Bildad din tribul Suah, Zofar, din Naama şi Elifaz, din Teman. Mai era şi Elihu, fiul lui Baracheel, din Buz, din neamul lui Ram. Iar Ram era cel de-al doilea fiu al lui Hezron, născut din fiul lui Tamara, Farez, rezultat al ciudatei uniri dintre Iuda şi nora sa. Asta înseamnă că Ram aparţine celei de-a cincea generaţii de după Avraam. Într-un interval probabil de câteva sute de ani după moartea patriarhului. La fel, temaniţii pot fi aflaţi cam în aceeaşi perioadă generală din istoria evreilor, căci Teman era cel de-al nouălea fiu al lui Ismael, născut lui Avraam dintr-o femeie egipteană, Hagar, cu paisprezece ani înainte ca Sarah să i nască, la bătrâneţe, pe Isaac.

Despre cei din tribul Naama nu avem date, deşi ei ar putea fi naamiţii, urmaşi ai lui Naaman, nepotul lui Beniamin, ultimul fiu al lui Israel. Ajungem, în cele din urmă, la Bildad din Şuah; nu se ştie nimic sigur despre acest trib, cu excepţia faptului că se găsea lângă cel al lui Uz şi că s-ar putea să vină din Asiria. Astfel, bazându-ne pe datele genealogice pe care autorul le-a inclus cu atenţie în povestire, am putut stabili cu o precizie rezonabilă perioada existenţei lui Iov. Cu privire la rolul lui Melchizedek de autor şi protagonist, există un factor derutant. Pentru a-l rezolva trebuie să trudim puţin. Nu va fi prea greu. Mai întâi, cititorul va fi observat că existenţa lui Iov a fost stabilită în timpul celei de-a cincea generaţii

de după Avraam, al cărui mentor spiritual era acelaşi cu al lui Iov anume, acea încarnare a Domnului identificată drept Melchizedek. Acesta nu pune, în sine, problema de localizare în timp şi spaţiu: desigur că o fiinţă atât de deosebită ca Melchizedek, despre care se spune că nu avea „zile, sau ani”, ar fi putut apare la fel de bine în timpul lui Avraam, ca şi în cel al lui Iov, cu unul sau două secole mai târziu. Apare însă o problemă şi mai surprinzătoare. Căci, dacă dl. Cayce a avut dreptate, una din încarnările Domnului dintre „primul Adam” şi „ultimul Adam” a fost Iosif, fiul preaiubit al lui Iacob (sau „Isarael”, cum a fost numit mai târziu), strănepot al lui Avraam. Apariţia în carne a lui Iosif a precedat-o pe cea a lui Iov. În acest caz. Cum ar fi putut Domnul să reapară, ca să zicem aşa, în calitate de Melchizedek, după ce, între timp, apăruse sub chipul lui Iosif. Putând astfel să fie de faţă în tulburatele zile ale lui Iov? Dar, să ne amintim, că Melchizedek era „făcut asemeni fiului lui Dumnezeu”, cu o conştiinţă cvadri-dimensională care transcende spaţiul sau timpul. Astfel că lui Melchizedek i-a fost la fel de uşor să pătrundă în conştiinţa temporală a lui Iov, pe cât i-a fost ca să apară în conştiinţa temporală a lui Avraam. Povestea suferinţei lui Iov este de asemenea o povestire despre victorie.

„Dacă un om moare”, întreabă Iov, „va mai trăi el din nou?” El vorbeşte simbolic despre un arbore „Un copac, şi tot are nădejde; căci, dacă el este tăiat, înmugureşte din nou şi lăstarii săi nu încetează”.

Într-un anumit sens, Iov trăieşte veşnic. El este imortalizat în Cuvântul nepieritor al lui Melchizedek. Mai mult încă, întâlnirile sale pământeşti şi conversaţiile cu Dumnezeu (care i-a apărut odată „dintr-un vârtej”) nu numai că l-au consolat şi întărit pe Iov în tristeţea sa, dar l-au învăţat lecţia vieţii eterne. Dacă un om trăieşte, am putea noi reformula întrebarea lui Iov, va muri el vreodată?

Muritor, Iov a închis ochii atunci când i-a venit vremea, bineînţeles, la fel ca noi toţi. Dar, ca suflet iluminat, experienţa morţii trebuie să fi fost o trecere

înălţătoare.

Iată, deci, o apreciere nouă. Ea ar putea surprinde mintea umană, la început, deşi logica sa este Impecabilă.

Într-adevăr, dacă ne gândim bine, realitatea sa pare să fie tot mai evidentă. Luaţi, vă rog, în considerare probabilitatea ca Iov să fi fost o reîncarnare a lui Avraam şi că Melchizedek, în grija şi iubirea sa faţă de alesul slujitor al Domnului, s-a deplasat prin timp şi spaţiu pentru a fi în apropiere atunci când patriarhul urma a se întoarce pe pământ pentru a culege ceea ce a semănat, aşa cum fiecare suflet trebuie să facă Melchizedek putea duce o bătălie pe pământ împotriva lui Satan şi să-l ajute din punct de vedere spiritual pe Iov, de-a lungul încarnărilor aspre pe care urma să le îndure drept ispăşire karmică a neîmplinirilor sale ca Avraam. (Căci Iov, ni se spune, s-a născut ca om perfect, şi nu păcătuise în chip de Iov.)

Că Avraam, patriarhul avusese o chemare înaltă. Dar el nu numai că pusese în pericol sacra sa misiune în mai multe rânduri prin neascultare şi împotrivire, dar se arătase nerăbdător cu Domnul atunci când i se părea că promisiunile acestuia se împlineau prea încet.

Răbdarea, aşa cum ştie orice cititor al povestirii, este subiectul istoriei lui Iov. Aceasta şi statornicia. În sfârşit, nu numai că sănătatea lui Iov s-a refăcut, dar tot ceea ce părea „pierdut" s-a întors din plin, astfel că ultimele zile ale lui Iov au fost mai îndestulate decât cele dintâi.

Să ne întoarcem acum la sursa noastră psihică şi la cartea sa favorită, Biblia, pentru a încheia acest capitol al călătoriei noastre, cu câteva observaţii. Ele se referă la cele câteva încarnări ale Hristului dintre apariţia Sa mistică sub chipul lui Melchizedek şi întoarcerea Sa triumfală ca umil nazaritean.

Mai întâi, despre Iosif.

Vândut ca rob de propriii săi fraţi, el şi-a folosit mai târziu înalta sa poziţie de la curtea faraonului nu pentru a-şi vărsa răzbunarea asupra lor în momentele de restrişte şi mare nevoie ci pentru a le oferi salvarea, nu doar fraţilor

săi înfometaţi, ci tuturor urmaşilor lui Israel. Era calea lui Hrist, opusă instinctelor umane josnice. Iubirea lipsită de egoism, lipsa oricărui răspuns negativ l-au ajutat pe Iosif să-şi ducă la îndeplinire probabila menire din acea încarnare. În cele din urmă aflăm că blânda legătură de iubire dintre Iacob şi fiul său favorit şi-a găsit răsplata asemănătoare în vremea lui Iisus. Căci Iacob s-a reîncarnat, ca Iubit discipol al lui Iisus, Ioan, cel mai tânăr dintre cei doisprezece, cel care a căzut la pieptul lui Iisus la Cina cea de Taină[221]. Dar Iosua? Cayce l-a prezentat drept profet, mistic şi conducător, precum şi ca „purtător al cuvântului lui Moise", jucând astfel un rol mult mai important decât l-a fost atribuit vreodată, un rol trecut probabil intenţionat sub tăcere, aşa cum îi era caracteristic lui Hristos în sejururile sale terestre. Pe de altă parte, puterea spirituală pe care Iosua era capabil să o invoce de partea celor drepţi era înfricoşătoare. Ea este probată din plin în relatarea biblică despre ziua în care soarele s-a oprit deasupra lui Gideon, şi când luna s-a oprit din drumul său deasupra văii Avalon, aşa cum a poruncit Iosua, până când bătălia asupra duşmanilor lor a luat sfârşit[222]. Cei

221 Ibid., 3976-15.

222 Iosua 10:12-14 (KJV). (Notă Vechile Anale de Bambus ale Chinei relatează despre o zi, cu aproape 3000 de ani în urmă, „în care ziua a avut două apusuri, într-un loc numit Zheng". O dată legată de evenimentul descris, cumva? Mă refer la cadrul solar al lui Ahaz. Sau, ar putea fi vorba de un eveniment istoric ce coincide cu oprirea soarelui la Gibeon de către Iosua? în lectura 470-22 data Exodului este situată la anul 5. 500 Î.Hr. ceea ce, dacă este corectă, ar însemna că bătălia de la Gibeon purtată de Iosua cu un secol mai târziu a avut loc cu mult înaintea fenomenului solar observat la Zheng, acum 3000 de ani. Dar, ca o aparentă corectare. Lectura 3976-26 se referă la epoca lui Iosua ca petrecându-se „cu 3200 de ani în urmă". Această datare – revizuită este de asemenea corespunzătoare referinţelor din surse biblice. Este destul de aproape de Analele de Bambus pentru a merita atenţia noastră).

înclinaţi să considere asemenea incidente biblice drept simple metafore li se aminteşte un fapt similar, povestit mai târziu de Isaia la somn al lui Dumnezeu, umbra de pe cadranul solar al lui Ahaz a dat înapoi cu zece grade, apoi a revenit la poziţia iniţială[223].

Aş dori să sugerez că ambele cazuri ar fi putut avea legătură cu mişcări de deplasare a scoarţei pământului, ceea ce ar oferi o explicaţie ştiinţifică fenomenului. Dar o asemenea explicaţie nu înlătură nicidecum intervenţia divină ca forţă de propulsie. De asemenea, Cayce se referă în mai multe dintre lecturile sale psihice[224] la un asemenea caz de intervenţie divină, care a afectat activitatea Soarelui şi a elementelor naturii în vremea lui Iisus. Era în timpul crucificării, descrisă drept o zi în care Soarele a fost întunecat de o eclipsă, iar pământul s-a cutremurat, atunci când „Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu, a fost suspendat între cer şi pământ”.

Despre Asaph s-ar putea spune multe lucruri cu caracter esoteric. Dar acest lucru ar cere o expunere mai largă decât este cazul aici. Să observăm doar că Asaph, drag inimii lui David ca sfetnic de încredere clarvăzător şi muzician de curte cunoscut ca autor al unora dintre psalmii profetici, probabil, a fost autorul psalmilor mistici 117, 110 şi 119. Primul dintre ei este cel mai scurt din Biblie, cel din urmă este cel mai lung. Acesta conţine 22 de secţiuni, bazate pe cele 22 de litere ale vechiului alfabet ebraic, despre care se presupune că i-a fost dat lui Avraam de către Melchizedek. Fiecare dintre cele 22 de secţiuni se compune din 8 versuri. La primul psalm, 118, aşezat printr-o juxtapunere curioasă între cele două amintite, atenţia noastră ar putea fi atrasă de versetele 8 şi 22. Primul ne spune, foarte simplu, că este mai bine să crezi în Dumnezeu, decât să acorzi încredere omului. Dar cel de-al 22-lea pare a purta amprenta profetică a Maestrului însuşi, încarnat în Asaph. El este adeseori citat ca o referire la

---

223 Isaia 38:7, 8 (KJV).

224 Cayce, 1929-1. & 518-1.

Hrist: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. (21)

În sfârşit, ajungem la Iesua, scribul. Cayce spune despre el că s-a „sfătuit” cu acei dintre israeliţii dezamăgiţi care s-au întors din captivitate după ce Cyrus, regele Persiei, a cucerit Babilonul în anul 539 î. Hr. El s-a gândit să le întărească credinţa ce le fusese zdruncinată. În calitatea sa de scrib, Iesua s-a ocupat cu traducerea acelor cărţi din Biblie care fuseseră scrise până în momentul respectiv[225].

Un Hrist, mai multe vieţi. Dar întotdeauna servindu-i pe alţii, predicând şi practicând Legea celui Unic. O Fiinţă Exemplară pentru toţi.

17. MISTERIOŞII CONSTRUCTORI DE TUMULI

Dintre mulţii tumuli monumentali descoperiţi în America de Nord, niciunul nu trece în mărime, spectaculozitate şi frumuseţe, sau, în forţă simbolică Turnului Marelui Şarpe din Ohio.

Descoperit în 1848 de arheologii americani Ephraim Squier şi Edwin Davis, el a înfierbântat minţile şi fantezia a milioane de oameni. Cercetători ai culturii amerindiene, în special, au studiat acest vechi mister căutându-i o explicaţie logică. El are, fără îndoială, legături mai strânse cu tradiţia egipteană, ebraică şi gnostică decât cu oricare dintre legendele cunoscute ale pieilor roşii. Nici chiar Şarpele-cu-pene al aztecilor, din Mexic, nu este suficient de aproape, în termeni simbolici, de acest uriaş şarpe încolăcit care se încolăceşte asemeni unui bici, pe malul unui pârâu, de-a lungul a mai mult de un sfert de milă (În mod sigur, era făcut în scopul de a fi văzut de deasupra Dar de cine? în ce scop?) în gura larg deschisă el ţine o sferă alungită, amintind de Oul Seb, din care a apărut pentru prima dată lumea, după mitologia egipteană[226]. În literatura ebraică, bineînţeles, şarpele a fost un simbol ambivalent al înţelepciunii, încă de pe vremea lui Adam şi

225 Cayce, 5023-2.

226 Pagina 354, Vol. 1, Doctrina secretă

a lui Moise, în timp ce pentru misticii alexandrini şi pentru gnostici el a devenit un simbol al lui Hristos, al Logosului. Iar din trupul Hristosului prin Cuvântul rostit, a luat naştere universul vizibil.

Un alt factor care a contribuit la misterul special care înconjoară Tumulul Marelui Şarpe este absenţa oricărui obiect făcut de mâna omului; în cazul majorităţii celorlalţi tumuli, datorită bogăţiei de obiecte funerare şi a altor indicii, a fost posibil să se determine data aproximativă a construcţiei lor. Tumulii din cultura Adena, de exemplu, care se numără printre cei mai faimoşi, dacă nu şi printre cei mai numeroşi, par să dateze dintre 1.000 î. Hr. şi 500 d. Hr.; în timp ce, la fel de celebrii, tumulii din cultura Hopewell au fost realizaţi, probabil, ceva mai târziu, durând cu ceva mai mult decât cei din cultura Adena; Însă aceste date rămân oarecum speculative, cel mult. Pentru a avea o idee despre incertitudinea tipică a metodelor de datare cu carbon radioactiv, care probabil că s-au utilizat: vechimea estimată a Forumului Dragonului, din Kentucky, a fost de curând devansată cu o mie de ani.

Acest lucru se poate repeta şi în alte cazuri, pe măsură ce metodele de datare sunt perfecţionate iar vechile determinări sunt reexaminate.

Din cauză că un mormânt Adena, nu departe de Tumulul Marelui Şarpe, a fost datat cu carbon-14 ca aparţinând secolului I î. Hr., acest lucru i-a făcut pe unii arheologi să tragă concluzia că şi Tumulul Marelui Şarpe datează din aceeaşi epocă şi că este un produs al culturii Adena. Dar, Aşa cum ne spune cu înţelepciune un vechi cântec, nu este neapărat necesar ca lucrurile să stea în felul acesta. Printre vestigiile culturii Hopewell, doar, găsim uneori şarpele, pictat, sculptat în piatră în formă complet încolăcită, fără „oul lumii” sau orice alt simbolism aparent. Nedumerirea noastră creşte, aşadar…

Dar vechea părere generală, care se întâlneşte la unii dintre primii arheologi care au ajuns la faţa locului, aceea că mulţi dintre miile de tumuli împrăştiaţi de-a lungul şi de-a latul zonei de nord a Americii de la est de Mississippi

ar putea dovedi origini cu adevărat antice, a fost de mult abandonată. Cercetarea arheologică meticuloasă desfăşurată pe parcursul multor zeci de ani a stabilit definitiv că constructorii de tumuli, aparţinând aparent unei ordini sociale mai înalte şi mai complexe decât a celorlalte triburi care ocupau continentul nord-american, au sosit aici la o dată relativ târzie.

Din anumite puncte de vedere, populaţiile Adena şi Hopewell (numite astfel în onoarea descoperitorilor lor din secolul al XIX-lea) nu numai că se deosebeau evident de triburile indiene care populau deja America de Nord în momentul sosirii lor, dar se deosebeau şi între ele. Tipul Adena era înalt, bărbaţii apropiindu-se adeseori de şapte picioare, având scheletele mari. La fel de deosebite erau şi craniile lor, care erau mari şi rotunde, cu frunte proeminentă, arcade masive şi bărbii ascuţite. Aspectul lor trebuie să fi fost maiestuos. Cât despre populaţia Hopewell, care rivaliza cu prima şi uneori chiar o depăşea din punct de vedere artistic şi creativ, aflăm că indivizii aveau trup agil şi craniu îngust, tipic pentru populaţiile de indieni din ţinuturile împădurite ale estului american. Aveau însă o distincţie şi o măreţie aparte, datorită podoabelor din cupru şi perle, ceea ce le conferea o poziţie aparte între fraţii lor mai sălbatici care îi precedase pe acolo meleaguri[227].

Un alt grup de constructori de tumuli, despre care unii cred că mai târziu şi-au făcut apariţia în Mexic, sunt Mississippienii. Deşi nu erau atât de deosebiţi precum cei din populaţia Hopewell, sau Adena. Ei şi-au construit tumuli temple pe scară largă, imitându-i probabil pe azteci. Dar, ca toţi ceilalţi constructori de tumuli, indiferent că era vorba de tumuli-altare, tumuli funerari sau varietăţile lor ulterioare folosite ca temple, ei au înlocuit piatra cu pământul.

---

227 Pagina 199. Constructorii de tumuli, de Robert Silverberg (Ohio University Press: Athens, Ohio, ediţia 1986).

Toţi constructorii de tumuli demonstrează o elegantă apreciere a formei geometrice. Structura complexelor tumulare şi varietatea constructivă a tumulilor înşişi demonstrează o atentă preocupare pentru forma, ritual şi simbolism divers. Dar, exceptându-i probabil, pe Mississippieni, două întrebări rămân fără răspuns: De unde au venit? Din ce cauză au dispărut?: în ceea ce îi priveşte pe Mississippieni, probabil că venirea omului alb i-a făcut să-şi abandoneze complexele de temple şi fermele care ţineau de acestea: se poate presupune că au fost absorbiţi de populaţiile tribale existente. Dar atât populaţia Adena, cât şi Hopewell pare a fi dispărut cu mult înainte de sosirea omului alb.

Populaţia Adena, formată din locuitori înalţi şi cu constituţie puternică, cu craniile lor mari şi rotunde, pare a fi fost în întregime decimată în urma unui război sau a unei epidemii. Nu a lăsat nicio urmă genetică. Populaţia Hopewell, care a încetat să-şi mai construiască centrele ceremoniale pe la anul 500 d. Hr., sau mai înainte, ar fi putut fi şi ea victima unor epidemii sau a războaielor inter-tribale, restul populaţiei rămase fiind absorbit de triburi mai puţin dezvoltate. Un indiciu care sugerează ipoteza „războiului” este un fort vechi, împrejmuit cu val de pământ, aşezat pe vârful unui platou îngust, la câteva sute de picioare deasupra râului Little Miami din ţinutul Warren, Ohio. Câţiva tumuli funerari aflaţi în interiorul fortului dovedesc că au existat lupte. Totodată, dovada că exista o stare generală de nelinişte în acele timpuri, în întregul ţinut din estul Americii de Nord, o formează estacadele care încep să apară pentru prima dată în jurul multora dintre satele din zonele cele mai nordice.

Să lăsăm însă deoparte baricadele, pentru moment. Avem de realizat propria noastră construcţie. Ne vom demonstra cazul, pe măsură ce vom pune cap la cap ciudatele piese ale unui mozaic, culese din lecturile psihice ale lui Edgar Cayce, adăugând ici şi colo câte o grindă, sau câte o cărămidă provenind din alte surse. La sfârşit cel puţin îi va răzbuna parţial pe făcătorii de mituri atât de

îndelung ridiculizaţi.

Ei au simţit intuitiv, în munca constructorilor de tumuli, prezenţa unei vechi moşteniri, ale cărei urme duc, probabil, spre pierduta Atlantidă, şi au avut dreptate. Cel puţin pe jumătate; căci par a se fi înşelat cu privire la vechimea tumulilor. Imaginea care se întrezăreşte, pe măsură ce piesele mozaicului sunt asamblate, este complexă: ea implică trecerea netulburată a mai multor milenii, urmată, în timp, de întoarcerea în scenă a unor actori neaşteptaţi.

Populaţia aborigenă a Americii precolumbiene, dacă se acceptă consensul de astăzi al lumii ştiinţifice (care respinge, în general, ipoteza controversată a lui Louis Leakey cu privire la apariţia hominizilor la Calico Hills, în California, în urmă cu 100.000, sau 200.000 de ani), s-a revărsat în sud-vest venind din Siberia, cu 11.500 de ani în urmă. Se consideră că această migraţie trebuie raportată la perioada marii glaciaţiuni Wisconsin, care a transformat continentul nord-american într-un habitat pentru hoarde rătăcitoare de vânători mongoloizi; în intervalul de o mie de ani care a urmat valul migrator a trecut de asemenea în America Centrală şi de Sud.

Indicând vastele întinderi oceanice de la est şi vest de America ca pe nişte presupuse bariere insurmontabile în faţa oricărui navigator preistoric, experţii arată cu o logică imperturbabilă că singura cale plauzibilă către aceste teritorii, nelocuite până atunci, era calea terestră de peste „Beringia” (denumire folosită de ei pentru legătura dintre Siberia şi Alaska, care se presupune că ar fi fost practicabilă pe atunci). Acum, când, spre deosebire de descoperirile de la Calico Hills ale lui Leakey, alte dovezi sugerează o prezenţă umană mult mai veche în unele părţi ale Americilor, reacţia lor lipsită de imaginaţie este aceea de a împinge mai departe în timp data primei traversări a Beringiei.

Cu privire la originea constructorilor de tumuli, părerile liderilor de opinie sunt împărţite. Unii sunt de părere că ei au evoluat natural, pe măsură ce anumite

triburi, coborând din nord către ţinuturile împădurite din est, au început să-şi îngroape morţii sub movile de pământ, ceea ce a dus treptat la un cult ritual al „tumulilor funerari" în onoarea celor morţi, – o practică ce a dus, cu timpul, la construcţia de temple. Alţii au în vedere o mişcare în sens contrar, de la sud înspre nord, a băştinaşilor indieni din America Centrală, care moşteniseră de la mayaşi tradiţia construcţiei de piramide. Ajungem acum la relatările făcute de Cayce cu privire la acest subiect.

În primul rând, să mai aruncăm încă o privire asupra legăturii terestre de acum 11.500 de ani formată de Boringia. Această datare se apropie până la a coincide cu două cataclisme: deplasarea polilor şi potopul universal. Odată cu creşterea generală a nivelului oceanului, suntem înclinaţi să ne întrebăm cât era de practicabilă această aşa-zisă legătură pe uscat! Dar să trecem mai departe, şi să-i lăsăm să se deplaseze pe jos... (Se poate accepta cu uşurinţă că emigranţii din ţara Gobi ar fi putut cândva sosi pe această cale, ducând cu ei bărci transportabile. Urmaşii lor sunt, probabil, eschimoşii şi aleutinii, care au trăsături mongoloide. Dar în mod clar, feţele lor late, turtite nu se întâlnesc la irochezii cu nas acvilin, de exemplu – „descendenţii puri ai atlanţilor". Spunea Cayce, şi nici la celelalte piei roşii din preeriile sau ţinuturile împădurite din estul Americii de Nord, şi nici la amestecurile de populaţii cu piele brună din America Centrală, sau la peruvieni, sau cei asemănători lor.)

Referindu-se Cayce la o perioadă cu 3.000 de ani î. Hr., când descendenţii atlanţi ai lui Iltar din Yucatán „s-au abandonat treptat activităţilor lor", aflăm noi date despre penetrarea influenţei lui „Baal sau Baalilal" printre populaţia civilizaţiei maya. Ea a fost adusă de o infuzie formată din „acele populaţii care aparţineau triburilor rătăcitoare", venind întâi „între populaţiile care proveneau din Mu, din porţiunea cea mai de sud a Statelor Unite" şi care s-a deplasat apoi în Yucatán, aşezându-se de asemenea în zona de astăzi a oraşului México City, în care

şi-au concentrat mai târziu activitatea, dând probabil naştere civilizaţiei aztece de mai târziu. Între timp, se vorbeşte despre pătrunderea lor în Yucatán aducând cu ele „o civilizaţie diferită, un nou amestec”. Ca rezultat, descendenţii lui Iltar au migrat spre America de Nord, unde „au devenit ceea ce oamenii au numit... constructorii de tumuli”[228]. Întrebat cum au ajuns la coastele Americii urmaşii „triburilor rătăcitoare”, despre care se crede că erau cei din Canaan care fugiseră de ocupaţia persană, Cayce a răspuns: „cu corăbiile”.

Canaaniţii (cunoscuţi de asemenea în istorie drept fenicieni, cei care au înfiinţat Cartagina) erau renumiţi pentru două caracteristici, una dintre ele fiind admirabilă, iar cealaltă, dimpotrivă. Caracteristica lor admirabilă era aceea că erau marinari desăvârşiţi; în această privinţă ei nu erau egalaţi decât de vikingi, aflaţi mult la nord de coastele Mediteranei. Şi-au câştigat însă şi notorietatea, printre israeliţi, de practicanţi ai îngrozitorului cult al lui Baal. Poate ca acest lucru îi înrudeşte spiritual cu acele hoarde ale fiilor lui Belial care „fuseseră alungate din Atlantida”[229]. În vremurile mai de pe urmă, fiind forţate să se refugieze din faţa cataclismului pe malurile primitive ale Americii. Acolo au format nucleele multor triburi de indieni americani care au colonizat pentru prima dată continentul nordic, cu excepţia părţii de sud-vest, unde coloniile mai vechi ale copiilor Legii celui Unic se alăturaseră coloniştilor veniţi din Mu, înfiinţând triburile pacifiste din zonă.

Referirea pe care o face Cayce la debarcarea navigatorilor canaaniţi pe pământul american, acum aproximativ 5.000 de ani, în jurul anului 3.000 î. Hr., îşi găseşte ecoul în rapoartele mai recente ale unor surse ştiinţifice, în ediţia din 10 iulie 1970 a revistei Saturday Review, editorul ştiinţific John Lear a relatat despre dovezi ale faptului că strămoşii unuia dintre triburile amerindiene

---

228 Cayce, 5750-1.
229 Ibid., 3528-1.

supravieţuitoare, Yuchis, sosiseră în emisfera vestică din aria mediteraneană, cu circa 3.500 de ani în urmă. De asemenea, un document brazilian descoperit de profesorul Jules Piccus de la Universitatea Massachusetts, tradus ulterior de către profesorul Cyrus H. Gordon de la Universitatea Brandeis, vorbeşte despre un alt grup de refugiaţi din ţara Canaan care au atins ţărmurile Braziliei de astăzi în anul 531 î. Hr., prezentându-se singuri drept canaaniţi din Sidon – documentul vorbeşte despre faptul că „a fost sacrificat un tânăr pentru zeii şi zeiţele din cer” atunci când ei s-au îmbarcat la „Eziongeber, de la Marea Roşie”. Relatarea mai adaugă faptul că ei „au fost despărţiţi de mâna lui Baal” de însoţitorii lor, ajungând în cele din urmă – doisprezece bărbaţi şi trei femei – pe „ţărmul cel nou”.

O altă dovadă care sugerează o infuzie canaanită de sânge şi mentalitate în rândul populaţiei amerindiene a văzut lumina zilei la Bat Creek Tennessee, unde a fost descoperită o placă de piatră purtând inscripţia „Pentru Iuda”, alături de o veche monedă canaanită identificată ca datând dintre anii 132 – 135. Acestea au intrat în patrimoniul Institutului Smithsonian, nefiind traduse şi identificate până de curând, când au atras atenţia aceluiaşi profesor de la Universitatea Brandeiss, Cyrus H. Gordon[230]. Gordon a arătat de asemenea că astăzi există în estul statului Tennessee o populaţie numită melungeons, care ar putea descinde din coloniştii canaaniţi; prezintă caracteristici caucaziene, mai degrabă decât amerindiene, dar este, probabil, o populaţie amestecată.

Într-o lectură psihică pentru o femeie care trăise în sudul Floridei de astăzi, într-o altă încarnare, în timpul în care „aveau loc începuturile constructorilor de tumuli”, i s-a spus acesteia că numele ei fusese Alta, sugerând vag o ascendenţă atlantă. A mai aflat şi că pe atunci ea făcea parte dintr-o” rasă de o neobişnuită înălţime, de proporţii

---

230 Ref. articol "S-ar putea ca evreii să-l fi întâlnit pe Columb". San Francisco Chronicle, 19 octombrie, 1970.

neobişnuite, pe care o putem identifica, cu destul de mare siguranţă, ca fiind constructorii de tumuli Adena. Erau aceşti oameni neobişnuiţi descendenţii lui Iltar? Căci, lectura continuă denumindu-i „stăpâni ai ţinutului", deşi despre entitate însăşi se spune că se afla „printre cei mai îngăduitori dintre stăpânitori", căutând „acea comportare în care toţi supuşii Domnului – ca şi legea – sunt una"[231].

O altă lectură, pentru un fost constructor de tumuli, ne vorbeşte despre lupte în partea de nord-vest a Yucatánului şi colonizarea unor zone din Kentucky, Indiana şi Oltio, el „aflându-se printre cei de mai înainte cunoscuţi drept constructori de tumuli". Ceea ce intrigă în acest citat este termenul „de mai înainte". De fapt, entităţii i s-a spus de asemenea că ea se aflase „printre cea de-a doua generaţie de atlanţi"[232]. Să considerăm expresia „cea de-a doua generaţie" în sens literal, sau, figurativ? În primul caz, ea ar însemna că constructorii de tumuli din America de Nord au o istorie mult mai îndelungată decât indică oricare dintre tumulii existenţi, luând în considerare datarea cu carbon-14 a urmelor descoperite în ei. Dar o asemenea concluzie, oricât de interesantă ar părea, este în cel mai bun caz speculativă. Ea nu corespunde dovezilor arheologice de până acum. Nu corespunde nici cu informaţiile furnizate de alte leduri cu privire la perioada constructorilor de tumuli.

Într-o turbărie au ieşit însă la lumină dovezi că un popor migrator dispărut de mult timp, venind probabil din Yucatán pe calea apei (cine ştie?), ar fi putut debarca pe ţărmul cu mlaştini puţin adânci din estul Floridei, lângă Titusville, sau a trecut prin acest ţinut ostil. Mai mult, se pare că a întâlnit rezistenţa unor triburi rivale, în ultimii cinci ani, arheologii au scos cu grijă la iveală din situl Windover mai mult de 125 de schelete de bărbaţi, femei şi copii învelite în stofă, care au murit în condiţii adverse cu aproape 8.000 de ani în urmă. Cât se poate de

---

231 Cayce, 1298-1.

232 Ibid.. 3528-1.

surprinzătoare a fost descoperirea faptului că creierele bine conservate a nu mai puţin de nouăzeci şi unu dintre trupuri conţineau celule intacte. Această descoperire a permis oamenilor de ştiinţă să examineze originea genetică a acestui popor vechi într-un mod care nu a fost niciodată posibil în istoria arheologiei. (Dacă ei sunt descendenţii direcţi ai avansaţilor atlanţi, după cum se poate presupune, ar putea ca în ADN-ul acestor celule vechi de 8.000 de ani să se găsească secrete emoţionante! vom vedea.) S-au putut observa semne ale luptelor date atunci, iar un vârf de lance făcut din corn de cerb a fost găsit înfipt în osul şoldului unui schelet. Altele aveau oase rupte[233]. Se poate presupune că ar fi putut fi locuitori ai zonei – descendenţi nord-americani ai copiilor lui Belial care sosiseră pe tărâmurile acelea cu circa 3.000 de ani mai înainte, dar dovezile sugerează cu putere faptul că erau imigranţi sosiţi de curând, probabil din America Centrală. Nu toţi acei atlanţi care călătoriseră „spre nord şi spre vest de Yucatán au ajuns să-şi încheie călătoria printre constructorii de tumuli. Unii dintre ei au mers până în zona vechilor colonii atlante şi lemuriene de pe teritoriul de astăzi al statului Arizona. Unei femei care aparţinuse acestui grup, preoteasă a copiilor Legii celui Unic, i s-a spus despre încercările de a pune bazele unei activităţi, încercări făcute „între acei oameni care formau o parte a tribului pierdut sau rătăcitor” care se pare că traversase oceanul venind din aşezările lemuriene aflate în insulele Pacificului şi de asemenea cei care „veniseră din ţara robiei persane”, cât şi între coloniştii lemurieni provenind din actuala Indochină. Entitatea trebuie să fi reuşit în eforturile sale de armonizare căci s-a spus despre experienţa trăită în acea viaţă că ea „ajutase la naşterea unei noi uniri”[234].

Nu toţi erau însă în căutarea unei „noi uniri”; în alte

---

233 Ref. articol „S-a descoperit legătura genetică veche de 8000 de ani”, The Washington Post, 6 mai, 1988.
234 Cayce, 1434-1.

locuri din noile teritorii „aveau loc acţiuni de separare a locuitorilor din teritoriul sudic, de cei care soseau dinspre vest, sau, din insule[235].

Acest lucru ne duce înapoi la forturile şi estacadele despre care am mai vorbit. Indieni luptând contra altor indieni, în întâlniri de natură karmică între vechi adversari – copiii Luminii contra copiilor întunericului, ieşiţi din culoarele unei istorii îndepărtate, la fel, atunci când au sosit coloniştii albi. Multe secole mai târziu, Cayce a vorbit despre „copiii Legii celui Unic, venind, din nou, în strâns contact” cu „copiii lui Belial” care ajunseseră pe pământurile acelea mai demult[236]. Era fără îndoială o ocazie pentru întâlnirea sinelui, în încercarea de a stabili „o nouă unire” şi de vindecare a unui antagonism care începuse cu mult timp în urmă. Într-adevăr, mulţi dintre foştii „copii ai lui Belial” se aflau acum în primele rânduri ale făuritorilor păcii.

Din nefericire, de data asta pipa păcii nu şi-a făcut simţit efectul, decât cu puţin mai mult decât a durat fumatul ei. Întâlnirile karmice dintre foştii inamici vor trebui să se repete iar şi iar pe parcursul viitoarelor lor vieţi, până când toţi cei implicaţi vor fi învăţat să-şi rezolve vechile dispute în spiritul iertării şi al adevăratei fraternităţi, conform Legii celui Unic.

18. ACEI TEMERARI VIKINGI

În anul 1969, un explorator întreprinzător pe nume Thor Heyerdahl, s-a îmbarcat pe o navă în lungime de 50 de picioare făcută din trestie din portul Safi, în Maroc cu un echipaj format din şapte persoane. El spera să dovedească faptul că popoarele antichităţii, navigând în bărci asemănătoare, erau, într-adevăr, capabile să traverseze Oceanul Atlantic din bazinul mediteranean până în Lumea Nouă.

Din cauza erorilor de proiectare, nava în formă de lebădă a lui Heyerdahl – botezată Ra, după zeul-soare al

---

235 Ibid., 3179-1.

236 Ibid., 884-1.

egiptenilor – a trebuit să fie abandonată după ce călătorise 1.700 de mile, când mai era doar o săptămână de călătorie până la Barbados. Dar în ciuda eşecului temerarei sale încercări (care fusese un adevărat succes parţial, în ochii multora), Heyerdahl, acest urmaş modern al vikingilor, a rămas convins că teoria lui era valabilă.

Sursa noastră psihică îi dă, desigur, dreptate. Americile se aflau la îndemâna marinarilor din Lumea Veche în antichitate, chiar şi după dispariţia civilizaţiei avansate a atlanţilor, cu uimitoarea ei flotă de nave aeriene acţionate cu ajutorul energiei solare. Totuşi, nici fenicienii şi nici vikingii nu se foloseau de materiale de construcţie atât de fragile ca cel ales de Heyerdahl; în loc de trestie, constructorii canaaniţi de corăbii foloseau lemnul ales al cedrilor Libanului, iar egalii lor nordici trebuie să se fi bazat pe specii de lemn la fel de rezistent, care să-i transporte peste apele îngheţate ale Atlanticului, până în Groenlanda, şi de-acolo mai departe, în jos, către Terra Nova şi apele golfului St Lawrence. Vikingii au călătorit la fel de bine şi pe uscat, în cazul în care Cayce a avut dreptate, ajungând până în Montana. Ei au călătorit de-a lungul coastelor Americii de Nord, până „În ţara cunoscută sub numele Vinlanda, sau coasta Rhode Island, şi spre pământurile aşezate mai spre nord, Sau Massachusetts cum este numită regiunea astăzi”[237].

Fragmentul pe care tocmai l-am citat face parte dintr-o lectură pe viu făcută pentru o entitate care călătorise cu Eric cel Roşu, în secolul al X-lea d. Hr. ca norvegian încarnat sub numele Osolo Diri. Trebuie totuşi să fi existat oameni plecaţi din Norvegia care ajunseseră pe acele locuri înaintea lui Eric cel Roşu şi a însoţitorilor săi. Dar, de fapt, Cayce a vorbit în transă în două rânduri despre prezenţa simultană în Lumea Nouă a norvegienilor şi a constructorilor de tumuli. Aceasta înseamnă anul 1.000 î. Hr., sau poate, considerabil mai devreme, având în vedere că nu este fixată o dată sigură a adevăratelor

---

237 Cayce, 438-1.

începuturi ale constructorilor de tumuli.

Într-o lectură pe viu, de exemplu, aflăm despre o femeie, din aşa-numitul popor „Adena”, care sosise în Florida din Yucatán. În acele timpuri în care existase coloniştii cei veniţi din Yucatán, din ţara On sau încă, din ţara Norse, pe când aveau loc începuturile constructorilor de tumuli...”[238] Şi iată un alt caz:

Entitatea a sosit pe coasta de nord-est al acelei ţări, aflându-se printre descendenţii poporului Norse, care au fost primii care au debarcat şi s-au stabilit aici.

„Fiind puternică fizic, entitatea a dat mult ajutor la construirea forturilor şi avanposturilor pentru cei care mai târziu s-au alăturat populaţiei care, în ţara de la sud de aici, era cunoscută drept constructorii de tumuli”[239].

Un fapt istoric cât se poate de interesant. Această referinţă la „coasta nord-estică a acestei ţări” drept punct originar de intrare a strămoşilor nordici (Norse) ai entităţii, ca „primii” care au debarcat şi s-au stabilit acolo, sugerează una dintre următoarele două ipoteze. Prima: este vorba de un punct îndepărtat de pe coasta ţărmului statului Maine care se găsea la extremitatea zonei neospitaliere cuprinsă de glaciaţiune – perioada în care fiii lui Belial se aşezau pentru prima dată în Lumea Nouă, cu 11.600 de ani, sau mai mulţi ani în urmă – permiţând astfel ca ea să fie reclamată mai târziu de navigatorii norvegieni, sau de cei care emigrau de pe coastele norvegiene căutând refugiu pe coastele Americii, simultan cu sosirea atlanţilor, dar care au rămas în nord pentru a evita conflictele teritoriale, în acele timpuri.

Cea de-a doua posibilitate este total diferită. Numărul nordicilor era, probabil, destul de limitat, în comparaţie cu cel al atlanţilor care erau în căutarea unei noi patrii. După toate aparenţele, s-au amestecat, de timpuriu cu populaţia atlantă, devenind un singur popor, deşi acesta s-a separat treptat în mai multe triburi

---

238 Ibid., 1298-1.

239 Ibid., 583-3.

răspândite pe întreg teritoriul ţării, dezvoltându-şi caracteristici proprii.

În sprijinul acestei teorii găsim o referinţă despre „Nordicii din partea de sus a Norvegiei de astăzi” într-o lectură legată de timpurile „primei apariţii a influenţei adamice”[240]. pe vremea lui Ra Ta. Acest lucru afirmă vechimea populaţiilor nordice care au fost în mod evident prezente în timpul ultimei scufundări a Atlantidei şi al schimbărilor terestre care au însoţit-o. Putem presupune că şi nordicii au fost afectaţi, de asemenea. Dezvoltarea lor ca grup rasial, în acele timpuri, este o problemă insuficient de clară. Ni se spune că „pe atunci Norvegia arăta altfel” (numită „Auk”, un nume care are o sonoritate destul de primitivă). Predecesori ai goţilor, nordicii ar putea fi un popor, aparent, mai apropiat de rasa roşie decât de cea albă; capacitatea lor de a face faţă condiţiilor vitrege de viaţă sugerează o afinitate firească faţă de vechii colonişti atlanţi, asemenea celei faţă de indienii de mai târziu din epoca vikingă. Nu trebuie să fim nicidecum surprinşi şi să considerăm nerealistă presupunerea că cei din populaţia care se retrăgea din Norvegia de azi, într-o epocă în care polii se deplasau, iar apele pământului erau despărţite, şi-au găsit refugiu pe continentul nord-american, alături de fiii lui Belial.

Evidenţiem o nouă mărturie pentru capacitatea înnăscută a nordicilor de a stabili afinităţi cu indienii – am observat mai devreme că dl. Cayce ne vorbeşte despre pătrunderea lor în teritoriul Indian, până în Montana. Unul dintre acei vikingi care se aflau în grupul lui Eric cel Roşu, „a rămas pentru a deveni parte a poporului din acel ţinut”. Numele lui era Olsen-Olsen. Influenţa sa pozitivă printre indieni trebuie să fi fost considerabilă, căci Cayce a continuat explicând că, atunci când Lewis şi Clark şi-au desfăşurat expediţia în teritoriul de nord-vest, cu câteva secole mai târziu, ei nu au întâlnit ostilitate sau rezistenţă de la triburile indiene din zona aceea. Acest lucru, a spus

240 Ibid., 1210-1.

Cayce, era rezultatul legendarului impact al lui Olsen-Olsen asupra modelelor memoriei tribale a indienilor, ca mesager pacifist de renume[241].

Era unul dintre acele salturi mici care aveau loc pe spirala evoluţiei care ne-a dus pe toţi cu încă un pas mai departe. Originea moştenirii eredo-etnice a vikingilor poate fi aflată la goţii din Norvegia şi Suedia. Eric cel Roşu, unul dintre conducătorii lor mai vechi, era tatăl faimosului Leif Ericson, născut în Islanda în anul 970 d. Hr. El este cel căruia i se atribuie de către mulţi istorici adevărata descoperire a Americii, în anul 1003, cu câteva secole înaintea lui Columb. Pornind din Groenlanda, locul exact al debarcării sale „întâmplătoare”, după ce ar fi fost împins de o furtună departe de drumul său, acesta este supus controversei. El a numit pământul cel nou „Vinlanda”. Este, probabil, vorba de Capo Cod, Massachusetts.

Dovezi arheologice ale pătrunderii vikingilor în interiorul teritoriului s-au găsit atât în Ontario, Canada, cât şi în Minnesota, pe malul de nord al Lacului Superior. În teritoriul canadian, aşa-numita descoperire Beardmore consta dintr-o sabie ruptă, lama unui topor şi resturile unui scut viking. De asemenea în Minnesota, la începutul secolului, un fermier, săpând la rădăcina unui pom din livada sa, a lovit un obiect tare, din piatră. Crezând că este vorba de un bolovan obişnuit, el a săpat şi a descoperit, spre marea sa surpriză, o placă alungită de piatră, pe care se aflau săpate semne ciudate. A reieşit, în cele din urmă că era vorba de o scriere gotică antică, relatând despre o expediţie compusă din treizeci de bărbaţi, din care o parte îşi făcuseră tabăra pe malul unui lac, la o zi de mers spre nord de locul unde piatra lunguiaţă cu rune a fost îngropată, ca mărturie a sorţii lor nefericite. Zece dintre ei au plecat din tabără la pescuit, alţi zece au rămas pe mare pentru a avea grijă de corăbii. Când cei plecaţi la pescuit s-au întors, i-au găsit pe ceilalţi zece rămaşi, măcelăriţi. Se

241 Ibid.. 3651-1.

pare că au fost atacaţi de indieni ostili – o experienţă deosebită, din nefericire, de cea a paşnicului lor compatriot viking Olsen-Olsen, care a convins nişte inamici potenţiali că le era frate şi prieten.

Data înscrisă pe placa cu rune era 1362. Autoritate recunoscută americană în problema vikingilor, dr. O.G. Landsverk a declarat în 1967 că piatra cu rune de la Kensington, cum este ea numită, este autentică: aceeaşi declaraţie a făcut-o directorul Muzeului Naţional din Danemarca. Rămân însă, inevitabil, şi sceptici, ca întotdeauna; căci între oamenii de ştiinţă scepticismul este adânc înrădăcinat. Ei susţin în continuare cu înverşunare că placa este un fals.

Dacă însăşi piatra le-ar vorbi, este de presupus că tot nu ar putea fi convinşi să-şi schimbe părerea.

Dar pietrele vorbesc într-adevăr, şi arheologia constă în acceptarea a ceea ce au ele de spus. De la Marea Piramidă până la Machu Picchu, de la Stonehenge până la Acropole, de la o sferă de granit aflată în jungla din Costa Rica până la hieroglifele de pe templele maya, sau până la o piatră cu rune găsită la o fermă din Minnesota, trecutul continuă să se adreseze prezentului. Întreaga poveste a călătoriei noastre evoluţioniste a fost scrisă în piatră. Sarcina autorului a fost aceea de a o interpreta, atât cât a fost posibil, ajutat, bineînţeles, de mentorul nostru psihic Dar acum, când lăsăm în urmă ruinele de piatră ale preistoriei, pătrunzând pe căile mai cunoscute care duc spre prezent, ale vremurilor ale căror mărturii au fost conservate, ne apropiem de o altă porţiune necercetată a lungii călătorii, porţiune străbătută de suflet în drumul său către destinaţia finală.

Acum suntem confruntaţi cu necunoscutul viitor. Suntem în pragul unor timpuri necercetate încă, neînscrise pe vreo hartă sau vreo cronică. Dar stau, cu adevărat, lucrurile chiar aşa? Cât din destinaţia necunoscută a sufletului este deja brodat pe gherghelul timpului şi spaţiului? Căci, ni se reaminteşte, în Conştiinţa Universală, în care îşi află cu adevărat fiinţa sinele-suflet, întregul timp

este una. Poate că aceasta este cauza pentru care ochiul profetului, în loc să fie îndreptat spre citirea evenimentelor trecutului, s-a îndreptat mai frecvent şi cu mai multă îndreptăţire către cele care vor veni.

Este evident că nu toate evenimentele pot fi prezise, ci numai schiţa generală de ansamblu: sufletul, dăruit din plin cu libertate de voinţă şi alegere, îşi poate încă scrie propria sa poveste, modificând astfel modelul colectiv într-o oarecare măsură, inclusiv scara evenimentelor.

Să aruncăm o privire din culise, în capitolul nostru de încheiere, asupra unora dintre evenimentele care vor urma, aşa cum le-a prevăzut Edgar Cayce cu aproximativ o jumătate de secol în urmă, pentru a şti nu numai de unde venim ci şi încotro trebuie să ne îndreptăm…

19. STĂPÂNII UNIVERSULUI

Ne aşteaptă o Nouă Epocă. Ni se spune că o nouă ordine a condiţiilor este pe cale de a se naşte[242].

Unii dintre noi îi pot simţi deja prezenţa manifestându-se. Ea se face simţită în tulburările şi dezordinea care ne înconjoară. Vechea ordine de lucruri este ameninţată de apropierea unei ordini noi şi nu trebuie să ne surprindă că ea opune o rezistenţă gălăgioasă apărându-şi ultimele poziţii. O schimbare revoluţionară pluteşte însă în aer, iar sosirea ei este inevitabilă. Când va sosi, ea va trece pe deasupra capetelor noastre cu iuţeala unui vultur zburând pe aripile zorilor, căzând asupra duşmanilor speranţei şi făgăduinţei spirituale, oriunde s-ar ascunde. Dumnezeu, a spus Cayce, a fost lăsat pe dinafară de căutările omului. Acest lucru a dus la tulburările de acum. Etica Noii Epoci va fi dată de trezirea spirituală a întregii lumi, însoţită de cooperarea şi egalitatea între popoare şi naţiuni, şi de instituirea unui ideal împărtăşit de toată lumea: „Domnul Dumnezeul tău este Unic!”

Întrebat dacă ar putea indica o dată pentru începutul Noii Epoci, cea a Vărsătorului, Cayce s-a referit la suprapunerea influenţelor epocii vechi şi ale celei noi. Dar

242 Cayce. 3976-18.

el a menţionat anul 1998 ca an în care influenţa Vărsătorului va ajunge să aibă ascendenţă vizibilă asupra Peştilor – în momentul acela, a adăugat el, vom începe să-i „înţelegem pe deplin” semnificaţia[243].

Cel puţin încă două evenimente majore au fost prevăzute pentru anul respectiv, „intrarea lui Messia în această perioadă” – împlinirea profeţiei biblice, urmată de un mileniu de pace – reîncarnarea lui Edgar Cayce, ca „eliberator” aparţinând Noii Epoci[244]. În fine, anul 1998 a fost menţionat drept an care va marca punctul culminant al unei serii de schimbări la scară planetară, din care ultima şi cea mai semnificativă ar fi deplasarea polilor. Dar, cu o altă ocazie, când a fost întrebat ce altă mare schimbare ar putea fi de aşteptat pentru anii 2000 – 2001. Mediumul cufundat în transă a părut a-şi revizui prezicerea anterioară în două privinţe, răspunzând: „Când va avea loc deplasarea polilor, sau un ciclu nou (i.e. Epoca Vărsătorului) va începe”[245]. Pe de altă parte, această prezicere a ambelor evenimente pentru sfârşitul secolului, faţă de cea anterioară, care indicase anul 1998. Ar putea avea mai degrabă semnificaţia unei încadrări generale, decât un sens specific. Iar apariţia celei de-a cincea rase primare poate fi privită ca un eveniment care va începe simultan cu noul ciclu, bineînţeles. Precursorii ei se află deja printre noi, făcând pregătirile necesare. Este o sarcină pe care Cayce a dorit ca noi toţi să o îndeplinim, indiferent dacă ne bucurăm sau nu de privilegiile rolului de părinte. Noua rasă, care va deschide perspective favorabile şi care va marca un nou stadiu în dezvoltarea evolutivă a omenirii, pe cale de întoarcere la Ziditorul său, trebuie să moştenească o lume în care există şanse egale pentru toţi şi în care interesul personal va fi pus în urma binelui comun. O ordine socială şi un sistem de educaţie mai idealiste trebuie să le înlocuiască pe cele existente

243 Ibid., 1602-3.
244 Ibid., 5748-5&294-151.
245 Ibid., 826-8.

care exaltă valorile materialiste care ne corup tineretul. Trupul, mintea şi sufletul trebuie să fie hrănite în egală măsură, într-o manieră care să asigure puritatea fiecăruia dintre ele. Pacea şi fraternitatea universală trebuie să devină scopul tuturor naţiunilor. (Cayce, de fapt, a susţinut conceptul „Naţiunilor Unite” cu mult înainte ca el să devină o realitate vie.)

Cu privire la Armaghedonul care face obiectul profeţiilor biblice şi despre care atât de mulţi adepţi ai teoriilor apocaliptice prevăd că va avea loc la sfârşitul secolului, Cayce a remarcat odată că bătălia va fi dată în principal la nivel spiritual de Cealaltă Parte, între sufletele care intră şi cele care părăsesc planul terestru. În acelaşi context, el a vorbit despre o puternică impresie de natură psihică pe care a avut-o în timp ce se afla în transă, în timpul unei lecturi. I s-a oferit o privire futuristă asupra „lucrurilor care au loc în aer” într-un mod în care nu-i mai fusese dat mediumului până atunci – cu războaie şi zgomot de lupte, „forţele Armaghedonului fiind oprite de către forţele din ceruri”[246].

Lucrul acesta ar trebui să ne uşureze temerile, înainte de a ne întoarce atenţia către o altă temă îngrijorătoare: deplasarea polilor.

Va avea oare această deplasare a polilor, prezisă pentru sfârşitul secolului, acelaşi efect devastator ca şi ultima dintre ele, cea de pe timpul lui Noe, când „pământul era divizat”? Probabil că nu.

Aceea a fost o deplasare de 30 de grade, urmată de mai multe milenii de stabilitate şi lipsă de activitate a crustei. Chiar şi aşa, este semnificativ de observat că Edgar Cayce desemnase anumite zone drept „pământuri ale siguranţei”, incluzând estul Canadei, părţi din Vestul Mijlociu şi zona Tidewater din Virginia[247]. Cayce a subliniat în mod deosebit în mai multe dintre lecturile sale psihice nevoia mulţumirii de sine în anii care vor veni; în mod

---

246 Ref. nota G. D. pe 12/20/34, Lectura 3976-15.
247 Cayce. 1152-11.

special, a insistat pe importanţa fermelor mici, familiale. O lectură pe viu, oarecum generală, făcută pentru cineva din Montana, include afirmaţia că Saskatchewan din Canada şi pampas-ul argentinian, împreună cu unele zone din Africa de Sud şi unele zone de cultură a cerealelor din Montana şi Nevada vor trebui cândva să hrănească lumea[248]. Într-o altă lectură, Anglia, Franţa şi Africa erau menţionate drept zone care, cândva, vor avea o mare importanţă pentru reabilitarea omului, în legătură cu evenimentele care se vor petrece în vederea „reorganizării scopului pentru care omul se află pe pământ”[249].

Avertizând asupra îndepărtării valorilor Americii de rădăcinile spirituale ale naţiunii, spre obiective materiale centrate pe ego, Cayce a vorbit despre gravele pericole care ne aşteaptă. Duşmanul nu se află în exterior, ci în interior. Un proces de autopurificare a devenit imperios necesar. Trebuie să aibă loc o mai mare uniformizare a bogăţiei, pe de o parte, iar pe de altă parte, mulţi dintre cei aflaţi în poziţii înalte, care au abuzat de încrederea şi de puterea deţinută, trebuie daţi jos. (într-adevăr, deja vedem petrecându-se acest lucru, într-o oarecare măsură, atât pe Wall Street cât şi la Washington.) În sfârşit, eşecul naţiunii noastre de împlinire a promisiunii originare de a face din America un paradis spiritual pentru cei oprimaţi şi neasigurarea libertăţii umane în toate formele sale ar putea însemna că mantia conducerii spirituale ar putea ca într-o zi să treacă spre vest, în China[250].

Căci, ce este, la urma-urmelor, „libertatea”? Cayce a arătat clar că prea adeseori îi înţelegem greşit sensul. Libertatea cuvântului, libertatea de acţiune, trebuie ca întotdeauna să aibă un scop constructiv. Libertatea a ceea ce este licenţios, auto-suficient, libertatea care dispreţuieşte legea sau nu ţine seama de nevoile şi dorinţele legitime ale altora constituie coruperea

---

248 Ibid., 470-35.
249 Ibid., 3420-1.
250 Ibid., 3976-29&900-272.

adevăratei semnificaţii a libertăţii[251]. Adevărata libertate începe cu controlul asupra propriei persoane şi nu are nimic comun cu acceptarea faptului că dorinţele aprige – necenzurate ale ego-ului să se manifeste într-o libertate nepermisă, aşa cum vedem că se întâmplă astăzi pretutindeni în jurul nostru – În felul plin de păcate al nelegiuiţilor fii ai lui Belial, în zilele distrugerii finale a Atlantidei.

Rămâneţi deoparte, ni se spune, şi priviţi sinele dispărând. Este singura cale spre eliberare. Pământul, spunea Cayce, este scaunul pe care Dumnezeu îşi odihneşte picioarele. Dar el a fost dat în grija omului, cu comanda de a-l „stăpâni”, adică, de a obţine controlul asupra elementelor materiei. Ne putem sprijini pe el pentru a ajunge până la stele, în împlinirea celor mai ambiţioase vise ale noastre, sau putem să-i arăm solul şi să adunăm recolte bogate, pentru a ne hrăni foamea noastră fizică, la fel cum ne amăgim restul nevoilor cu celelalte elemente. Sau, putem abuza de această planetă vie a noastră, prin modul atât de nefericit în care îi gospodărim resursele, încât ea să se revolte. Nu numai că începe să-şi piardă productivitatea, aşa cum se întâmplă la momentul actual, dar îşi pierde treptat şi echilibrul în spaţiu. Singura cale prin care planeta se poate elibera şi înnoi este printr-o deplasare periodică a polilor, remodelându-şi o mare parte a suprafeţei, schimbând tipurile de climă şi curăţându-şi, în acest proces, apele. Haideţi, atunci, să reexaminăm acest important subiect. Îl vom privi mai îndeaproape, să vedem unde am dat greş şi ce este de făcut. Dacă are loc o deplasare a polilor ca urmare a unui derapaj brusc al scoarţei terestre datorită unei calote polare prea încărcate, să ne amintim că omul are capacitatea de a întârzia, opri. Sau, cel puţin diminua efectul unui asemenea fenomen prin controlul mediului. „Efectul de seră” despre care se vorbeşte atât de mult la ora actuală şi care este atât de alarmant pentru climatologi,

251 Ibid., 1352-4.

demonstrează modul în care am acţionat noi, în direcţie opusă. Tendinţa constantă de încălzire treptată a atmosferei terestre, efectul de seră, este produs de creşterea cu repeziciune a concentraţiei poluanţilor produşi de om – gazele produse prin arderea combustibililor fosili, tăierea nechibzuită a pădurilor, fertilizarea solurilor cu ajutorul chimicalelor, modul în care procedăm cu deşeurile industriale, şi producerea în masă a unor mărfuri care conţin substanţe clorofluorcarbonice care distrug ozonul. Ajungând în atmosfera superioară în concentraţii mult peste nivelul lor normal, moleculele acestor gaze captează radiaţiile infraroşii reflectate de suprafaţa pământului, dezechilibrând astfel climatul planetar. De asemenea, erodând stratul protector de ozon, devine posibilă pătrunderea razelor ultraviolete într-o cantitate periculoasă. Nu se pot nesocoti nici efectele exploziilor nucleare. Efectul global este atingerea unui nivel record de temperatură şi secetă în multe părţi ale planetei, având ca urmare penuria alimentară şi moartea în masă, prin înfometare. În regiunile polare, este de aşteptat ca tendinţa de încălzire să ducă la căderi anormale de precipitaţii şi acumularea de zăpadă şi straturi de gheaţă în zonele depărtate de centru ale calotelor polare, până la un punct periculos care poate declanşa o catastrofă inevitabilă. Amploarea acesteia, atunci când ea se va produce, va fi proporţională cu mărimea şi greutatea calotei, în timp ce derapajul crustei se va accelera, cât şi cu creşterea temperaturii pe plan mondial, care va accelera fenomenul de derapaj. Noi, cei care dorim să stăm de pază la porţile Noii Epoci, ar trebui să ne punem fără întârziere această problemă şi alte câteva care privesc nu numai bunăstarea prezentă a omenirii şi cea a apariţiei noii rase, dar şi cea a planetei însăşi, ca sistem de menţinere a propriei noastre vieţi. Să luăm în considerare, de exemplu, introducerea bacteriilor cu gene modificate pentru creşterea producţiei unei recolte limitate, fără o evaluare corespunzătoare a efectelor secundare asupra sistemului integrat al Naturii,

cu subtilele sale sisteme de autocontrol şi echilibrare. Sau construcţia în exces de baraje, care pot distruge un întreg ecosistem, cât ai clipi din ochi. Sau distrugerea pădurii tropicale, dispreţuind în mod aberant funcţia lor vitală în controlul climatului, cât şi rolul lor în furnizarea a nenumărate ingrediente exotice esenţiale pentru un mare număr de medicamente importante. Iar lista poate continua...

Trăim într-o epocă de transformări rapide, care sunt adeseori realizate în mod precipitat, purtate de valul materialismului.

Biotehnologia, domeniu în care oamenii de ştiinţă au început să se joace de-a Dumnezeu, este probabil cel mai alarmant exemplu. Lipsa de organe umane a fost invocată ca scuză pentru reluarea propunerii de implantare la om a organelor de origine animală, urmând încercării eşuate făcute în 1984. Ultima propunere a oamenilor de ştiinţă, făcută probabil în scopul testării reacţiei publice, a fost aceea de a sugera utilizarea inimii de babuin pentru înlocuirea inimilor umane care funcţionează imperfect. (Această informaţie a fost luată dintr-o emisiune de ştiri de la CBS din seara zilei de 6 decembrie, 1987. Până astăzi nu s-a mai auzit nimic despre ea.) Dar dacă experimentul a fost într-o prudentă suspensie, zvonurile sun cu atât mai îngrijorătoare. Mai recent, dr. Eric Rose, un director al programului de transplant cardiac al Universităţii Columbia, a fost citat afirmând: „Cred că implantarea la om a inimii de cimpanzeu este inevitabilă, singura chestiune fiind – când”[252].

Din nefericire, este posibil ca medicii atlanţi să fi îmbrăţişat acelaşi concept eronat. Revenim la avertismentul lui Cayce, citat mai devreme în această carte. „Toată carnea nu este una!” Omului i-a trebuit multe milenii pentru a se elibera pe deplin de amestecurile

252 Ref. articol „Animale şi donatori”, de Robin Marantz Hening; The Washington Post Suplimentul „Etica”), 26 ianuarie, 1988.

bestiale şi reintroducerea de bunăvoie a unor asemenea amestecuri ar fi tragică.

Ingineria genetică este în mod evident un domeniu în care ştiinţa şi tehnologia înaintează orbeşte fără a acorda respectul cuvenit consideraţiilor spirituale, sau scrupulelor morale. Segmentarea, combinarea adăugarea şi eliminarea de gene par, chiar şi numai la o privire superficială, prea periculoase pentru a putea fi justificate. Dar când se ajunge la problema schimbului de gene între specii, violându-se integritatea naturală a fiecăreia dintre ele, apărând din nou spectrul greşelilor atlanţilor, trebuie să fim întru totul de acord cu principalul critic al biotehnologiei, despre care se spune că este de părere că ingineria genetică „este o idee monstruoasă care nu ar fi trebuit să apară niciodată”[253]. Numele său este Jeremy Rifkin care mai este supranumit şi „tăunul biotehnicienilor”. Să sperăm că va continua să îi bâzâie cu putere până când toată această afacere oribilă se va opri Dar se va opri oare?

Din perspectiva lui Cayce, intrarea unui suflet în planul terestru prin intermediul unui anumit trup este la libera alegere a sufletului, indiferent dacă acel trup este perfect sau marcat, negru sau alb, bărbat sau femeie, sănătos sau bolnav. Totul depinde de scopul urmărit de entitate în încarnarea respectivă. Mintea este constructorul templului sufletului şi orice schimbare produsă din exterior, sau restructurare a edificiului, dacă nu are loc în acord cu constructorul şi ocupantul ca participanţi deplini şi benevoli, devine o violare a legii spirituale, în lumina acestei interpretări a evenimentelor, manipularea genetică, făcută chiar cu cele mai bune intenţii, este vecină cu amestecul criminal în drepturile cu care a fost dăruit omul de către divinitate, mai ales atunci când este practicată pe un fetus, sau pe un copil. Iar dacă

253 Ref. articol, „Jeremy Rifkin este îngrijorat pentru viitorul tău”, de David Van Biema; The Washington Post Magazine, 17 ianuarie, 1988.

lucrul acesta înseamnă implantarea de gene de şoarece, sau de maimuţă într-un corp omenesc, indiferent care ar fi motivul, este de-a dreptul o ticăloşie.

O asemenea faptă va avea consecinţe karmice împovărătoare pentru cel care o va pregăti, chiar cu bune intenţii. Căci şi ca modalitate de vindecare ea este nelegitimă, şi ar putea împiedica în mod serios progresul sufletului. Căutarea sănătăţii este, bineînţeles, o preocupare potrivită şi legitimă, dar numai prin mijloace corecte. Cea mai bună cale dintre toate este o abordare holistică, aşa cum a recomandat Cayce, pentru simplul motiv că ea corespunde legilor superioare şi oferă cea mai mare speranţă. Rezultatul nu va prezenta niciun dezechilibru, în condiţiile în care trupul, mintea şi sufletul sunt tratate unitar, într-un proces de vindecare coordonat. Cayce a tratat cu succes multe boli moştenite, în felul acesta, şi a insistat asupra faptului că nu există boli incurabile[254].

Ştiinţa atunci când îşi oferă sprijinul său în controversatul subiect al ingineriei genetice, caută să se justifice făcând apel la termeni darwinişti, pledând în favoarea supravieţuirii celui mai bine adaptat. Dar, recunoscând valabilitatea acestui concept în lumea animală, Cayce a arătat în mod limpede că el nu se aplică la om. „Să citim cu toţii istorie”, a spus el. „Cine a supravieţuit – forţa brută, sau evoluţia în direcţia lui Dumnezeu?[255] Întrebarea este pur retorică. După cum s-a observat, ea oferă singură răspunsul.

Dezvoltarea tehnologiilor de vârf ne remodelează modul de viaţă, şi nu neapărat în bine. La orizont se întrevede un super-computer de 1.000 de ori mai rapid decât modelele actuale. Dar cu ce efect? Suntem oare pe cale de a deveni victimele propriei noastre tehnologii, rătăciţi într-un fel de dezumanizantă „computopie” a zilei de mâine? Shakuntala Devi, unul dintre acele „calculatoare

---

254 Cayce, 3744-1,
255 Ibid., 900-340.

umane”, care în 50 de secunde poate calcula în minte rădăcina de ordinul 23 a unui număr format din 201 cifre, spune că este „îngrozitor modul în care noi lăsăm ca maşinile să lucreze în locul memoriei noastre”. Un psiholog de la Universitatea Tults, David Feldman, într-un curs despre copiii-minune, a povestit despre un băiat de zece ani, pe nume Adam, care i-a şocat pe părinţii săi într-o bună zi, spunându-le: „Vă rog să mă învăţaţi logaritmii, înţeleg caracteristica, dar nu înţeleg mantisa”...[256] Se presupune că în cazul lor trebuie să fie implicat un fel de procesare, asemănătoare calculelor. Dar Devi, de exemplu, susţine că numerele îi apar pur şi simplu în cap. Este evident vorba de un proces psihic. Aceasta este, de fapt, problema. Să ne amintim de capacitatea pe care Edgar Cayce o avea în tinereţe de a dormi cu o carte sub pernă, sculându-se a doua zi cu întregul text memorat, fără ca să fi întors nici măcar o pagină. La maturitate Cayce spunea: „Întreaga cunoaştere se află la îndemâna fiecărui om”. (Pentru a avea acces la ea, trebuie să ne întoarcem către Divinul care se află în interior). Vor fi copiii celei de-a cincea rase primare dăruiţi psihic cu mult peste capacităţile noastre, astfel încât super-computerele noastre să pară depăşite? Eu înclin să cred că da; înclin să cred că generaţiile lor, mai acordate pe frecvenţele spiritului, vor privi la majoritatea minunilor noastre tehnologice şi vor râde de ele, nevăzând în ele nimic altceva decât jucării demodate pe care le foloseau înapoiaţii lor strămoşi, a căror potenţial spiritual nelimitat nu era pe deplin trezit. Cât despre ei înşişi, neîndoindu-se de adevărata lor identitate, aceea de copii ai lui Dumnezeu, nu vor ezita să-şi ceară moştenirea ca părtaşi ai lui Hristos şi stăpânitori, alături de El, ai universului; într-adevăr, ei vor păşi lângă El şi îi vor vorbi liber, deschizându-şi inimile în faţa Lui pentru a-i primi cuvântul. Chiar şi acum, ne putem bucura de compania lor. Căci, cine vor fi ei, aceste suflete iluminate de mâine, dacă nu

256 Ref. articol, „Copiii minune şi aritmetica geniului”, de Michael Kernan; The Washington Post, 13 decembrie, 1987.

noi înşine, care ne vom reîntoarce pe spirala mai înaltă a evoluţiei?

Între supraveghetorii oficiali ai stelelor domneşte astăzi emoţia. Pentru prima dată în istoria cunoscută de noi, astronomii pot obţine mărturii vizuale ale unor „obiecte asemănătoare planetelor” orbitând în jurul unor stele îndepărtate, din galaxia noastră. Ceea ce nu era altă dată decât o speculaţie fantezistă a trecut acum în realitatea faptului ştiinţific.

În rapoartele separate înaintate Uniunii Internaţionale Astronomice pe data de 3 august 1988[257]. Astronomii americani şi canadieni şi-au anunţat descoperirile separate, bazate pe tehnici avansate de observaţie, în domeniul analizei de deplasare cromatică. Un total de zece planete observate din nouăsprezece stele ţinute sub observaţie, l-au făcut pe conducătorul echipei canadiene să sugereze că majoritatea stelelor ar putea avea însoţitori planetari, adăugând că acest lucru ar putea fi interpretat ca un semn *că* în univers există şi alte lumi locuibile în afară de a noastră.

Încă o dată, ştiinţa începe să se pună de acord cu înţelepciunea mediumnică.

În secolul al XVIII-lea, într-un mic tratat intitulat „Lumile din Univers” renumitul om de ştiinţă suedez Emanuel Swedenborg, devenit mai târziu medium, i-a vexat pe foştii săi colegi din comunitatea ştiinţifică afirmându-şi într-o manieră lipsită de orice echivoc convingerea că „există o pluralitate de lumi” şi că „rasa umană este nu numai cea aparţinând acestei lumi, ci şi multor altora”![258] Şi-a susţinut apoi convingerile cu mărturii personale despre vizitele făcute în stare eterică

---

257 Ref. articol, „Oamenii de ştiinţă raportează despre 10 obiecte asemănătoare unor planete, orbitând în jurul unor stele îndepărtate”. The Washington Post, 4 august, 1988.

258 Partea a II-a „Lumile din univers”, de Emanuel Swedenborg (The Swedenborg Society: Londra, ediţia 1970.).

pe un număr de planete din propriul nostru sistem solar, la care a putut ajunge modificându-şi, în fiecare caz, rata de vibraţie a propriei forme eterice pentru a coincide cu cea specifică planetei pe care o vizita.

El a găsit locuitori spirituali asemănători celor umani pe fiecare dintre planete şi a comunicat cu ei. Din aceste experienţe el s-a putut convinge, spre marea sa satisfacţie că timpul şi spaţiul sunt concepte relative, care devin reale numai în mintea omului senzitiv, şi nu au aproape nicio semnificaţie pe tărâmul spiritului.

În alt loc, într-un pasaj mistic din aceeaşi carte, Swedenborg ne spune că „întregul cer este asemănător omului", sau lui Hristos.

Acesta un concept esoteric care se găseşte, elaborat mai detaliat, în scrierile din secolul al XVI-lea ale filosofului elveţian Paracelsus. „Cerul este om, iar omul este cer", scrie el, „şi toţi oamenii la un loc sunt cerul unic, iar cerul nu este nimic altceva decât un om". Apoi, într-o notă ulterioară, Paracelsus izbuteşte să ne pună la dispoziţie o cheie astrologică ce se leagă în mod minunat de revelaţiile psihice ale lui Edgar Cayce:

„Prin urmare – adaugă el nebulos – bolta înstelată se suprapune pe cerul interior al omului"[259].

O interpretare deplină a pasajelor precedente, în lumina lecturilor lui Cayce, trebuie să înceapă cu înţelegerea faptului că fiecare dintre noi este parte din Conştiinţa Universală, sau Dumnezeu. Acest lucru include, ni se spune, stelele, planetele, Soarele şi Luna"[260].

Păstrându-ne individualitatea, formăm o uniune între noi şi împreună cu Mintea Ziditoare, sau Hristul, ale cărei individualităţi de sine suntem noi – „corpusculi în curentul vieţii Izbăvitorului nostru", după cum s-a exprimat Cayce,

---

259 Paginile 39-40, Paracelsus: scrieri alese, editat de Jolande Jacobi (Seria XXVIII, Princeton University Press: Princeton, N. J., 1969).
260 Cayce. 2794-3.

metaforic[261].

Cu privire la însoţitorii planetari ai Pământului, sursa noastră psihică spune că el reprezintă „faze ale conştiinţei noastre”, şi fiecare poartă în sfera sa individuală o relaţie cu noi[262]. Această relaţie devine specifică într-o minunată lectură psihică care povesteşte despre trecerea Călăuzitorului nostru prin aceste faze variate, sau stadii de conştiinţă, în timpul dezvoltării propriului său suflet, aşa cum este necesar să se întâmple şi cu ale noastre[263]. (Căci, fără a trece prin fiecare stadiu de dezvoltare, entitatea-suflet supusă evoluţiei nu poate atinge vibraţia potrivită, sau să dobândească un suficient control asupra legilor universale, pentru a înainta, trecând, în cele din urmă, din acest sistem solar spre sferele exterioare)[264]. În timpul evoluţiei dintr-un plan în altul, aşa cum a demonstrat experienţa Călăuzitorului, carnea furnizează „terenul de încercare” pentru suflet. Căci transgresiunea originară a sufletului (ca treaptă – realitate existenţială superioară – n.r.) a fost coborârea în formă carnală, la început, împotriva poruncii date[265] – şi în carne, în ultimă analiză, trebuie să triumfe.

În mediul planetei Mercur entitatea-spirit învaţă să controleze acele forţe mentale de care sufletul are nevoie în sejurul său terestru, la bine şi la rău. Lecţia lui Venus se aplică principiului iubirii. Cayce a denumit iubirea „uleiul salvării”; el permite naturii iertătoare să iasă de sub roata karmei mai devreme şi să treacă sub Influenţa protectoare a legii graţiei (karma, pentru cei nefamiliarizaţi cu acest termen, este pur şi simplu legea cauzei şi a efectului, manifestându-se dintr-o încarnare în alta) 91. Forţele lui Marte teren de instrucţie aspră, transmit curajul în condiţii adverse şi biruinţa asupra mâniei, în Jupiter se găseşte

261 Ibid., 1391-1.
262 Ibid.. 1567-2.
263 Ibid.. 900-10.
264 Ibid.. 900-16.
265 Ibid., 262-99.

putere, alături de forţe care înnobilează. Saturn este sfera în care este exilată entitatea-spirit atunci când eşuează în însuşirea lecţiilor sale, trebuind să o ia mereu de la început, uitând trecutul. Pe Uranus are loc dezvoltarea psihică, în timp ce pe Neptun forţele mistice îşi relevă secretele în faţa sufletului. Pluto (denumit Septimus în lecturile pe care Cayce le-a susţinut înaintea redescoperirii acestei planete de către ştiinţa modernă, în anul 1930) pare a fi legat de evoluţia conştiinţei superioare, sau cosmice, a unei entităţi. Este desemnat drept punct de ieşire din acest sistem solar, cu privire la ieşirea Călăuzitorului, ni se spune că după înălţare El a trecut pe Arcturus. Este destul de interesant că vestitul mistic şi specialist în Biblie E.W. Bullinger ne spune că „Arcturus înseamnă El vine"[266]. Steaua este menţionată de două ori în Cartea lui Iov, care, după cum s-a observat, a avut ca autor pe Melchizedek. Cayce identifică pe Arcturus – „acea glorioasă lumină" – cu steaua pruncului Hristos, care i-a condus pe magi la Betleem[267].

Lectura 5.749 – 14 o denumeşte Soarele central al universului nostru.

Poate că fiecare suflet, la fel ca al lui Hristos, are o stea cu care se identifică? Această surprinzătoare posibilitate este sugerată de o lectură dată de Cayce, în care el pomeneşte de „propriile activităţi ale entităţii cu o nouă stea în univers"...[268]

În lumea noastră tridimensională, găsim că timpul, spaţiul şi răbdarea sunt „punctele de sprijin" ale fundalului neîncetatei noastre dezvoltări. Alte cuvinte, alte dimensiuni.

Dar, percepute spiritual, ni se spune, aceste dimensiuni diferite sunt folosite numai ca marionete pentru educarea sufletului în evoluţia sa spirituală către

---

266 Pagina 42, Manorii Stelelor, de E. W. Bullinger (Kregel Publications: Grand Rapids. Mich., ediţia 1981).
267 Cayce, 827-1.
268 Ibid., 1695-1.

deplina conştiinţă de sine. (în conştiinţa interioară a Eternului Acum, toate dimensiunile sunt una.)

Dar, încotro ne va purta următorul cot al răului înainte ca această călătorie spirituală să ne ducă Acasă? Omul, este clar, nu este făcut numai pentru lumea aceasta. Suntem asiguraţi că toate lumile sunt creaţia mâinii lui Dumnezeu şi sunt ale noastre ca să le posedăm, să le folosim, ca într-o unire cu El. Căci Ziditorul a dăruit sufletelor omeneşti capacitatea de a supune nu numai pământul, ci şi universul[269].

Cât priveşte destinaţia noastră finală, ea este sigură. Sfârşitul se află acolo unde a avut loc începutul. El s-a petrecut dincolo de graniţele universului vizibil. În acel loc, în acel regat nu este nevoie de Soare, nici de Lună, nici de stele. Căci acolo Domnul este Lumina.

Hrist este ultimul cuvânt al evoluţiei, aşa cum a spus cineva odată, pentru că El a fost cel dintâi.

Alfa este şi Omega. Cuvântul Său i-a adus pe cei mulţi la viaţă şi Cuvântul Său îi conduce pe cei mulţi înapoi la cel Unic.

---

269 Ibid., ¿082-1, 5755-2. &1486-1.

20. Note explicative

1 Akh (Egipt. Akh – fericit, luminat) în concepţia filosofică a mitologiei egiptene reprezintă unul din cele trei elemente constitutive ale esenţei umane.

În textele Piramidelor termenul indică starea de după moarte: se consideră că orice om în devenirea sa cunoaşte această stare. Element constitutiv al esenţei omului, akh coexistă împreună cu forţa vitală umană, nepieritoare după moartea trupului – semnificaţia este aceea de energie (spirituală) indestructibilă şi postum, o entitate independentă de care Putându-se despărţi de acesta la dorinţă şi capabilă de a-şi păstra întreaga existenţă şi după moartea trupească. În Textele Piramidelor se afirmă: „Trupul este pentru pământ, sufletul este pentru cer”. Akh, parte integrantă a spiritului divin, ca nucleu spiritual şi element completiv al spiritualităţii etern omeneşti alături de forţa vitală amintită (sufletul nemuritor destinat strămutării), şi aceasta din urmă, ca entitate independentă de corp. Definesc esenţa umană numai împreună cu cel de-al treilea şi principalul element constitutiv: ka – partea divină şi eternă a omului, sufletul (divin), originea energiei vitale, sursa funcţiei de creaţie şi de conservare a vieţii; în tradiţia egipteană era socotită partea nemuritoare, născută odată cu trupul omului, dar o parte migrantă, trupul fiindu-i doar sodiu.

Semnificaţia în critica modernă este aceea a unui alter-ego al omului, într-un fel, poate, „umbra” lui (dublul insului), având existenţă autonomă – şi după moartea corporală: este interpretat şi drept înger păzitor – OP. Teosofia urmăreşte cunoaşterea directă a esenţei divine prin iluminare şi intuiţie mistică, dar şi descifrarea prin revelaţie a secretelor naturii. Noţiunea de mistică, în sens restrâns, de concepţie filosofică sau religioasă, se referă la atitudinea (psihologică) care orientează gândirea sau existenţa spre o experienţă în plan mistic şi defineşte o concepţie care admite posibilitatea legăturii directe,

suprasenzoriale (prin intuiţie, extaz, revelaţie, ascetism), dintre sufletul omului şi divinitate, mergând până la contopirea celor două entităţi. Stările mistice caracterizează atât unele religii, cât şi teosofia în cadrul creştinismului oriental. Isihasmul, un important curent mistic bizantin (sec. XVI), consideră că esenţa dumnezeiască, inaccesibilă senzorial, devine perceptibilă senzorial numai prin energia emanată de Dumnezeu (lumina de graţie), astfel emu, stabilind un contact direct cu Dumnezeu, un raport intim între creator şi creaturile sale.

4 Helena P. Blavatsky – fondatoare, la 1675, a Societăţii Teosofice, în condiţiile în care, la începuturile secolului XX, teosofia modernă urmăreşte trei scopuri principale: investigarea sistematică a potenţialului mistic al vieţii şi naturii (ceea ce s-a numit curent ocultism); promovarea studiului comparat al religiilor şi doctrinelor filosofice: stabilirea nucleului unei frăţii umane universale.

Privind înzestrarea teosofilor cu însuşiri paranormale, reţinem afirmaţia Helenei Blavatsky conform căreia a citit de la distanţă (din S.U.A. fără să se deplaseze) un manuscris secret aflat la Biblioteca Vaticanului, pe care l-a şi publicat, ca poem cosmogonic, sub titlul Cartea lui Dzyan, în cuprinsul vastei sale cărţi Doctrina Secretă. Doctrina se raportează la filosofia indiană şi doctrina karmică.

Orientarea teosofică modernă depăşeşte formele religioase istorice şi urmăreşte o sinteză a mai multor religii şi un sens sacru comun, în afara vreunei dogmatici propriu-zise.

5. Se face aici referire la textele din literatura filosofică şi religioasă post-vedică având menirea de a complota Vedele (Purana este un grup de ample poeme post-vedice, alături de epopeile post-vedice Mahābhārata şi Rāmāyana) – respectiv la eseuri mistice cu conţinut ontologic şi, de asemenea, la Upanişade (comentarii filosofice ale vedelor, alături de comentariile vedice Brahmanele). În plan filosofic, după cum preciza profesorul

E. Stere, Interesează stabilirea consubstanţialităţii întru absolutul obiectiv Brahman şi absolutul subiectiv Atman (vezi mai jos), adică între cosmos şi individ, precum şi faptul că sunt sistematizate marile probleme ontologice – între care: natura sufletului universal (Brahman) ca principiu impersonal absolut care umplu universul şi creează totul, natura lui Atman ca realitate subiectivă omnipenetrantă, dar, cum preciza filosoful E. Stere, şi marea întrebare (ontologică) privind realitatea iluzorie a elementelor multiple ale lumii – opera marii Iluzii Divine (Maya – vezi mai jos), dar şi produsul ignoranţei omeneşti, a celor care dau cu capul în minge (E. Stere).

(Aflat pe alt meridian, în anii ’70, când filosoful E. Stere dezvăluia interpretarea filosofiei şi mito-filosofiei Indice – o adevărată descoperire a Indiei”, specifică comentariilor iniţiatice, Mircea Eliade stabilea şi el că ignoranţa umană face să fie văzută doar temporalitatea lui Brahman, el, fiinţa absolută, fiind, dimpotrivă, manifestare sub două aspecte polare: Timpul şi Eternitatea).

6. Mitologia şi mito-filozofia vedică (de fapt fundamentală) este expusă şi comentată filosofic în cele 4 veda (veda – ştiinţa sacră), cele mai vechi scrieri (mileniul II î. Hr.) de mitologie, mito-filosofie, filosofie religioasă şi literatură sanscrită – considerate necreate şi sacre, existând dintotdeauna, dobândite prin revelaţie (verbul divin, corpul scriptural sacru care conţine doctrina vedicii, anterioară religiei şi filosofie brahmanismului. Literatura vedică a fost continuată în scrierile brahmanice, în grupul de codexuri Sutra, în special, şi Sastra (vezi Purvana).

În comentariile vedice Brahma este Identificat cu esenţa luminii: „Întreg universul acesta este Brahma; de la el purcede, în el se întoarce, în el respiră”.

De asemenea, este identificat şi cu Stăpânul lumii: Tot ce există în acest univers trebuie privit ca fiind înfăşurat de Marele Stăpân, ca învelit într-o haină. El este înăuntrul acestui univers şi totuşi în afară. El este atotştiutor, cârmuitor al minţii, deasupra tuturor celor existente, cel care există prin sine însuşi. El a creat toate

lucrurile, aşa cum sunt de la începutul veacurilor. Brahma este explicat ca fiind „acela din care rezultă formarea acestui univers” – esenţa împrăştiată în întreg universul.

7 Brahma – zeu principal sau suprem, simbolizând absolutul şi creaţia universală în mitologia vedică. Brahma este primul element din triada adorată în brahmanism (religia indiană formată în primele secole ale mileniului I î. Hr., după etapa vedică): Brahma – creatorul universului, Vișṇu – păstrătorul, Śiva – distrugătorul.

În scrierile vedice, Brahma apare nu numai în Ipostaza sa de creator al lumii, părinte şi stăpân al tot ce există, dar şi ca întruchipare a forţei rugăciunii. Una din variantele privind apariţia lui Brahma este aceea a ieşirii din oul primordial (brahmanda) – embrionul de aur, acest ou cosmogonic şi teogonic fiind causa causarum, cauza primă, cauza cauzelor. Variantele indiene privind mitul cosmogonic al oului primordial se referă la naşterea universului dintr-un ou embrionar sau embrionul de aur (oul de aur – Hiranyagarbha) – În mitologia vedică, un ovoid care plutea pe apele cosmice primordiale, ape precosmogenice, până când a luat naştere universul actual. „Embrionul de aur a crescut dintru începuturi; născându-se, el a fost singurul stăpân al lucrurilor”.

Scrierile vedice Identifică embrionul de aur cu Ipostaza Prajapati a zeului creator Prajapati (Domnul Făpturilor), zeul suprem, creator al universului prin marele sacrificiu de sine (în religia şi filosofia vedică Indiană, sacrificiul este esenţa creaţiei – pornind de la sacrificiul de sine, către sine, al lui Brahma, act necesar creaţiei lumii); dar adesea în mitologia vedică timpurie Prajapati reprezintă doar un epitet cu această semnificaţie acordat lui Vișṇu. Lui Brahma sau altor zei, subînţelegându-se prin aceasta diriguitorul universal al creaţiei: de altfel, în epoca post-vedică el devine epitetul principal al lui Brahma în ipostaza sa de creator care produce universul prin sacrificarea propriei sale fiinţe, acest sacrificiu iniţial punând în mişcare roata timpului.

Mitul explicativ al acestui proces de creaţie se referă

la un Prajapati – creatorul care vrea să se încoroneze, devenind atmonvin, adică să producă lucrurile însufleţite şi neînsufleţite; atunci creează din el însuşi raţiunea, apoi universul, pentru a-l devora imediat, deci spre a-şi aduce sieşi un sacrificiu şi, în fine, se transformă pe urmă într-o jertfă, jertfă-ofrandă Identificată cu embrionul de aur al lui Brahma (oul primordial) – deci, cu manifestarea autoesenţei fiinţei absolute (Brahman), având acest epitet Prajapati, ca părinte al tuturor creaţilor sau creator şi conservator a tot ce există ca fiinţă în univers.

Filosofia mitologică indiană consideră că lumea zeilor şi lumea oamenilor sunt o umbră sau un reflex Domnului Făpturilor, Prajapati – creatorul. În scrierile brahmanice (Brahmanele, comentarii pentru înţelegerea textelor Vedelor) şi în Upanişade, ca şi în Mahābhārata. Mitul oului primordial are dimensiuni mărite: Din haosul iniţial se aleg apele care produc focul (focul, element principal în mitologiile lumii, considerat cauză şi motor al vieţii, dar şi distrugător sau purificator al ei, în concepţia vedică este văzut totodată ca lumină esenţială, forţă şi strălucire), iar din foc, după un an cosmic (eră), apare Brahma, spărgând găoacea oului de aur (sau sfâşiind membrana embrionului) şi creând, din jumătăţile acestuia, cerul şi pământul. Oul primordial e considerat mai ales ca produs al lui Brahma: „a apărut dintru începutul acelei ere ca întâia cauză un ou uriaş, sământa veşnică a tuturor fiinţelor” (această sământă Iniţială Marele Zeu – va fi nume dat lui Śiva). Brahma, luând hotărârea în cugetul său de a face să purceadă făpturi felurite în propria sa substanţă, a făcut mai întâi apele. În care a lăsat un germen: acesta a devenit un ou strălucitor ca aurul, „la fel de strălucitor ca astrul cu mii de raze”, iar din oul acesta s-a născut el însuşi, Brahma, creatorul tuturor fiinţelor.

În concepţiile religioase indiene, circuitul existenţei umane în lumea concretă se prezintă ca o continuă peregrinare, rătăcire, viaţa mundană, naştere şi renaştere – un porcos cosmic manifestat printr-o necontenită revenire la viaţa temporală: ciclul reîncarnărilor. Ideea are

la bază credinţa în metempsihoză (sau, mai precis, după cum arătau filosoful E. Stere şi psihologul V Pavelcu, metemsematoză – căci sufletul se strămută dintr-un corp în altul) – transmigrarea sufletelor dintr-un corp, după moartea corpului purtător, în alt corp (de om, animal sau plantă), cu scopul purificării, al desăvârşirii, şi acela al contopirii finale cu sufletul universal (revărsarea fiecărui Atman în Brahman). Ciclul reîncarnărilor este etern sau limitat la un număr de reîncarnări (iar treapta de reîncarnare se calculează ea în funcţie de meritele personale (din viaţa anterioară), după formula: naştere – moarte – renaştere.

Forţa Impersonală care face în mitologia vedică automat bilanţul tuturor faptelor bune şi rele ale omului şi ale altor fiinţe: karma este totodată şi forţa implacabilă care leagă sufletul de lanţul reîncarnărilor necesare. Fiecare om se reîncarnează după moarte într-o formă de viaţă superioară sau inferioară, în funcţie de bilanţul faptelor din existenţa anterioară. Astfel, karma este atât cauza cât şi efectul şirului de renaşteri (reîncarnări): în raport cu acţiunile anterioare, cu meritele anterioare din viaţa precedentă karma stabileşte viaţa următoare. În fiecare nouă formă de existenţă (reîncarnare) apare şi experienţa precedentă. Ciclul reîncarnărilor este un porcos cosmic în concepţiile indiene, circuit în lumea concretă. Ideea se bazează pe cea de metempsihoză. Ciclul poate fi etern sau în număr limitat, după legea karmei, după merite.

Hinduismul consideră că doctrina reîncarnărilor se referă la continuitatea universului – a fost echivalată cu principiul conservării energiei, de către unii gânditori.

Adesea Brahma este o noţiune abstractă. În filosofia indiană cuvântul are două sensuri:

Brahma numeşte pe zeul creator, care este una din formele de manifestare ale iluziei divine – Maya (Marea Iluzie), zeiţa supradivină, în mitologia vedică personifică aparenţa iluzorie a lumii obiectuale, simbolizând iluzia cosmică, manifestată în forme diverse, una dintre ele fiind

însăşi apariţia zeului creator Brahma Maya, în înţeles de iluzie divină, are şi valoarea de forţa creatoare absolută, care poate construi orice fel de lumi, dar care este mai presus de experienţa omenească, ea fiind o forţă supratemporală, pe când experienţa umană se încadrează în realitatea temporală. Depinde de timp. În concepţia mitică indiană, lumea cunoscută, realitatea umană este supusă acestei Maya (Marea Iluzie) şi are o existenţă ireală, de nălucă – Maya creează o lume aparentă (un joc cosmic), care de fapt nu există (... Ca vis al morţii eterne e viaţa lumii-ntregi...)

Lumea nu este decât proiecţia lui Brahma, adică a Absolutului universal aflat mai presus de timp şi numai ignoranţa umană transformă Marea Iluzie în realitate. Înlăturarea iluziei înseamnă a regăsi Fiinţa Absolută. Dacă realitatea aparentă a lumii imediate este caducă, căci se supune acţiunii distrugătoare a timpului, înlăturarea vălurilor iluziei înseamnă pentru om depăşirea realităţii iluzorii şi prezenţa lui în faţa ultimei realităţi (aceea a lui Brahman, spiritul universal absolut).

Într-un alt sens, Brahma înseamnă substanţa divină (numită mai ales, Brahman), fără atribute, fiind numai Izvorul primordial al tuturor lucrurilor, lumilor, fiinţelor.

12. Bhagavad Gīta (Cântarea Domnului) – poem filosofic cuprins în Mahābhārata (considerată adesea a cincea Veda) – este o sinteză a concepţiilor filosofice post-vedice.

Concepţia Mahābhāratei este dominată de şcoala Somkhya (calcul, raţionament, adevăr autentic), una din doctrinele filosofice timpurii. În concepţia Sāṃkhya substanţa de bază a existenţei este materia, Praktiti (natura primordială) – a cărei consecinţă este lumea obiectuală (în cursul transformărilor acesteia, sinele – eul este prima etapă). Dar deşi Prakriti este cauza cauzelor, alături de materie ca principiu fundamental există, ca principiu autonom spiritul, Puruşa – spiritul autonom al lumii (echivalent cu Atman – spiritul sau substanţa divină).

Întregul univers se explică prin evoluţia raţională a acestor două principii fundamentale (componente ale sale): Prakriti şi Puruşa sau Atman (iar, într-o sinteză, asupra căreia a atras atenţia profesorul E. Stere, Puruşa este Universul).

În concepţia filosofică post-vedică, Atman este părticică din sufletul universal (Brahman) existentă în orice om, animal sau plantă. Reprezintă, de fapt, sinele absolut subiectiv (Brahman fiind absolutul obiectiv), conştiinţă pură care depăşeşte conştiinţa suferinţa existenţială. Atman depăşeşte foamea şi setea, suferinţa, tulburarea minţii, bătrâneţea şi moartea Atman nu piere, el este de o natură nepieritoare El este de neînţeles, pentru că nu se poate înţelege, este de nesurpat, pentru că nu se poate surpa, nu se priponeşte, pentru că este de nepriponit, nu este legat, nu îndură răul.

3. Brahman, noţiune complexă în mitologia vedică şi post-vedică, desemnează sufletul universal sau divinitatea impersonală, abstractă – substanţa divină Brahma. Izvorul primordial a tot ce există (fiinţează) Reprezintă esenţa universului, Absolutul cosmic, din care orice fiinţă, animal sau plantă, deţine o particulă: Atman – sufletul Individual.

Drahma ca zeu creator una din formele de manifestare ale iluziei divine (Maya) este una din cele trei ipostaze, cea activă, a lui Brahman Brahman – Lumina Luminilor – este izvorul originar şi ultimul scop a tot ce există, în teocosmogonia brahmanismului (după etapa vedică) Brahman (Atotcreatul, Atotexistentul) – fiinţa în sine, a creat oul primordial sau embrionul de aur, din care s-a născut zeul creator Brahma, Iar acesta (Instauratorul), desfăcând găoacea, a făcut cerul şi pământul – crăpătura dintre ele reprezintă spaţiul unde sunt răsplătite faptele bune şi totodată locul unde orice fiinţă se poate uni cu Brahman, adică se poate revărsa în sufletul universal.

Brahman, după cum remarca regretatul filosof ieşean Ernest Stere, este fiinţa absolută care se manifestă deopotrivă şi în veşnicie şi în timpul limitat – semnificaţia (triplă) este aceea de fiinţă sau inteligenţă pură şi totodată

de gândire sau raţiune pură, precum şi aceea a beatitudinii sau esenţa lumii De altfel, acelaşi filosof atrăgea atenţia asupra noţiunii mito-filozofice de abstracţie absolută privind absenţa timpului ca dimensiune cosmică în filosofia mitologică.

În filosofia Vedelor, Vișṇu (Omniprezentul, Spiritul Suprem, Necuprinsul, Spiritul primordial, conservatorul universului prin iubire) doarme iniţial, în haosul de dinainte de începutul lumii, în timpul absolut (inexistenţa precosmogonică), semnificat de cobra gigantică încolăcită care-i este zeului pat.

Timpul infinit este timpul absent.

14 Filosoful Ernest Stere a atras atenţia asupra reconsiderării, în brahmanism, a idoli de Brahman (vezi mai sus) prin acceptarea noţiunii de creator personal al universului (Brahma – Prajapati), alături de noţiunea de substanţă impersonală (Brahman) a aceluiaşi univers – Brahma nefiind decât o Ipostază a lui Brahman. De asemenea, a admis triada supremă Brahma – Vișṇu – Śiva. Ca triplă ipostază a sufletului (spiritului) universal, şi, apoi, şi alţi zei din vechiul panteon vedic (triada feminină a soţiilor celor trei; ulterior, alţi zei, ca paznici districtuali ai lumii).

— Dar, aşa cum arăta filosoful ieşean, întreg panteonul trebuie considerat doar o sumă de ipostaze ale unicului Brahman.

11. Contopirea sufletului individual (Atman) cu sufletul universal (Brahman) – proces cosmic (brahmabhata) este soluţia supremă a salvării prin curmarea şirului de reîncarnări (samsara), căci lumea senzorială este un joc magic al Marii Iluzii (Maya) pe care Brahman îl joacă cu sine însuşi. Pentru religia brahmanică şi pentru sistemul filosofic al brahmanismului, lumea are un caracter iluzoriu. Tot ce există se bazează pe substanţa impersonală, acorporală şi acalitativă a universului, adică pe Brahman (Brahma ca substanţă divină. Izvorul primordial a tot ce există/fiinţează Atotcreatul,

Atotexistentul, Creatorul, Statornicul. Domnul făpturilor). Deoarece lumea se revarsă periodic în Brahman spre a renaşte din nou din el, principiile creatoare induse în Brahman se manifestă în ciclicitatea renaşterilor şi distrugerilor periodice ale lumii.

Doctrina morală a brahmanismului prevede răsplata postumă, în spiritul legii karma, pe care o poate obţine orice om. După felul în care şi-a împlinit în viaţă datoria (dharma) – mântuirea finală este eliberarea sufletului, scutit de alte reîncarnări, când Atman se contopeşte cu Brahman – particula, cu întregul.

Ţinta finală a progresului omenesc – realizat prin transmigraţia sufletelor (samsara) şi prin respectarea datoriei (dharma) – este eliberarea fiecărui Atman şi contopirea lui cu Brahman.

O Fiinţă bisexuală cu aspect de om dublu, după Platon, fiecare androgin arăta ca un bulgăre dintr-o singură bucată, cu patru mâini şi tot atâtea picioare, cu un cap cu două feţe opuse, capabil să se deplaseze în orice direcţie rostogolindu-se. Puternici şi trufaşi, androginii au vrut să-i domine pe zei; de aici, decizia lui Zeus de a-i secţiona, ca pedeapsă pentru emancipare şi tendinţa de dominare asupra zeilor. Risipite prin lume, rătăcind în tendinţa de a se regăsi, părţile secţionate riscau să piară, dar Zeus, de teama dispariţiei neamului omenesc, le corectează anatomia, dându-le posibilitatea realizării erosului (dragostea reuneşte părţile naturii iniţiale), în tradiţia mozaică timpurie Adam şi Eva erau făcuţi spate în spate, prinşi de umeri, până când Yahweh i-a despărţit cu o lovitură de secure. Androginul, simbol al despărţirii sexelor, se consideră că reprezintă destinul căutării jumătăţilor şi descoperirea iubirii, dar şi ideea unităţii cerului şi pământului.

Unul din miturile vedice, vorbind de naşterea omului primordial – zeul născut de Brahma şi al cărui trup va deveni, dezmembrat, o multitudine de componente cosmogonice (din membre, apar oasele, din picioare, pământul, din gânduri – luna), îl concepe ca născut de

Brahma din jumătatea sa femeiască. După care s-a divizat el însuşi (Puruşa) în două principii: masculin şi feminin.

Există mituri în folclorul românesc după care Dumnezeu s-a Iscat din duh şi foc, apoi a stins o jumătate din foc şi a dat o ploaie din care au rămas mările deasupra focului.

— Ideea există în mitul vedic despre focul de sub ape (subacvatic) din perioada post-vedică (Creatorul Brahma, spre a-şi salva opera, ca universul să nu ardă în flăcări. Încarcerează focul pe fundul oceanului, îngăduindu-i să devoreze numai apa) precum şi în mitul vedic al focului conflagraţiei cosmice, care, în momentul-cheie va distruge întregul univers, ceea ce în perspectiva dezvoltării ciclice duce la ideea unui foc cosmic primordial, focul în sine sau materia unui haos primordial de flăcări iniţiale din care a luat fiinţă universul.

Alte mituri româneşti numesc apa ca mediu primordial pentru o asemănătoare naştere a lui Dumnezeu şi a focului-lumină. Dumnezeu s-a făcut din spuma mării, drept la mijlocul apei s-a făcut un vârtej de spumă şi de acolo s-a făcut Dumnezeu şi chiar din acea spumă şi-a sucit Dumnezeu o lumânare – spuma primordială ca substanţă creatoare există în cosmogonia vedică.

Zeii şi demonii vedici amestecă oceanul universal până când din spuma agitată ia naştere cosmosul. Există şi varianta în care apa are toată iniţiativa.

apele cugetau cum să se înmulţească, s-au străduit, din apă a ieşit apoi oul primordial, din găoacea căruia apare Domnul făpturilor Prajapati ş.a.m.d.

În filosofia vedantă (încheierea ştiinţei – sfârşitul vedelor), care are ca sursă principală doctrina Upanişadelor (şi evoluează până la forme actuale de orientări filosofice, psihologice şi morale), alături de sutro (Vedanta-sutra şi Bhagavad Gīta) este dedusă o concepţie despre Brahman ca spirit impersonal şi absolut şi ca temei unic şi final al existenţei – Iar sufletul omenesc individual Atman este manifestarea empirică a acestuia. Teoria

despre Brahman, explicarea naturii acestuia şi a raportului cu Atman evidenţiază că Brahman este existenţa unitară împreună cu conştiinţa şi cu fericirea păcii (liniştea imperturbabilă) – iar lumea fizică nu este nici parte nici emanaţie a lui Brahman, ci chiar Brahman în manifestarea sa empirică, dar deoarece lumea realităţii fizice nu conţine în ea însăşi temeiurile existenţei sale, ea nu este autentică, e doar o aparenţă; ea este iluzia lui Brahman (Maya) pe care conştiinţa comună o ia drept realitate: acest gen de conştiinţă şi cunoaştere îl fac pe om dependent, căci se supune legilor dezvoltării lumii fizice.

Când omul înţelege unitatea substanţială Brahman – Atman, în cunoaşterea superioară, el devine liber şi se contopeşte cu Brahman, contemplându-i manifestările (jocul în realitatea fizică) ca pe un miraj.

Cunoaşterea superioară a adevărului final şi real, care este Brahman nu se obţine prin raţionament logic, ci prin credinţă şi revelaţie.

Într-o altă variantă a şcoli vedantine, lumea fizică şi sufletul omenesc sunt părţi componente ale lui Brahman şi deci reale.

Criticii afirmă că niciodată, un teolog sau filosof nu a dat o definiţie exhaustivă sau măcar satisfăcătoare a Ideii de Dumnezeu. Se afirmă că nici scripturile ebraice, nici cele creştine, nici Coranul nu definesc pe Dumnezeu în mod explicit, aşa cum şi scrierile vedice şi comentariile upanişadice etc. evită şi ele descrierea ideii de Brahman (Biblia nu explică cine este Dumnezeu – „Eu sunt cel care este”, „Eu sunt”).

20 Examinând dogma trinitară din perspectiva mitologiei comparate, comentatorii au semnalat succesiunea care, în tradiţia religioasă generală, înregistrează numeroase triade supreme divine considerate (precum triada Brahma – Vișṇu – Śiva) ipostazele unei singure divinităţi universale. Alegoria devine evidentă dacă precizăm că brahmanismul (o religie monoteistă, în ciuda aparenţei de panteism – căci întreg

panteonul brahmanic este doar o sumă de ipostaze ale unicului Brahman) şi brahmanismul ortodox modern identifică oul primordial cu Logosul: în gura lui Puruşa (echivalent cu ātma, substanţa divină) apare un ou. Din ou – cuvântul, şi din cuvânt, focul. Vocea lui este revelaţia vedelor – inima nu este lumea. Mitul cosmogonic al oului primordial este foarte răspândit, în multe variante. În Avesta, Ahura-Mazda a făcut lumea ca pe un ou (albuşul – cerul, gălbenuşul – pământul). În China, omul (cosmic) primordial după un somn de 20 de milenii într-un ou, sparge găoacea iese afară şi provoacă astfel naşterea spontană a universului. La fenicieni din haos se naşte o formă ovoidală care apoi va produce toţi germenii necesari creaţiei lumii. În alte mitologii, zeii se nasc din oul cosmic şi creează apoi reperele universului – sau oul dă naştere de la sine universului – ori haosul dă naştere oului, iar acesta, scindat, naşte două fiinţe universale care se urmăresc neîncetat, constituind universul viu căruia îi asigură echilibru prin mişcarea perpetuă. Într-un mit românesc, pământul este confecţionat de Dumnezeu în colaborare cu Diavolul, din sământă de pământ extrasă din apa primordială.

24 În concepţia alchimiştilor medievali, cel filosofal era simbolul universului. Amintim şi faptul că, pentru alchimişti substanţele erau constituite din materie şi spirit. Spiritul lucrurilor putea fi distilat.

În Creaţia ovulară, naşterea universului din oul primordial (intuiţie sau informaţie retransmisă de la o Civilizaţie dispărută?) poate fi corelată cu concepţia einsteiniană asupra formei universului şi cu teoria expansiunii universului din nucleul iniţial (vezi şi mai jos).

25. Formaţiuni (corpuri) cosmice cum sunt golurile (găurile) negre – cu proprietăţi stranii – impun ideea unei legături intime între particulele elementare şi marile formaţiuni Ale universului. Unul din modelele astrofizice stabileşte pentru gaura neagră cu un diametru de câţiva kilometri o masă mai mare decât dublul masei Soarelui şi care absoarbe complet substanţa şi lumina din jur şi,

urmare a prăbuşirii gravitaţionale din acest corp, prezice transformarea lui într-un punct de dimensiune zero, o singularitate în univers – punct de concentrare a materiei şi energiei. Un alt model concepe gaura neagră ca o uşă între diferite universuri. Un alt model ia în considerare faptul că prăbuşirea gravitaţională dintr-un punct al universului este însoţită de apariţia de materie şi energie în alt punct al universului. Desigur, totul cu modificări stranii ale spaţiului şi (ne) timpului.

Mitologia vedică, construită pe Intuiţii profunde, precum cea privind noţiunea de timp în sine – absenţa timpului sau cea a mişcării universale şi impulsul (bobârnacul) dat roţii vremii, ca şi întrebările privind finalitatea destinului cosmic, propune un model al universului supus unui ciclu de creaţi şi distrugeri succesive. Ciclurile de distrugeri şi renaşteri alternative continuă infinit – Ideea corespunde cerurilor de Implozii – explozii, pulsaţii universale (prin distrugeri şi renaşteri) care guvernează un univers pulsatoriu cum este astăzi considerat de ştiinţă universul nostru în intervalul dintre distrugere şi renaştere: absenţa timpului.

27. Nu este singulară printre fizicieni, chiar şi în fosta URSS, părerea că trebuie luată în considerare posibilitatea unor noi forme de existenţă, cu totul necunoscute, care pot să fie surse ale materiei şi energiei din univers. Brahman – o realitate mai vie decât realitatea? Un Alt-ceva căruia existenţa, materia şi energia îi este simbol... Nimic nu este exclus...

28. Este universul finit sau infinit? Este universul un sistem de extindere Infinită sau este un sistem finit? Ştiinţa contemporană propune modele cu un univers deschis în expansiune către infinit pornind de la un moment iniţial: modele cu un univers închis, finit care are o expansiune şi apoi o recesiune până la dispariţie.

Teza despre inepuizabilitatea electronului impune căutarea la infinit a proprietăţilor acestuia, a unui şir de particule din ce în ce mai elementare în interiorul lui? Sau trebuie să conchidem asupra unei potenţialităţi infinite de

informaţii profunde ale existenţei şi asupra unei infinităţi potenţiale de manifestare a acesteia (Existenţa fiind, în acelaşi timp Unu şi Multiplu)? Un număr finit de principii, existenţa în număr infinit de posibilităţi de manifestare – calea spre adevărul absolut? Existenţii, în afara spaţiului şi timpului? Ştiinţa de azi oferă o asemenea deschidere... Doctrina vedică prin creaţia ovulară şi concepţia despre Brahman, dincolo de spaţiu şi (ne) timp a depăşit contradicţiile ce par incluse mai sus; ea a surprins Eternitatea în durată, în manifestarea limitată.

„Materia se dizolvă în spirit” – spirit, ca o malefic mai profundă! Experienţa noastră de până acum stă la baza cunoaşterii numai a celei dintâi, materie – lume materială care este o realitate secundară, derivată din cea de-a doua – cea de-a doua fiind suport fizic-fenomenologic eidetic de „programare” pentru prima. Între cele două nu există o ruptură, ci o unitate.

Heisenberg (creator în fizica cuantică) – sondând unitatea principiilor existenţei şi preocupat de marile corelaţii ale existenţei şi stabilind că „cele mai mici unităţi ale materiei nu reprezintă, de fapt, obiecte fizice în sensul obişnuit al cuvântului, ci ele sunt forme, structuri sau, în sensul lui Platon, idei” – arăta: Corporabilitatea îşi are sursa, în ultimă Instanţă, în energie şi toate particulele elementare sunt alcătuite din acelaşi substrat, din energie – energie care poate fi numită şi materie.

Substanţa fundamentală – energie devine materie prin aceea că ea se emite (emană) sub formă de particule materiale.

Spre exemplu, o întrebare. Care este natura spaţiului şi timpului în procesele microfizice, la nivelul particulelor elementare? Dar la nivelul proceselor psihice?

Pentru doctrina budistă totul (existenţa) îşi are originea în minte – Iar lucrurile şi există şi nu există; lumea este o iluzie.

Gândirea mistică budistă că există însă o zonă mai adâncă – o „minte universală”, Iar faţă de această minte

universală, lumea înconjurătoare nu există în realitate, deşi prezenţa ei poate fi constatată prin simţuri, în raport cu această „minte universală”, orice planuri şi eforturi umane sunt în van.

W. Heisenberg: „Structura care stă la baza fenomenelor (lumii materiale – n.n.) nu este dată prin obiectele materiale… ci prin forma (subl. n.) care determină obiectele materiale. Ideile sunt mai fundamentale decât obiectele (subl. n.)

„Rezonanţa magnetică nucleară s-a manifestat prin faptul că anumite nuclee din anumite substanţe chimice absorb energie electromagnetică atunci când substanţa se află într-un câmp magnetic omogen exterior. Afirmaţiile care urmează, privind o altă conexiune universală decât cea de felul» dacă mişti mâna, se mişcă Luna», fac legătura cu ideea conform căreia creierul îşi are procesele lui chimice proprii, controlate electric. Energia, iată realitatea… (Ostwold)”. Dumnezeu nu joacă zaruri!

De data aceasta Dumnezeul lui Einstein este numele ordinii universale, al ordinii cauzale, care transformă haosul în cosmos; condiţionarea cauzală a fiinţării (şi a armoniei cosmice).

Un Dumnezeu care nu joacă zaruri cu universul nu lasă pe seama hazardului determinarea fiecărui eveniment, ci îl determină el însuşi univoc şi cu exactitate. Şi totuşi…

Cearta secolului a început după descoperirea particulelor elementare. Mecanica cuantică cercetează comportarea particulelor elementare – dă seama de procesele mecanice din interiorul atomului; ea cuprinde însă şi mecanica newtoniană ca un caz-limită, în care se obiectivează complet procesele şi se face abstracţie de interacţiunea dintre obiectul de cercetat şi observator (Keisenborg). Ar putea să pară că legile determinismului şi cauzalităţii ar trebui să fie valabile în ambele cazuri; totuşi, mecanica punctelor materiale intră în contradicţie cu mişcarea din mecanica cuantică. Einstein era neliniştit văzând până unde mergea în mecanica cuantică

abandonarea oricărei descrieri cauzale în timp şi spaţiu. Argumentele lui Einstein sunt contestate de Bohr – discuţiile au luat o turnură dramatică şi totuşi cauzalitatea clasică nu era valabilă în domeniul cuantic, chiar dacă lui Einstein îi era insuportabilă ideea că, un electron expus la o radiaţie îşi alege în toată libertatea momentul şi direcţia unde vrea să sară”, şi chiar dacă, în acest caz, Einstein prefera să fie crupier într-un tripou decât fizician. Se părea că Bohr era îndreptăţit să creadă că mecanica cuantică a ruinat cauzalitatea (Bohr şi Born).

O altă polemica violentă, atunci când Heisenberg prezintă ecuaţiile fundamentale din mecanica cuantică drept relaţii de nedeterminare, iar Bom Introduce în fizică principiul complementarităţii (care susţine că particula este când undă, când crepuscul. Aceste aspecte fiind complementare)... Tu crezi într-un Dumnezeu care joacă zaruri, şi eu numai în singura valoare a legilor dintr-un univers unde legea există obiectiv...” îi scria Einstein lui Born (1944).

Heisenberg îşi defineşte în 1958 poziţia, fără a ceda nici el: „Particulele elementare nu sunt chiar atât de reale; ele formează o lume de potenţialitate, sau de probabilităţi, mai degrabă decât o lume *a* lucrurilor” – şi „orice câmp de forţă conţine energie şi, din acest fapt, conţine materie...” Dumnezeul lui Heisenberg – Bohr – Born joacă la zaruri toate evenimentele, determinându-le probabilitatea, este unul complementar Dumnezeului lui Einstein. Dialectica prieşte orice mişcare. Particula se poate mişca în mod diferit pe diferite traiectorii, dar nu toate traiectoriile îi conferă acelaşi mod de existenţă (fiinţare) – este o fiinţare în devenire.

Mai simplu: particulele elementare din care sunt formate aparatele de măsură bombardează şi ele particulele supuse observaţiei. Acelaşi lucru este valabil şi pentru particulele elementare care alcătuiesc organismul uman (observatorul).

Asemenea afirmaţii au produs „Revoluţia Heisenberg” în fizică.

37. Metoda ştiinţifică, ce alege, explică şi ordonează, admite limitele care-i sunt impuse de faptul că folosirea metodei transformă obiectul său şi că, în consecinţă, metoda nu se poate separa de obiectul său. Aceasta înseamnă că imaginea universului conform ştiinţelor naturii încetează a fi propriu-zis, imaginea universului conform ştiinţelor naturii" (Heisenberg) – vezi şi Dumnezeu nu Joacă zaruri.

Celor de mai sus li se adaugă şi neoenergetismul lui Heisenberg – energia devine materie.

Situaţia de fapt, în ultimă instanţă în cursul experimentului, nu se poate determina simultan şi valoarea impulsului şi poziţia particulei elementare (nu sunt accesibile) – ele se modifică în procesul măsurării. În timpul experimentului chiar experimentul modifică valorile impulsului şi poziţiei. Aceasta înseamnă că cel puţin un corp macroscopic (instrumentul de măsurare) modifică comportamentul particulei elementare (poziţie sau traiectorie şi impuls). S-au pus întrebări de forma:

Dar dacă asupra particulei nu acţionează numai un corp ci un grup întreg sau întreg universul?

Dar dacă acţiunea pornită de la un macrocorp sau univers determină nu modificarea comportamentului, ci existenţa particulei elementare?

Dar dacă răspunde sau existenţa ei este determinată de stimulii mentali ai observatorului?

Experimentatorul-om joacă şi el zaruri cu particulele elementare, cu cărămizile universului? Joacă zaruri cu cărămizile pe care el însuşi le determină?

30 Principiului de incertitudine, relaţiilor de nedeterminare, interpretării probabilistă şi principiului complementarităţii (Heisenberg – Bohr – Born) din teoria cuantică, neoenergetismului şi imobilismului lui Heisenberg de teorie câmpului relativist (Einstein), interpretărilor spaţiului şi timpului în teoria relativităţii, posibilităţii existenţei unor noi forme de existenţă a materiei şi energiei în univers, la toate acestea se adaugă

Ideea admitem unei coordonate în plus în afara spaţiului şi timpului, precum şi ideea existenţei unei realităţi (lumi) complementare a spiritului universal – completare a existenţei materiale, ceva dincolo de...

Pentru o asemenea metafizică experimentală – experiment filosofic, înţelegem noi, întrebarea (de mai sus) dacă acţiunea asupra particulei elementare (efectuată de o formaţiune cosmică) determină nu modificarea comportamentului particulei, ci determină existenţa acesteia, nu ar fi decât o întrebare care să „moşească” o concepţie despre recrearea exfefonfol – *care* – *este* – *aşa* – *cum* – *apare* în oglinzile paralele fiinţare-nefiinţare şi identitate-nonidentitate. Existenţa aceasta fiind starea realistică determinată probabilist.

41 Argumentul existenţei Creatorului – Inteligenţa Universală este şi el specific; punctul de pornire: „cum a izbutit un univers neobservat să supravieţuiască şi să evolueze prin resurse proprii până la sosirea omului câteva miliarde de ani mai târziu?” – întrebare care, deşi pare a fi adresată filosofiei vedice (dacă i-ar fi adresată doctrina vedică i-ar răspunde – vezi adnotări), este adresată, surprinzător, totuşi, chiar unei teorii creaţioniste, Big-Bang-ului, exploziei primordiale. Pentru motivul că Mintea lipseşte, nu este nimeni care să laude sau să observe această naştere. De precizat aici că lipsa observatorului nu înseamnă deloc şi lipsa Cauzei Prime. Cauza primă crease deja (vezi înainte de marea explozie) un univers spiritual identic cu sine. Cauza primă exista şi realizase prima creaţie. Aşa că reţinem, pe de o parte, cauza primă, iar pe de altă parte observatorul care lipseşte.

Cunoscutul argument ontologic „clasic” pentru existenţa lui Dumnezeu, rezumat, este: dacă Dumnezeu este fiinţa perfectă, cum este considerat, atunci este contradictoriu a gândi că Dumnezeu nu există (cum contradictoriu este a gândi că un triunghi nu ar avea trei unghiuri). Acum, aici, din fiinţă perfectă, Dumnezeu devine observator, care să laude sau să observe această naştere, (făceau abstracţie de faptul că este lăsată deschisă

problema, accidentelor de creaţie în cazul lui lucifer) – Big Bang-ului să-i adăugăm „Forţa-Minte”, observatorul care lipsea. Adică: Universului îi trebuie un observator; Forţa-Minte e observator, deci: Forţa-Minte există (E nimerit să ne amintim că observator, la alt nivel, e şi fizicianul care se joacă cu particulele elementare în acel „dans metafizic”! cu materia).

Putem aprecia că argumentul ontologic „clasic” al existenţei lui Dumnezeu rămâne ca atare, dar, în viziunea filosofică de aici, se completează cu note de argument fizic-teologic (Dumnezeu trebuie ca să fie ca să observe explozia iniţială).

La aceste note se vor adăuga altele teleologice, şi ele introduse „neclasic”: Argumentul teleologic clasic pornea de la constatarea ordinii şi armoniei în lume, rânduială care presupune existenţa unui Dumnezeu care pune ordine în lucruri. În viziunea sa teosofică, autorul porneşte de la postulatul „unităţii” întregii „Forţe” al lui Cayce şi din această unitate deduce ordinea ulterioară, faptul acesta îl apropie de argumentul cosmologic de forma: dacă ceva există, trebuie să existe o fiinţă absolut necesară – dacă există „forme atât de încântătoare, cu cea a fulgilor de zăpadă”, există Dumnezeu (Forţa nevăzută), nu hazard.

Reluăm ideea creaţiei ciclice (din concepţia vedică) – ca o creaţie secundă de genul unei o a doua faceri în care Dumnezeu a creat din nou cerurile, a creat din nou lumea (după ce a nimicit lucrurile dinainte), statornicind tot ce va fiinţa, „săvârşind a doua zidire cu însăşi saliva sa”: În lumea aceasta, când fără strălucire şi lumină ea era înfăşurată de negură din toate părţile, a apărut de la începutul acelei durate a ciclului, ca întâia cauză, un ou uriaş, sămânţa veşnică a tuturor fiinţelor numită Mahadivya (Marele zeu – sămânţa Iniţială a creaţiei) în el, precum se ştie, lumina adevărată era eternul Brahman, sublim şi Inimaginabil, ubicuu, cel care este cauza ascunsă a realului şi Irealului. Din acesta a purces supremul Brahma, strămoşul şi singurul domn al tuturor făpturilor.

Urmează apoi apariţii de zei, Spirite etc, iar apoi

„elementele”: apa, cerul, pământul, spaţiul, ţările durata (timpul limitat) – tot ceea ce există mişcător şi nemişcat, şi totul, la vremea sa, se va nărui; ciclul va fi reluat – aşa se învârteşte în lume roata...

43. În concepţia vedică, întreg universul este Brahma, de la el purcede în el se întoarce, în el respiră – dar Brahma îl investeşte pe unul din fii săi cu misiunea de mijlocitor perpetuu între lumea zeilor şi lumea oamenilor; rolul său este acela de mesager şi observator al evenimentelor de pe pământ, despre care va relata zeilor.

44 Mitologiile lumii cunosc în afară zeii (suprafiinţe) – centri energetici neperisabili ai lumii care creează, conduc şi distrug universul, timpul şi spaţiul, viaţa, după un plan propriu sau după legi prestabilite şi funcţionând mai presus de el – zei destinaţi, se pare, menţinerii echilibrului dintre bine şi rău (spirite răzvrătite – demoni sau îngeri damnaţi, aliaţi ai oamenilor şi ispitind pe oameni).

Este cazul miticului Semyaza, şeful grupului de îngeri veniţi din cer care au realizat multiple contacte cu oamenii, unele binefăcătoare, altele nefaste. Fiii oamenilor s-au înmulţit, s-au născut fiice frumoase şi îmbietoare şi îngerii le-au văzut şi le-au dorit. S-au înţeles atunci să-şi aleagă femei dintre fiicele oamenilor şi să zămislească prunci. Din unirea cu pământencele au rezultat monştri devoratori ai oamenilor, monştri care, mai apoi, se devorează între ei.

Grupul de îngeri comunică oamenilor diverse cunoştinţe, chiar şi măiestria de a-şi sulemeni ochii şi de a-şi înfrumuseţa pleoapele – Încălcând o interdicţie: alţi îngeri cer condamnarea grupului pentru că ar fi răspândit pe pământ toată nelegiuirea şi a dezvăluit tainele veşnice care se săvârşesc în ceruri (i-au învăţat pe oameni) şi au intrat la fiicele oamenilor pe pământ şi s-au împreunat cu ele, dezvelindu-le lor tot păcatul. Rezultatul: decizia privind potopul universal şi zăvorârea în chinuri pe veci a grupului. Domeniile în care oamenii au fost iniţiaţi de îngeri seducţia, erotismul, problemele şi tainele vieţii şi ale

morţii, înţelepciunea şi transmiterea ei, psihologie şi problemele sufletului, graviditatea şi naşterea, frumuseţea şi podoabele (feminine), metalurgia etc, vrăji, magie, arme, medicină, astrologie, astronomie, structura materiei, dar şi teoria „semnelor lumii” şi „prefacerea” (transformarea) lumii (vezi şi mai jos).

Există mituri despre un tip de zeu creator care, într-un fel şi-a abandonat opera, s-a retras în cer şi nu mai întreţine relaţii cu lumea – zeu care se odihneşte, zeu obosit, zeu neutral, zeu care nu participă la treburile lumii create de el (cu urmări nefaste asupra propriei sale opere). Oboseala creaţiei? Liberul arbitru?

45 Se confruntă zeii căzuţi cu însăşi lucrarea lor, deşi au vrut să dea fiinţă pe pământ valorilor supreme din ceruri (tainelor veşnice). Iar rezultatul operei înstrăinate: opera va fi neutralizată, desfiinţată de creator – zeii, în întuneric, în beznă, veşnic, Iar pământul, vindecat prin ştergerea intervenţiei şi a celor care au fraternizat.

Zei a căror răzvrătire simbolizează emanciparea cunoaştem şi alegerea (liberul arbitru), demoni sau îngeri damnaţi, aliaţi ai oamenilor sau ispitindu-i pe aceştia, sunt propriu-zis eroi civilizatori, învăţători ai grupurilor umane (împotriva voinţei supreme), genii organizatoare (nereuşită – din lipsa înţelepciunii şi cunoaşterii integrale) ale trecutului primordial. În Tendinţa făpturii create de a se elibera de sub controlul creatorului e întâlnită în majoritatea miturilor referitoare la crearea omului; în substrat: libertatea potenţială a omului şi perfectibilitatea sa, dar şi înclinaţia spre păcat şi nerezistenţa la ispita răului.

Mitul gnostic despre omul primordial ceresc şi sistemul de Ierarhii de creatori şi fiinţe intermediare între Dumnezeu şi Om are în vedere tocmai existenţa răului universal şi lupta între bine şi rău, ca în orice sistem dualist (Dumnezeu şi Diavol).

Ciclul reîncarnărilor va realiza perfectibilitatea.

Miturile privind crearea omului vorbesc de „omul

rebutat” pentru păcatele lui fizice şi morale, de obicei prin potop sau incendiu; de asemenea se referă la repetări de experienţe de creare a omului.

49 În teosofie, teoria evoluţiei cosmologice, cu cele două mari ramificaţii (etape) crearea universului spiritual şi a celui fizic, şi, cea de-a doua mare etapă, crearea omului, aceasta din urmă bazată pe viziunea unui univers fizic (şi asupra omului) de şapte nivele ce evoluează în şapte perioade (vezi sfârşitul capitolului anterior) – se completează cu ideea celor şapte rase care se succed în fiecare din cele şapte perioade.

Atlantida este o temă predilectă a teosofiei şi mitul Atlantidei face obiectul cercetărilor oculte teosofice.

50 Vezi nota 59.

51 Tradiţiile talmudice o prezintă pe Lilith ca prima soţie a lui Adam: nu este recunoscută în această calitate de Biblie. Izgonită de Eva, a devenit un demon feminin esotic (mama unei subrase de giganţi şi demoni). După alte mituri, a fost creată odată cu Adam. Prima femeie creată de Dumnezeu.

52 După mitologia vedică, din apele primordiale ia fiinţă un ou de aur din care după 9 luni iese prima fiinţă, omul cosmic.

53 Strămoşii oamenilor sunt fii spirituali ai lui Brahma, înţelepţii primordiali. Ei au guvernat pământul în perioada primordială.

În filosofia vedică, lumea zeilor şi lumea oamenilor sunt o umbră, un reflex al creatorului.

Zeii vedici, având formă umană, duc o viaţă marcată de erotism (chiar neîngăduit) şi patimi carnale, mergând până la adulter, Incest şi crime pasionale.

Maitreyi în mitologia vedică este soţia şi ucenica-discipol a unuia din cei 21 de înţelepţi primordiali (fii spirituali ai lui Brahma), autorul unui cod juridic. Ea a devenit simbolul femeilor înţelepte şi totodată al concepţiei indiene tradiţionale despre rolul femeii în viaţă şi în efortul de cunoaştere a universului. Ea reprezintă

tipul femeii însetate de cunoaşterea adevărului cosmic.

Despre altele se spune că aveau numai ştiinţa firească a femeilor.

Un alt experiment (vezi nota 59).

Pentru gnosticism, problema armonizării omului cu sinele superior (mântuirea), reconstituirea victoriei finale asupra cărnii şi regăsirea stării celeste a corpului. I se raportează o concepţie specifică despre materie şi spirit, dualistă.

Esenţa creaţiei primordiale este sacră şi materia (carnea) se opune esenţei spirituale sacre, care se manifestă prin emanaţiile forţelor energetice creatoare: între materia (carnea) supusă păcatului şi emanaţiile creatorului (manifestările sale dumnezeieşti prin care poate fi cunoscut) există o luptă: scopul spiritului uman este smulgerea omului din păcat (calea este aceea a cunoaşterii mistice, revelaţiei, iluminării, ascezei) – eliberarea din prizonieratul materiei, unirea cu spiritul suprem.

Vezi notele 59 şi 60.

Evoluţia este văzută în mit ca şi o consecinţă a operei eroului civilizator, persoană mitică nedivină care devine un învăţător privind modul de viaţă, comportament, practici şi invenţii.

Acesta este un sistem filosofic axat pe un dualism extrem; tot universul material şi spiritual este împărţit între principiul binelui şi principiul răului – omul este liber să aleagă între aceste două principii aflate în luptă continuă. Acesta fixează o durată limitată luptei dintre bine şi rău: 12 milenii, durata lumii actuale. Ambele principii sunt născute de acelaşi zeu primordial din timpul infinit.

Cultul luptei cosmice dintre bine şi rău se va regăsi la gnostici. Prin efort comun, se consideră, cei care au ales zona binelui pot determina mai repede triumful principiului luminos, prin viaţa trăită întru dreptate, prin gândul bun, cuvântul bun, fapta bună, şi nu prin ritualuri şi

asceză.

60 Vezi notele 59 şi 60.

61 Vezi notele 5 – 20.

Prezenţa binelui şi răului, fericirii şi nefericirii într-o viaţă sunt determinate de faptele săvârşite de om în viaţa anterioară. Existenţa manifestată este ciclul reîncarnărilor.

Mulţumiri

Autorul îi datorează mulţumirile sale pline de recunoştinţă Fundaţiei Edgar Cayce şi Asociaţiei pentru Cercetare şi Iluminare, Inc., pentru valorosul fond de cercetare care se găseşte pus la dispoziţie atât membrilor ARE., să-i şi publicului deopotrivă, în cadrul Bibliotecii A.R.E., Virginia Beach, Virginia.

Transcrierile tuturor lecturilor psihice ale regretatului Edgar Cayce se găsesc pe fişe, împreună cu o evidenţă indexată în detaliu.

21. BIBLIOGRAFIE

Ballard, Robert D. *„Explorând planeta noastră vie"*. Washington, D.C.: National Geographic Society, 1983.

Barnot, Lincoln, *„Universul şi Dr. Einstein"*. New York: William Sloan Associates, 1957.

Berlitz, Charles. *„Atlantida, cel de-al optulea continent"*. New York: G.P. Putnam's Sons. 1964.

Blavatsky, H.P. *„Isis dezvăluită",* 2 vol. Pasadena Theosophical University Press, 1960.

„Doctrina secretă", 2 vol. Pasadena: Theosophical University Press, 1963.

Bowen, Catherine Drinker, *Francis Bacon: temperamentul unui om.* Boston: Little. Brown & Co., 1963.

Bowen, Charles (Editor), *„Umanoizii".* London: Neville Spearman Limited, 1969.

Brown, Hugh Auchincloss, *„Cataclismele Pământului".* New York: Twayne Publishers, Inc., 1967.

Bucke, Richard Maurice, *„Conştiinţa cosmică",* New York: E.P. Dutton & Co., Inc., 1901.

Budge, E.A. Wallis, *„Cartea egipteană a morţilor",* New York: Dover Publications, Inc., 1967.

„Zeii egiptenilor". 1 vol, New York: Dover Publications, Inc., 1969.

Bullinger, E.W. *„Martorul stelelor",* Grand Rapids: Kregol Publications, 1981.

Calder, Nigel, *„Universul lui Einstein",* New York: Greenwich House, 1979.

Capra, Fritjof, *„Taofizica",* **New York: Bantam Hooks, 1904.**

Cayce, Edgar, *„Lecturile lui Edgar Cayce",* R.E. Library, Serios, 1 vol through 22, Virginia Beach: A.R.E. Press, 1973 – 1987.

Cayce, Hugh Lynn, *„Schimbările planetare de până acum",* Virginia Beach: A.R.E. Press, 1980.

„Cheiro” (Count Louis Hamon). *„Cartea despre numere a lui Cheiro”,* New York: Garden City Publishing Co., 1932.

Church, W.H. *„Zeii în devenire”,* Virginia Beach: A.R.E. Press, 1983.

„Multe întoarceri fericite” La mulţi ani: Vieţile lui Edgar Cayce”, San Francisco: Harper & Rew, 1984.

Churchward, col. James, *„Mu, continentul pierdut”,* New York: William Edwir Rudge, 1926.

Davidson, Gustav, *„Dicţionarul de îngeri, incluzând îngerii căzuţi”, New York: The Free Press, 1971.*

Davies, Paul, *„Proiectul cosmic”,* **New York: Simon and Shustor, 1988.**

Donnelly, Ignatius, *„Atlantida: Lumea de dinaintea Potopului”,* (A „Modern Revised Edition”). Harper & Bros., 1949.

Doresse, Jean, *„Cărţile secrete ale gnosticilor egipteni”,* **New York: The Viking Press, 1959.**

Eckhart, Meister, *„Meister Eckhart: o traducere modernă”,* de Raymond Bernard Blakney, New York: Harper & Bros., 1941.

Einstein, Albert, *„Religia cosmică, împreună cu alte opinii şi aforisme”,* New York: Covici-Friede, 1931.

„Evoluţia”, A Scientific American Book. San Francisco: W.H. Freeman & Co., 1970.

Fagan, Brian M. *„Marea călătorie: popularea vechii Americi”,* New York, Thames & Hudson. Inc., 1987.

Fix, William R. *„Negustorii de oase: evoluţia la tabără”,* New York: Macmillan Publishing Co., 1984.

Fort, Charles, *„Cărţile lui Charles Fort,* with an Introduction by Tiffany Thayer”, New York: Henry Holt & Co., 1959

Gandhi, Mahatma, *„Scrieri alese de Mahatma Gandhi”,* Selected and Introduced by Ronald Duncan, London: Faber & Fabor Ltd., 1951.

Gaskell, G.A. „Dicţionar al tuturor cărţilor sfinte şi al

miturilor”, New York: The Julian Press. Inc., 1969.

Gleick, James, *„Haosul: naşterea unei noi ştiinţe”,* New York: Viking Penguin, Inc., 1988.

„Evanghelia după Toma”, The translation from the Coptic Text. New York: Harper & Bros, 1959.

Greenstein, George, *„Universul simbiotic”,* New York: William Morrow & Co., Inc., 1988.

Halevi, Zev ben Shimon, *„O Introducere în Cabala”,* New York: Samuel Weiser, Inc., 1972.

Hall, Manly P. *„Învăţăturile secrete ale tuturor timpurilor”,* Los Angeles: Philosophical Research Society, 1972.

Hanson, Roben W. *„Ştiinţă şi creaţie”,* New York: Macmillan Publishing Co., 1985.

Hapgood, Charles H. *„Drumul polului”,* Philadelphia: Chilton Book Company, 1970.

„Sfânta Biblie, King James Version”, New York: Harper & Bros (fără data).

James, Montague Rhodes (Translator), *„Noul Testament apocrif”,* Oxford: The Clarendon Press, 1975.

Javane, Faith, & Dusty Bunker, *„Numerologia şi triunghiul divin”,* Rockport, Mass: Para Research, 1979.

Jung, C.G. *„Operele complete ale lui C.G. Jung”,* 17 vol., Bollingen Series XX. Princeton: Princeton University Press, (date variate).

„Farfuriile zburătoare: un mit modern despre lucrurile văzute pe cer” London: Routledge şi Kegan Paul, 1959.

Krajenko, Robert W.A. *„Un milion de ani până la Pământul Făgăduinţei”,* New York: Bantam Books, Inc., 1973.

Krishna, Gopi, *„Kundalini”,* Berkeley: Shambhala Publications, Inc., 1970.

Kysolka, Will & Ray Lanterman, *„De la Steaua Polară până la Crucea Sudului”,* Honolulu: The University Press of Hawaii, 1978.

„Cărţile pierdute ale Bibliei şi Cărţile uitate ale Edenului", Cleveland and New York: The World Publishing Co., (undated).

Modawar, P.B. *„Limitele ştiinţei".* New York: Harper & Row, 1984.

Mishra, Rammurti S. *„Manualul psihologiei Yoga",* New York: The Julian Press, Inc., 1963.

Motley, Sylvanus G., „George W. Brained. *„Vechi mayaşi",* (Revised by Robert J. Sharer). Stanford, Calif.: Stanford University Press, 1983.

Paracelsus, *Paracelsus: Scrieri alese***,** Bollingen Series XXVIII. Princeton: Princeton University Press, 1969.

Phylos The Thibetan, *„Un locuitor pe două planete",* San Francisco: Harper & Row. 1907.

Platon, *„Dialogurile lui Platon",* Bollingen Series LXXI. New York: Pantheon Books, 1966.

Prabhavananda, Swami, & Christopher Isherwood, *„Cântecul lui Dumnezeu: Bhagavad Gīta",* London: Phoenix House, 1953.

Prabhavananda, Swami, *„Religia vedică şi filosofia",* Mylaporo (Madras, India): Sri Ramakrishna Math, 1950.

Roberts, Henry C. „Profeţiile complete ale lui Nostradamus", Inc., 1978.

Robinson, Lytle*, „Povestea lui Edgar Cayce despre originea şi destinul omului", New York: Coward-McCann. Inc., 1972*

Scott-Elliot, W. *„Pierduta Lemuria",* London: The Theosophical Publishing Society, 1904.

Silverberg, Robert, *„Constructorii de tumuli",* Athens. Ohio: Ohio University Press, 1906.

Smith, William, *„Noul dicţionar al Bibliei al lui Smith",* New York: Doubleday & Co., Inc., 1966

Swedenborg, Emanuel, *„Lumile din univers",* London: The Swedenborg Society, 1970.

Thoreau, Henry David, *„Walden şi alte scrieri".*

New York: Random House (Modern Library), 1950.

Thompkins, Peter, *„Secretele Marii Piramide”* New York: Harper & Row, 1971.

Waite, A.E. *„Tradiţia secretă în alchimie”,* London: Stuart & Watkins, 1969.

Walker, Bryce, *„Cutremurul”* (Planet Earth Series), Alexandria. Va.: Time-Life Books. 1982.

Westwood, Jennifer (Editor), *„Atlasul locurilor misterioase”,* New York: Weidenfeld & Nicolson, 1907.

Wilson, J. Tuzo (Introductions by), *„Continente în derivă şi continente eşuate”*, (Readings from „Scientific American”). San Francisco: W.H. Freeman & Co., 1976.

Wood, Robert Muir, *„Faţa nevăzută a Pământului”,* London: George Allen & Unwin, 1985.